

Tria

Derece : NC – 18 (18 yaş altındakiler için sakıncalıdır.)

Özet : Zaman, Boyut ve Yaşam

Notlar : Tarih, 25.08.08 (bitiş tarihi:) (yayın tarihi:)

Notlar II: *Tria*, Yunanca'da üç (3) anlamına geliyor. Nocens'te tohumları serptiğim ve herkesin peşinde olduğu o üç gücün simgesi: Zaman, Boyut ve Yaşam.

Notlar III: Nocens tam 20 gün önce "Ben artık yazamayacağım sanırım." diyerek bitti. Ne şanslıyım ki kendimi çok güzel kandırabiliyorum. Bugün tekrar Crash evrenine döndüm, bakalım bu ne kadar sürecek.

Notlar IV: *Crash* iki insanın hikayesi olarak başladı, sonra aralarına 4 element katıldı ve özümüzü, etrafında döneceğimiz yörüngeyi bulduk.

Crashed405'te bu elementlerin hepsi bir kenara çekildi ve o dönüm noktasında 3 kişinin hikayesine döndü: Ewan, Latty ve Biana.

Dream Star onların gelişmiydi, birbirlerine bağlanıp önlerinde bir hayat kurmasıydı, umuttu, rüyaları...

Crashing to Pink kayıplardı, elde olanın değerinin anlaşılmasıydı. Kararlar değişti, aşklar, duygular, insanlar değişti.

Pink of Luplex pembe bir perdeydi. Eğer elimizde varolanla mutlu olsaydık nasıl olurduk? sorusunun cevabıydı. Eğer herkes olması gerektiği gibi çabalasaydı, acılar ve sorunlar geride bırakılabilseydi neler olacaktıydı. Son satırlarıyla yarattığımız ütopya bir anda yıkıldı.

Nocens o pembe duvarların arkasından içeri sızan katran gibiydi. Güçlüydü, acı vericiydi, gerçektir. Her şeyin değiştiği, acıların ağır bir tokat gibi suratımıza indiği bir yerdi. Her zaman Oreon takımının ne kadar üstün olsalar da insancıl olduğunu söyleyip durdum, *Nocens* onların insanlığının etraflarındaki olağanüstülükleri bir kalemde kenara atıp kolay çözümleri nasıl ezdiğinin, paramparça ettiğinin hikayesiydi.

Tria yine bir dönüm noktası, yine bambaşka bir şey olacak biliyorum. Her zamanki gibi küçük parçaların beni dürtmesiyle başladım, bu hikaye de bittiğinde ve ben SON dediğimde önüme çıkanla onun gerçekte ne olduğunu anlayacağım.

Notlar V: Bu 7. cildi daha önce yazdığım 6 cilde, *Crash*'e ithaf ediyorum. Ben onlardan ne kadar kaçsam da, ne kadar itip kaksam da iki sene boyunca her zaman benim içimde olan karakterlere, duygulara, bakış açısına, evrenime ithaf ediyorum. Şanslı 7 olmak umuduyla...

I

12 Ocak 7108

“Bitti, artık sizi rahatsız etmeyeceğim.”

Winona kapıyı arkasından kapatıp çıktığında Ewan uzun zamandır alışık olmadığı bir sessizliğin içinde kalmış, rahatlayarak kendini arkasındaki koltuğuna bırakır.

Bitmiştir, evet. 12 yıldır her nefesinde doğru yapıp yapmadığından emin olamadığı o görev bitmiştir. Kral tekrar evreninin kontrolünü almış, emirlerini uygulatmış, huzuru bozanlardan, akıl karıştıranlardan kurtulmuş, kendinin ve ailesinin yolunu tekrar çizmiştir. Bu sefer pembe tebeşirle dümdüz bir asfaltın üzerine çizilen ve nereye basılacağı belli olan bir seksek gibi değil, aksine, bir sürü saçma sapan renkli tebeşirle nereye gittiği belli bile olmayan karmakarışık bir şekildir çizdiği yol.

Tıpkı şu anda birkaç kapı ötesinde bir sürü beklenmedik misafirle dolu olan ortak oda gibi karmakarışıktır.

Ewan birkaç dakika sonra masasına diktiği bakışlarını kaldırır ve kapalı kapıya bakıp dışardan gelen sesleri duymaya çalışır.

Latty birilerine sakın olmasını söylüyordur, onun sesi gittikçe yaklaşırken kapının önünden hızlı adımlar geçer, duvara bir şey çarpar, adımlar durur, sonra tekrar hızlanırken Ewan oturduğu yerden kalkarak kapısını açıp koridorda neler olduğuna bakar.

“Başına dikkat edin—tamam Dorian, bundan sonra doktorlar halledebilir, lütfen gel...”

Latty yanındaki Ateşkiran’ın kollarından tutarak onu kısa bir süre için kızından ayırırken Dorian’ın elleri kızını bırakmış, ama gözleri hala uzaklaşan sedyeyi takip ediyordur. Ewan ikisinin yanına gelerek Ateşkiran’ı Kraliçe’den teslim alır, sonra başıyla hala kapısı açık olan ortak odayı gösterir.

“Diğerleri ne yapıyor?”

Latty iç çekerek saçlarını iki eliyle geriye iterken usulca cevaplar:

“Çocuklar ne olduğunu henüz anlayamadı. Herkes en azından gözlerinin alışmasını bekliyor.”

Ewan başını sallarken Latty kocasına biraz daha yaklaşp kolunu tutar ve sesini daha da alçaltarak konuşur:

“Ewan, doğru şeyi mi yaptık?”

Ewan sorunun cevabını tam olarak bilme de başını sallar ve hafifçe eğilerek Latty’nin alnını öper, sonra kendine yasladığı Dorian’a döner.

“Marcell? Hala orada mısın?”

Dorian sadece başını sallıyorken Sophia’yı taşıyan sedye çoktan uzaklaşmış, Ateşkiran’ın izlemekte ısrar ettiği koridor bomboş kalmıştır.

“Onun yanında olmam gerek, bırak Ewan.”

Ewan itiraz etmeden kollarını çeker ve Dorian’ı serbest bırakırken Ateşkiran sanki yanındaki adama yaslı kaldığı o kısacık zaman içinde bambaşka bir güç toplamış, yine zamanları aşp gelen o güçlü ateş olmuşken arkasına bile bakmadan asansörlere ilerleyerek göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuştur.

“Çocuklar kıranların ofisinde bekliyor. Sen mi gidersin, yoksa ben mi halledeyim?”

Ewan bir an başını silkeleyerek Latty'nin sesine döner ve bir anda karısının tanıdık ifadesi onu rahatlatırken bu yeni zamanda saniyeler saatler gibi geliyordur.

“Beraber gidelim, odadakiler her ne yapacaklarsa yapsınlar, başımı ağrıttıyorlar.”

Latty gülümseyerek başını sallar ve Ewan'ın açtığı kolunun altına girip kocasının beline kolunu dolayarak onunla beraber yürür.

Pink Martini – Hang On Little Tomato

*When change is hard and not so nice,
If you listen to your heart the whole night through,
Your sunny someday will come one day soon to you...*

Kurbağalar tam takım halinde kıranların ofisinde oturuyor, gün boyu aynı oda içinde tıklıp kalmışlar, kimse de onlara bir şey söylemiyorken sıkıntının ibresi her dakika daha yüksekleri gösteriyordur.

Liv ve Nicole bir köşede kafa kafaya vermiş, ellerindeki dergiyi yedinci kez okuyorlarken ikisinin kıvrılmış bacaklarına sırtını yaslamış olan Kenda önündeki Faye'in saçlarını örüyordur. Onların sessiz aktivilerine olabildiğince gürültü katmaya çalışan Jonathan ve Owen, Brittany'i de aralarına almışlar, masaların arkasında kalan büyük koltukta oturarak televizyon izliyorlardır. Onların televizyonundan taşan önemsiz diyaloglar odayı dolduruyorken Adia ve Bethany bir bilgisayarın başına geçmişler, ikisi de masanın bir köşesine dirseklerini yaslamış, yüzleri yamularak ekrandaki resimlere bakıyorlardır. Adia bir tık daha yaparak sıradaki resme geçerken iki kız da Liv'in bebekliğinden bir resim görüp yorgunca kıkırdarlar. Kızların kıkırdamaları, televizyondaki insanların konuşmaları ve derginin çevrilen sayfalarından çıkan olağan ses bir anda yere düşen kalın bir kitabın patırtısıyla bıçak gibi kesilirken televizyon susmuş, dergi kapanmış, bilgisayar ekranında akan resimler durmuştur. Bütün kurbağalar bir anda dönerek kütüphane tarafındaki merdivende oynayan Lucas'a ve onu tutan Dante'ye dönmüşken merdivende üstteki raflara uzanmış olan Lucas suçlu suçlu sıtırır.

“Düştü.”

Dante de gülerek başını sallarken merdiveni bırakıp kısaca Lucas'ı alkışlar.

“Hiç farketmemiştik çok iyi oldu—“
“DANTE!”

Kızlar bir anda bağırduğında Dante tüm gücüyle tekrar merdivene tutunur, ama Lucas tutunacak bir yer bulamamış, bağırarak yere düşerken Kenda önündeki Faye'i iterek o tarafa fırlamış, yerde poposunu ovan Lucas'ın başucunda bitmiştir.

“İyi misin!?”
“Popom kırıldı.”

Kenda başını eğerek Lucas'ın poposuna bakar, sonra saçlarını savurarak kalkarken omzunu silker.

“Hiçbir şey yok. Salaksın sadece.”
“Sensin o!”

Kenda tekrar Faye'in yanına dönüyorken gözünü şaşkınlıkla yaparak Lucas'ın taklidini yapıyordur. Koltuktakiler gülerken Lucas arkadan isyan ederek ayağa fırlar. Onu gören ikizler bir anda ayağa zıplamış, Kenda'ya bağırırlar:

“Saaaaaaç!!”

Kenda ılık atarak odada koşturmaya başlarken az önce poposunu kıran Lucas da onun peşinden koşuyor, Dante merdiveni çekerek koşu parkurunu temizliyorken Jonathan ve Brittany bağırarak iki tarafa da tezahürat ediyordur. Kenda bir ılık daha basarak kapıya koşar ve açıp kendini dışarı atacakken bir anda karşısına çıkan babasına çarpar ve gülerek onun arkasına geçer.

“Baba bir şey söyle!”

Ewan bir an başı dönerek etrafına bakar, sonra ellerini arkaya uzatıp kızını tutarken Latty gülümseyerek odadan içeri sarkmış, diğerlerinin ne yaptığına bakıyordur.

“İyi, oda hala ayakta—“

“Lucas kitaplıkla oynuyordu anne—“

“Sonra düştü—“

“Kenda’yla kovalamacaya başladılar tabii doğal olarak—“

“Aa Faye saın ne kadar güzel olmuş!”

Latty kaşlarını kaldırarak bir anda odak dışı kalmanın hafifliğini keşfediyorken çocuklar yine kendi dertlerine dönmüşler, televizyonun sesi açılmış, sohbetler sanki dışardan gelen birinin sihriyle daha bir hareketlenmiştir.

Latty odayı bırakıp tekrar koridora döndüğünde Ewan ve Lucas’ı ciddi ciddi tartışırken bulur. Küçük delikanlı eliyle Kenda’yı işaret ediyor, kendini savunuyordur.

“Onun bana salak demeye hakkı var da benim onun saçını çekmeye hakkım yok mu şimdi?”

“Salak dediği için bir cezayı hak ediyor tabii, ama sen onun canın acıtmasan iyi olmaz mı?”

“Bilmiyorum, o anda o mantıklı gelmişti.”

Ewan ve Lucas sessizce başlarını sallarken Kenda babasının arkasından çıkmış, teşekkür ederek tekrar odaya dönüyordur. Lucas hala Ewan’a bakıyor, göz ucuyla da Kenda’yı da izliyorken o açık alana girdiğinde Lucas da Ewan’ı bırakarak tekrar Kenda’ya saldırır. Ewan gözlerini devirirken Latty gülüyor, kocasını da çekerek çocukların arasına girer.

“ocuklar! Biraz sessiz olursanız anlatacaklarımız var.”

Sesler şıp diye kesilirken Latty bu sefer de fazla odakta kalmış, merakla onu izleyen geç gözlere bakar.

“Bir süredir düzenimizin biraz bozuk olduğunu biliyorsunuz—“

“Zamanlar, Winona falan, değil mi?”

Latty, Nicole’e dönerek başını sallarken sarışın kızın yanındaki Liv araya girer.

“Dorian’ın geri dönüşü, sonra Sophia’yı istemesi...”

Sözü Jonathan alır:

“Shia ve Megan denen iki çocuğun ortaya çıkması...”

Owen hiç beklemeden cümleye devam eder:

“Anne babaların çocuklarını geri istemesiyle ortalığın daha da karışması...”

“ve son olarak Winona’nın hepsini geri getirip bizi bırakması, değil mi? Biliyoruz.”

Latty ve Ewan ağızları hafifçe aralanarak son szn sahibi Brittany’e bakıyorlarken küçük kız kahverengi gözleri parıldayarak gülümser ve kütüphanenin yanındaki küçük ekranı işaret eder. Latty ve Ewan dönerek çocukların ortak odasını gösteren görüntülere bakarken Oreon’un her kritik köşesinde bu ekranların olduğunu unutmuş gibi grnyorlardır.

“Winona kustuktan sonra kapatmaya çalıştık, ama ancak sesi kesebildik.”

Latty dönerek yanına gelmiş oğluna bakıyorken Jonathan ellerini ceplerine sokmuş, gülümseyerek annesine bakar.

“Kolay büyümedik anne, buna da alışırız.”

Latty başını sallarken Jonathan annesinin beline sarılır, Ewan da delikanlının saçlarını karıştırarak gülümserken arkasını dönerek çok bilmiş kurbağalara bakar.

“Şimdi ne yapacaksınız?”

Kral’ın sorusuna Liv’in omzundaki kurbağa sitemli bir vraklayışla cevap verirken Ewan yeşil ufaklığa göz kırparak Liv’e bakar.

“Unuttuk sanmayın küçük hanım, sadece biraz fazla yoğunduk. 16. yaş gününüz hala gündemde.”
“Ben bir şey demedim Ewan, önemli değil, gerçekten...”

Liv içtenlikle gülümserken Ewan gayet önemli olduğunu söyleyerek tekrar ortak odanın kameralarına döner. Yeni gelen çocuklar hala birbirlerine tutunmuş, karşısındakilere bir şeyler soruyorken Delialona konuşuyordur. Ewan olayları açıklayanın o olduğuna sevinmiş, daha da rahatlarak dönerek tekrar çocuklara bakar.

“Esaretiniz sona erdi kurbağalar. Çıkın dolaşın...”

Kurbağalar bu fırsatı kaçırmadan derhal ayaklanırken gruplar halinde odadan çıkarlar, en son Jonathan da onların peşine takıldığında Latty sesi kesilmiş ekrana bakıyor, kaşlarını çatar.

“Bozmuşlar sanırım.”

Ewan bir şeye zarar vermeseler şaşacağını söylüyorken karısını da yanına alarak odadan çıkar...

“Bak, unutmamışlar...”

Liv başını sallarken Nicole bir yandan konuşuyor, bir yandan da gardrobun üzerindeki bavuluna uzanmaya çalışıyordu.

“Kapının yanındaki sandalyeyi getirir misin Liv?”

Liv isteksizce kalkarak gider ve sandalyeyi gelip Nicole’ün ayağının dibine sertçe bırakır. Nicole irkilerek arkadaşına dönerken Liv’in her zaman sevgiyle bakan mavileri şimdi kırgınlıkla doludur.

“Ben diğerlerine ne diyeceğim? Pazartesi günü yine babanın yanına gidince ne olacak?”

“Hiçbir şey? O benim babam istediğim zaman onun yanında kalırım ben—“

“Babanın yanına *taşınıyorsun* Nicole. Bizi terk edip gidiyorsun—“

Nicole, Liv’in sitemine aldırmamaya çalışarak güler ve arkadaşını omzundan ittirerek sandalyenin üzerine çıkar.

“Saçmalama Liv. Yine her gün aynı okula gideceğiz, aynı derslere gireceğiz. Okula bir sene erken başladığıma şükret! Yoksa nasıl olurdu aman tanrım! Ben şehrin ortasındaki bir evde kalırken siz on dakika uzaklıkta olacaksınız! Sonsuza kadar görüşemezdik—ah!”

Liv önündeki kızın bacağına iyice çimdirerek onun canını acıtırken Nicole eğilerek bacağı tutar.

“Biraz da babamla yaşamak istiyorum! Bunun neresi kötü!?”

“Dört gün önceki malum olay olmadan önce annenin ve Conrad’ın yanında gayet mutluydun! Yanlış mı hatırlıyorum?!”

“Bağırıp duracaksan git Liv!”

“İyi!”

Liv kapıyı çarpıp odadan çıkarken Nicole sinirlenmiş, bacağını bırakarak sandalyeden aşağı zıplar ve ayakkabılarını giyme zahmeti bile göstermeden çoraplarıyla koridora çıkar.

Gina Rene & Gabriel Rene – Mean Gurl

*Friends don't lie to each other, right?
Friends stick by one another, right?
Cross my heart hope to die,
but you're not my friend and now you know why.*

Liv onun geldiğini görünce asansörleri bırakıp merdivenlere koşar ve hızla aşağı inerken Nicole de onu kovalıyor, arkasından seslenir:

“Kimseye bir şey söylemeyecektin! Yemin ettin!”

Liv hiç aldırmadan koşturuyorken Nicole de merdivenleri ikişer üçer atlayarak onu takip ediyordu. Hiçbiri etrafta çalışanlara aldırıyor, biri siyah, diğeri sarı saçları arkalarından savrularak koşuyorken Liv sonunda yine onlara bırakılmış ortak odaya gelmiş, kapıyı açarak içeri atılır. Nicole susmasını bağırarak onun arkasından girerken Liv son nefesiyle de olsa Jonathan’ın yanına koşar ve delikanlının elindeki joysticki bir kenara fırlatıp arkadan giren Nicole’ü işaret eder.

“Babasının yanına taşınacak, bir şey söyle!”

Jonathan kaşlarını çatarak yavaşça ayağa kalkıyorken Nicole elleriyle dağılmış saçlarını iterek Jonathan’a ve arkasında onları izleyen diğerlerine bakar.

“İstedğim zaman babamın yanına da giderim, hatta taşınırım, okulumu bile değiştirim! Arkadaşız diye sonsuza kadar burada kalacak halim yok!”

“Nicole sırf ben—“

“HAYIR!”

Nicole başını sallayarak sinirle güler ve Brittany’i işaret eder. Jonathan hatırlayarak derhal susarken Brittany o kadar saf değil, önündeki kitap ve defterlerden sıyrılıp ayağa kalkar.

“Beni bırakıyor musun!? Neden beni işaret edip sustunuz!? Benim yüzümden mi gidiyorsunuz!?”

Nicole inleyerek hayır derken Brittany derhal gözleri dolarak abisine bakar.

“İkiniz de günlerdir benden bir şey saklıyorsunuz! Salak mıyım ben!? Anlıyorum! Neden beni dışlıyorsunuz!?”

Jonathan güzel kardeşinin sarı saçlarını ellerinde toplayarak arkaya atar ve gülümser.

“Yok öyle bir şey Brit—“

“Var öyle bir şey! Abla neden gidiyorsun!?”

Nicole kardeşine cevap vermek yerine yanan bir öfkeyle Liv’e bakar.

“Yaptığını beğendin mi!?”

Liv dudaklarını birbirine bastırır ve bir şey söylemeden önüne bakarken Nicole koşturarak odadan çıkar, Brittany de abisini itip ablasının arkasından koşarken kapı arkalarından çarpar. Arkada kalanlar tamamen sessiz, olacakları bekliyorken Jonathan dönerek Liv'e bakar. Liv onunla göz göze gelmeye korkmuyor, Jonathan'ın onu anlayacağını biliyorken tam bir şey söylecek gibiymiş Jonathan'ın araya girmesiyle susar.

"Ben sürekli sizin arkanızdan bir şeyler toplamak zorunda mıyım? Neden Nicole'ü dinleyip bazen susmuyorsun!?"

Liv şokla ağzını açarken Jonathan elini kapıya savurarak bağırır:

"Brittany'e ne diyeceğiz şimdi!? Ablan abine aşık olmuş, o yüzden evi terk ediyor mu diyelim!? Zaten her şey çarpık—anneme babama ne diyeceğim?! Ha Liv? NE YAPACAĞIZ ŞİMDİ, ONU DA SÖYLESENE!"

Liv gözleri dolarak ağzını kapatırken bakışları gerideki Faye ve Kenda'ya döndüğünde iki kız da ayağa kalkmış, Jonathan biraz daha abartırsa araya girmek için bekliyorlardır. Jonathan kolay kolay kızan, üzülen, ağlayan biri değil, aksine herkese mutluluk getirmesi gereken garip bir türken şimdi öfkeden ve çaresizlikten başka bir şey hissedemiyordur.

"Lanet olsun! Ne konuşacaksınız konuşun!"

Jonathan diğerlerine de öfkesini sıçratıp odadan çıkarken kapıyı daha da sert çarpar. Liv irkilerek gözlerini kapatırken Faye ve Kenda çoktan fırlamış, iki yandan arkadaşlarına sarılarak iyi olacağını ve geçtiğini mırıldanırlar.

"JONATHAN!"

Jonathan yüzünü buruşturarak olduğu yerde zank diye durur ve arkasını dönüp babasının ona doğru geldiğini görünce iç çeker. Bu kadar kapı çarptıktan sonra Conrad'ın gelip birilerinin ifadesini alması kaçınılmazdır.

"Niye kapılar çarpılıyor?"

"Ben bir anlasam—"

"Derdi dağları aşan olgun adam havaları yapma bana. Kıvırtmadan cevap ver. Brittany'i sen mi ağlattın?"

"Ne alakası var baba!?"

Conrad parmağını oğlunun suratının önüne getirerek başını ciddi bir uyarı olarak hafifçe sola çevirir.

"Neler oluyor o zaman?"

Jonathan çok fazla cevabı olduğu için sessiz kalmayı tercih ederken Conrad ifadesini yumuşatarak geri çekilir.

"Zaten etrafta bir sürü olay dönüyor, siz de problem çıkartmayın Jonathan—"

"Etrafta olanlar olmaya devam etsin, bizim problemimiz yok—"

Conrad elini kaldırarak suçlunun güçlü olduğu kısmı kesip atarak Jonathan'ı susturur.

"Kapılar bir daha çarpılmasın. Derdiniz her neyse halledin, ben araya girersem iyi olmaz."

Jonathan her an fırlayıp gidecekmiş gibi tetikte, başını sallayarak babasının tek bir hareketini bekliyordur. Conrad başıyla kaybolmasını işaret ettiğinde delikanlı tekrar döner ve hızla koşarak kaybolurken Conrad boynunu gererek onun arkasından bakar, adım sesleri de duyulmadığında Conrad dönerek tekrar ofisine girer ve içerde bekleyen Latty'e bakarak kapıyı kapatır.

"Garip ilişki anlayışımız da genlerle beraber çocuklara geçmiş."

“O kadar önemli olduğunu sanmıyorum Conrad, üzerlerine gitmeyelim.”

Conrad ellerini açarak sinirle güler.

“Ne yapabilirim ki! Zaten yeteri kadar kafaları karışık. Şansına Sienna olanların hiçbirini görmedi, ona nasıl açıklarım bilmiyorum. *Çocuklarımız birbirlerine aşık olmuş Sienna. Ne kadar güzel, değil mi?* Ortak odadaki kameraları söktüreceğim. Bugün sondu.”

Latty dalga geçmemesini söylüyorken Conrad gülerek sol elini gözlerine kapatır.

“Zaten her şey pamuk ipliğine bağlı, bir de bu çıkınca biz ne olacağız bilmiyorum—keşke Jonathan senin yanında kalacağına benimle kalsaydı. Kardeşlik duygularını geliştir—“

“Onlar kardeş değil Conrad. Jonathan’ın Sienna’yla kurduğun aile hakkında nasıl olduğunu biliyorsun...”

Conrad başını sallayarak masasının başına geçer ve koltuğuna oturarak bu sefer de başını masaya yaslar. Latty masaya yaklaşarak daha usul konuşur:

“Nicole hep onun arkadaşı oldu. Brittany de sonradan gelen kardeş. Oğlumuzu nerede kalacağı konusunda hiç zorlamadık—“

Conrad başını sallarken sesi masanın altından geliyormuş gibi boğuktur.

“Ben Brittany için endişeleniyorum.”

“Brittany kimin kim olduğunu gayet iyi biliyor merak etme.”

Conrad başını kaldırarak gülümseyen Latty’le göz göze gelirken iç çeker.

“Ben daha oğlumun aşk hayatıyla baş edemiyorum, sen beş çocukla aynı evde yaşıyorsun. Kim tahmin ederdi ki küçük Latty en büyük anne olacak...”

Latty ellerini açarak hafifçe omuzlarını kaldırır ve dudaklarını bükerek bilmediğini gösterirken Conrad gülümser...

Aaron Zigman – Love Theme

Sienna sık sık saate bakarak Nicole’ün odasındaki eşyaları toparlıyorken genç kızın gardrobunun yarısı zaten bavula girmiş, şimdi ufak tefek şeyler toplanıyordur. Annesi kızının yatağının üzerinde duran tek bir tane ayıcığı alır ve gülümserken iç çekerek buz gibi bir rüzgarın estiği bahçeye bakar, bavulu bırakıp ayıcıkla beraber yatağa çıkar ve bacaklarını kendine çekerek bir köşeye kıvrılır.

Kızı onu bırakıp babasının yanına taşınıyordur.

“Seni hala çok seviyorum, kızma anne, lütfen...”

Sienna gözleri dolarak kucağındaki ayıcığın kokusunu içine çekerken rüzgar biraz daha kuvvetlenmiş, pencerelerin arasından uğuldayarak varlığını belli ediyordur.

“Babam çok iyi bir adam, onunlayken güvendeyim anne. Benim için endişelenmeyeceksin, ne kadar güzel olacak. Brittany’le biraz daha ilgilenirsin, daha çok vakit geçirirsiniz. Sonra, Conrad var...”

Güzel Havakıran iç çekerek ellerinin tersiyle gözlerini siler ve yataktan kalkıp elindeki ayıcığı da bavula koyar, sonra doğrulup etrafına bakarak Nicole’ün Oreon’dan gelip de babası onu almadan önce götürmek isteyeceği başka bir şey olup olmadığını düşünür.

“Anne? Sen de belki...Neyse, boşver...”

Sienna bavulun fermuarını kapatır ve odadan çıkıp elindekini de kapının yanındaki bavulların yanına koyduktan sonra tekrar saate bakar. Biraz daha zamanı vardır...

Jonathan kapıyı çalmadan açıp Nicole’ün odasına dalarken yatakta birbirine sarılarak uzanmış kız kardeşleri görünce hareketlerini sakınleştirerek içeri bir iki adım daha atar ve kapıyı kapatır. Brittany yaşları kurumuş gözleriyle abisine bakarken Jonathan hafifçe gülümser.

“Çok mu kızdın?”

Brittany başını sallarken Nicole, Jonathan’ın tarafına bakmıyor, gözlerini kapatarak yanağını yanındaki kardeşinin başına yaslar ve usulca mırıldanır:

“Babam beni evden alacak geç kalmamam lazım—“

“Nicole biz—“

Jonathan lafına devam etmeden önce tekrar Brittany’e bakar.

“Ufaklık, daha fazla dövmeyeceksen ben biraz Nicole’le yalnız kalabilir miyim?”

Brittany bir şey söylemiyorken ablası onu bir anda daha sıkı kavramış, adeta gitme diyor. Kahverengi gözlü Lysander başını kaldırarak başka bir babanın kızı olan ablasına bakar, sonra ondan ayrılıp yataktan kalkarken Nicole hafifçe iç çekerek gözlerini açar.

Brittany yataktan inmiş, saçlarını tekrar toplayarak tokasını takıyorken abisine bakar.

“İkinize de hala küsum. Sadece dövmüyorum, tamam mı?”

Jonathan başını sallarken Brittany *iyi* diyerek saçını sallaya sallaya odadan çıkar ve kapıyı babasının her zaman söylediği gibi yavaşça kapatırken Jonathan yataktaki Nicole’e döner.

Sarışın kız doğrularak sırtını yatağın başına vermiş, bacaklarını kendine çekmiş bir şekilde oturarak Jonathan'a bakıyorken eliyle yatağı gösterir.

"Ayakta durma. Çok konuşacaksın, belli..."

Jonathan bir şey söylemeden geçip onun ayaklarının dibine otururken Nicole ondan önce konuşur:

"Ama önce beni dinle. Araya girmek yok, bağırarak da yok, tamam mı?"

Jonathan uslu uslu başını sallar ve dinlerken Nicole devam eder:

"Sırf senden kaçmak için babamın yanına gitmiyorum. Evet, senden kaçıyorum, aramızdaki gariplikten kaçıyorum, tamam, ama sadece onun için değil. Sen annenle beraber kalıyorsun, kocaman evinizde beş tane çocuk oradan oraya koşuyorsunuz, mutlusunuz, hiçbir eksiğiniz yok—"

"Senin de yok—"

"Ben az önce ne dedim Jonathan?"

Delikanlı özür dileyerek susarken Nicole zaten en küçük bir şeyde korkudan dağılan düşüncelerini toplayarak tekrar konuşur:

"Latty ve Ewan, onlar evliler, mutlular. *Latty ve Ewan işte*. Conrad desen, o annenin doğru adamla beraber olduğunu biliyor. Hala çok iyi dostlar, hala konu sen olunca evli çiftlerden bile öte oluyorlar. Ya benim annemle babam? Ben babamı daha birkaç sene önce gördüm Jonathan. *İlk defa*. Senin baban sen ilk doğduğunda seni kucağına almış, ben benimkinin ölümü için haftalarca içimi parçalarcasına ağlamışım. Senin annenle babanın arasından su sızıyor, benimkiler beş dakika bile beraber kaldıklarında ben gariplikten yamuluyorum."

Jonathan hafifçe gülümserken Nicole bakışlarını kaçırarak dudağını kemirmeye başlar. Jonathan onun ağlamak üzere olduğunu görünce oturduğu yerde biraz daha kayarak ellerini Nicole'un dizlerinin üzerine koyar. Yeşil gözler tekrar Jonathan'a döndüğünde genç kız konuşur:

"Annemle Conrad hiç iyi değiller Jonathan. *Hiç*. Annemin eski resimlerine bakıyorum, ara sıra Andrea'yla beraber oturduklarında eski zamanları konuşup güldüğünü görüyorum, ama sonra herkes gidip albümler kapanınca yine o mutsuz, endişeli anne oluyor. Kardeşi uzakta, kendisi bir garip, çocukları var, evi var, ama..."

Nicole iç çekerek eliyle önüne düşen bir tutam saçını kulağının arkasına atar.

"Kızımıyor, bağırıyor, tanrıya şükür hiçbirimizi bir kez olsun incitmedi, ama ben artık daha fazla dayanamıyorum. Hele de böylesi bir zamanda, benim aklım da bu kadar karışıkken, annemin ve Conrad'ın problemlerinin ortasında kalmak istemiyorum. O yüzden gidiyorum."

Nicole anlatacaklarını bitirdiğinde ikisinin de bir süre sesi çıkmaz. Odanın dışında ikizlerin konuşup gülüşerek kapının önünden geçişleri duyulurken Jonathan zaten bozulan sessizlikle konuşmaya karar vermiş, Nicole'un dizlerini hafifçe sıkarak derin bir nefes alır.

"Bunları Brittany'e söylemedin umarım..."

Nicole başını iki yana sallarken onun kontrolü dışında gözlerinden akan yaşları iki eliyle silerek ortadan kaldırır. Jonathan onu *izlememeye* çalışıyor, sadece sakince bakıyorken devam eder:

"Sienna'nın ya da babamın arasında olanları biz kontrol edemiyoruz maalesef, ama ne hissettiğini az çok tahmin ediyorum. Başkası duysa beynini patlatacak bir itiraf duymak ister misin?"

Nicole hafifçe gülerek başını sallar. Jonathan sesini alçaltarak konuşur:

“Bazen ben de babamın tekrar annemle evlenmesini istiyorum ki düşün, bizimkiler neredeyse evleniyormuş.”

“Odette halan olmasaymış...”

“Sorma...”

Jonathan gözlerini devirirken Nicole daha da gülümser ve burnunu çekerek tek elini sağ dizini tutan elin üzerine koyar.

“Jonathan, biz neyiz?”

Delikanlı şu ana kadar sorulmuş en basit soruya gülümserken Nicole onun yakışıklı yüzünü izliyor, diğer salak kızların neleri kaçırdığını görüyorken nefesi kesilerek elini tekrar kendine alır. Jonathan onun heyecanının gerçek boyutlarını görmüyor, o da ellerini çekerken cevaplar:

“Çok iyi arkadaşız. Hep öyle olduk.”

“Kardeş olsak bu kadar olamazdık sanırım...”

“Brittany’den sakladığımız gibi her şeyi saklasaydık, pek olmazdık, evet..”

“Brit bir yerde kısıtıyor ikimizi de dövecek, biliyorsun değil mi?”

“Karşılık vermemiz yasak, katlanacağız...”

Nicole *maalesef* diyerek iç çekerken Jonathan gülümser ve onun dizlerini tekrar tutup açarak arasından süzülüp sarışın kızın dudaklarına uzanarak onu öper. Nicole o sayılı saniyeler içinde ne olduğunu anlayamamış, sadece Jonathan ona yaklaştığı anda gözlerini kapatmışken şimdi dudakları onun dudaklarına değiyor, yeri gelince herkesten daha aşk böceği olan, dedikodularıyla milletin kanını kurutan, herkese boncuk dağıtıp sonra ellerinden söküp alan Nicole ilk defa öpüyordu.

Jonathan hafifçe geri çekilir, sonra önündeki kızın dudaklarını bir kez daha çok hafif öperek bırakırken birbirlerini tekrar görebilecekleri bir uzaklıkta durduklarında Nicole yavaşça gözlerini açar ve önündeki delikanlıya bakar. Jonathan kahverengi gözleri pırıl pırıl, önündeki kızın güzel yüzünü inceliyorken Nicole yeşil gözleri kocaman, dolgun dudakları daha da kızarmış, ona bakıyordu.

“Kardeşini öper gibi miydi?”

Jonathan başını iki yana sallayarak cevabını verirken Nicole hala şaşkın, hafifçe gülümser. Sanki bütün vücudu kendini kapatmış, sadece başını hareket ettirebilecek gibiyken tekrar uzanır ve gözlerini yavaşça kapatarak bu sefer o Jonathan’ın dudaklarına dokunur.

İkisinin de dudaklarından başka hiçbir yeri hareket etmiyorken sanki konuşuyorlarmış gibi anlaşarak hafifçe başlarını ters yönere eğerek birbirlerine biraz daha yaklaşırlar. Nicole kalbinin artık yerinden çıkacağını hissettiğinde yutkunarak başını eğip ve alnını Jonathan’ın çenesine yaslarken ikisi de gülümser...

Secret Garden - Cantoluna

Uzun toplantı masalarının birinde, ortadaki koltukların ikisinde Shia ve Nathan yanyana oturmuşlar, onların karşısında Colm ve Delialona oturuyorken iki delikanlı sakince onları izliyor, iki taraf da diğerinin bir şey söylemesini bekliyordu.

Delialona iki oğlunu da bitmek bilmeyen bir merakla izliyorken ilk geldiklerinde neden geldiklerini açıklamak kolay olmuştur. Onların yaşadığı zaman tehlikelidir. Onlar da her şeyin nasıl tepe taklak olduğunu görmüştür, şimdi buraya gelmeleri gerekiyordu, kurtulmuşlardır.

Ama şimdi...

Şimdi ikisi de sessizce bekliyorlarken Delialona bir anda içine dolan endişeyle, onları yeterince güvende tutamayacağını korkusuyla titreyerek oturduğu yerde gerilerken Colm uzanarak onun elini yakalamış, oğullarına döner.

“Bunu yaşadığını için çok üzgünüm çocuklar—“
“Burada çocuklarınız var mı?”

Nathan’ın sorusuyla Colm ve Delia birbirlerine bakarken Shia onların bir problemi olduğunu anlamış, omzuyla Nathan’ı hafifçe dürter. Nathan duruşunu değiştirmeden annesini ve babasını izliyorken cevap sonunda annesinden gelir.

“Hayır Nathan, yok.”
“Yüzükleriniz nerede?”

Colm ve Delia bu sefer de boş parmaklarına bakıyorken Nathan bu sorusunun cevabını beklememiş, tekrar sorar:

“Neden bizi istediniz? Neden beni zaten bildiğim anne babamdan ayırdınız? Shia ancak neler olduğuna alışıyordu, Megan zaten ne yapacağını bilmiyor. Tehlikede olsak ne fark ederdi? Sizin zaten hiç çocuğunuz olmamış, evli bile değilsiniz. Neden tanımadığınız iki çocuğu yanınızda istediniz?”

Delia telaşla bakışlarını Nathan’a çevirirken Colm yutkunarak bir umutla Shia’ya bakar. Koyu yeşil gözleri yanındaki kardeşine güvenle parlayan delikanlı hiçbir tepki vermeden onları izliyorken Colm tekrar Nathan’a döner.

“Bizim size ihtiyacımız var.”

“Bizim oradaki ailemize ihtiyacımız yok mu? Bizi oradan çekip çıkardığınız anda herkes yok mu oldu? Ya da ne zaman olacaklar? Onlar acı çekecek mi? Onların bize ihtiyacı olmayacak mı—anlamıyorum. Neden sizinle kalmak zorunda olduğumuzu, neden sürekli bir şeylere alışmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum. Bunu ben seçmedim! Benim fikrimi nasıl değiştireceksiniz!”

Nathan masaya vurarak ayağa kalkarken Shia da irkilmiş, bir an annesine bakar, sonra tekrar nerede olduğunu hatırlayıp Nathan’ın yanında ayağa fırlar.

“Evet. Bu öyle bir anda kabul edilecek bir şey değil!”

Nathan onun daha fazla konuşmasına izin vermeden delikanlıyı kolundan çeker ve yerdeki döşemelerin dili olsa şimdiden acıdan inletecek kadar sert adımlarla kapıya ilerler.

“Nathan, lütfen!”

Nathan annesi olmayan annesinin sesiyle arkasını döner ve Shia’yı orada bırakıp tekrar masaya giderken az önce oturduğu yerdeki koltuğu iterek masaya yaslanır.

“Ne lütfen? *Annecim ne kadar iyisin, beni kurtardığın için sağol* mu diyeyim?! O kadar kolay mı!?”

Delialona gözleri dolarak başını iki yana sallarken Nathan’ın da annesinden aldığı mavi gözleri dolar, delikanlı kalbi kınılarak babasına bakarken omuzları düşerek arkasındaki koltuğa oturur.

Onun ne hale düştüğünü gören Shia ne yapacağını bilmiyor, son iki haftada alışmaya çalıştığı şeylerin büyüklüğü onu da korkutuyorken şimdi Nathan’ın ona anne ve babasından daha yakın olması fikri onu şaşırtıyordur.

“Anne?”

Delialona içinden bir parça koparak diğer oğluna bakarken Shia ona nasıl seslendiğinin üzerinde fazla durmadan Nathan’ın yanına gelmiş, konuşur:

“Bizi hissedebiliyor musun? Diğer annem beni hissettiğini söylemişti, belki sen de—bilmiyorum, oluyor mu?”

“Ben daha önce hiç anne olmadım. Kendimden bir parçanın nasıl olacağını bilmiyorum Shia, size yalan söyleyemem.”

Nathan bunun üzerine başını daha da eğerek içini çekerken Shia onun omzunu tutarak hafifçe sıkar ve diğer eliyle kafasını kaşıyarak babasına bakar.

“Gerçi zavallı babamın hiçbir koşulda öyle bir yeteneği olmadı, en azından o konuda bir sorun yok.”

Colm bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordur, ama yine de belli belirsiz başını sallarken Shia tekrar annesine döner.

“Geri dönemeyiz değil mi?”

Delialona başını iki yana sallayarak cevap verirken Shia da başını sallar.

“Ben herkesin nasıl garip ve zor bir durumda olduğunu tahmin edebiliyorum. Evrende bir çırpırda anlayabildiğim çok şey var, biraz üstün zekalıyım...”

Shia elini sallayarak hafifçe gülümserken konudan saptığını anlayınca tekrar ciddileşir. Colm gülümserken Shia önündeki Nathan’a bakıyor, babasının tepkisini fark etmeden konuşur:

“Gün gelip de böylesine karmaşık bir durumu anlayabileceğimi sanmazdım, ama oluyormuş demek ki...”

Nathan bunun üzerine başını kaldırıp ona bakarken Shia kardeşinin omzunu sıkar.

“En azından onlara benziyorlar...”

Nathan şokla Shia’ya bakıyorken ilk geldiğinde ona bir yabancıymış gibi davranan, sonradan geldiği için onu dışlayan taraf olarak şimdi durumun ne kadar zor olduğunu fark ediyordur. Nathan orada kendi saplantılı, düşüncesiz problemlerini çözerken bu çocuk sadece bu gerçeğe mi tutunmuştur?

En azından onlara benziyorlar...

Nathan başını eğerek elini yüzüne kapatırken Shia da üzüntüyle tekrar anne ve babasına döner ve usulca üzgün olduğunu fısıldarken Delialona da diğer oğluyla beraber ağlıyor, Colm onun elini tutarak kardeşinin omzunu sıvazlayıp ona destek olan Shia’yı izliyordur...

Shia ve Nathan kendilerine özel olan bir odaya girdiklerinde Nathan hiçbir şeyi takmadan ilerler ve yatakların birine yüzüstü yatıp yastığı da kafasına bastırarak bağırır. Shia kapıyı kapatarak bir an beklerken Nathan sonunda nefesi tükenip sustuğunda Shia da yürüyerek diğer yatağa oturur.

“Nathan?”

Nathan yastığı odanın diğer ucuna fırlatıp bağırır:

“NE VAR!? BANA DA MI O ÜSTÜN ZEKANDAN BİR PARÇA VERECEKSİN!? NE!?”

Shia dirseklerini dizlerine yaslayarak eğilir ve yerdeki döşemenin yaptığı şekilleri izlerken konuşur:

“Dövüşmek istiyorsan beceremem—“

“Sesini kes! Ben sana bir şey sorana kadar da konuşma!”

Shia başını kaldırarak yatakta diğer tarafa dönüp tortop olmuş Nathan’a bakarken bir anda üzerine bir ağırlık çökmüş, kaşlarını çatarak titrek bir sesle konuşur:

“Ben sana yardım etmeye çalışıyorum—“
“BEN YARDIM İSTEMİYORUM!”

Nathan yüzünü yatağa daha çok bastırırken Shia ayağa kalkarak onun yatağının etrafını dolaşır ve diğer taraftan gelip tam yüzünün önünde eğilip onunla göz göze gelir.

“Düşmanın değilim, seni buraya ben getirmedim, zamanları da ben yok etmedim—“
“Senin salak deneyin yüzünden benim evim yok oluyor—“
“NASIL BU KADAR ODUN KAFALI OLABİLİYORSUN SEN?! NE KADAR BENCİL, DÜŞÜNCESİZ, SALAK BİR ÇOCUKSUN!”

Nathan yatağı iterek kalkar ve Shia’nın üzerine yürürken ondan daha kısa boylu olan kumral delikanlı yumruklarını sıkar.

“Ne yapacaksın? Beni öldürünce şıp diye evine mi döneceksin? O kadar kolay mı—“

Nathan yumruğunu kaldırıp Shia’nın ağzının üzerine indirir ve onu yere devirerek susturur. Shia ağzını tutarak acıyla inliyorken bir an sonra ağlamaya başladığında Nathan şokla gözleri büyüyerek bir iki adım geriler, bacakları yatağa takıldığında kontrolsüzce yatağa düşüp otururken Shia ağzından çıkıp parmaklarının arasından sızan kanla öylece yerde yığılmış sarsılarak ağlıyordur.

Nathan elleri titreyerek az önce kardeşinin suratına indirdiği yumruğuna bakar ve işaret parmağının eklemünde gördüğü kanla dehşete kapılarak ayağa fırlar ve kapıyı açıp koridora seslenir:

“YARDIM EDİN!”

Iron and Wine – Passing Afternoon

*There are things we can't recall, blind as night that finds us all...
Winter tucks her children in, her fragile china dolls,
But my hands remember hers, rolling 'round the shaded ferns,
Naked arms, her secrets still like songs I'd never learned...*

Shia sağlık departmanına götürülmüşken Nathan nerede olduğunu dikkat etmeden gidip koridorların birinde bir köşeye çökmüş, boşluğu izliyordur. Shia’nın acısı dindiğinde tekrar onun önüne çıkmak için biraz cesaret toplaması gerekiyordur. Öylesine bir hayvanlığı nasıl affettireceğini düşünüyorken ailesine ve evine nasıl döneceğini düşünmeyeceği bir anın geldiğini görüp kendine hayret ediyordur.

Mavi gözleri bomboş bakan delikanlı derin bir nefes alarak kendi ciğerlerinin sesini dinlerken başını eğip az önce düşünmeden Shia’nın çenesini kıran yumruğuna bakar. Eklemleri hafifçe morarmıştır. Kontrollü yumruk atıp sadece karşısındakinin canını yakabilecek kadar iyi dövüşmeyi ona kimse öğretmemiştir...

Nathan gözleri dolarak yumruğunu alnına yaslarken morarmış yerin acısı umrunda değildir. Omuzları sarsılarak bu sefer o kardeşi gibi ağlıyorken biraz sonra koridorun ucundan duyduğu adım sesleriyle başını hızla kaldırır.

Koridorda oturan çocuk başını kaldırıp onu fark ettiğinde Kenda da olduğu yerde kalakalmış, elini kaldırıp arkasını gösterir, ama bir şey diyemezken onu gören çocuk ağlıyordur. Kenda onun bakışlarında garip bir tanıdıklık görürken ağlayan çocuk bir şeyler istemiş gibi bakıyordu.

Nathan koridorun sonunda Kenda’yı görmüş, şu anda o kızın kendi Kenda’sı olmasını öylesine çok istiyordur ki adeta bir şeylerin değişmesi için yalvararak bakarken koridorun sonundaki kız ona doğru geliyordu. Nathan hızla bir nefes alarak hafifçe doğrulurken Kenda onun yanına gelmiş, hafifçe gülümseyerek delikanlının yanını işaret eder.

“Ben de oturabilir miyim?”

Nathan sadece başını sallarken şimdi karşısında duran Kenda onun arkadaşından biraz daha küçük görünüyordur, ama saçları, narin duruşu, sakın gülümsemesi tıpatıp aynıyken Nathan şimdi kendi Kenda’sının ne yaptığını merak ederek başını eğdi. Yokluk ilk defa bu kadar canını acıtıyorken yanındaki kız uzanıp onun başına elini koyduğunda Nathan kendini bırakarak tekrar ağlamaya başladı.

Kenda tanımadığı çocuğun saçlarını okşuyorken onun ne kadar zor dayandığını görebiliyordu. Narin elleri kısa saçların arasında hareket ediyorken Kenda içi acıyarak iç çekti ve yeni arkadaşının bir gün artık ağlamak istememesini umardı...

Vien departmandaki çağrışı alınca Megan’ın da haberi olmuş, Collinsler tam takım Shia’nın başındayken Vien delikanlının çenesinde kırık olmadığını söylemiş, şimdi patlayan dudağına bir merhem sürüyordu.

“Bir süre dudağının yalamamaya dikkat et Shia, olur mu?”

Shia hala yaşlı olan gözleriyle başını sallarken dudağına sürülen merhemin keskin kokusu burnunu yakıyordu, hapşırarak gibi olduğunda Vien gülümseyerek onun burnunu tutar, delikanlı teşekkür ederek rahatlarırken Megan annesini izliyordu.

İki hafta içinde bu gördüğü üçüncü anne figürüdür. Hepsisi aynı kadındır, aynı saçlar, aynı güzel yüz, aynı zerafet...

Megan ilk defa evinden ayrıldığından beri çok ağlamış, artık daha fazla ağlamak istemiyorken muayene odasında babasının yanından kalkarak bilgisayarda Shia için kayıtları doldurup boş kalan yerleri giren annesinin yanına gider. Vien ekranda yazılanları okurken dalgınca saçlarını tek eliyle geriye atar ve ensesinde tutar. Megan onun hareketlerini izliyorken usul bir ‘Anne?’ mırıldanır, Vien başını kaldırarak yanındaki kıza baktığında Megan hafifçe gülümser:

“Saçlarını tutuşun... Çok dikkatli bir şey yaparken hep bunu yapıyorsun.”

Megan da annesi gibi uzun siyah saçlarını eliyle geriye iter ve ensesinden tutarken Vien gözleri dolarak gülümser.

“Öyle mi yapıyorum, farkında değilim...”
“Ben farkındayım..”

Vien uzanarak babasının gözlerini taşıyan güzel kızın, *incisinin* eline dokunurken Megan da annesinin hep sıcak olan elini tutar...

Nicole evin kapısını açıp anahtarları çekerek tekrar cebine atar ve Oreon’dan getirdiği bavulu çektiştirerek içeri sokar. Annesi ortalıklarda görünmüyorken genç kız koridordan sarkarak içeri seslenir:

“Anne?”

Sienna’dan ses gelmeyince Nicole bavulu bir kenara öylece bırakıp kapıyı kapatır, koridorda ilerlerken tek tek odalara bakıyor, sonunda kendi odasına geldiğinde annesini yatağının üzerinde uyuyakalmış görünce gülümseyerek ilerler ve ayakkabılarını çıkarıp yanına sokulur.

Sienna yarı uyanmış, yanına yatmaya çalışan sarı saçları görünce kolunu kaldırır ve kızının kendine çekerek sarılırken Nicole annesinin yıllardır hiç değiştirmedığı çiçek kokusunu duyarak mırıldanır:

“Merkezden buraya gelirken babamı aradım. Sömestr tatili bitince oraya gideceğimi söyledim, olur mu?”

Sienna uykusu arasından anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek kızına biraz daha sarılır ve saçlarını öperken Nicole onun sesinin titremesiyle ağladığını anlamış, o da kendini tutamaz ve dolmuş gözleriyle başını kaldırarak annesine bakar.

“Anne, yalnız kalmanı istemiyorum. Bir şey yapalım, lütfen?”

Havakıran başını iki yana sallarken kapalı gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Nicole uzanarak annesinin yanaklarını silerken ağlamaktan içini çekerek konuşur:

“Teyzeme haber vereceğim, bir süre buraya gelsin—“

“Kimsenin düzenini bozma—“

“Kimsenin düzeni umrumda değil! Senin kardeşine ihtiyacın var. Anlamıyorum, görmüyorum sanıyorsun anne, ama açıkça görüyorum. Olmuyor işte...”

Sienna kızıyla rengini paylaştığı yeşil gözlerini açıp ilk bebeğine bakar ve onun saçlarını okşayarak başını sallar.

“Tamam, yarın Tess’i ararım...”

“Söz mü?”

“Söz...”

Nicole gülmekle ağlamak arasında bir ses çıkararak annesine sarılır ve ikisi uzun bir süre öyle kalırken upuzun bir öğleden sonra güneş odayı kızıla boyayarak batıyordu...

Celine Dion – One Heart

*You can run and you can begin in a place where you don't fit in,
Love will find a way...*

“Günaydın—“

Liv lafı yarıda kesilerek esner ve Ewan’ın mutfağında kendine bir şeyler hazırlayan Faye’in yanına giderken sarışın güzel gülümseyerek kızartma makinesine bir dilim ekmek daha atar.

“Günaydın ve iyi ki doğdun.”

Liv yüzü aydınlanarak gülümserken Faye uzanarak arkadaşını öper ve bu hafta içinde üçüncü kez kutlamış olur.

“Annem bugün her şeyi bizim yapacağımızı söyledi. Parti planlama komitesi bizmişiz, onlar büyük işlerini halledecekmiş, o yüzden ne istiyorsan bize söyle.”

“Hmm...”

Liv çenesini tutarak bir süre düşünürken Faye elini sallayarak biraz daha büyük bir şey düşünmesini söyler, arkadaşı çenesini daha da sıkarak biraz daha güçlü bir ‘*Hmm*’ çıkarırken Faye gülerek kızartıcının fırlattığı ekmekleri alır.

“Yeni gelenlere ne diyeceğiz?”

“Bilmem. Gidip direkt *merhaba biz dostuz* mu diyelim?”

“Belki de öyle yapmamız lazım. Birinden biriyle çok iyi arkadaşlık belki, kimbilir...”

İkisi de düşünceli bir şekilde ekmeklerine reçel sürüyorken Liv arkasına bakarak kapının kapalı olup olmadığını kontrol eder, şimdilik kimse gelmeyecek gibi duruyorken genç kız dönerek Faye’e biraz daha sokulur.

“Faye?”

Faye ‘sır modu’na geçildiğini anlamış, ekmeğini bırakarak Liv’e dönerken mavi gözlü kız tane tane konuşur:

“Üçüncü kız hakkında yeni bir şey duydun mu?”

“Maalesef... Büyükannemle Ewan bir şeyler konuşuyor gibiydiler, ama beni görünce hemen susuyorlar, biliyorsun.”

“Biliyorum, biliyorum...”

Liv dudağını kemirerek bir an tabaklardaki ekmekleri izlerken Faye onun bir şeyler kurduğunu biliyor, sorar:

“Ne düşünüyorsun?”

“Winona’nın notlarını nasıl ele geçiririz onu düşünüyorum—“

“Liv!”

Liv elini sallayarak Faye’in sesini alçaltır ve paniğini yok ederken sesini biraz daha alçaltarak konuşur:

“Bir anda her şeyi bırakacak değiller, değil mi? Ben yıllarca peşimde bir çuval ajanla boşuna mı dolaştım? Winona da şimdi uzakta, ya onu ele geçirirlerse? İki gün sonra ne olacağını bize söyleyecek biri de kalmadı—“

“Winona’nın bir anda böyle bir şeyi terkedeceğini sanmıyorum—“

“Ewan onu resmen kovdu Faye, duymadın mı?”

Faye duyduğunu söyleyerek başını sallarken yeşil gözleri hala endişelidir.

“Yine de, bilmiyorum... Bizim boyumuzu aşacak şeyler bunlar—“

“Ne istersem sana söylemeyecek miydim ben sevgili *bayan parti planlama komitesi* ?”

Faye ellerini kaldırır ve Liv’i hafifçe iterek hiçbir tehlike içermeyen kahvaltısına dönerken şokla fısıldar:

“Öyle bir şey yapamam Liv, hayır!”

“Ama Faye—“

“Hayır, hayırhayırhayır—“

“Günaydın kafadarlar—nasıl açım tanrım!”

Liv ve Faye derhal kendilerine çekidüzen vererek pırıl pırıl gülümserler ve Jonathan’a günaydınlarını sunarlar delikanlı onların ekmeklerine şöyle bir göz atıp arada Liv’i de öper.

“İyi ki doğmuşsun, iki gün önce... Arkadaşım ben de istiyorum böyle 40 gün 40 gece doğum günü partisi!”

Liv *tabii* diyerek hemen yüce prensin isteklerini bir kenara not alırken Jonathan doğum günü çocuğunun kızarmış ekmeğini yiyeceğini buyurur. O sırada ikinci prens Owen da içeri damlamış, kafasının tepesinde inmek bilmeyen bir tutamı bastırmaya çalışarak diğerlerinin yanına gelir.

“Günaydın—iyi ki doğdun Liv...”

Liv gülümseyerek teşekkür eder ve diğer prensten de bir öpücük alırken Jonathan da kafasını araya sokup bir öpücük koparmaya çalışıyordur. Owen gülerek onun kafasını ittirir ve diğer yanındaki Faye’i yanağından öperek usulca bir günaydın mırıldanır, sarışın kız gülümseyerek yeni gelenler için de ekmek çıkarıyorken içeri normal sabahlardan daha hareketli olan bir Kenda girer.

“Günaydının—başka ekmek yok mu? Ben sandviç yapacağım...”

Siyah saçları upuzun bir at kuyruğu olan kız adeta zıplayarak dolaplarda başka türlü sandviç ekmekleri ararken arkadaki dörtlü onu izliyordur, Owen ilgiyle sorar:

“Kaçta kalktın sen?”

Kenda sonunda istediği ekmekleri bulmuş, keyifle gülümserken abisinin sorusunu cevaplar:

“Biraz önce kalktım, ne oldu?”

Güzel kız parlayan kahverengi gözleriyle dönerek arkadaki dörtlüyle baktığında Owen omzunu silker, Jonathan bir lokma ekmek daha ısırırken eliyle *nefis* işareti yapar, Liv, Concon’un deli olduğunu işaret ederken Faye gülümser.

Kenda elindeki ekmekleri bırakıp buzdolabından sandviçlik malzemeleri çıkarıyorken konuşur:

“Dün yeni gelen çocuklardan biriyle tanıştım ben, bilmiyorsunuz tabii siz...”

Oralardan bir yerden bir *hangisi?* duyulurken Kenda buzdolabının içine doğru cevaplar:

“Nathan, Delia’yla Colm’un oğlu—neden domatesler bu kadar aşağıda, ezik büzük olmuşlar!”

Kenda domatesleri kurtararak ekmeklerin yanında tezgaha koyarken anlatmaya devam eder:

“Ağlıyordu. Kardeşiyle kavga etmişler sanırım—“

Diğerlerinden bir tane daha *hangisi?* duyulurken Kenda cevaplar:

“Shia. Aslında o kadar zor ki durumları, çok üzülüyorum. Bana aynı şey olsa n’apardım bilmiyorum—peyniri çıkardınız mı?”

Peynir Jonathan’ın önünde kurtarılmayı bekliyorken Kenda buzdolabını bırakarak o tarafa ilerler, beyaz küp peyniri kurtarıp kendi için alırken Nathan’ın hikayesini anlatmaya devam eder:

“Öyle üzüldüğünü görünce yanına gittim, ama bir garipti, nasıl anlatsam, sanki uzun zamandır arkadaşımız gibi. Belki size de öyle olur, bilmiyorum, her neyse, işte öyle otururken konuştuk biraz. Dedim ki; bu sabah git Shia’nın yanında ol, ben size kahvaltı getireyim, hem sonra diğerleriyle de tanışsınız. Tanışsınız değil mi?”

Dört kafa sallanırken Kenda yıkadığı domatesleri daire daire keserek ekmeklerin içine koyuyordu.

“Ne kadar yazık, değil mi? O kadar şeyi bırakıp geliyorsun, sonra tekrar alışmaya çalışıyorsun..”

Kafalar yine sallanırken Kenda incecik parmaklarıyla tuttuğu bıçağın yardımıyla kusursuz peynir dilimleri keser ve sandviçlerin içine koyarken dışarı düşen bir parçayı alıp ağzına atar, yutarken ekmekleri kapatır ve tabakların olduğu dolabı açarken hala konuşuyordur:

“Ben diyorum ki hepsiyle çok yakın arkadaş olalım, garipliği hissetmesinler. Anneleri babaları bile gariptir eminim, ama sonuçta biz arkadaşız. Okulda da öyle değil mi? Biriyle arkadaş oluverdin mi her şey daha kolay oluyor sanki, değil mi?”

Dört onay sallayışı daha gelirken Kenda üç sandviçi de bir tabağa koyar, Faye’in çıkardığı kutu meyve sularından da üç tane alıp elinde dengelerken gülümser, güzel gözleri kısılmış, yüzü aydınlanmış bir şekilde onu dinleyen dörtlüye bakar.

“Ben gidiyorum! Kahvaltıdan sonra görüşürüz!”

Siyah at kuyruğu sağa sola sallanarak giderken bir an sonra savrularak arkaya döner, dörtlü aynı anda ağızlarına bir lokma ekmek atarak şimdi ne geleceğini bekliyorken Kenda, Liv’e bakarak şakır:

“İyi ki doğdun!”

Liv gülerek teşekkür ederken Kenda kapıya gider, omzuyla itecekken kapı birden açılır ve Dante'yle Lucas görünürken genç kız başıyla açılmalarını işaret ederek aralarından geçip gider. Lucas o sandviçlerin kime olduğunu soruyorken Dante doğum günü şarkısını söyleyerek diğerlerinin yanına gidiyordur...

Kenda elindeki tabak ve meyve sularıyla sağlık departmanında ilerliyorken her gördüğüne gülümsüyor, herkese kibarca selam veriyordur. Genç kız, Shia'nın odasına geldiğinde başını uzatarak kapının üzerindeki cam bölmeden içeri bakar ve iki kardeşi konuşuyor bulurken gülümseyerek dirseğiyle kapıya vurur.

"Ellerim dolu, Nathan kapıyı açabilir misin?"

İçerdeki Nathan, Kenda'nın sesiyle bir an irkilirken hemen sonra kendini toparlar ve gidip kapıyı açtığına güzel kızın gülümseyen yüzünü görünce kalbi durur. Kenda onun yaşam seviyelerini bir bakışta ölçebilecek bir tür olmadığı için duraklamayı fark etmemiş, teşekkür ederek içeri girerken Shia'ya gülümser.

"Günaydın Shia, ben Kenda. Size kahvaltı getirdim..."

Shia başucuna konulan tabaktaki sandviçlere bakıyorken iç çekerek elindeki bardağı kaldırır ve hala şiş olan yaralı dudağını göstererek kamışından bir yudum alır.

"Ben sıvılarla besleniyorum maalesef, canım yanıyor, ama teşekkür ederim."

Kenda *olsun* diyerek gülümser ve delikanlının bardağının içine bakarken meyve suyunun neredeyse bittiğini görür ve yanında getirdiği meyve sularını gösterir.

"O zaman meyve suyunu değiştirelim, bak elma suyu getirdim—gerçi sevmiyorsan portakal da var yine, ya da şeftali?"

Kenda meyve sularını tanıtıyorken Nathan kapıyı kapatmayı bile unutmuş, arkadaşını izliyordur. Onun arkasında Delia ve Colm oğullarını izliyorlarken Delia yanındaki Colm'a tutunmuş, içerdeki manzarayı gösterir.

"Hala o kadar kırgınsa, ne yapacağız?"

"Köşe bucak kaçarak bizi sevmelerini mi bekleyeceğiz?"

Delialona sessiz kaldığında Colm onu çekerek kuytu bir köşeye alır ve kollarından tutarak gözlerine bakar.

"Delia, lütfen bunun gereksiz bir kapris olmasına izin verme. Onlar *çocuklarımız*. Zaman ya da mekan fark etmez. Yalnız kalmak istediğinde gidip bir hastaneye kendini kapatıp geride bırakabileceğin oyuncaklar değiller—"

Delia şokla başını iki yana sallarken usulca feryat eder:

"Colm!? Nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Öyle yapacaksın demiyorum, ama eğer aklından geçerse—"

"Hayır!"

"O zaman Nathan sana bir soru sorduğunda çaresizce ağlamak yerine onlara ne kadar ihtiyacımız olduğunu göstereceğiz. Shia'nın daha önce bunu yaşaması acımasız bir avantaj, ama biz o çocukları oyuncak olsun diye buraya getirmedik. Onlar *bizim* ve hayatlarını kurtarmak için yaptık, tamam mı?"

Delia sakinleşerek başını sallarken usulca sorar:

"Söylediklerinin ne kadar benim, ne kadar senin içindi?"

Colm başını silkeleyerek bilmediğini söylerken Delialona gülümseyerek onun yüzüne uzanır ve hafifçe okşayarak bırakırken Colm iç çekerek bir an gözlerini kapatır.

“İyi ol Delialona, lütfen...”
“İyiyim.”

Colm ela gözlerini açarak artık ondan kaçmayan mavilere bakarken Delialona derin bir nefes alarak kendini toparlar.

“Gidelim...”

Delia önden geçip giderken Colm yanına gelmeyince dönerek arkasına bakar.

“Zavallı babaya mı takıldın sen?”
“Hayır—aslında evet, neden zavallıyım ben?”

Delia gülerek onun eline uzanır ve yanına çekerken Colm bu çocukların babası olan diğer modellerini sevmediğinden bahsederek onunla beraber yürür...

“Liv’in doğum günü bugün—yani dünden önceki gündü, ama çok karışıktı her şey...”

Nathan sandviçini ısıtırken sakince başını sallar. O sırada Shia kamışı yanlış yerden ağzına götürmüş, acıyan dudağıyla inlerken Nathan irkilerek o tarafa bakar, yataktaki delikanlı iyi olduğunu söylüyorken onun her canı yandığında Nathan sanki işkence çekiyor gibi bakıyordur.

“Özür dilerim—“
“Tamam, kabul ettim dedim ya, onuncu oldu bu.”

Nathan sessizce yine sandviçine dönerken Shia gülümseyerek Kenda’ya göz kırpar.

“İşte böylelikle kardeşlerini kendine köle edebiliyorsun.”

Kenda gülerken Nathan bu seferlik ters bir şey söylemez ama aklında bir kenara yazarken biraz sonra annesinin sesini duyduğunda beyindeki bütün her şey yerle bir olur, delikanlı başını çevirerek annesine ve babasına bakarken Delialona yürüyerek önce Nathan’ın yüzüne dokunur, gülümseyerek nasıl olduğunu sorarken Nathan sanki günlerce hasta yatmış, kurumuş boğazından zorla bir lokma geçiyormuş gibi yutkunup başını sallar.

“İyiyim...”

Cümlelerin sonundaki ‘anne’ aralarda bir yerde boğulup kalmışken delikanlı bakışlarını kaçırarak tekrar sandviçine döner. Annesi onu bırakarak dayak yemiş diğer oğluna gidiyorken Nathan bir anda iştahı kesilmiş, midesi bulanarak elindeki ekmeği izliyordur. Birazdan omuzları güçlü ellerle sıkıldığında delikanlı başını kaldırarak babasına bakar. Colm taburelerden birini alarak onun yanına otururken Nathan’ın gözleri onu takip ediyordur, genç adam oturup oğluna döndüğünde Nathan onun daha başlamamış lafını havada keserek konuşur:

“Nasıl hissettiğimi anlamaya çalıştığınızı biliyorum, ben de çok güzel anlatamadım, onun da farkındayım...”

Odanın diğer ucunda başka sohbetlerin sesi duyuluyorken Nathan sadece babasının duyabileceği kadar usulca devam eder:

“Bizim ailemiz böyle şeylerin ortasında kalacak bir aile değildi. Ben hiç peşimdeki kötü adamlardan kaçmadım, ya da süper güçlerimin ağırlığını falan hissetmedim. Normal, kendi halinde bir çocuktum, hala da öyleyim. Bu benim için çok fazla baba—“

Delikanlının gözleri derhal dolarken Colm uzanarak annesine daha çok benzeyen oğlunun başını tutarak siyah saçlarını okşar.

“Baba ya da anne demek istediğin zaman boğulma Nathan, bırak, duyalım, alışalım—“
“Nasıl alışacaksınız? En fazla alışabileceğiniz şey evlatlık bir çocuk gibi bana sevgi duymanız, halbuki ben sizin kanınızım...”

Colm bu alışma sürecinin bir formülü olması için defalarca dua etmiş, ama öyle bir şey hala ortalarda yokken ellerinde olan tek şey Nathan’ın acımasızca doğru olan mantığıdır.

“Shia geldiğinde tek güvencem ‘*ben bu insanların öz oğluyum, beni biliyorlar, hatırlıyorlar*’ olmuştu. Şimdi sanki o zamanlarda yaptığım huysuzluklar için cezalandırılıyorum. Al işte, seni de hatırlamayan insanların arasına düştün, dışardan izlemek kolaydı diyor birisi sanki...”

Colm hiç sesini çıkarmadan, hayranlık denebilecek bir dikkatle oğlunu dinliyorken Nathan annesinin Shia’yla konuşmasını izliyordur.

“Evli bile değilsiniz, neden?”

Colm son on yıldır Delialona ile yaşadığı şeyleri düşündüğünde ona bile bu kadar ağır geliyorsa Nathan’ın şu an için bunları bilmemesi gerektiğini düşünür.

“Her şey senin geldiğin zamandaki kadar yolunda gitmedi Nathan...”

Delikanlı başını sallayarak tekrar ekmeğine bakarken hafifçe gülümser. Colm bir an şaşkınlıkla ona bakıyorne Nathan babasına dönerek mırıldanır:

“Shia geldiğinde, seninle kavga ettik.”

“Hangimiz kazandı?”

“Sen bana ilk defa vurdun.”

Colm’un ifadesi donuklaşırken Nathan başını iki yana sallar, o olayın izleri artık rüya gibiymiş delikanlı konuşur:

“Tek bir tokattı sadece. Şimdi *sadece* diyebiliyorum, ama o zaman abartmıştım. Bütün o zaman tümlemesi, bütünleşmesi—her neyse işte, o olduğunda senin de değiştiğini düşündüm. Beni hala hatırlıyordun, biliyordun ama daha öfkeli bir adamdın sanki. Halbuki benim babam yumuşak bir adamdır. Zekidir, çabuk sinirlenmez—“
“Zavallıdır dersin bozuşuruz.”

Nathan içtenlikle gülerken Colm da gülümser ve delikanlının başını severek onun yumuşak ve çabuk sinirlenmeyen babası gibi konuşur:

“Sizi sadece kendi bencil ihtiyaçlarımız için buraya getirmedi Nathan. Geride kalan bir parçamızı kurtardık, eksikimizi tamamladık. Eğer sizi oradan almadan her şeyin bitmesine izin verseydik şu halimizden daha kötü olacaktık—“

“İyileşmek için ikimize birden ihtiyaç duyacak kadar kötü müsünüz?”

“Anlatmaktan korktuğum o kadar çok şey var ki, başlasam durabilir miyim bilmiyorum.”

“Zekisin, başarırsın...”

Colm gülümserken Nathan da başını sallayarak babasının bileğine tutunur.

“Babam iyi bir adamdır. Bana ihtiyacı varsa bir şeyler yapabilirim.”

“Var...”

“Tamam o zaman...”

Baba oğul sessizce anlaşırken Shia'nın yanında onun sandviçi yemesine yardım eden Delialona göz ucuyla onları izliyordur, gülümser...

Megan ona verilen üçüncü farklı odadan çıkmış, yönünü belirlemeye çalışırken birilerinin bu Oreon'u tersten yaptığını düşünür, koridorlara bakar, asansörlerin yerine göre nereye gideceğine karar verirken aynı koridordaki kapıların birinden Faye elinde kocaman bir kutuyla çıkar. Megan onu görünce bir an heyecanlanır, ama kimsenin kimseyi hatırlamadığı bu garip yerde bu kıza nasıl davranacağını bilemezken Faye onu görmüş, gülümser.

"Megan?"

Megan bastıramadığı bir heyecanla başını sallarken Faye kutuyu bırakarak onun yanına gelmiştir, elini uzatır.

"Ben Faye—gerçi, biliyorsun sanırım..."

Annesinin saçları, duruşu ve babasının masmavi gözlerini taşıyan kız yine başını sallarken iki eski arkadaş el sıkışırlar.

Faye bu sabah Kenda'nın söylediği şeyleri hatırlayarak Megan'a yeni gelmiş gibi değil de, hep buradaymış gibi davranmaya karar verir ve arkadaki kutuyu gösterir.

"Liv'in doğum günü için ortak odayı süsleyeceğim, yardım eder misin?"

Megan yardım etmek *ister misin* sorusunu beklemiş, ama soru yerine bir ricayla karşılaşmışken gülümser, Faye hep aynı Faye'dir: kibar, sakın ve sessiz, ama düşünceli, tıpkı annesi gibi...

"Ederim tabii. Süsler bu kadar mı?"

Faye kutunun içindeki küçük bir kutuyu çıkarıp Megan'ın eline verirken cevaplar:

"Jonathan daha büyüklerini aşağı götürdü. Dört kutu süs var, yürüyecek yer kalmayacak diyorum, ama dinlemiyor kimse."

"Yarısı daha mumları üflemeden kullanılmaz hale gelecek zaten—"

"Evet, aynen öyle."

Megan gülümseyerek elindeki kutuyla beraber yürürken Faye de onun hemen yanında yürüyor, yeni uyandıysa kahvaltı edip etmediğini soruyordur...

"Vien!? Megan yok!?"

Vien korkudan irkilerek kapıdaki Eidan'a bakarken Sukıran birileri kızını kaçırmış gibi bakıyordur. O sırada Lucas pata küte departmanda koşturarak annesinin kapısına gelmiş, babasını iterek içeri geçerken konuşur:

"Megan ortak odayı süslüyor, Faye'le beraber!"

Vien mutlulukla gülümserken Eidan rahatlamıştır. Lucas gidip annesine sırnaşarak kahvaltıda hiç sevdiği bir şey olmadığını söyler. Vien onunla beraber kalkıp tekrar kahvaltı yapmaya giderken kapıdaki Eidan'ı da yanına alır.

"Ben yarım saat önce baktığımda uyuyordu. Gidip kapısında gardiyan gibi beklemek istemedim, ayrıca zarar göreceği bir şey de yok—"

"Ama yalnız kalmasın—"

"Kalmamış baksana, çocuklar onu aralarına almışlar—"

“Baba!”

Eidan oğlunun her zamanki ‘*sen bunu bunu biliyor musun*’ ses tonuna dönerken Lucas ‘*bunu bunu*’ kısmını doldurur:

“Megan’ın gözleri benimkinin aynısı, gördün mü?”

Eidan gülerek gördüğünü söyler ver oğlunu annesinin yanından alarak çevirip omzundan aşağı sarkıtırken Lucas onun sırtını yumrukluyordur.

“Onu da sıkıyorsa böyle al da göreyim—“

“O kız çocuğu, canı yanar—“

“Ayrıca benden büyük, neden benden büyük? Ben abi olacaktım!”

Eidan kendi etrafında döner, sonra tekrar yürümeye devam ederken konuşur:

“Bana bu planlarından hiç bahsetmemiştin oğlum, ne zaman olacaktın?”

“Yeni çocuk gelince ben abi olacaktım, ama olamadım, oyun bozanlık ettiniz, büyük çocuk aldınız—artık indir! Baba!”

Eidan onu tersten arkaya sarkıtarak bağtırtırken Vien kocasının koluna vurarak kesmesini söylüyordur. Eidan bir şey yapmıyorum diyerek diğer elini açarken kapanan asansör kapılarının arasından Lucas’ın bağırması duyulur...

“Bakın kimi getirdim size!”

Liv kolkola geldiği Rose’u ortak odaya sokuyorken bir anda süslerle uğraşan herkes onların üzerine atlar, Rose’u alıp Liv’i dışarı atarlarken kapı suratına kapandığında Liv gözlerini devirerek eliyle kapıya vurur.

“Zaten her sene görüyorum, saçmalamayın!”

İçerden anlamsız uğuldamalar, ‘*aaa*’ lar, ‘*ooo*’ lar ve bağırışmalar gelirken Liv neden ıslık çalındığını da anlamamıştır ama iş Jonathan ve Dante’ye gelince her şey mümkünken genç kız dönerek kovulmayacağı bir yer arar.

Artık 16 yaşında tam bir genç kız olan genç Ellen koridorlarda yürürken Ewan’ın ofisinden çıkan Dorian’ı gördüğünde bir an durur ve bir iki adım geri atarken Ateşkıran da onu görmüştür. İkisi bir an için bakışırken Liv’in kaçacak bir yer ararmış gibi tetikte durması Dorian’ın canını yakıyor, genç kızı daha fazla rahatsız etmeden döner ve tekrar Ewan’ın ofisine girer.

İçerde oturan Ewan işinden başını kaldırıp Dorian’a bakarken Ateşkıran sanki hiç gitmemiş gibi ilerler ve koltukların birine oturup beklemeye başlarken Ewan önündeki klavyeyi biraz daha iterek arkasına yaslanır.

“Kimden kaçıyoruz bu sefer?”

“Liv. Birazdan giderim...”

Ewan o isim geçtiğinde bir şey söylemiyor, tekrar işine dönerken Dorian kapının önünden geçen adım seslerini dinliyordur. Asansörün kapısının açılması ve giderken çıkardığı ince sinyal de duyulduktan sonra Dorian kalkar, bir söylemeden çıkıp kapıyı arkasından kapatırken Ewan iç çekerek önündekileri okumaya devam eder...

Secret Garden – The Promise

Dorian kimsenin karşısına çıkmadan tekrar sağlık departmanına dönmüş ve Sophia'nın tutulduğu odaya girmiştir. Kimbilir ne kadar zamandır 12 yaşındaki saflığını koruyan güzel kız makinelere bağlı, sakince nefes alıp veriyorken her dakika rengi daha da yerine geliyordur.

Ateşkiran adımlarının bile ses çıkarmamasına çalışarak kızının başucuna gider ve hep orada duran taburesine oturarak onun uyumasını izlerken Sophia gözlerini açtığı anda her şeyin nasıl olacağını merak ederek yine beklemeye başlar.

Kızının saçları omuzlarında, annesi gibi simsiyahtır, yüz hatları keskin ama nazik, Dorian'ın hatırladığı, elaya çalan yeşil güzel gözler şimdi kapalıdır. Dorian eğer iyi olacaksa onun hep böyle huzurlu uyumasını, kendine yarattığı rüyalarda kabullenmesi zor şeylerden uzak yaşamasını diliyor, ama şu anda hissettiği o kocaman yalnızlık bir an önce onun uyanıp babasına sarılmasını, olanları kabul edip tekrar baştan başlamasını istiyordur.

Dorian uzanarak kızının yumuşacık ellerine dokunur ve ilk geldiğinde buz gibi olan teninin artık ısındığını hissederken gülümser. Tamamen kendi gücüne kavuştuğunda onun nasıl alev gibi olacağını biliyor, bu defa o zamanları görebilmeyi diliyordur.

Ateşkiran güzel kızının saçlarını boynundan çekerek düzeltiyorken biraz sonra Sophia'ya bağlı makinelerden kısa bir uyarı sinyali duyulur. Dorian endişeyle neyin ters gittiğini anlamaya çalışırken sinyal çok kısa sürmüş, kimse bakmak için içer girmemiştir. Biraz sonra Sophia aniden gözlerini açarak derin bir nefes alırken can acısıyla tekrar gözlerini kapatır ve kurumuş boğazından çıkamayan çatlak sesiyle inler.

Dorian onun bir anda canlanmasıyla kalbi durarak geri çekilirken Sophia hırıltılı nefesler alıyor, gözlerini yavaş yavaş açıp, sonra bir anda tekrar kapatıyordu.

“Çok....ışık...”

Dorian ışıkları tümenden kapatmak için kalktığı anda odanın parlak ışıkları iyice azalır ve gözü yormayan bir loşluk bırakır. Sophia tekrar gözlerini açmayı denediğinde bu sefer canının yanmadığını görür ve uzun uykusundan sonra parlayan bakışlarla etrafını tanımaya çalışır. Bakışlar sonunda babasını bulduğunda titreyerek gözlerini tekrar kapatır.

“Rüya...rüya...uyu Sophia—“

“Rüya değil—tatlım? Sophia? Benim, gerçekten buradayım—Sophia, lütfen...”

Sophia babasının sesiyle tekrar gözlerini aralarken Dorian onun yakınına gelmiş, gülümseyerek kızının elini tutar.

“Bitti, geldik Sophia—“

“Baba? Baba—beni aldılar, sen...baba?”

Dorian gözleri dolarak uzanır ve kızının sıcak alnından öperken Sophia'nın hırıldamaları artmış, küçük kız usulca ağlıyordur.

“Baba, gitme—o adamlara izin verme, lütfen...”

Dorian gitmeyeceğini fısıldayarak kızının saçlarını okşuyorken Sophia gözleri yaşlarla dolup sızlasa bile kapatmaktan korkuyor, babasına bakarak ellerini ona uzatmaya çalışıyordu.

“Seni de götürecekler—“

“Hayır, hayır bebeğim. Kimse bizi götürmeyecek, bitti. O adamlar çok uzakta kaldılar, kimse bize dokunamaz, güvendesin, evdesin...”

Sophia daha da ağlayarak yataktan kalkıp babasına uzanmaya çalışıyordu Dorian daha da yaklaşarak onun yanına sokulur ve incitmemeye çalışarak kızına sarılırken Sophia da yıllar önce zorla koparıp elinden alınan babasına sarılarak gözlerini bir an bile kapatmadan babasının ev dediği yeri izler...

Andrea gözlem odasındakilerden aldığı izinle sürekli Sophia'nın odasını ve Dorian'ı izliyorken küçük ekranda bir anda yataktaki kızın uyandığını görünce dalgınlığı dağılarak daha dikleşip ekrandaki görüntüye bakar.

“Bir kulaklık alabilir miyim?”

Görevlilerden biri derhal bir kulaklık verip tekrar işine dönerken Andrea çok teşekkür eder ve ekranın altındaki minik deliğe kulaklığı sokup dinlemeye başlarken Sophia'nın boğuk sesi Toprakkıran'ın içini acıtır.

“Baba, gitme—o adamlara izin verme, lütfen...”

Andrea acı çekermiş gibi büyük bir üzüntüyle ekrandakileri izliyorken iç çekerek kulaklıkları çıkarır ve çekip bir kenara bırakırken gözlerini birbirine sarılmış baba kızdan alamıyordur. O yatakta Liv'in olabileceği fikri Andrea'nın kanını donduruyor, bir anne olarak Dorian konusunda endişelerin en büyüğünü yaşasa da onun bir baba olarak neler hissedebileceğini tahmin ediyordur.

Sophia o küçücük yaşında oraya hapsedilmiş, Dorian'ın elinden alınmış, daha hangi babasının nasıl bir adam olduğunu bile ayırt edemiyorken defalarca oradan kaçmış, kendi öz babasıyla defalarca savaşımıştır. Liv'le aynı yaştayken kendi babasını öldürmek zorunda kalacak o küçük kız şimdi her şeyden önce kurtarılmış, orada güçsüzce babasına sokularak ağlıyordur.

Andrea yanağından süzülen bir damla yaşı silip oturduğu yerden kalkar ve üzerine çekidüzen verip içerdeki görevlilere tekrar teşekkür ederek çıkar.

Kısa bir süre sonra sağlık departmanında, az önce izlediği odanın önünde duruyorken kapıyı hafifçe tıklatır. İçerden belli belirsiz bir ses duyulduğunda Andrea kapıyı açarak usulca içeri girer. Onu gören Dorian hafifçe doğrulur, ama onun bildiği Andrea kimliği şu anda odaya giren kadından çok farklıdır.

Toprakkıran babasına sokulmuş kıza gülümseyerek daha fazla endişelenmemesi için kendini tanıtır.

“Ben Andrea, babanın arkadaşımı Sophia...”

Dorian kızına bakarak onun saçlarını düzeltirken usulca konuşur:

“Demetra...”

Sophia gözleri bambaşka parlayarak Andrea'ya bakarken Toprakkıran, Dorian'a dönmüştür.

“Bizi tanıyor mu?”

Dorian başını sallarken Sophia da meraklı bakışlarla babasına bakıyordur, Ateşkıran Andrea'ya dönerek cevaplar:

“Sophia benimle sizin bildiğinizden biraz daha fazla kalmış—kaldı. Diğerinin hatıraları...”

Andrea başını sallayarak anladığını belirtirken Dorian devam eder:

“Sizi görmedi ama biliyor, ona bahsetmişim—bahsettim...Her neyse...”

Andrea hafifçe gülümseyerek bakışlarını Sophia'ya döndürürken hala babasına sokulmuş duran kız ondan önce konuşur:

“Herkes burada mı?”

“Burada, Sophia...”

Sophia başını sallayarak ilk defa tekrar gözlerini kapatırken Dorian gülümseyerek kızını biraz daha sarar, sonra Andrea'ya dönerken yüzündeki sevecen ifade endişe halini almıştır.

“Andrea, ben—“

“Sonra uzun uzun konuşuruz Dorian. İyi olup olmadığınızı merak ettim sadece.”

Dorian başını sallayarak teşekkür eder ve yine Sophia'ya dönerken Andrea artık dönüp gitmeyi düşünür, ama Sophia'ya bakarak bir an dururken biraz sonra ilerleyerek onun yanına yaklaşır. Dorian, Andrea'yı izliyorken Toprakkıran uzanarak yorgun genç kızın saçlarını okşar ve gözlerini kapatarak çok sessizce bir şeyler mırıldanmaya başlar. Dorian kollarındaki kızının gevşediğini hissediyorken hala Andrea'yı izliyor, usulca sorar:

“Ne yapıyorsun?”

Andrea sessizleşip gözlerini tekrar açtığında Sophia'nın saçlarını bir kez daha okşayıp, bırakır.

“Liv küçükken hasta olduğunda bunu yapmayı öğrendim. Uyandığında çok daha iyi hissedecek.”

Dorian gülümseyerek az önceki teşekküründen çok daha içten bir tanesini mırıldanır, Andrea önemli olmadığını söyleyerek geri çekilirken kapıya giden yarı yolda dönerek Dorian'a bakar.

“Burada olduğuna seviniyorum Dorian. Döndüğüne... Böyle olması gerekiyordu.”

Ateşkıran sessiz, sadece başını sallar, Andrea tekrar Sophia'ya bakarak gülümser ve arkasını dönüp dışarı çıkarken Dorian yatağın metal başına yaslanarak uyuyan kızını tutmaya devam eder...

Natalia Oreiro – Canto Canto

“Şuradaki asansör, 27. kat, koridorun sonunda, iyi eğlenceler efendim.”

Sam görevliye gülümseyerek teşekkür eder ve *efendim* olmuş, etrafına bakarken görevlinin gösterdiği asansöre ilerler, içeri girince bir anda hangi kat olduğunu unuttuğunu fark ederken eliyle kafasına vurur, tam dışarı çıkacakken kabinin kapıları kapanıp asansör kendi kendine hareket etmeye başladığında Sam telaşlanarak gidip bir köşede dikilir. Hızlı asansör 23. katta durduğunda kapılar açılır, Sam ileri atılırken mutfakların katından Liv elinde bir elmayla asansöre girer ve Sam'i gördüğünde ağzındaki lokma boğazına kaçarcasına bir ‘*hiii!*’ koparır.

Sam neredeyse kaybolmanın verdiği telaş, Liv de köşe bucak Dorian'dan kaçmanın verdiği stresle önündeki arkadaşına atılırken ikisi gülerek birbirlerine sarılırlar. Liv elmayı tutan eliyle 27. katın düğmesine basıp tekrar Sam'e dönerken ağzındaki kocaman elma parçası yüzünden ne dediği anlaşılmıyordur. Sam gülerek onun çenesini bastırır.

“Lokmanı yut, öleceksin!”

Liv yarısını çiğnemedi yutup tekrar Sam'in üzerine atlarken delikanlı gülerek onu tutar.

“Bilsem daha önce gelirdim—“

“Sam o kadar özledim ki seni, görünce bayılıp ölmediğime şükret!”

“Ölmediğin için her gün şükrediyorum zaten...”

Liv içi ısınarak arkadaşını biraz daha sıkarken asansörün kapıları 27. kata açılmıştır. Kapıda bekleyen Owen içerdeki tek vücut sarılma formunu görünce gülümser.

“İyi, kaybolmamışsın.”

Sam üzerinde Liv'i taşıyarak yürürken Owen hiç ikisini ayırma zahmetine girmiyor, onlara yolu gösterir. Liv tırmanma pozisyonundan sadece el tutma derecesine geçerken sonunda süslenmesi bitmiş odaya girdiğinde konfetileri suratlara fırlatma görevlileri olan Veronica ve Nicole bağırarak parıltılı kağıtları Liv'in üzerine boşaltırlar.

"İYİ Kİ DOĞDU LİV!"

"GÖZÜME GİRDİ YİNEEE!"

Nicole hiç aldırmadan elindeki torbadan bir avuç daha çıkarıp atıyorken Liv gülerek diğer yandaki Veronica'ya sarılıyordur.

"Ben demedim mi bensiz o konfetilere dokunulmayacak diye!"

Liv, Alexa'nın sesiyle çılgılığı basarken Veronica kulağını tutarak acıyla feryat ediyordur. Onun acısına aldırmadan Liv ve Alexa bağırış çığırış birbirlerine sarılıyorken Jaden ellerini kaldırarak o sevişkenlikten uzak kalarak hayatına devam ediyordur. Nicole ağır abi takılan kuzenini aldığı gibi bir kenara fırlatıp oturmasını söylüyorken arkadan gelen üçüncü kuzen Allison'ı yamacına alıyordur.

"Bu saç ne? Ben demedim mi benden güzel olmak yasak diye! Cimcime!"

Allison gülerek Morgan sarısı saçlarını Nicole'ün suratına savurur ve cimcime olarak kendi yaşıtı Brittany'nin yanına giderken Owen Oreon'un ciddiyetini daha fazla parçalamamak için ortak odanın kapılarını kapatır...

"Emily'i çöpe mi attınız yolda?"

"Keşke!"

Alexa elinin tersiyle Jaden'ın kafasına vurur ve gülerek Liv'e döner.

"Babam, amcam ve Emily aracı kaçırdılar. Bir saat sonra falan gelirler herhalde."

"Teyzem delirmiştir!"

Alexa gülerek başını sallıyorken Nicole teyzesinin böyle tersliklerdeki delirmiş taklidini yapar:

"Yine Chris, yine yine yine!"

"Yine'ler dört oldu artık!"

Herkes Alison'ın güncellemesiyle 'ooo' layarak güler, Allison dördüncü yine'nin tonlamasını da itinayla gösterirken Nicole onu da kapmaya çalışıyordur.

Liv onların muhabbetine gülüyorken yanındaki Sam genç kızın saçlarını kulağının önünden çekerek ona yaklaşıp.

"Winona gitmiş?"

Liv başını sallayarak yüzünü ona çevirirken Sam yeşil boncuk gözleri parlayarak gülümser.

"Sevinmek serbest mi?"

"Sevinmezsen kızarım."

Delikanlı derhal sevinerek daha da gülümserken Liv onun yüzünü tutarak dudaklarına bir öpücük bırakır. Onları gören kalabalık derhal yine bağırıp çağırmaya başlarken bir köşede oturup kendi halinde diğerlerini izleyen Jonathan bu sefer ıslıklara katılmadan karşıda kuzenlerinin arasında oturan Nicole'e gülümser. Nicole'ün bakışları da çoktan Jonathan'ı bulmuş, Alexa'nın yanında kimseye belli etmeden gülümser ve az kalsın suratına çarpacak olan Jaden'in kolunu ittirip bir anda modu değişerek onu azarlamaya başlar.

“İnsan var, insan!”

Jaden insan uyarısından sonra onun kafasını kolunun altına alıp öyle bağırıyorken Nicole olabildiğince nazik olmaya çalışarak delikanlının karnını yumrukluyordur. Jaden sonunda bağırmayı bırakıp insan gibi konuşmaya karar verince ilk cümlesini kurar:

“Anna da sevgilerini, öpücüklerini ve bilimüm kızsal dürtülerini yolladı, haberin olsun!”

“Çok sağol Jaden! Harika ilettin!”

Jaden görevimiz diyerek sırtırtırken kalabalıktan alkışlar yükselince Liv, Sam’i bırakıp gülerek gidip Jaden’a saldırır. Jaden özlenmiş olduğunu anlayarak Nicole’ü bırakıp Liv’i yanına alırken doğum günü kızı yakışıklı arkadaşının yanağını kocaman öperek ona sarılır ve diğerlerine bakarak mırıldanır:

“Siz olmasanız ben ne yapardım?”

Herkes bir ağızdan ‘aww’ lamaya başlayınca Liv dolmuş gözlerini saklamak için yüzünü Jaden’ın göğsüne bastırarak güler. Kapıları kapalı odada böylesine duygusal anlar yaşanırken kapılar tekrar açıldığında Kenda’nın su gibi berrak sesi duyulur:

“Biz geldik!”

Kenda’nın yanında içeri giren Nathan ve Shia hafif çekingen, odadaki kalabalığa bakıyorlarken Megan, Shia’yı görünce ayaklanmış, ama şimdi koşturup onun yanına gitmek istemiyorken sadece gülümser. Shia her şeyin yolunda olduğunu anlamış, şimdi o sınırsız zekasıyla bir şeyler yapması gerekiyorken hafifçe öksürerek Kenda’nın yanında öne çıkar:

“Ben Shia, merhaba...”

Delikanlı sağ eliyle havada bir yarım daire çizerek diğerlerini selamlarken kalabalık da kıkırdayarak Shia’yı selamlar. Sempatik delikanlı kocaman koyu yeşil gözleri parlayarak gülümserken kendini tanıtmaya devam eder:

“Ben hepinizi tanıyorum, ama siz beni tanıımıyorsun, garip, evet, geçelim...”

Bunun üzerine Jaden’ın kahkahasıyla karışık alkışı duyulurken Kenda mutlulukla gülümseyerek yeni gelenlere el sallar. Shia o arada Nathan’ı da yanına çekmişti, konuşmaya devam eder:

“Biz, üçümüz, Megan, Nathan ve ben 7094 takımındanız—“

“Öyle bir takımımız yoktu iyi oldu—“

“Evet, evet!”

“Nicole de 7094’lü!”

Shia başı dönerek oradan buradan gelen seslere bakıyorken Nathan dirseğiyle onu dırter, delikanlı kendine gelip tekrar gülerek konuşur:

“Tamam, tamam anlaşıldı! Tarihler kaymış—ama süper olmuş, ben Dante’den büyük olmuşum *haha!*”

Bir anda oda sessizliğe bürünürken Dante alttan alttan homurdanmaya başlayınca diğerleri de kendilerini tutamayıp gülerler.

“Bizimle beraber mi okula geleceksiniz şimdi Shia—ayrıca otursanıza...”

Liv yerlerdeki yastıkları ve koltukları gösterir, Shia ve Nathan kendilerine bir yer seçip otururken Nathan ilk defa konuşur:

“Biz ikinci lig sayılırız, Nicole gibi erken başlamayacağız sanırım. Daha orta sondayız—hala sömestr tatilindeyiz değil mi?”

Liv başını sallarken diğerlerinden Luslo'ya şükürler yağıyordu, Nathan gülümser ve oturduğu yerde biraz daha yerleşirken arkalarındaki Dante onların arasından eğilerek Nathan'a bakar.

"Sen de mi benden küçüktün?"

Nathan tanıdık sesin yabancı sorusuyla başını çevirir ve eski en iyi arkadaşına bakarken başını iki yana sallar.

"Aynı yaştaydık, ama şimdi büyüğüm sanırım, kaçlısın sen?"

"96."

"Küçüksün."

Dante homurdanarak yine arkasına yaslanırken Nathan hala tanıdık olan homurtuya gülümseyerek önüne döner ve herkesin ilgiyle Shia ve Megan'a soru yağdırmasını izlerken bir köşeden de Adia ve Bethany Nathan'a soru sorduklarında delikanlı ilk defa gördüğü yeni yüzlere döner.

"Siz ikiz misiniz?"

Kızlar gülümseyerek başlarını sallarlarken Bethany derhal açıklar:

"Biz sadece bu zamanda varız. Lysander ikizileri."

Nathan kaşlarını çatarak kızları inceler, sonra sorar:

"Hangi Lysanderler? Ewan mı, Conrad mı?"

"Ewan ve Latty."

Nathan anladığını söyleyerek başını sallarken gülümser.

"Çok güzel çıkmışsınız."

Bethany kıkırdarken Adia'nın yanakları hemen pembeleşmiş yanındaki abisinin bacaklarına yaslanır. Jonathan kız kardeşlerinin ilk gerçek iltifatlarını almasını izliyorken Nathan'a dönerek elini uzatır.

"Jonathan. Hoş geldin Nathan..."

İki delikanlı el sıkışırken Lucas arkadan atlayarak lafa girer.

"Nathan, Jonathan, bir Jo'n eksik Nathan!"

Nathan gülerek başını sallarken Jonathan da bu enteresan ayrıntıyı fark etmiş, gülerek yeni arkadaşının elini daha güçlü sıkar.

"Aferin Lucas, ilk defa bir işe yaradın—AAHH!"

Lucas, Jonathan'ın omzunu tüm gücüyle ısırp sonra kaçmaya başladığında Nathan onu izliyor ve Lucas'ı iki hafta içinde kaç ayrı yaşta gördüğünü düşünerek kendi kendine gülümsüyordur...

"İndir, indir, burnuma indir!"

Jaden neredeyse suratına inecek limbo sopasını iterek altından geçerken Nicole gülerek onun poposuna bir tekme vurup karşısındaki Veronica'yla beraber sopayı düzgünce tutar. Sıradaki Jonathan ellerini kollarını sallayarak koşuya hazırlanan bir atlet gibi dikkatini topluyorken Veronica gözlerini devirir.

"Abartma Jonathan—"

"Sus, işin ucunda rezil olmak da var—"

"Daha çok rezil olabilecekmışsin gibi!"

Dante'nin çok yerinde demeciyle Jonathan limbo sopasını aldığı gibi ona doğru yürümeye başlar, kızlar çığlık çığlığa Dante'ye kaçmasını bağırırken küçük Calis'in hayatı kapının vurulmasıyla kurtulur. Adia koşturarak kapıyı açar ve iki katlı metal bir el arabası içinde kutu kutu hediye getiren Liam'ı gördüğünde gülerek ellerini cırpar.

“Hediyeler!”

“E pasta!”

“Aaa Liam!”

“Kurbağa nerede!? Kutu seçecek!”

Çocuklar bir anda ayaklanmış, hepsi bir ağızdan bir şeyler bağırıyorken bir anda odanın ışıkları söndüğünde küçük kızlardan tiz çığlıklar duyulur, büyükler kıkırdarken koridorda bir yerden Andrea'nın doğum günü şarkısını söylemesi duyuluyordur. Onun sesine yavaş yavaş başka sesler de katılırken herkesin ofislerinden son anda çıkıp gelmeye çalıştığı belli oluyordur. Liv gülerek kapıya doğru ilerler ve pastasının ona gelmesini beklerken birazdan annesi üzerinde tam 16 mum olan kocaman çikolatalı bir pastayla içeri girdiğinde doğum günü şarkısı hep bir ağızdan söylenmeye başlamış, kısacık isimli Liv'in hecesinin kısalığı her kafadan başka bir ses çıkartıyordu. En son uzunlu kısalı Liv'in ardından genç kız ciğerlerini doldurup tek seferde bütün mumları söndürdükten sonra bütün kalabalık alkışlamaya başlar. Liv mutlulukla anne ve babasına sarılıyorken Latty, Sienna'yla birlikte yıllardır bir kez bile kaçırılmamış doğum günü pastalarından bir tanesini daha kesmek için bir kenara alıyordu...

Celine Dion – A Mother's Prayer

*Every mother's prayer,
Every child knows,
Lead her to a place, guide her with your grace,
To a place where she'll be safe...*

*İyi ki doğdun Liv!
Hediyeni Keera'yla beraber seçtik. Eminim sana çok yakışacak :)
Haftaya okulda görüşürüz.*

*Herkese sevgiler,
Eliza.*

Liv kartı herkese okuduktan sonra ucunda tek bir inci olan kolyeyi kutusundan çıkararak bakarken Faye gülümseyerek arkadaşının ne kadar zevkli bir seçim yaptığını görüyordu. Jonathan kartı alarak Owen'in gözüne gözüne sokarken delikanlı gülerek *anladığını* söyler. Jonathan kartı alıp tekrar kutunun yanına koyarken Liv onun önünde dönmüş kolyenin kopçasını gösterir.

“Kartları milletin suratına itme de bir işe yara!”

“Aman büyümüş de emir verirmiş! İncileriniz dökülmesin hemen takalım—ver, ver—kızım saçlarını çeksene! Orman sanki!”

Millet gülerken Jonathan da saçların arasından kendine yol bulup kolyeyi takar. Liv tekrar önüne döndüğünde herkes hayranlığını gösterirken genç kız gülerek ellerini sallayıp o kadar yeterli olduğunu söyleyip tekrar koltuğuna oturur, kurbağa son hediyein üzerinde duruyorken Liv uzanarak yeşil minnacığıyla beraber kutuyu da alır. Kurbağa işi bitince tekrar sahibinin kafasına atlar ve onunla beraber açılan kutuya bakarken genç kız önce kutuya yapıştırılmış kartı açar...

Çok zorlu ve karanlık zamanlar geçirdik ama sen hep bizim ışığımız oldun bebeğim. Sana yine seni verip biraz kolaya kaçıyoruz belki ama senden daha güzel bir hediyemiz hiç olmadı.

*En büyük sevgilerle,
Annen ve Baban*

*Tabii ki süper arkadaşların!
Ve bütün Oreon (Eidan da varmış!)*

Liv dolu dolu olmuş maviş gözleriyle annesine ve babasına bakar, sonra da Eidan'a bir öpücük atarken genç adam gülümseyerek ona göz kırpar. Liv tekrar önündeki kutuya dönerek paket kağıtlarını bir kenara atarken önüne çıkan camdan bir küreyle gözleri büyüyerek derhal Cuslov'a bakar.

"Bu...Gerçekten mi?"

Cuslov gülümseyerek başını salladığında Liv mutluluğun eşiğini geçip ağlama sınırına gelmiş, kendine ait göz alıcı ruh özü küresini çıkararak ellerinin arasında tutar. Camdan küre sahibinin elinde parlamaya başlarken Liv gözlerini kapatır ve doğduğu ilk günü düşünür.

Doğum odasında Andrea küçük kızının yüzüne bakıyor, burnunu çekerek başını Scott'a kaldırır.

"Bebeğimiz..."

Scott hala inanamıyor, ama elini kaldırıp küçük kızın başına dokunduğunda her şey gerçek oluyorken genç adam gözlerini kapatır, gülümseyerek tekrar açtığı anda Andrea'ya eğilirken kapının dışında millet içeri isim bağıırıyordu:

"Jane!"

"Julia!"

"Emily!"

"Lucy!"

"Martinda!"

"Liv..."

Scott gülümseyerek kızının adını söylerken Andrea başını onun koluna yaslıyor, adı 'hayat' olan güzel bebek minnacık parmaklarıyla yüzünü ovuşturuyordu...

Liv gözlerinden yaşlar süzülerek tekrar karşısındaki kocaman ailesine bakarken küreyi indirerek kucağına bırakır.

"Çok teşekkür ederim. Benim için ne kadar muhteşem bir hediye olduğunu anlatamam, çok, çok güzel."

Genç kız küreyi parmaklarının arasından bırakmak istemiyor, burnunu çekerken Nicole ona bir peçete getirmiş, mutluluk gözyaşlarını silerken mırıldanır:

"Her zamandan hatıralar var."

Liv gözleri daha da büyüyerek arkadaşına bakar.

"Oradan da mı?"

"Bütün herkes, her şey var..."

Liv gülerken ağlıyorken Nicole'e uzanır ve iki kız gülüşerek sarılırken geride kalanlar da uzun zamandır üzerinde çalıştıkları hediye bu kadar sevilmesiyle birbirlerine zafer bakışları atıyorlardır.

Liv sürekli küreden başka bir şey düşünmesi için sıkıştırılıyorken herkes kendi açısından koyduğu şeylerin nasıl olacağını merak ediyordur. Liv kimseyi kırmamaya çalışıyor, ama bu iş gittikçe yorucu olmaya başlamışken Cuslov herkesi gidip bir dilim pasta daha almaları için nazikçe ikna etmeye çalışıyordu.

“Lucas, tatlım hadi sen de—“
“Ama ben çok güzel bir şey koymuştum Cuslov!”

Cuslov gülerken küçük adamın saçlarını düzeltirken Liv uzanarak kendisi gibi maviş gözlü ufaklığı yanağından kocaman öper.

“Bir gün sadece ikimiz beraber oturup bakınız, şimdi çok yoruldum Lucas.”
“Söz verdin ama bak!”
“Tamam söz!”

Lucas da uzanıp Liv’i öper ve koşturarak gidip Kenda’nın yanında sıkışarak pasta isterken Liv iç çekerek arkasına yaslanır. Onun yanındaki Cuslov pasta kalabalığından fırsat bulmuş, Liv’in nereden geldiğini görmediği kalın bir zarf çıkarıp genç kıza uzatır.

“Bu nedir Cuslov?”
“Winona’dan...”

Liv bir anda elleri buz keserek zarfı daha da sıkı tutar, ama tam olarak almazken tekrar Cuslov’a bakar.

“Annem—“
“Haberi olması gerekenlerin haberi var, kötü bir şey değil Liv. Winona seni yalnız bırakmadı, bilmeni istedi. Kendisi buraya bir daha uğrar mı bilmiyoruz, ama bunları görmek isteyeceğini düşünmüş.”

Liv yutkunarak zarfı açar ve içindeki kağıtları çıkarırken hepsinin Winona’nın notlarından sayfalar olduğunu görünce daha fazla bakmadan zarfın içine koyup tekrar kapatır ve Cuslov’a bakarak gülümser.

“Ona nasıl teşekkür edeceğim?”
“Sen ne yollamak istersen ben ya da annen ulaştırabiliriz.”

Liv başını sallar ve yarın bir not yazacağını söyleyerek tekrar zarfa bakarken Cuslov onun saçlarını düzelterek yanında oturmaya devam eder...

Corrine May – Will You Remeber Me

*Bare feet tickled by the powdery sand, pressing footprints along the shore,
A vain attempt to leave a testament that I walked this path before...
Will you remember, will you remember me...*

Oreon gecenin geç saatlerinde sessiz, uzun günün ardından herkes odalarına çekilmiş, uykunun hafifliği her yeri sarmışken o hafifliğin arasında hala gözlerini açık tutabilen bir kız vardır.

Liv yatağında oturmuş, siyah saçları upuzun, daha yeni taranmış bir şekilde omuzlarından dökülüyorken üzerindeki fildişi rengi hırkanın uzun kollarından çıkan parmakları ruh özü küresini kavramış, mavi gözleri hayranlıkla önündeki cam küreyi izliyordur.

Kimler onun neler kaydetmiş hala çok merak ediyorken gözü yatağın ayak ucundaki zarfa takıldığında genç kız küresini biraz daha sıkı tutarak gözlerini kapatır ve düşünür...

Winona...

Liv nefes nefese, yüzüne asılı kalmış bir gülümsemeyle merdivenlerden yukarı koşturuyorken Maynard'ın upuzun merdivenleri onun hızıyla sanki ayaklarının altından kayıp gidiyordur. Genç kız Winona'nın kapısının önüne geldiğinde hiç beklemeden kapıyı vurur ve daha içerdeki Winona ne olduğunu anlayamadan kendini odaya atarak içinde bastırıldığı heyecanını serbest bırakır.

"Uyan hadi uyan! Hiç uyuyacak zaman mı bu Winona?!"

Winona yattığı yerde yorganın altına daha da girerek inlerken Liv de yatağa uzanıp başını yorganın altındaki Winona'nın üzerine koyarak konuşur:

"Beni seviyormuş..."

Yorganın altından bir homurtu gelirken Liv kıkırdar.

"Kendisi söyledi!"

Yorgan bir anda Liv'i üzerinden atıp altından Winona'yı çıkarırken neredeyse Liv'le aynı yaşta olan Winona önündeki genç kıza bakar.

"Ne zaman?"

"Az önce, bahçede dolaşıyordum. Yanıma geldi. Önce melekler okulunun son senesi heyecanı vesaire, onu konuştuk –"

"Tam olarak ne dedi onu söyleyeceksin!"

Liv yatakta dizlerinin üzerinde doğrularak heyecanla ellerini birleştirir ve tüm ayrıntıları hatırlamaya çalışarak konuşur:

"Ben Mars'tayken ona burada iyi olup olmayacağını sordum. Bilirsin işte, o da gülümsedi falan..."

Winona gözlerini devirerek başını sallarken Liv heyecandan garip sesler çıkarmamaya çalışarak devam eder:

"Ben artık dayanamadım! *Dorian* dedim, *eğer dönemezsem ya da sana bir şey olursa –*"

"Evettttt –"

"Tamam söylüyorum!"

İki kız da gülerek birbirlerinin ellerini tuttuğunda Liv rüyalardaymış gibi iç çekerek konuşur:

"*Seni seviyorum*, dedim. *Bu diğerleri gibi değil, anlıyor musun*, dedim! Çok şaşırdı, şok oldu bir an kalakaldı! Nasıl korktum biliyor musun!?"

"Ama sonraaaa –"

"Ama sonra bir anda uyandı – *Dorian* nasıl uyanır, nasıl bir anda algıları yerine gelir biliyorsunuz!"

Winona heyecanla başını sallarken Liv bu sefer inleyerek heyecanlı feryadının arasında ilan eder:

“Beni öptü! Sonra da *ben de seni...* dedi!”

Liv’in ağzından son hece çıktığı anda iki genç kız da çığlığı basarak yatakta zıplarlar, o sırada koridorda bir kapının açılıp kapandığını duyduklarında derhal ellerini ağızlarına kapatarak yatağa eğilirler. Adım sesleri uzaklaştıktan sonra Liv atılarak Winona’ya sarılır ve heyecanla fısıldar:

“Artık ölsem bile mutlu öleceğim—”

Liv hızla gözlerini açarak küreyi elinden iter ve şokla önündeki cam parçasına bakarken kalbi tıpkı oradaki Liv gibi hızla atıyor, aklı karışmış, neredeyse kim olduğunu unutacak gibi boş bakıyorken yutkunarak başını arkasındaki yastıklara yaslar.

Winona’yı düşündüğünde bir şey görebileceğini bile umut etmezken bu gördükleri onu tam anlamıyla hazırlıksız yakalamıştır. Cuslov ya da annesi küreyi Winona’ya da vermiş olmalılardır. Bir kez kendisi için tıslandıktan sonra başkasının Liv olmadan bu kürenin içindekileri görmesi imkansızdır ve muhtemelen Winona’nın neyi kaydettiğini kimse tam olarak bilmiyordur.

Liv dehşetle tekrar küreye bakarken bir tarafı deliler gibi onu alıp malum ismi düşünmek istiyordur. Nasıl olduğunu, ne kadar kötü ya da daha da beteri ne kadar *iyi* olduğunu merak ediyordur...

“Liv?”

Liv irkilerek kapının dışından gelen sese dikkatini verir. Odası, gece, Oreon ve yaşadığı zamanın gerçeklikleri genç kızın aklına tekrar otururken odanın kapısı açılıp koridorun loş ışığında Kenda’nın yüzü görünür.

“Yaşasın, uyumuyorsun!”

Liv gülümsemeye çalışarak yatağında biraz daha doğrulurken Kenda’nın da içeri girmesiyle odanın ışıkları biraz daha açılır. İki kız da artık birbirlerini daha rahat görüyorken Kenda yatağa oturarak elini ruh özü küresinin üzerine koyar.

“Benim bir fikrim var, yeni gelenler için.”

“Neymiş?”

“Senin küreni kullanarak onlardan hatırlarını alabiliriz, sonra herkese gösteririz, ya da bilmiyorum, görmek isteyenlere, ihtiyacı olanlara... Ne dersin?”

Liv bu sefer gerçekten gülümseyerek tekrar küresine bakar.

“Hiç aklıma gelmemişti—muhteşem bir fikir Kenda!”

“Değil mi?!”

İki kız heyecanla gülerek küreyi ellerine alırken Liv oturduğu yere daha da yerleşerek Kenda’nın ellerini küreye biraz daha bastırır.

“Önce ikimiz deneyelim.”

Kenda dikkatle başını sallarken Liv ne yapmaları gerektiğini anlatır:

“Şimdi sen benim görmediğim, bilmediğim bir şeyi düşün. Okulda olan bir şey mesela. Nasıl hissettiğini, etrafta olanları olabildiğince ayrıntısıyla tekrar hatırlamaya çalış. Ben de seninle aynı anda göreceğim, bakalım oradaymış gibi olacak mıyım...”

Kenda heyecanla gülümser ve derin bir nefes alarak bir an için neyi düşünmesi gerektiğine karar verir.

“Hazırım, hadi.”

Liv de onaylayarak küreyi iki eliyle kavrar, cam küre yavaş yavaş aydınlanmaya başladığında iki kız da sessizce gözlerini kapatır ve Kenda’nın hatırası Liv’in ruhuna akmaya başlar...

“Nathan?”

Kenda kapıyı bir kez daha tıkkatır, birazdan kapı açılıp Shia görüldüğünde Kenda ve Liv gülümserler.

“Uyumamışsınız...”

Shia uyumadıklarını söyleyerek onları içeri alır. Nathan ve Megan da onları görünce yatakta biraz daha düzgün oturup birer merhaba mırıldanırlar. Kenda herkesin burada olmasından mutlu görünüyor, Liv’e dönerek bakışları kimin söylemesi gerektiğini sorar. Liv onu belinden hafifçe ittirerek göz kırpınca Kenda diğerlerine dönerek konuşur:

“Biz sizin buradaki hayatınızı biraz daha kolaylaştırmak için bir şey düşündük.”

Yeni gelen üçlü ilgiyle dinliyorken Kenda küreyi Liv’in elinden alarak açıklar:

“Sizin kendi hayatlarınızda bizimle ya da ailenizle olan hatırlarınızı alıp bunun içine koyalım, sonra da herkese gösterelim dedik.”

Liv başını sallayarak arkadaşını destekler:

“Sadece anlatmaktan daha etkili olur, ne dersiniz?”

“Liv ve ben denedik, çok güzel oldu!”

Kenda’nın mutluluğuyla Nathan gülümser ve diğerlerine dönerek ne yapmak istediklerini sorar gibi onlara bakar. Megan bilmediğini mırıldanıyorken Shia çoktan gidip küreyi almış, evirip çevirerek bakıyor, sorar:

“Aslında ben de buna benzer bir şey düşünmüştüm. Ya bize ya da annelere birer küre hazırlatsak demiştim, ama bu kürelerden birinin bile tıslımlanması çok uzun sürüyor, Cuslov’un herkesin her şeyine bir tane küre yapması biraz zor olur, değil mi?”

Liv başını sallayarak onaylar ve ekler:

“Zorluk konusunda Cuslov’un itiraz edeceğini sanmam, ama siz başka zamanlardan geliyorsunuz. Tam anlamıyla bir bilinç ve ruh transferi için iki tarafın hatıralarının da aynı insanı işaret etmesi gerekir diye biliyorum.”

Shia *evet, o da var* diyorken ikisi dışında diğerleri hiçbir şey anlamamış gibi bakıyorlardır. Shia, Nathan’ın boş bakışlarını görünce derhal açıklar:

“Yani mesela ben 10. yaş günümde annemin nasıl pasta yaptığını buraya kaydediyorum, sonra anneme gösteriyorum, ama buradaki annem benim 10. yaşgünümde bana pasta yapan annem değil. Onun için bu sadece *aman ne kadar güzel bir hatıra* olacak—tabii gidip sadece sözlerle anlatmaktan bir adım öte. Her şeyi hissedecek, o anda yaşayacak, ama onun bir parçası olmayacak. Eğer benim *o zamandaki annem* bu pasta yapımını unutmuş olsaydı, ben gidip bunu ona izlettiğimde *o bilecekti*. Çünkü o oradaydı, o da yaşadı, sadece unutmuştu. Şeyi hatırlıyor musunuz mesela...”

Shia parmaklarını şıklatarak nasıl anlatacağını düşünüyorken Liv yardım eder:

“Lucinda’nın döndüğünde açtığı ruh özü küresi var mesela..”
“Hah!”

Shia arkadaşına çok teşekkür ederek bu örneğin üzerinden devam eder:

“Lucinda o küreyi açtığında herkes *aaa evet!* diye hatırlamış mesela. Cuslov, Faye’i hatırlamış, *bilmiş*—“
“Bizimkiler bizi *bilemeyecekse* neden uğraşalım?”

Shia, Nathan’a bir bakış atarken Kenda atılarak Shia’nın elinden küreyi alır ve Nathan’ın karşısına geçip Liv’e döner:

“Liv bir şey deneyebilir miyiz?”

Liv tabii diyerek onların yanına gider ve Kenda’yla beraber küreyi tutarken Nathan onları izliyordur, sorar:

“Ne deneyeceğiz?”

“Benimle ilgili bir anını göster bana Nathan. *Kenda* diye düşün ve bütün ayrıntıları hatırlamaya çalış. Bitince ben sana ne hissettiğimi söyleyeceğim, o zaman daha iyi anlarsın, tamam mı?”

Nathan önündeki kızın gözlerine bakıyorken Kenda onu cesaretlendirmek için daha da gülümser.

“Hadi...”

“Liv de görecek mi?”

“Küre benim, görmek zorundayım...”

Liv çaresizce dudağını bükerken Kenda’nın gülüşü solmuş, bakışlarını Nathan’dan kaçırarak küreye bakar:

“Çok özel bir şey düşünme tabii...”

Nathan gülümseyerek *tamam* der ve ellerini küreye bastırırken kızlar gözlerini kapatır, Nathan başını kaldırarak Shia ve Megan’a bir bakış atar, ikisi de başlarını sallayarak küreyi işaret ettiğinde Nathan da gözlerini kapatarak *Kenda*’yı düşünür...

“Biz neden Jadenlarda kalamıyoruz?”

“Yaşımız tutmuyor, onlar *Melekler Okulu sayın*’ı olmuş, biz daha orta okulda sürünelim..”

Dante iç çekerken Nathan elini uzatıp kumandayı ister, Dante aleti verip kalkarken Nathan kanalları değiştiriyordur. Dante’nin bıraktığı yere Kenda gelip otururken iç çeker.

“Herkes gidince çok sessiz oldu ortalık.”

“Herkes sarayda yaşasaydı da adım atacak yer kalmazdı.”

“En azından Emily burada olsaydı —”

“Doğru, biraz güzellik görürdük —”

Kenda, Nathan’ın kafasını ittirirken delikanlı gülerek koltuktaki yastıkların birini alır, Kenda’nın bacaklarına koyar ve üzerine de bir güzel kafasını yaslar, ayaklarını uzatıp kanal değiştirmeye devam ederken Kenda da çenesini eline yaslamış, diğer elini Nathan’ın kafasında tıprıdarak ışık hızıyla geçen kanalları takip etmeye çalışıyordur...

Nathan tekrar gözlerini açtığında küre yavaşça söner, Kenda ve Liv de gözlerini açarak tekrar nerede olduklarını kavrarken Liv ve diğerleri Kenda’yı izliyordur.

Kenda önündeki Nathan’a bakıp bir an tam olarak ne gördüğünü düşünürken hemen sonra gülümser.

“İyi arkadaştık, çok iyi arkadaştık, değil mi? Sen benim yanımda çok rahattın, ben de senin yanında...”

Kenda başka bir şeyler daha söylemek istiyor, ama tam olarak emin olamıyorken Nathan onu daha fazla zorlamadan başını sallar ve gülümser. Kenda kürenin üzerinden uzanarak Nathan’ın elini tutarken Liv bir an onlara bakıp, sonra gülümseyerek diğerlerine döner.

“Ben okula dönmenden önce bir haftamız var, ekleyebildiğimiz kadar ekleyelim, tamam mı?”

Herkes başlarını sallayarak onaylarken yeni kurbağalarla eski kurbağalar ortak olmuş, bu bir hafta içinde ruhlarını paylaşmak için anlaşmışlardır...

Jordin Sparks – One Step At A Time

*We live and we learn to take one step at a time, there's no need to rush.
It's like learning to fly, or falling in love...
It's gonna happen when it's supposed to happen, and we find the reasons why,
One step at a time...*

Nicole az önce gördüğü şeyle gülmekten yerlere yatıyorken Shia da sırtıyordu.

“Dante bir hafta konuşmamıştı—“
“Ama değmiş! Ah, karnım, öleceğim—alın şu çocuğu buradan!”

Shia kalkıp başka bir köşeye oturuyorken Liv de küreyi almış, üzerindeki parmak izlerini silerek ortak odadaki diğer kurbağalara bakar.

“Biz Pazar günü gidiyoruz, o zaman bu akşam herkesi toptasak olur herhalde?”
“Annemlere söyleyeyim mi?”

Liv yanında durmuş küreye bakan Lucas’ı tutup şimdi değil, akşam söyleyeceklerini anlatıyorken küçük adam tamam diyerek gidip ablasının yanına oturur, Megan ona gülümserken Lucas onun saçına takılmış bir şeyi almaya uzanır. İki kardeş saç kurtarma operasyonu yapıyorken diğer herkesin de başka bir şeyle uğraşmasını fırsat bilen Faye kalkıp Liv’in yanına gelerek onu başka bir köşeye götürür.

İkisi büyük odanın bir köşesinde yumuşak yastıklara oturunca Faye usulca sorar:

“Zarfı açtın mı?”

Liv küreyi bir kenara koyarken başını sallıyordur, cevaplar:

“Açtım, ama çok fazla şey var, daha doğru düzgün okuyamadım.”

Faye anladığını söylerken gülümser, Liv de belli belirsiz gülümserken odadaki arkadaşlarına şöyle bir bakıp sonra tekrar Faye’e döner.

“Notlar değil, ama kürede çok garip şeyler gördüm dün.”
“Ne gibi?”
“Winona’nın benim için kendi zamanından koyduğu hatıralar gibi...”

Faye dudaklarını büzerek küçük bir ‘oh’ çıkarır, sonra oturduğu yerde biraz daha Liv’e yaklaşarak fısıldar:

“Dorian’la ilgili bir şey miydi?”

Liv hızla başını sallarken Faye sormaya korkuyor, hafifçe kaşlarını kaldırıp Liv'in kendiliğinden konuşup konuşmayacağını görmeye çalışıyordur. Liv onun ifadesindeki çekinceyi görünce neyi görmüş olabileceğinin düşünüldüğünü anlayıp gülerek başını iki yana sallar.

“Öyle bir şey görmedim! 16. yaş günü hediyeledi Faye, 26 değil!”

“Ne bileyim! Olur olur...”

“Anlatıyordum sadece—yani oradaki ben anlatıyordu, 19 yaşıdaymışım, okulun son senesi diyordu, ilk defa öpüştük, seni seviyorumlar falan—“

“Liv...”

“Çok garip biliyorum, daha fazla bakmaya korktum zaten, bıraktım.”

Faye arkadaşının omzunu sıvazlayarak gülümserken Liv iç çekerek yanında duran küresine bakar.

“En azından bakmak istediğim zaman içinde bir şeyler olduğunu bilmek güzel. Winona'yı ilk düşündüğümde kesin bir şey çıkmayacak demiştim—“

“Ben sana o kadar kolay bırakıp gitmez demiştim. Winona seni çok seviyor Liv, biliyorsun.”

Liv başını sallarken gerçekten de Winona'nın şu ana kadar yaptığı her şeyin onun iyiliği için olduğunu hatırlar. Onca yıl hep Liv'in zarar görmemesi için gözünü hep açık tutmuş, yeri gelince herkese kafa tutup yine en doğrusunu o söylemiştir. O üç büyük güçten ikisi aslında buradaki herkesten daha yakındır, ama Liv yavaş yavaş daha rahat hissettiği şeyleri açıklayacak kelimeleri ya da cesareti henüz bulamıyordur.

Sadece gülümser...

“Çiçekleri getirdim!”

Emily elindeki büyük bukette mis gibi kokan pembe, beyaz ve sarı kasımpatıları koklayarak içeri girmiş, diğerleri de çiçeklerin çok güzel olduğunu söylüyorken Emily gülümser.

“Bu çiçekler neşe ve arkadaşlığı göstermiş, annem en güzel bu olur dedi...”

Herkes ne kadar güzel olduğunda hemfikir olunca hasta ziyareti elçileri olarak Liv ve Nicole çiçekleri alarak diğer kurbağalara dönerler.

“Sophia'ya iletmek istediğiniz özel bir mesaj?”

Her kafadan bir ses çıkıyorken Dante bir köşeden bağırır:

“Bir an önce gel de güzelliğini görelim Sophia!”

Erkekler gülerek alkışlıyorken kızlar ellerindeki yastıkları o tarafa fırlatıyorlardır. Nicole gözlerini devirerek kapıyı açar ve Liv'i önüne katıp odadan çıkınca kapıyı arkasından kapatıp ayakları geri geri giden arkadaşının yanında yürümeye başlar.

“İstemiyorsan ben tek başıma da giderim ver—“

“Hayır, her zaman hasta ziyaretine ikimiz gideriz yine öyle olacak. Sophia'nın ne suçu var?”

Nicole ellerini geri çekerken kaşlarını kaldırarak usulca konuşur:

“Üvey kızın olması olabilir mesela—“

“Nicole! Çiçekleri kafanda parçalamamı istemezsin.”

Sarışın kız derhal susarak dudaklarını birbirine bastırır ve gülmemeye çalışarak yürürken Liv açılan asansör kapılarından girmiş, sağlık departmanının katına basarak beklemeye başlar. Yanındaki Nicole tırnaklarına bakarak bir şarkı mırıldanıyorken Liv bacağını sallayarak gittikçe azalan kat göstergesini izliyordur. Nicole onun tikliler gibi sallanmasına gözlerini devirerek eğilip arkadaşının bacağını tutar.

“Sallanıp durma tikliler gibi.”

Liv üfleyerek dururken bu sefer de buketi tutan parmaklarını tıyırdatmaya başlar. Nicole, Luslo’dan sabır dileyerek açılan kapılardan çıkarken Liv ve çiçekler onu takip eder.

Sarışın kız Sophia’nın kapısına geldiğinde cam bölmeden içeri şöyle bir bakar ve sadece Vien’i görünce gülümseyerek Liv’e döner.

“Babacığımız ortalıklarda değil, hadi.”

Liv biraz rahatlayarak gülümser ve çiçekleri düzeltip duruşunu dikleştirince Nicole kapıyı tıklatıp içeri girer.

“Hasta ziyaretine izin var mı?”

Vien kızların sesini duyunca arkasını döner ve kasımpatı buketini görünce gülümserken başını iki yana sallar.

“Hastamız artık hasta sayılmaz, değil mi Sophia?”

Yataktaki güzel kız hala biraz çekingen, başını sallarken gücünü topladıkça daha da parlamış koyu yeşil gözleriyle kapıda bekleyen kızlara bakar. Liv ve Nicole onun bakışlarını görünce yatağa yaklaşarak çiçekleri gösterirler:

“Senin için aldık—“

“Neşe ve arkadaşlık demekmiş—“

“Çok iyi görünüyorsun Sophia—“

“İyi misin?”

Kızlar sonunda susabildiklerinde Sophia bir an Vien’e bakar, sonra tekrar çiçeklilere dönerken hafifçe gülümseyerek başını sallar.

“Daha iyiyim, teşekkür ederim. Çiçekler de çok güzelmiş...”

“Ben bunları vazoya koyayım—“

Liv gidip başucundaki vazoyu alacakken Vien araya girer:

“Ben hallederim Liv, siz Sophia’yla sohbet edin.”

Liv çaresiz, *tamam* diyerek çiçekleri verir ve çoktan kendine bir tabure bulup Sophia’nın başucuna oturmuş Nicole’ün yanına gider. Üç kız birbirlerine gülümserken Vien odadan çıktıktan sonra sessizlik de dördüncü olarak onların arasına katılır...

“Efendim, Reynard Blaisdale sizi bekliyor...Tabii Miss, hemen.”

Görevli kadın telefonu kapatarak Oreon’un bembeyaz girişindeki danışma standına dayanmış olan sarışın, uzun boylu adama döner.

“Miss Sienna 26. katta sizi bekliyor efendim, elinizi şuraya bastırabilirsiniz...”

Reynard mavi gözleri parlayarak gülümser ve elini söylenen yere bastırarak ziyaretçi kaydı oluşturur. Görevli teşekkür ederek ayağa kalkıp asansörleri işletir eder.

“26. kat, sağdan dördüncü ofis, Kıranların ofisi—“

“Biliyorum, teşekkürler.”

Görevli aynı şekilde kibarca gülümseyerek otururken Reynard pahalı ceketinin kollarını düzelterek asansörlere ilerler, 26. katın düğmesine basar, parlak kapılardan kendi yansımasını izlerken kapılar 17’de açıldığında Ewan elleri cebinde düşünceli bir şekilde kabine girer. Kral önce yanında kimin olduğunu görmemiş, 27’ye basıp kenara çekilirken Reynard onu izliyor, gülümser.

“Çok dalgınsınız Kral Lysander...”

Ewan irkilerek arkadaki yansıma daha gören gözlerle bakar ve sonra ellerini ceplerinden çıkarıp arkasını dönerek Reynard’a elini uzatır.

“Çok şey oluyor Reynard, dalgınlığımda bile düşünüyorum.”

İki adam el sıkışırken Reynard başını sallar.

“Biliyorum, yardım edebileceğim bir şey varsa—“

“Sen sadece işinde iyi ol yeter—gerçi, ben söylemesem bile herkesin aklını başından alıyorsun. Kim derdi ki zamanında yasaklı olan Sepelio iblisi moda dergisi çalışmanı olacak.”

Reynard içtenlikle gülerken Ewan da gülümsüyordur. Dört sene içinde bu adama güvenmenin ne kadar kolay olduğu anlaşılmış, Reynard da onların güvenini boşa çıkarmıyordur.

Dört sene önce Reynard işsiz ve güçsüz, sadece kızını görmek için ortaya çıktığında o adamın tekrar topluma kazandırılması için bir *mucize* gerekmiştir. Ewan, Nicole’ü babasından uzak tutulamayacağını biliyor, zaman geçtikçe de küçük kızın ona yakın olabilmesi için babasının da Oreon’la beraber adı anılabilecek kadar kendini idare edebilen, daha da önemlisi karnını doyurabilen bir adam olması gerekiyordu.

O dönemlerde Ewan mucizenin M’sini bilmezken, ortada mucizevi bir şey olsa kendine alacak bir durumda kalmıştır, ama Oreon’un tekrar kurulduğu, kimine göre altın bir yıl olan o zamanlarda mucizeyi yaratacak kadının kartı kontaklar arasından bir anda sıyrılıvermiştir...

Samantha Chambers *Halkla İlişkiler Uzmanı*

Genç kadın ismi, hikayeyi ve yapılması gereken mucizeyi duyduğunda tek söylediği şey ‘*bana bırakın*’ olmuştur, Ewan da memnuniyetle bırakmış, hatta o kadar güzel bırakmıştır ki o günden sonra bir daha arkasına bakmasına gerek kalmamıştır...

Fergie – Labels or Love

Haziran, 7104

“Miss Samantha Chambers geldi efendim...Tabii, hemen.”

Görevli telefonu kapatıp ayağa kalkar ve asansörlerin tarafını göstererek bir şey söyleyecekken danışmada elindeki siyah bir kılıfla kaplı askılıkla bekleyen Samantha elini sallayarak onun lafını keser.

“Yolumu biliyorum, yeterli. Teşekkürler hayatım.”

Sarışın kadın kan kırmızı uzun topukları üzerinde kalçasını kısırarak yürür ve kapıları açılan asansöre binip 27’ye basar, siyah pantolon-cekete takımının içinde yansımasına bakarak saçlarını düzeltir ve kolunun altında duran ayakkabılarıyla eş kırmızı portföy çantayı da dengeleyerek derin bir nefes alır. Kapılar tekrar açılınca kırmızı ayakkabılar yolunu bilerek yürüyor, Cuslov Calis’in ofisinin açık kapısından girer.

“Burası eskisinden daha güzel olmuş diyemeyeceğim çünkü her şeyi *aynen* yapmışsınız. Yaratıcı fikirler isteseniz yardım ederdim...”

Cuslov gülerek yerinden kalkıyorken odanın havası Samantha’nın kendine güveni ve adeta para kokan kaliteli parfümüyle bir anda değişmiştir.

“Bir daha mutlaka seni ararız Sam.”

“Yapsanız iyi olur—evet, mucizeyi nerede yaratıyoruz? Askıyı taşımaktan parmaklarım koptu.”

Samantha elindeki siyah şeyi koltukların birinin üzerine bırakıp parmaklarını açıp kapatırken Cuslov, Ewan’a bekledikleri misafirin geldiğini haber veriyordu, gülümser...

“Bakın, ben sadece kızımı görmek istiyorum—“

“Çok konuşma Blaisdale, yürümeye devam et.”

Ewan bir an önce şu adamı nereye teslim edip ne yapacaksa yapmak istiyor, sonra da gidip saatlerdir ağrıdan onu öldüren başını kesip bütün dertlerden kurtulmayı planlıyordu.

Reynard ve Ewan, Cuslov’un ofisine girdiklerinde Samantha dönerek Ewan’ın arkasındaki sarışın adama bakar. Reynard basit bir siyah pantolon ve beyaz gömlek giymiş, sakalları kesilmiş, saçları kısa, gözleri de ölümden dönmüş sefil bir adam için oldukça parlakken Samantha ‘*hmm*’layarak yerinden kalkar.

“Samantha Chambers.”

Reynard elini uzatarak sarışın kadının elini sıkar ve kendini tanıtır Cuslov’a bakar.

“Bu tip bir şeye gerek var mı?”

Cuslov başını sallayarak gülümser.

“Nicole’e ulaşmak, buraya gelebilmek için çok uğraştın Reynard. Bunu bizden bir hediye olarak algılasan—“

“Süslenmek istemiyordum—“

“Şşşş, sessizlik!”

Samantha sessizliği sağladıktan sonra ellerini indirir ve Reynard’ın etrafında bir daire çizerek dolaşırken genç adamın arkasında gördüğü şeyler hoşuna gitmiş, kurnazca gülümser, sonra tekrar öne geçerken başını hafifçe kaldırarak uzun boylu adamın yüzünü inceler.

“Çok karakterli bir yüzün var Reynard, insanları etkilemen zor olmaz—gülümse.”

Reynard gayet gıcık bir şekilde gülümser ve hemen ardından tekrar somurturken Samantha tek kaşını kaldırarak ellerini beline koyar.

“Seninle çok işimiz var—telefon!”

Cuslov genç kadının telefonunu ona uzatır, Samantha alarak kimsenin bilmediği bir numarayı tuşlayıp koltukların birine oturarak mucizesini yaratmaya başlar...

“Bu adamla ne yapmamı bekliyorsun?!”

“Her zaman yaptığınız şeyi. Moda çekimi gibi düşün tatlım. O çiroz erkek mankenleri alıp nasıl yunan tanrılarına benzetiyorsanız buna da bir şey yapabilirsiniz.”

Sarah ve Samantha *Rouge* dergisinin koridorlarında yürüyor, fısıldayarak Reynard'ın durumunu tartışırken adı geçen adam onların arkasından yürüyordur.

Koridordan geçen şık bayanlar ve gereğinden fazla şık *erkekler* gelip geçtikçe Reynard'a bir bakıyor, sonra dönüp bir daha bakıyordur. Arada şanslı bayanlar genç adamdan çekingen de olsa bir gülüş koparıyorken önde yürüyen Sarah sık sık dönüp arkasına bakıyordur.

“Tamam adam süper çekici, ama—“
“*Ama*’sı yok, burada yapacak bir iş mutlaka vardır...”

Samantha öyle bir bakar ki Sarah kendini savunma ihtiyacı hissederek ellerini iki yana açar.

“Adamı ofis boy mu yapayım!?”

Samantha neden olmasın diyor, işin adı değil kimin nasıl yaptığının önemli olduğunu söylüyordur.

“Adamın 10’dan fazla diploması var diyorsun Sam!?”
“Zamanında fazla şey öğrenmiş ne yapalım?!”

Sarah ellerini indirerek derin bir nefes alır ve koridorun sonundan dönüp yaratıcı departmanın kapılarını iterek iki yana açar.

“Regis? Regis nerede—*Regis*!”

Kel adam yol üstündeki askıların arasından çıkarak kafasına ittirdiği gözlüklerini tekrar gözüne takar.

“Evet, yine niye bağıryorsun Mars maymunları gibi!?”
“Mars maymunu olsam daha mutlu olacağım..”

Regis, editörünün homurtularına aldırmadan diğer konuklara bakar ve Samantha’yı gördüğünde siyah kalemle sürmelenmiş gözleri parlayarak gülümser.

“Ah Samantha, tatlım, yine nefes kesicisin...”

Samantha ve Regis havadan öpüşürken kel adam arkada onları evrenin en garip bilimsel deneyi gibi izleyen uzun boylu, yakışıklı adama bakar.

“Siz?”
“Reynard Blaisdale.”

Regis bileğinden hafifçe aşağı kıvrıdığı elini uzatır ve Reynard’ın güçlü eliyle sıkışırken hayranlıkla gülümser.

“Ne kadar güçlüsünüz—“
“Regis!”

Regis tekrar kendine gelerek elini çeker ve arkadaki Mars maymununa döner.

“Nedir derdin?”
“Bay Blaisdale için imaj uzmanları toplayıp bir şeyler yapabilirsen sevinirim.”

Kel adam tekrar Reynard’a dönerek genç adamı baştan aşağı süzer.

“İmaj uzmanları bu adamı görünce yeni bir moda yaratırlar. Şu omuzların duruşuna, boya, kalçasına bak—sonra gözler—lens mi onlar?”

Regis, Reynard'ın suratına adeta yapışarak gözlerine bakarken Reynard kaşlarını çatarak bir iki adım geri atar. Samantha ikisinin arasına girerek gülümser ve Regis'i omuzlarından tutarak kendi isteklerini açıklar:

"İmaj departmanının işi bittiğinde dergi içinde bay Blaisdale'e bir iş bulacağız, aklında bir fikir var mı Regis?"

Regis başını hafifçe sola çevirip arkaya eğilerek içeri seslenir:

"COBSON!"

Elleri kolları kağıtlar ve bir de hesap makinesiyle dolu olan tıfıl bir delikanlı Regis'in yanına gelir.

"Evet patron?"

"Bu departmandan kovuldun, git Selita sana yeni bir yer bulsun."

Cobson bir an gözleri büyüyerek Regis'e bakar, hemen sonra yüzü aydınlanarak gülümser ve elinde ne varsa yere bırakır.

"ŞÜKÜRLER OLSUN!"

Delikanlı koşarak kapıları iter ve departmandan çıkarken Regis gözlerini devirerek tekrar Samantha'ya döner.

"Envanter takibi yapıp teslimatlarla ilgileniyordu. Toplama çıkarmayı bilen her adam yapar, o bilgisayarları boşuna almadık..."

Regis, Samantha'nın yanında eğilerek Reynard'a doğru gülümser.

"Değil mi *Reynard*?"

Reynard saklayamadığı bir dehşetle olanları izliyorken Regis ona göz kırıp arkadaki Mars maymununa döner.

"Mutlu musun?"

Sarah somurtma durumundan ağzı kulaklarına vararak gülümser hale yarım saniye içinde geçmiş, dişlerinin arasından konuşur:

"Çok."

"İyi o zaman. Yakışıklıyı bana bırakın ve zıplayarak uzaklaşın buradan."

Sarah gülümsemesini silerek derhal adım atmaya başlar ve Samantha'yı alıp kapılara giderken Samantha arkasını dönerek Reynard'a işaret parmağını doğrultarak gözlerini kısar.

"Gözüm üzerinde."

Reynard hiçbir şey söylemeden başını çevirir ve ona doğru gelen Regis'e bakarken derin bir nefes alır, daha kötülerıyla de karşılaşmıştır...

Christina Aguilera - Candyman

Ocak, 7105

"Reynard, beklediğim kutular vardı geldi mi acaba? Aksesuar kataloğu için..."

Reynard elindeki listeye bakıyorken önündeki sarışın kız da dergideki her dişinin yaptığı gibi kışın soğuşunda bile derin dekolteli bir bluz giymiş, uzanıp listedeki adını göstermekten çok göğüslerini Reynard'ın eline bastırıp ona göz süzmekle uğraşıyordur.

Reynard hafifçe öksürerek listeyi de, elini de indirir ve arkadaki depo odasına girerek kutuların etiketlerine bakarken kız onu takip etmiş, genç adam alttaki kutulara eğildikçe gömleğinin altından kasılan sırtını ve kot pantolunun sardığı şekilli kalçasını izliyordur.

Reynard aradığı şeyi bulamamış, tekrar doğrulurken Marge kapıyı çoktan kapatmış ona doğru geliyordur. Reynard kapalı kapıyı, ona yaklaşan bir çift kabartıyı ve kıpkırmızı dudakları bir an kafasında tartmış, hemen sonra elindeki kağıtları kaldırarak önünde tutar.

“Marge, senin başka işlerin yok mu?”

Marge gayet cüretkar bir reddetme sesi çıkararak başını iki yana sallarken Reynard sinirle gülerken boynunu gerer. Marge onun gerilmiş boynunu görünce daha da kendinden geçerken biraz sonra Reynard'ın elindeki kağıtlar uçuşup Marge genç adamın dudaklarına saldırdığında Reynard dengesini kaybederek kutulara tutunur.

Marge önündeki adamı neredeyse yiyip bitirecekken Reynard aklına mukayet olmaya çalışıyordur, ince belli kızı kavradığı gibi kaldırıp kutuların üzerine oturtur. Marge bacaklarını açarak onun beline dolarken Reynard çok büyük bir hata yaptığını anlamış, başını çekerek sarışın bombayı omzularından tutarak kendinden iter.

“Marge, iş yerindeyiz, Regis görürse—“

“Regis'in burada olduğumuzdan haberi var—“

“Ne!?”

Marge nefes nefese gülerken başını sallar ve tekrar Reynard'ın dudaklarına uzanırken hırıldayarak konuşur:

“Kendisi zevkini süremediği için bize bıraktı—“

“Ne—kim zevkini—hey—“

Reynard'ın dudakları yine hapsedilirken genç adam gözlerini devirerek Marge'ı dudaklarıyla ittirir ve beline dolanan bacakları tutarak kendini sarışın kadına bastırır. Marge inleyerek gülerken Reynard onun ellerini toplar, başının üzerinde birleştirip onu etkisiz hale getirir ve dudaklarını bırakıp tam kulağının altını öptükten sonra fısıldar:

“Tozlu kutuların arasında sevişmek adetim değildir Marge, başka bir şeyler düşün...”

Marge tam itiraz edecekken Reynard onun boynuyla omzunun birleştiği yere eğilir ve tüm gücüyle emerek bırakırken sarışın kadın nefesini tutarak kalakalır. Reynard işi bittikten sonra onu bırakır, geri çekilir, yere dağılmış kağıtları öylesine toplayıp alır ve her tarafı ruj lekesi olmuş dudaklarıyla dışarı çıkarken arkada kalmış olan Marge diğer kızlara anlatacağı 70 puanlık aşk ısırtısıyla kalbinin yavaşlamasını bekler...

“Regis!”

Sarah topuklarını vura vura departmana girdiğinde Reynard bilgisayardan çıktı almak için yazıcıların başında bekliyordur. Sarah ona bir bakış atıp hafifçe gülümser ve yolunun üzerindeki askıları ikiye ayırarak aralarından geçip Regis'in hesap soran suratıyla karşılaşır.

“Nedir derdin?”

Sarah, kel ama stil sahibi adamı kolundan tuttuğu gibi bir kenara çeker ve bırakırken Regis yüzünü buruşturarak Venüs ipeği gömleğinin kolundaki kırışıkları düzeltir, o arada suratına bir kağıt çarpınca kel adam başını geri çekip yine tepesinde duran gözlüğünü sürmeli gözlerine indirerek okur:

“Öpücük otuz puan, dokunmak 10 puan, hıh sesi çıkararak gülücük—“
“Hıh sesi çıkararak gülücük nedir Regis!? Zevk sarayı mı burası!?”

Sarah kafayı yiyecekken Regis listeyi okumaya devam ediyordur.

“Başka türlü dokunmak 95 puan—sürtükler! Birisi yapmış demek ki—“
“Regis!”
“Ne!?”

Sarah saf bir dehşetle karşısındaki adama bakıyorken Regis masumane gülümser.

“Kızlara iş motivasyonu oluyor—“
“Evet, ilerde Venüs’teki en prestijli zevk sarayına başvurunca skorlarını da götürürler referans olsun diye—“
“Neden bana kıızıyorsun!? Zevkin kaynağına kızsana—“

Regis bunu söylediği gibi suratına ikinci bir kağıt çarpar. Kel adam onu da alıp iç çekerek okur:

“Reynard Blaisdale konusunda şikayetçi değiliz. Kendisi kesinlikle bize cinsel konuda bir tacizde bulunmamış, aksine kibarca hepimizi reddetmiştir. Bütün bu olanlardan Regis Huntington’ın haberi vardır ve onayı alınmıştır. Sadece eğleniyoruz Miss Morton. Sevgiler, Rouge kızları-sürtükler.”

Sarah elini alnına çarparak derin bir nefes alır ve 10’dan geriye saymaya başlarken Regis elindeki kağıtları yırtıyordu.

“Biz iki bina yanımızdaki kravatları boğazlarını morartan, poposundan sopa girmiş iş adamları gibi çalışmıyoruz hayatım. Öyle olsaydı 9-5 çalışırdık, ama sabahlara kadar moda çekimi yapıp taslak hazırlıyoruz. Sen Bay Ego’ya yaranmak için eğlence nedir unutmuşsun—“
“Kim!?”

Sarah dehşetle Regis’e bakıyorken kel adam son parçaları da çöpe atıp ellerini beline koyar.

“Rahatla tatlım, rahatla! Omuzlarını gevşet, poponu biraz daha salla, topuklarını da yükselt—“
“Sus Regis. Bir daha duymayacağım böyle bir şeyi—“
“Nasıl istersen bebeğim.”

Sarah göz göre göre yalan söylendiğini biliyor, hırıldayarak uzanır ve iki avcuyla Regis’in gömleğini sıkıştırıp buruşturarak arkasını döner, iki yana açtığı askıların arasından tekrar geçip gözden kaybolurken Regis şok içinde, önündeki iki avuç buruşukluğa bakakalır...

Haziran, 7105

Sarah gecenin geç saatlerine kadar dergi taslağına göz atmış, attığı gözler şimdi kapanmak üzereyken kattaki asansörün kapılarının açılmasıyla çıkan *dینگ* sesini duyunca uyuyan ruhunu kaldırarak kapıya bakar. Bay Ego elinde bir şişe ve iki uzun cam kadehle gelmiş, zaten açık olan kapıyı tıklatıp her zamanki delici karizmasıyla gülümser.

“Güzel haberlerim var, ama etrafta kutlayacak kimse kalmamış.”

Sarah gülümserken elini saçına atıp saatler önce soktuğu kalemi çıkarmaya yeltenir, ama yarı yolda delici karizmanın sesi onu durdurur.

“Öyle kalsın, boynun ortaya çıkmış, hoşuma gitti.”

Sarah’nın eli zihininden emir almayı bırakmış, yavaşça tekrar masadaki eşinin yanına inerken Bay Ego masaya bıraktığı kadehleri şişedeki son kalite şampanyayla dolduruyordur. Beyaz köpükler yavaşça kabarak usul bir tıslamayla eriyorken Bay Ego şişeyi bırakır, kadehlerden birini Sarah’ya uzatıp diğerini de kendisi alarak geceye uygun buğulu bir tonda, sanki kimsenin duymasını istemezmiş gibi konuşur:

“Bu yılın kar oranı en büyük kuruluşuna içelim...”

“Yine benzinciler için mi sarhoş oluyoruz?”

Bay Ego sanki bir sırrı varmış gibi gülümseyerek başını iki yana sallar.

“Senin için içiyoruz Sarah. Rouge açık ara önde...”

Delici Karizma kadehinden bir yudum alırken kafasında kaleminden bir toka, beyninin yarısında da ağır bir uyku olan Sarah mavi gözlerini kısarak aşığın—yani *patronuna* bakar.

“Öyle mi olmuş?”

Ego başını sallayarak daha da gülümserken bu haber Sarah’nın uyanık olan beyin bölgesinin de hoşuna gitmiş, genç kadın gülümser.

“*Bana*, öylese..”

Kadehler hafifçe birbirine vurulup tekrar yudumlar alındıktan sonra Bay Ego arkasındaki koltukların birine oturup bir anda değişmiş ses tonuyla yeni bir konuya geçiş yapar.

“Blaisdale’i asistanım yapacağım.”

Sarah daha yolunu bulamamış yudumunu püskürtmekten sonra anda kurtulmuş, ağzının kenarından kaçan damlayı parmaklarıyla tutarak dururken Bay Ego kadehi bitirmiş, önündeki şık sehpanın üzerine koyar.

“Ne diyorsun?”

“Pek bir şey diyemiyorum.”

Ego keyifle gülerek arkasına biraz daha yaslanır.

“Kar oranını yükseltmekte adamın rolü büyük. Regis’i nasıl ikna etmiş bilmiyorum, ama teslimatçılara ödenen yıllık ücrette yüzde 45’lik bir kar sağlamış. İmkansızı başarmış.”

“Teslimatçının adamlarıyla flört etmek yerine iş yaptığındandır...”

Ego bu konuda yorum yapmamış, kadehini tekrar kaldırarak hafifçe sallar. Sarah hem kendine, hem de ona biraz daha şampanya koyarak masanın kenarına oturur.

“Envanter sorumlusu adam nasıl bir anda CEO’nun asistanı oldu derlerse ne diyeceksin?”

“Adamın Oreon’la bağlantıları var, duyduğuma göre on tane diploması da varmış. Kafası çalışıyor ve kadınlar onu seviyor. Yeterli...”

Sarah kadehini dikerken kaşlarını kaldırarak genzinden anlamsız sesler çıkarır. Ego onu izliyorken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme, muzur bir sesle sorar:

“Kıskandın mı ufaklık?”

Sarah yine şampanyayı dökecekken başını indirerek karşısında oturan adama bakar.

“Kim!? Ben mi? Neden kıskanayım? Ben çıkmak istediğim en yüksek yerdeyim, daha ne için kıskanabilirim—“

“O masanın üzerinde oturmak yerine asistanım olup benimle daha yumuşak koltuklarda oturmak isterdin belki...”

Sarah sinirle gülerek masadan kalkar ve kadehi bırakıp saçındaki kalemi de çıkartır ve geçip yine masasının başına oturur.

“Ben olduğum yerden memnunum teşekkürler. Sen hangi kadın avcısını asistan yapmak istiyorsan yapabilirsin—“

“Aslında sana *ben* teşekkür etmeliyim. Adamı aramıza sen getirdin. Maaşında küçük bir oynama olursa şaşıрма...”

Sarah bu sefer tek kaşını kaldırarak Ego’ya bakıyorken yakışıklı adam gülümseyerek gözlerini kısar ve elini *şöyle böyle* yaparak konuşur:

“Yeni bir sıfır görürsen falan...”

Sarah heyecandan patlamamaya çalışarak sadece yutkunur ve başını eğerek önündeki taslaklara bakar.

“Pekala—“

“Çok uykum geldi ufaklık, senin de işlerin var görüyorum...”

Ego masanın etrafından dolaşarak Sarah’nın arkasına gelir ve kalemle toplanmaktan bir garip olmuş saçlarını çekerek boynuna eğilir.

“İyi geceler...”

Sarah boynuna değen nefesle hayat göstergelerini sıfırlarken Bay Ego o çok sevdiği boyuna silik bir öpücük bırakıp çekilir ve masanın diğer tarafından dolaşıp odadan çıkarak arkasında tek hücreli bir yaşam formuna benzerlik gösteren bir kadın bırakır...

Aaron Zigman – Love Theme

Reynard şehir dışındaki göl evine gelmiş, kapıyı açarak koca bir senedir tek başına kaldığı evine bakar. Bütün ışıklar kapalı, sabah açık bıraktığı pencere hala aynı, perdeler usul rüzgarda dalgalanıyorken koltukların yarısı daha hiç üzerine oturulmamış, acı verici bir yenilikle duruyordu.

Genç adam içeri girip kapıyı kapatır, anahtarı da her zamanki yerine, kapının yanındaki ahşap, minik anahtar askısına asar. Askıda iki set daha anahtar vardır, ama onları da daha önce kimse kullanmadığı için metaller hala pırıl pırıl, dokunulmamış duruyordu.

Sessiz adımlar mutfığa varmış, ışıklar açılırken Reynard buzdolabını açarak üç raflı kocaman alette tek dolu olan en üst rafa bakar, biraz peynir, yarım kutu süt, kaç aydır orada duran bir kutu da meyve suyu öylece bekliyorken genç adam bir anda midesi kalkarak kapağı kapatır.

Tezgahtaki telefonun mesaj ışığı yanıp sönüyor, tek bir mesaj olduğunu gösteriyorken Reynard muhtemelen Regis’in yine hangi renk gömlek giymesi gerektiğini söyleyen bir mesaj bıraktığını düşünerek düğmeye basar. Bu puanlama oyununun artık bitmesi gerekiyordur, yoksa Reynard bir gün kesin kovulacaktır—

“Reynard, merhaba... Sienna...”

Uzun sayılabilecek garip bir sessizlik...

“Yarın, eğer bir işin yoksa, Nicole seni görmek istiyor. Mesajı ne zaman alacağını bilmiyorum, ama geç de olsa arayıp bana haber verirsen sevinirim. Senden telefon almazsam başka zamana ayarlarız...”

Yere düşen birkaç şeyin sesi...

“Ben... İyi günler—ya da geceler. Görüşürüz—”

Mesaj bir anda kesilir ve başka bir mesaj olmadığı uyarısı duyulurken Reynard telefona bakıyor, kalakalmış, yutkunarak ahizeye uzanır, kaldırır, ezberinde olan iki numaradan birini çevirir, diğeri ıştır, bu evdir, Nicole’dür, kızıdır...

Telefon çalışırken Reynard bekliyor, saatin kaç olduğunu da bilmiyor, ama yine de bekliyorken beşinci çalıştan sonra Conrad’ın sesi duyulur:

“Efendim?”

“Conrad, ben Reynard.”

Karşıdan Conrad’ın hafifçe öksürerek kendini topladığı duyulurken Reynard ensesini tutarak konuşur:

“Sienna bugün beni aramış, ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama Nicole yarın beni görmek istiyormuş.”

Conrad ‘hmm’liyorken birazdan konuşmaya üçüncü bir fısıltı katılır. Reynard, Sienna’nın ‘kim o?’ dediğini duyuyorken Conrad, Reynard’ın ismini mırıldanır ve telefon el değıştirtince Sienna’nın sesi duyulur:

“Reynard?”

“Hey—selam, mesajını aldım. Onun için arıyorum, çok geç değil umarım—saate bakmadım.”

Sienna önemli olmadığını söylüyorken Reynard çok sessiz ama derin bir nefes alarak mutfaktaki fayansa gözlerini diker.

“Nerede olacak? Ben mi geleyim—gelirim, eğer sorun olacaksa—”

“Benim için fark etmez, ama Nicole senin evini görmek istiyor. Problem olur mu—”

“Hayır, hayır—yani çok iyi olur. Ne zaman gelirsiniz?”

Sienna bir an duraklamış, Reynard tekrar sormadan hemen önce cevaplar:

“Sabah 10? Uygun mu?”

“Evet, çok.”

“Tamam öyleyse, 10.”

“10...”

İki taraf da sessizleşmiş, biraz sonra Reynard gülümseyerek usulca konuşur:

“Sağol Sienna...”

“İyi geceler Reynard.”

“Sana da...”

Karşıdaki telefon beklemeden kapanırken Reynard kendininkini biraz daha tutar, sonra kapatarak yerine koyar, siyah aleti izler, elini çeker ve biraz sonra yavaşça yere çöküp oturarak ağlamaya başlarken bir senedir beklediği şey sonunda olmuş, yarın kızını görecek, ona dokunabilecek, onun sesini kendisiyle konuşurken duyabilecektir...

Genç adam başını arkasındaki dolaplara yaslayarak ağlarken sessiz ve yalnız evinde ilk defa televizyondan gelen sahte duyguların yanında gerçek bir ağlama sesi yayılır...

Ertesi gün, 09:57

Reynard son bir saattir kapının önündeki koltukta oturmuş, bahçeye birinin girmesini bekliyordur. Araba yolundan kapıya inen taşların ezilme sesi artık hayali bir şekilde kafasında yankılanıyorken gerçeğini duyarsa anlayamayacağından korkmaya başlamıştır. Biraz sonra taşlar gerçekten ezilerek bir arabanın motor sesi duyulur, Reynard yerinden kalkıp kapıyı açarken motor susmuş, arabanın kapıları açılıyordur.

Önce Sienna inmiş, saçları uzun, dalgalı ve koyu kahverengi, yeşil gözleri tıpkı eskisi gibi parlıyordu. Reynard gözlerini genç kadından alıp diğer kapıdan inen güzeller güzeli sarışın kıza çevirir.

11 yaşındaki güzel kız kapısını kapatıyor, gölden esen sabah rüzgarı uzun saçlarını havalandırıyorken bembeyaz teni annesininki gibi pırıl pırıl, yeşil gözleri başka yere bakmaktan korkuyor, annesini izliyordur. Annesi arabanın arkasından dolaşıp kızının yanına gelir ve elindeki küçük çantayı eline vererek onunla beraber kapıya ilerler.

Reynard eşikte duruyor, ne söylemesi ya da yapması gerektiğini tam olarak bilmiyorken Nicole onun önüne gelmiş, saçlarını kulağının arkasına alarak *babasına* bakar...

“Anne, gölde yüzebiliyor muyuz?”

Nicole önündeki sütlü mısır gevreğinden bir kaşık daha alırken annesine bakıyordur. Sienna onun saçlarını omzundan arkaya koyarken dönerek Reynard’a bakar.

“Bilmem, babana sorsana tatlım...”

Boncuk yeşil bakışlar babaya doğru dönerken Reynard’ın hayranlık dolu mavi gözleri kızını izliyordur.

“İstersen yüzebilirsin tabii Nicole. Mayonu getirdin mi?”

Nicole lokmasını yutup başını sallarken mırıldanır:

“Annem getirdi.”

Reynard daha da gülümserken Nicole başını eğerek kahvaltısından bir kaşık daha alır, sonra yine pencereye dönüp dışarı izlerken sessizlik bir süre daha devam eder...

Nicole, normal zamanda çenesi durmayan, oradan oraya gidip olay çıkartan cadaloz kurbağa şimdi bir türlü annesinin yanından ayrılmıyor, o nereye giderse oraya gidip, o nereye oturursa oraya oturuyordur. Sienna bu işin böyle gitmeyeceğini anlamış, kendisi de biraz daha rahat olmaya çalışarak gülümser ve salonda oturduğu yerden evi gösterir.

“Baksana ne kadar güzel bir ev Nicole. Eminim dolaşınca daha çok seveceksin, çıkıp yukarı bir baksana...”

Nicole bilmediğini mırıldanırken Reynard ikisinin de beklemediği bir şey söyleyince dikkatler babaya döner.

“Merdivenleri çıkınca koridorun en sonundaki büyük oda senin Nicole. Pencereden bakınca göl üzerinde duruyormuşsun gibi oluyor, görmek ister misin?”

Nicole yine duraksamış, ama odayı da çok görmek istiyor, hiç gölün üzerinde duran bir odası olmamışken sonunda hafifçe gülümseyerek başını sallar. Reynard da rahatça gülümserken ayağa kalkar ve merdivenlere giderken eliyle kızına gelmesini işaret eder:

“Hadi, gel bakalım...”

Gergin havanın bir anda dağılmasıyla Nicole annesine küçük bir bakış atar, Sienna kaşlarını kaldırıp gözlerini açarak gülümser ve gölün üzerindeki oda için heyecanını gösterirken kızı da onunla beraber kocaman gülümseyerek oturduğu yerden zıplayarak kalkar, babasının arkasından koşturur. İki sarışın, merdivenleri çıkarak gölün üzerindeki odaya gidiyorken Sienna iç çekerek etrafına bakınıp bir saat arıyordur...

Aaron Zigman – On The Lake

Reynard kapıyı açarak beyazlarla ve pembelerle süslü odayı kızına gösterir, Nicole eşikte durarak etrafına bakınırken babası o ünlü pencerenin önünde duruyor, kanatları birbirine bağlayan küçük kolu kaldırıp kızına döner.

“Gölü görmek ister misin?”

Nicole başını sallayarak o tarafa gider, Reynard onu ellerinden tutarak pencerenin önündeki küçük oturma grubunun üzerine çıkarır ve kanatları iki yana iterek bütün temiz havayı ve güneşi içeri alırken Nicole önünde açılan manzara ile nefesi tutularak gülümser...

Ev sanki suların üzerinde duruyormuş gibi sadece göl ve ilerdeki yemyeşil orman görünüyorken Nicole pencerenin iki yanına tutunarak hafifçe aşağı eğilir. Reynard kızını belinden kavramış, düşmemesi için tutuyorken Nicole mutlulukla arkasına bakarak babasına ilk defa korkmadan gülümser.

“Çok güzel! Sanki suyun üstündeyiz!”

Reynard başını sallayarak gülüyorken gözleri dolmuş, ama fark etmiyordur. Nicole tekrar başını eğerek biraz daha eğilirken belini saran eller güçlüdür, küçük kız düşmeyeceğini biliyorken başını kaldırıp ilerde, gölün üzerinde yüzen yaban ördeklerine bakarak bağırır:

“ÖRDEKLEEEEEER!”

Ördekler bir anda uyanarak kanatlarını açarlar ve suyun üzerinden yükselip uçmaya başlarlarken Nicole mutlulukla gülere gülere onların suyun üzerinde daireler çizerek uçup sonra tekrar aşağı inmesini izler.

Ördekler durulup tekrar kendi işlerine döndüklerinde Nicole de sakinleşmiş, başını çevirerek babasına bakar.

“Çok mu geç geldim?”

Reynard bir an onun ne dediğini anlamamış, boş boş bakarken Nicole babasının dolu dolu olmuş gözlerine bakıyor, pencereleri bırakıp yüzünü iyice babasına çevirir.

“Sen geldiğinden beri çok gün geçti. Geç geldiğim için bana kızmadın, değil mi?”

Reynard şimdi gözlerini yakan yaşları hissediyorken yine de rahat olmaya çalışarak gülümser.

“Hayır Nicole, kızmadım.”

Küçük sarışın başını sallar ve önündeki uzun boylu, güçlü, onun gibi sarışın babasına bakarken gülümser.

“Birbirimize benziyoruz baba.”

Babanın nefesi kesilerek bir anda hayatı durmuşken kızının elleri uzanarak onun yüzünü tutar.

“Bir daha gidecek misin?”

“Hayır...”

Reynard'ın sesi o kadar güçsüz çıkmıştır ki, genç adam bir anda odada üçüncü bir yabancı olduğunu düşünmüşken Nicole onun yüzünün ifadesinin değiştiği görüyor, ağladığını da fark edebiliyorken üzümlere ellerini babasının omuzlarına koyar.

“Ağlama o zaman. Ben ikimiz için de ağladım, artık ağlamayalım. Annem üzümlüyor...”

Reynard başını sallıyorken o ağlamak istemiyordur ama yaşlar akıyordur işte, o kadar güçlü olsa da engelleyemiyordur, aptal adam...

“Baba?”

“Evet?”

“Sana sarılabilir miyim?”

Babası başını sallayarak gözlerini kapatır ve kızını kendine çekerken Nicole mutlulukla gülümseyerek babasının boynuna sımsıkı sarılır. Tıpkı Liv gibi, Faye gibi, diğer çocuklar gibi, artık onun da sarılacağı bir babası varken güzel kız gülümsüyor, gölün üstündeki çok güzel odasında, geç kalsa bile ona kızmayan babasına tutunuyordur...

Nicole merdivenleri babasının önünde hızla iniyorken yüzü aydınlık, gülümsemesi her zamanki gibidir. Sienna yukarda bir mucize olduğuna eminken oturduğu yerden kalkarak gülümser.

“Güzel miydi?”

“Çok güzel anne! Ev sanki suda yüzüyor!”

Sienna önünde heyecanla şakıyan bebeğini izliyorken Reynard arkada, kapının eşiğine yaslanmış, yorgun bir mutlulukla gülümsüyordur. Sienna bakışlarını ona çevirip bir an çiçekçinin çırağını, kiralık katili, onu kurtaran ve başkalarının iyiliği için ölümden korkmayan adamı, kızının arkasından günlerce ağladığı babasını, hepsini bir arada, *aynı anda* görürken Nicole'un sesiyle düşünce akışı kesilmiş, tekrar başını eğerek kızına bakar.

“Anne, şey, ben bugün burada kalabilir miyim? Pijamamı da almıştık zaten, olur mu?”

Sienna bir an ne diyeceğini bilemezken çantadaki pijamanın şu andaki karara yaptığı baskı büyüktür. Eğer izin vermeyecekse o pijamayı neden almıştır? Yine de bir anda kızının *babasının evinde kalma* fikri ona çok garip gelirken bakışlarını yine Reynard'a kaldırır.

“Reynard, sen ne diyorsun?”

Reynard sorunun daha çok *başarabilecek misin?* olduğunu anlamış, duruşunu düzelterek Rouge dergisinde kadınların gözdesi olan süper zeki ve güçlü adam duruşuyla gülümser.

“Pijamasını da getirmiş, eksikliği yok, değil mi?”

Nicole heyecanla başını sallayarak annesine bakıyorken Sienna şimdi reddederse kızını korkutup geri çekmek istemiyordur. Bu adam bir canavar ya da suçlu değildir. Babadır. Onun olduğu kadar Reynard'ın da Nicole üstüne hakkı vardır. Hatta buraya gelmek için çektikleri düşünülürse belki daha bile fazla...

Genç kadın gülümseyerek başını sallar ve kızının saçlarını okşayarak anne tonunda konuşur:

“Gece yatmadan önce dişler fırçalanacak, saçlar da taranacak—“

Nicole hepsine tamam diyorken Sienna son kuralı da hatırlatır:

“Gece en geç 12'de yatılıyor küçük hanım. Bugün Cumartesi, yarın yine 9'a dönünce mızımızlanmayacaksınız.”

“Tamam anne, biliyorum!”

Sienna bir de baba tarafına bakıp oradan da onay alırken *peki* diyerek ellerini iki yana açar.

“Ben gidiyorum o zaman. Bana ihtiyacınız olursa—“
“Telefon ederiiiizz, tamam!”

Nicole annesini elinden tutarak kapıya götürüyorken Sienna şokla gülerek bir anda yine cadaloz olmuş kızına bakar.

“Tamam, tamam kovma!”

Nicole gülerek annesini elinden aşağı çeker ve güzel kokulu yanaklarını kocaman öperek bırakırken Sienna da kızını koklayarak boynundan öpüp kulağına mırıldanır:

“İyi eğlenceler tatlım.”
“Sağol anne!”

Sienna sonunda bebeği onu bıraktığında bir devri daha kapattığını anlamış, doğrularak Reynard’a bakar, genç adam onu geçirmek için onunla beraber çıkmaya hazırlanıyorken Sienna itiraz etmez. İkisi beraber çıkarlarken Nicole arkalarından babasına seslenir:

“Ben mayomu giyiyorum!”

Reynard tamam diyerek yürümeye devam ederken Nicole’ün merdivenleri tırmanan adımları duyulunca babası kapıyı kapatır ve arabasının yanında bekleyen anneye döner...

“Reynard eğer sorun olacaksa ben birkaç saat sonra bir şeyler uydurup geri gelebilirim—“
“Hayır, lütfen. Ben bir senedir bunu bekliyorum Sienna. Nicole isterse sonsuza kadar burada kalabilir.”

Sienna iç çekerek başını sallar ve gülümsemeye çalışır.

“Gelebilmek için cesaret toplaması biraz zaman aldı, ama hep senden bahsetti.”

Reynard içi ısınarak gülümserken Sienna elindeki anahtarlarla oynuyor, dönerek güneşin altında pırl pırl parlayan göle bakar. O kış gününde içine düştüğü buz gibi sular, bu ev, mutfaktaki masa, şömüne, kırmızı battaniye, ihanet, utanç, acı...

Havakıran derin bir nefes alarak tekrar önündeki adama döner ve kibarca gülümseyerek anahtarları elinde düzgünce tutar.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa—“
“Telefonla ararız.”

Sienna başını sallayarak arabanın önünden dolaşır ve kapıyı açarak tekrar Reynard’a bakar.

“Nicole için geri dönebildiğine seviniyorum Reynard, gerçekten...”
“Ben de Sienna...”

Yaz havası kadar berrak kadın bütün güzelliğiyle gülümser ve arabasına binerek kapıyı kapatır, motor çalışıp taşların ezilme sesi tekrar duyulduğunda Reynard ellerini ceplerine sokarak şu garip hayatı boyunca aşık olduğu tek kadının uzaklaşmasını izler...

Delta Goodrem – Can't Break It To My Heart

*See I'm circling these patterns, living out of memories...
I'm still a long way from accepting it that there's just no you and me.
But if I still believe you love me,
Maybe i'll survive...*

Ekim, 7106

Sienna elinde incecik bir dergiyle hızla Conrad'ın ofisine girer ve istediği sayfada arkaya kıvrıldığı dergiyi genç adamın önünde masaya bırakır.

“Böyle bir şey yok.”

Conrad göz ucuyla dergiye bakar, sonra da Sienna'ya başını kaldırırken genç kadın dergiyi tekrar işaret eder.

“Oku, okumanı istiyorum.”

Conrad derin bir nefes alarak dergiyi alır ve arkasına yaslanarak okumaya başlar:

Masalsı aşk yeniden mi alevleniyor?

Geçtiğimiz yıl bir anda tekrar ortaya çıkan, eski yasaklı iblis ve Oreon Havakıran'ının kızı Nicole Blaisdale'in babası Reynard Blaisdale tekrar yoluna koyduğu hayatını kameralar önünde yaşamaktan çekinmiyor.

İki gün önce bir kafede eski aşkı Sienna Adams ve kızı Nicole ile görüntülenen genç adam *Rouge* dergisinin de aralarında bulunduğu medya imparatorluğunun güvenilir sağ kolu olarak çok başarılı bir profil sergiliyor. Başarılı profilinin tatlı meyvesini her Cumartesi ailesiyle paylaşan Blaisdale, kahvaltı boyunca kameraları fark etmemiş gibi davranarak rahatça sevdikleriyle vakit geçirdi.

Sienna Adams'la aralarında tekrar alevlenen aşk dedikoduları hakkında yorum yapmayan genç adam sık sık gerçekleşen buluşmalarda verdiği fotoğraflar ve mutlu ifadesiyle ateşi körüklemekten çekinmiyor.

Yıllar önce magazin basınına oldukça meşgul eden ve eski Luptex Kraliyet Elçisi, yeni Verona Kralı Flaster Wesva de Veronique ile güzel Havakıran Sienna Adams'ın uzun süreli beraberliğinin bozulmasında ana rolü oynayan masal gibi aşk yeni sayfalarını yazmaya başlamıştır belki, kim bilir...

Reynard'ın efsanelere yakışan çabası ve yasaklı bir iblis türüken büyük bir yeraltı mayfasını dize getirerek çok kısa bir sürede böylesine parıltılı bir yaşama kavuşması herkesin hayranlığını topluyor. Yakışıklı adamın kızıyla buluşmasının ardından hayatında eksik olan tek şey ona bütün bunları yapacak gücü veren aşkı olabilir mi?

Sorunun cevabını bizden çok Dugan birlikleri komutanı ve Kral Lysander'in karizmatik ve öfkeli kardeşi Conrad Lysander'in merak ettiğini düşünüyoruz. Siz ne dersiniz?

Görüşleriniz ve Blaisdale ailesine ait daha fazla haber için luptexpembesi.com.lx adresimizi tıklayın.

Conrad okumayı bitirdikten sonra geçen Cumartesi yapılan kahvaltının *mutlu aile fotoğraflarına* da bakar ve dergiyi masaya bırakıp Sienna'ya döner.

“Okudum. Şimdi ne yapayım?”

Sienna dergiyi alıp masanın yanındaki çöp kutusuna bırakır ve kollarını kavuşturur.

“Gazetecilerin bunları kullanarak çocuklarımın aklını karıştırmasını istemiyorum. Özellikle de Nicole’ün. Sonsuza kadar bu haberleri ondan saklayamam.”

“O zaman karşına al, konuş Sienna. Ben ne yapabilirim?”

Conrad tekrar işine dönecekken Sienna öfkeyle dişlerini sıkarak sertçe konuşur:

“Benden bu kadar mı vazgeçtin?”

“Senden vazgeçmemle alakası yok—“

“Konuşurken yüzüme bakabilirsin Conrad.”

Conrad bakışlarını Sienna’ya çevirip gayet net bir sesle tekrarlar:

“Senden vazgeçmemle alakası yok. Reynard ve Nicole’le yaşadığın zamanları eleştirecek hakkım yok—“

“Ben seninle beraberim. Bu yazılanlar seni hiç mi rahatsız etmiyor?”

“Ediyor Sienna, ama yıllardır böyle haberler çıkıyor, gidip kimsenin boğazına yapışmam—“

“İki sene önce de olsa konuşmayacak mıydın Conrad? Tepki göstermeyecek miydin? Ya da asıl ailenin biz olduğumuzu göstermek için kendin bir şey yapmayacak mıydın?”

Genç adam alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırır ve önündeki kağıtları düzelterek konuşur:

“İki sene önce bana ne konuda tepki gösterip göstermemem gerektiğini çok güzel hatırlattın Sienna.

Hatta tam olarak şöyle demiştin, yanlışsam düzelt: *Evlenmek mi istiyorsun? Evlenelim. İstemiyor musun? O zaman hayatımızı olduğu gibi kabul et. Biz bir Latty ve Ewan olamayız. Ben de olduğu gibi kabul ediyorum. Senin omuzlarına tekrar bir yük bindirmek istemiyorum tatlım.*”

Sienna gözleri dolarak kavuşturduğu kollarını indirirken Conrad onun ifadesini görünce gülümsemesi silinmiş, sesini alçaltır:

“Reynard konusunda o saldırgan Conrad olmayacağım. Zaten benim olduğumu bildiğim bir şey için neden kavga edeyim? Ettiğim önceki kavgaların sonucunda elime ne geçti?”

Conrad sırayla daha varlığından bile haberi olmadığı ölü bir bebek, hep başkasına ait olan bir prenses ve bir daha onarılamayacak bir güven duygusu demek ister, ama onun yerine sessiz kalmayı tercih ederken Sienna zaten biliyormuş gibi bakıyordur, başını sallar.

“Haklısın, benim hatam—ya da şımarıklığım. Vaktini aldım...”

Genç kadın dönerek ilerler ve odadan çıkıp kapıyı nazikçe arkasından kapatır, Conrad da tekrar işine dönerken ilk defa sakın biten bir tartışma bağırıp çağırmaktan daha yıkıcı olmuştur, kimse sesini çıkarmaz...

“Baba!”

Brittany elindeki resimle kapıdan giren babasına koşuyorken Conrad anahtarlarını kapının yanındaki kaseye atarak sarı fırtınayı yakalayıp kucağına alır. Brittany gülerek babasının beline bacaklarını dolarken resmi onun suratına yapıştırır.

“Bak, ilk defa iyi not aldık!”

Conrad bir kahkaha atarak beraber yaptıkları resmi çeker ve kızını öperken kucağa alınmak için biraz büyük olan yavrusuyla içeri ilerler.

“Annen nerede?”

“Biraz uzanacağım dedi, Nicole’de babasıyla beraber zaten.”

“Ne zaman dönecekmiş, aradı mı?”

Brittany omuzlarını kaldırıp indirir ve bilmediğini söyler. Conrad başını sallayarak onu bırakır, bacaklar çözülüp yere inerken Sarı Fırtına mutfağa girerek buzdolabını açar.

“Ben dondurma yiyeceğim, sen de yer misin?”

Conrad yorgunluktan esneyerek içeri giriyorken kızıyla beraber buzluğa bakar.

“Yemek?”

“Yedim ben.”

“Yalancı.”

“Babaaa!”

Conrad onun kulağını ısırarak dondurmaya eline verir ve kaybolmasını söyler, Brittany kıkırdarak babasının sözünü dinler ve bir kaşık alıp televizyonun karşısına koşarken Conrad buzdolabını kapatıp yatak odasına gider.

Sienna kapıyı açık bırakıp yatmış, yatak örtülerini de kaldırmadan incecik bir battaniyeyle uyuyorken Conrad onun çok derin dalmadığını biliyor, gidip yavaşça yatağa oturarak arkasından beline sarılarak uyuyan güzel yüzüne bakar.

“Sienna?”

Küçük ve uykulu bir ‘hmm’ duyulunca Conrad başını biraz daha yaklaştırmak mırıldanır:

“Kavgalı mıyız? Neden erken uyudun?”

Sienna gözlerini yavaşça açarak sıcak uykuyu bırakır ve dönerek Conrad’la yüz yüze gelir. Sesi hala uykulu, ama bilinci açıkken mırıldanır:

“Bilmem? Kavgalı mıyız?”

“Ben değilim. Çok mu ağır konuştum?”

Havakıran başını sallarken Conrad da bildiğini fısıldar ve yatağa çıkarak havasının yanına uzanıp ona iyice sarılarak boynuna sokulur.

“Bütün dergileri, gazeteleri, o saçma sitelerini bile okuyorum. Okumadan durabilir miyim?”

“Bilmiyorum, belki de durmalısın.”

Conrad gözlerini kapatarak gülümserken Sienna uzanarak onun yüzünü tutar ve güçlü adamın sakallarından yukarı çıkıp saçlarını bulurken dalgınca konuşur:

“Hala o gün söylediklerimi ezberinde tuttuğunu bilmiyordum.”

“Dikkatli dinliyordum da ondan...”

Sienna iç çekerek Conrad’a biraz daha döner, uykudan yeni uyanmış parlayan gözleriyle, yanında yatan adama bakar.

“Bir anda yine o noktaya dönmüşüz, hiçbir şey değişmemiş gibi geldi o an. Halbuki ben daha iyi olduğumuzu düşünüyordum Conrad. Reynard’a karışmıyordun, Nicole için mutluydun, Brittany’le daha çok vakit geçiriyordun, ama fark ettirmeden beni de dışarı atmışsın, hiç düşünmedin mi?”

“Özellikle öyle bir şey yapmak için çaba sarfetmedim Sienna, gerçekten...”

Sienna üzümlere başını sallıyor ve ellerini göğsünde birleştirip Conrad'a biraz daha sokularak sessiz kalırken Conrad da onu tutuyor, ama daha fazla konuşmuyordur. Sivri uçları üzerinde denge durmuş bıçakları devirmekten korkar gibi, ikisi de sırf bir şeyler söylemiş olmak için kelimeleri harcamak istemiyordur...

Brian Setzer Orchestra - The Man With The Bag

Aralık, 7106

Bay Ego her sabah olduğu gibi herkesten sonra gelmiş, sadık çalışanlarına selam vererek yürürken asistanının ofisinin önünden geçerken o tarafa bakmadan seslenir:

“Reynard, meşgul değilsen ofisime gelebilir misin?”

Bay Ego ofisine giden yolda yürümeye devam ederken Reynard telefonda konuşuyor, öyle bir güler ki *hıh sesi çıkararak gülme*'nin neden tam tamına 40 puan olduğu anlaşılırken genç adam gülerken işi bağlama seansı bittiğinde ayağa kalkarak telefondaki müşteriye iyi günler diler ve ahizeyi yerine koyup önce bir ceketine uzanır, sonra vazgeçerek bırakır ve üzerinde kocaman bir Noel Baba olan kravatıyla dışarı çıkarken ofisin hemen solunda oturan sekreter Melinda ona göz kırparak gülümser.

“Çok yakışmış Reynard...”

“Hediye eden zevkliymiş Melinda, teşekkürler...”

Genç adam beş puanlık bir göz kırpışla döner ve yoluna devam ederken arkada eriyen Melinda şimdilik konu dışıdır. Reynard patronunun ofisine girdiğinde Ego elini sallayarak kapıyı kapatmasını işaret eder ve önündeki koyu kırmızı deri koltukları gösterir.

“Otur Reynard, senden önemli şeyler isteyeceğim.”

Reynard zaten her şeyin önemli olduğunu düşünerek oturur ve rahatça arkasına yaslanarak elini çenesine dayar ve an itibariyle önündeki bir çeki imzalayan patronunu dinler.

“Şu çeki alıp yılbaşı alışverişleriyle senin ilgilenmeni istiyorum. Gerekli insanların listesi Melinda'da var...”

Reynard uzatılan çeki alıp miktar bölümüne bakar ve boş olduğunu görünce tek kaşını kaldırıp Ego'ya bakar, patronu gülümser.

“Boş, farkındayım. Sayılarla aram iyi değil, biliyorsun. Her neyse, konumuz neydi?”

“Yılbaşı hediyeleri...”

Ego *evet* diyerek yerinden kalkar ve dört bir yanı camlarla çevrili gökdeleninden karlarla kaplı Luplex şehrini izlerken talimatları vermeye devam eder:

“İş ilişkimiz olanlara her sene zaten bir yılbaşı sepeti gidiyor, Melinda sana sayılarını ve fiyatlarını verir, sen sadece imzanı at. Diğer özel isimler de 40'ı geçmez. Bayanlara ne alınacağına sen karar ver. Kırmızıyla işaretlenmiş isimlerin her birine farklı bir şey gönderirsen iyi olur. Üç sene önceki asistan hepsine aynı pırlanta gerdanlığı yollamıştı, yaşadığım krizin büyüklüğünü anlatmama gerek yok sanırım...”

Reynard gülümseyerek çeki elinde çeviriyorken Ego da bugün her zamankinden keyifli, ısıtma sisteminin odaya yaydığı yapay holding havasını içine çekerek kollarını iki yana gerer.

“Eğer Melinda listeye Morton’ı da yazmışsa onu boşver, ben bizzat ilgileneceğim.”

Reynard’ın kaşı tekrar kalkarken Ego bu sefer fark etmemiş, devam eder:

“Beyler konusunda Crimson caddesindeki mağazaya gideceksin, oradakiler ilgilenirler. Senin için de bir şeyler yapmalarını söyle—daha bitmedi, sonra teşekkür edersin.”

Reynard gülerek susar ve dinlemeye devam ederken Ego unutmadan sıralar:

“En önemli kısmı da sensin aslında. O listenin aynısından bir tane de senin hazırlamanı istiyorum. Hediyelerini aldıktan sonra kendi listeni de Melinda’ya ver. Bundan sonra iki liste olacak.”

Reynard’ın bu sefer iki kaşı birden kalkarken Ego gülerek arkasını döner.

“Erken yaşlanacaksın Blaisdale, kaşlarını düzelt ve aynen tahmin ettiğin gibi. Evet, önceki asistanlara aynı şeyi yapmadım, evet sen özelsin, evet Oeon torpilin var, evet ben de seni mutlu etmeye uğraşıyorum ve evet, adam gibi bir adamsın, seni kaçırmak istemeyiz.”

Reynard gülümseyerek başını sallar.

“Sağol patron.”

“Olurum, teşekkürler.”

İki adam gülerek el sıkışırken Reynard çeki sallar ve iş başına döneceğini söyleyerek çıkarken Ego keyiflidir, canı bir puro yakmak ister...

Bay Ego’nun özel arabası şehrin en seçkin kuyumcusunun önünde durur, Reynard şoföre teşekkür ederek çok uzun sürmeyeceğini söyler ve çıkıp onun için açılan kapılardan girerken kuyumcуда geçen sene onunla ilgilenmiş ve kendini Reynard’ın hizmetine adanmış olan kızıl saçlı kadın hemen onun yanında bitiverir.

“Hoşgeldiniz bay Blaisdale—“

“Reynard lütfen, Kimberly...”

Kimberly memnuniyetle başını sallarken onu aydınlık ve pahalı standların arasından geçiriyor, sorar:

“Bu sene neler yapacağız Reynard?”

“Bu sene sadece benim değil, patronumun da işlerini yapacağız.”

Kızıl Kimberly’nin gözleri parlarken derhal Reynard’ın koluna girerek onu pahalının da pahalısı standlara doğru götürür.

“Öyle pırlantalar geldi ki, hele venüs yakutları—ama yine klasikten gidelim diyorsan pembe Luplex elmasları da her zamanki gibi nefes kesici...”

Kimberly susmak bilmiyor, sanki madende kendi çalışıp hepsini elleriyle çıkarmış gibi anlatırken Reynard cebindeki küçük bilgisayarını çıkartarak listeye şöyle bir göz atar, kırmızı isimleri belirleyerek şöyle bir sayar, sonra Kimberly’e döner.

“Yedi ayrı takım istiyorum Kimberly. Taşlarını sen seçebilirsin. Değer olarak birbirlerinden çok uzak olmasınlar. Bunları kırmızı takımlar olarak etiketlersin...”

Kimberly başını sallayarak hemen beyaz gömleğinin cebinden çıkardığı el bilgisayarına not almaya başlar.

“Üç çift pırlanta küpe istiyorum, aynı olabilirler, ama 5 bin Lupa’nın altında olmasın. Bunlar beyaz takım...”

Kızıl kadın onları da not almış, Reynard’la birlikte yürümeye devam ediyorken genç adam standları inceliyor, ara sıra da listesine bakıyordur.

“Bir venüs yakutu kolyeyle, şu zümrüt küpeleri istiyorum...”

Kimberly özel küpelere bakıp gülümser ve model numaralarını alıp kaydederken Reynard başka bir şey görüp göremeyeceğine bakıyor, bulamamış, geri çekilerek yürümeye devam eder. Listedeki bayanlar bitmiş gibi görünüyorken Reynard kendi listesini hazırlamak için yeni bir belge açar.

Samantha Chambers

“Elmas küpeler ve takım bilekliği..”

“Kolye?”

“Elmas kolye takmıyoruz, çok abartılı oluyormuş...”

Kimberly gülerek başını sallar ve not ederken hangisinin kim için olduğunu sormuyordur.

Cuslov Calis

“Yakut bir kolye, tek bir taş olsun...”

Kimberly oldu bilmesini söyleyerek işaretler. Reynard yine listesine dönerken sıradaki isim genç adamı gülümsetir.

Nicole

“Çok küçük ve hafif, pembe Luplex elmasından küpeler istiyorum Kimberly, kızım için...”

Kimberly sevgi dolu bir ses çıkararak hemen gözleriyle standı tarar ve iki tane yuvarlak elmastan sade ve oldukça hafif bir çift çıkarıp gösterir.

“El yapımı, çok özel küpeler. Fazla dikkat çekmezler, ama bakan görür...”

Reynard bunun da eklenmesini söyleyerek döner ve standların arasında dolaşmaya devam ederken gözü listesindedir. Aklında tek bir isim kalmış, ekleyip eklememekte tereddüt ediyordur.

Sienna—
Sien—
S—

Reynard bilgisayarı kapatıp tekrar cebine atar ve yürümeye devam ederken öylesine etrafına bakıyordur, ama bir an sonra en uçtaki vitrinlerin birinde muhteşem bir mavi elmas kolye gördüğünde durarak ellerini ceplerinden çıkarır. Kimberly de onun büyülendiğini görmüş, iç çekerek genç adamın yanına gelir.

“Çok güzel, değil mi?”

“Adı var mı?”

“Sen koymadığın sürece yok...”

Reynard hala kolyeye bakıyor, gülümserken Kimberly tek kaşını kaldırmış, onu izliyordur.

“Ne koymak istersin?”

Sarışın adam düşünüyor, standların beyaz ışığında daha da aydınlanmış masmavi gözleriyle elmas kolyeyi izliyorken biraz sonra mırıldanır:

“İlk rüzgar.”

Kimberly iç çekerek bir an nefesini tutar, sonra bırakırken Reynard dönerek kendinden oldukça kısa boylu olan sevimli kadına bakar.

“Bunu alıp buradan çıktıktan sonra kaç dergi ve gazetenin bundan haberi olacak Kimberly?”

Kızıl kadın dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını kaldırırken hafifçe omuzlarını silker.

“Ben bir şey söylemem, söz.”

Reynard gülererek tekrar kolyeye bakar, sonra dönüp çıkışa doğru yürümeye başlar. Kimberly neredeyse zıplayarak arkasından yürüyorken Reynard diğer standlardaki görevlilere selam veriyor, dönen küçük askıların birinden bir kolye çekip arkasına döner ve şık kolyeyi Kimberly’nin önünde tutarak usulca konuşur:

“Mutlu yıllar Kimberly. Mavi elması ev adresime yollarsan sevinirim ve söz verdin, unutma.”

Kimberly kocaman olmuş gözlerle kolyeyi alır ve farkında bile olmadan başını sallarken Reynard teşekkür ederek arkasını döner ve kuyumcudan çıkar...

Will Young – All Time Love

*Some days you just have to misplace all your mistakes
Somewhere that you won't miss them,
So stop lying that you're fine 'cos you're like me
And you can't give up 'till an all time love...
'Cos nothing else is good enough.
I want an all time love to find me...*

1 Ocak 7107, 00:12

Nicole ve Brittany, salondaki küçük yılbaşı ağacının altındaki kutuların üzerine birer birer bakıyor, kendilerine ait olanları çıkarıyorken Nicole en üstte duran küçük bir tanesinin üzerindeki kartı açıp bakar...

*Hep yanındayım,
Baban.*

Nicole mutlulukla gülümser ve kartı özenle bir köşeye koyup pakedi açarken arkadaki koltukta Sienna Conrad’ın yanına oturmuş yüzünde hafif bir gülümsemeyle kızlarının hediyelerini açmalarını izliyordur. Nicole kendi hediyesini açıp heyecanla iç çekince Sienna dikkatini o tarafa verir.

“Nedir tatlım?”

“Anne ne kadar güzel, baksana! Babam almış!”

Nicole elindeki küçük kutunun içinde duran minicik pembe elmastan küpleri gösterdiğinde Sienna gülümser, Conrad belli belirsiz kaşlarını kaldırırken Nicole kutuyu annesinin eline bırakıp çoktan kulağındaki küpleri çıkarmaya başlamıştır.

“Hemen takacağım!”

Sienna onun heyecanını bozmadan küplerin birini alır ve açıp kızının küçük kulağına takar, hemen sonra diğeri de takılıp Nicole koşturarak aynaya bakmaya gittiğinde Conrad ve Sienna göz göze gelirler. Ağacın yanında Brittany hala hediyeleriyle cebelleşiyorken Conrad usul bir sesle sorar:

“Biraz pahalı olmamış mı?”

Sienna başını sallarken Nicole’ün eski küplerini kutuya koyup kapağı kapatıyordur, mırıldanır:

“Reynard’ın durumu oldukça iyi. Düşünceli davranıp en dikkat çekmeyecek olanı almış—“

“Pembe L duplex elması her zaman dikkat çeker.”

“Babasının kızına verdiği hediyelere karşısamam Conrad.”

“Karış demiyorum zaten Sienna, sadece biraz abartılı olduğunu düşünmüyorsun?”

Sienna cevap vermekte gecikince Brittany onların sessizliğinden faydalanmış, babasının ona aldığı çok güzel ceket için teşekkür etmeye gelir. Bıcır bıcır konuşan kızı ona sarılıp teşekkür ediyorken Conrad’ın havası değişmiş, az önce sorduğu soru havaya karışıp kaybolmuştur...

Reynard bu yılbaşında evinde hiç oturmadığı bir koltukta oturuyor, elindeki büyük kadehin dibinde kalmış bir yudum şaraba bakıyorken kadehin ardından minnacık görünen telefon çalmaya başladığında irkilerek kendine gelir, kadehi bırakır ve kalkıp telefonu açtığı anda karşıdan duyduğu sesle yüzü aydınlanır.

“Hediyeyi açtım baba, çok güzel! Sen benimkini açtın mı?”

“Açtım tabii, sağol tatlım...”

Reynard gülerken telefonun yanındaki kocaman peluş bir kurbağanın ucundan sallandığı anahtarlığı kaldırıp bakarken Nicole karşıdan şakıyordur:

“Artık anahtarlarını biraz zor kaybedersin!”

İkisi de gülüşürken Reynard arkasını dönerek duvara yaslanır ve aşağı kayarak yere oturur.

“Gecen nasıl geçiyor?”

“Çok güzel geçiyor. Yemek yedik, filmler izledik, oyunlar oynadık—baba?”

Reynard yine çok önemli bir sorunun geleceğini anlamış, başını arkaya yaslayarak usulca ‘hmm’lar, kızının güzel sesi sorar:

“Bir dahaki yılbaşında senin yanına gelebilir miyim?”

“Tabii tatlım, annen de tamam derse—“

“Dedi.”

Reynard bir süre konuşmadan beklerken Nicole karşıdan onu dırter:

“Baba?”

“Buradayım Nicole.”

“Uygun mu geldi?”

Reynard gülerek elindeki anahtarla oynuyorken cevaplar:

“Biraz, senin geldi mi?”

“Geldi ama belli etmiyorum. Brit’le iddia’ya girdik. Hangimiz daha erken yatarsa bu sene o kazananın yatağını toplayacak. Bütün sene, düşünsene, yatağımı ellemeyeceğim.”

“Buradakini toplatırım.”

“O biraz zor! Hem zaten gece girip yine yatıyoruz, neden topluyoruz ki, sen de toplamıyorsun şimdi yalan söyleme bana, temizlikçi kadın topluyor—baba?”

Reynard yine nasıl bir soru geleceğini merak ediyorken gözlerini bir süre kapatarak yine ‘hmm’lar, cevap gecikmez:

“Annem konuşmak istiyormuş, veriyorum.”

Reynard’ın gözleri bir anda açılırken başını duvardan çekip hafifçe öne eğilir. Karşıdan Sienna’nın sesi duyulduğunda genç adam oturduğu yerden kalkarak tekrar salona yürümeye başlar.

“İyi geceler Reynard.”

“İyi geceler Sienna, mutlu yıllar.”

Güzel kadının sesine gülümsemesinin izi düşerken Nicole’ün hala yanında olduğu bellidir.

“Hediye için ben de teşekkür etmek istedim, oldukça değerli bir şey.”

“Olabilirdi dikkat çekmemesi için uğraştım.”

“Fark ettim, teşekkürler. Nicole çok sevdi, hatta şu anda takıyor.”

Reynard gülümserken Nicole arkadan çok yakıştı! diye bağırıyordur, hemen ardından Sienna’nın sesi telefondan uzaklaşmış Nicole’e gidip içerde neler olduğuna bakmasını söyler, sonra tekrar telefona yaklaşmış, konuşur:

“Reynard?”

“Buradayım..”

“Önümüzdeki hafta Nicole’ü gelip buradan alabilir misin? Ben gelemiyorum...”

Reynard parmaklarının ucuyla alnını kaşıyorken az önce kadehi bıraktığı yere gelmiş, tekrar koltuğuna oturarak boştaki elini solundaki sehpa uzatır ve kare, koyu lacivert bir mücevher kutusuna dokunur.

“Bu sefer mi gelemiyorsun, yoksa artık gelmiyor musun?”

“Nicole’le gayet iyi anlaşıyorsunuz, bana gerek olduğunu sanmıyorum—“

“Uzun bir süredir Nicole için orada olduğunu düşünmüyordum zaten...”

İki taraf için de fazlasıyla uzun süren bir sessizlikten sonra Sienna konuşur:

“Basında çıkan şeyler hoşuma gitmiyor. Aslına bakarsan...”

Genç kadın bir an duraklamışken Reynard da elini kutudan çekmiş, cümlelerin devamını bekler.

“Reynard neden hakkımızda çıkan haberleri inkar etmiyorsun? Herkes senin tek bir sözüne bakıyor. İlla bunu senden özellikle istemeli miyim?”

“Şimdi istiyor musun?”

Sienna iç çekerek bir an susar, o arada adım sesleri ve bir kapının açılıp kapanması duyulurken Reynard onun oda değiştirdiğini anlamış, tekrar sorar:

“Zaten aramızda bir şey olmadığı belli değil mi? Özellikle biz beraber değiliz dersem, bu kadar şeyden sonra—“

“Bu kadar bir şey falan yok Reynard. Nicole’ün yersiz umutlar beslemesini istemiyorum. Sana kocaman bir insanmış gibi geliyor, ama o daha küçük—“

“Nicole’e asla ikimiz arasında bir şey olacağı umudunu vermedim. Senin nasıl olduğunu bile sormuyorum...”

Sessizlik yine gelip ortada durmuşken Reynard lacivert kutuyu hepten bırakıp iyice önüne döner.

“İki sene oldu Sienna. Her buluşmaya sen geliyorsun, Nicole’ü hep sen getiriyorsun. Oreon’dan bu işi yapacak yüzlerce adam var. Tek başınıza gelmenizden daha bile güvenli olacak yollar var, ama sen geliyorsun. Aptal bir adam değilim, robot da değilim. O gün benim öldüğüme inanmasaydın—“
“Senin öldüğün haberini almadan çok önce Conrad’la beraberdim ben Reynard.”

Reynard yutkunarak telefonu biraz daha sıkı tutar.

“Basında çıkan şeyleri doğrulayacak bir şey söylemedim bugüne kadar, ama bundan sonra benim fikrim sorulursa isteğini yerine getiririm.”

Biraz geç olsa da karşıdan güçsüz bir teşekkür duyulur.

“İyi geceler.”

“Sana da...”

Reynard telefonu kapatır, aleti tutan elini bacağına koyar ve siyah plastiğı biraz daha sıkıp pek de hoş olmayan sesler duyduğunda derin bir nefes alarak hiçbir suçu olmayan telefonu yere bırakır, koltuktan kalkar, lacivert kutuyu alıp götürerek salondaki çekmecelerin birine koyup kapatır.

Bir süre sonra şehir dışındaki göl evinin tüm ışıkları söndüğünde başka bir evde, elinde bir telefonla banyoda saklanan bir kadın yıllar önce bir kahve teklifini kabul ettiği günkü gibi hissediyor, nedenini kendine anlatamadığı bir ifadeyle kapalı kapıya bakıyordur...

Mart, 7107

“Çabuk ol Nicole, zaten geç kaldık—“

“Tamam anne, hemen koştum, bak koşuyorum, hatta oradayım!”

Nicole babasının evinde merdivenleri tırmanıp odasında unuttuğı kitapları almaya giderken Sienna içeri girerek kapıyı kapatır ve etrafına bakınır...

Üç aydır buraya gelmemiş, bu sabah ilk defa Nicole kitapları için onu zorlayıp Oreon’un şoförlerini kapıda bekletmeyi sevmediğini söyleyince mecburen kendisi getirmiştir.

Bu üç ay içinde Sienna kızının babasından kaçsa bile her hafta nasıl oluyorsa *beraber görüntülenmiş ve aşklarını tazelemişlerdir*. Magazin basınının bir tanrıyla anlaştığı ya da Luplex yasalarının fazlasıyla hoşgörülü olduğu kesindir, çünkü Sienna artık daha fazla dayanamıyordur.

Sürekli kafasına takılan bir şeyle yaşıyor, yıllar önce geride bıraktığı *keşke*’leri geri dönmüş, ona işkence ediyordur. Bu adam nasıl bir hastalıktır ki Sienna’nın hayatını her önüne çıktığında alt üst ediyordur? Önce Flasler, şimdi Conrad...

Havakıran nerede hata yaptığını, ne için cezalandırıldığını düşünüyorken kimseye akıl danışamıyordur. En son Tessa’yla bu adam hakkında konuştuklarında Sienna hayatının hatasını yapmış, o zamandan beri hayatı her zaman bebek mavisini olan Havakıran’ın etrafı garip bir zırhla kaplanmış, hep bir köşesi eksik kalmıştır. O eksik parçanın ne olduğu belli değil, ama aklından geçen tahminler de bilinmezlik kadar

korkunçken Sienna bu sefer aklını dinlemeye karar vermiştir ve hata yapmamayı dilemekten başka çaresi de yoktur.

Üç sene hala alışmasına yetmemiştir, ama biraz daha süre verirse, belki biraz daha sıkıntılarını bastırırsa, dört kişilik ailesinde yalnız kalmaya biraz daha katlanırsa bir şeyler düzelebilirdir...

Sienna, aklı ağzından daha çok ses çıkararak Nicole'ü bekliyorken unutkan kurbağa yukardan seslenir:

"Anne ben buralara bakıyorum ama sen de aşağı bakar mısın?"

"Hani odandaydı Nicole?"

"Biliyorum biliyorum, özür dilerim, hadi annee!"

Sienna gözlerini devirerek gülümser ve koltukların üzerine, yastıkların arkasına ve çekmecelere bakmaya başlar.

Orta sehpasının altındaki çekmecelerde sadece gazeteler vardır, televizyonun altındakilerde DVD'ler ve kumandalar, kitaplığın iki yanında duranlarda eski faturalar, notlar, özel etiketlenmiş sarı dosyalar ve bir de koyu lacivert büyük bir mücevher kutusu...

O kadar kağıt ve ıvır zıvırın arasında parlayan kutu Sienna'nın dikkatini çekmiştir, ama genç kadın uzanıp çıkarmaya çekiniyorken içinde ne olduğunu merak ediyordu. Belki de uzak kaldığı o üç ay işe yaramıştır. Reynard kendine başka birini bulmuş, ona hediyeler alıyordu. Bu en azından tek taraftan işleri biraz kolaylaştırıcakken Sienna dudağını ısırarak kutunun minik kilidini kaldırır ve yavaşça açar.

Havakıran kutunun içindeki göz alıcı mavi elmas kolyeyi gördüğünde ısırdığı dudağını bırakır ve küçük bir nefes alırken gözü kutunun üst kapağına yapışmış olan karta takılır. Bu kadar ileri gitmişken onu da alıp okumakta bir sakınca görmemiş, kartı takıldığı yerden kurtararak üzerinde ne yazdığını bakar...

İlk rüzgar...

Kolyenin adı bu, ben koydum. Senin için. İlk aşk için.

Lütfen kabul et, Sienna—

"Buldum! Hadi koş anne!"

Sienna bir anda içerde yankılanan sesle irkilerek kartı bırakıp kutuyu da anında kapatır ve çekmeceyi de hızla itip yerine sokarken Nicole çoktan kapıyı açmış, anahtarlarını sallayarak annesini çağırıyordu.

"Hadi!"

Sienna başını sallayarak ilerler ve Nicole'ün önünden geçip dışarı çıkarken görüntüsü her zamanki gibi sakin, ama içi bambaşka bir telaşla dolmuş, ne yapacağını bilemeden arabaya yürür..

Will Young – Love Is A Matter Of Distance

*Love is a matter of growing,
And knowing true feelings...*

*When my heart is open,
My mind is opening to find,
I can't let you stay...*

*If love is a matter of distance,
You are too far away...*

“Kolye almış diyorum, elmas, muhteşem bir şey Tessa. Adını ilk rüzgar koymuş. *Rüzgar.. İlk.. İlk aşk için demiş—delireceğim, yeter artık!*”

Sienna burnunu çekerek ağlamaya devam ediyorken karşı taraftaki Tessa onun isyanı sırasında sabırla dinlemiş, şimdi yanında dikildiği mutfak tezgahından derin bir nefesle ayrılarak aydınlık evinin içinde dolaşmaya başlar.

“Sienna ne diyeceğimi bilemiyorum—“

“Bir şey deme zaten! En son konuştuğumuzda ne oldu biliyoruz!”

“Yıllar geçti—“

“Yıllar geçti ama hala aynı! Ne özelliği var bu adamın anlamıyorum!? Neden bu kadar işkence çekiyorum, neden bırakamıyorum Tessa!?”

Tessa iç çekerek koltukların birine çökerken Sienna elindeki tortop olmuş peçeteleri atarak banyoya gider ve tuvalet kağıdını alıp ucundan başlayarak burnunu silmeye başlar, o arada da tek taraflı isyanına devam eder:

“Bazen o kadar gerçeküstü geliyor ki! Nicole ikimizin çocuğu, kanlı canlı karşımda duruyor! Gözler benden, saçlar babadan, duruşu tavırları bile babasına çekiyor gittikçe! Ne yapacağım ben Tess?”

“Hiçbir şey...”

“Söylemesi kolay!”

Tessa itiraz edecekken Sienna gayet sesli bir şekilde burnunu siler, Tessa karşı taraftaki çalışmanın bitmesini bekleyip sesler kesildiğinde konuşur:

“Bu adamla ilk tanıştığın günkü gibi bir kadın değilsin Sienna. Vereceğin karar her neyse olgun bir karar olacak—“

“Neden karar vermek zorundayım onu bir anlasam!? Senelerdir ben gayet mutlu yaşıyordum, ne oldu şimdi birden bire—“

“Demek ki mutlu yaşamıyormuşsun—“

“Tessa böyle şeyleri aklıma sokma lütfen!”

“Ben sokmuyorum—ayrıca, ben mi sana git o adamla beraber ol dedim—“

“Destek verdin! Ah tanrım—eğer o zaman salak gibi davranmasaydım şimdi her şey daha farklı olacaktı—“

Sienna bir anda karşı taraftan telefonun kapandığını duyunca şokla elindeki ahizeye bakar, sonra tuvalet kağıdını tutan eliyle numarayı tekrar çevirip aleti kulağına götürür.

“Neden suratıma kapatıyorsun!?”

“Saçmalamaya başladın çünkü.”

“Hiç de saçmalamıyorum! Reynard’ın hiç olmadığı bir dünyada—“

“Nicole de olmazdı, Brittany de olmazdı, hiçbir şey olmazdı.”

Sienna iç çekerek susarken Tessa da sesini yumuşatarak usulca konuşur:

“Sen bu adama aşkınsın Sienna. Gökkuşağı ve pembe kalplerle dolu bir aşk değil, ama aşk. Önce onu kabul et. O adamın çocuğunu içinde taşıdın, taşımayı *sen seçtin*. Nicole’ü doğurdun, büyüttün, Reynard öldüğünde onun acısını paylaştın, kızınla beraber sen de ağladın, sen de şok geçirdin. Rehabilitasyonda olduğu zamanlarda da bir bağınız vardı, sonra bir anda koptu, araya Conrad girdi, sonra o öldü—ya da kayboldu, her neyse. Bu adamla olanlar hep bir şekilde yarım kaldı...”

Sienna’nın sesi hala çıkmıyorken Tessa doğru notalara bastığını biliyor, devam eder:

“Tamam, kabul ediyorum, adam hayatını altüst etti, ama yine de sen bu adamı hiç kendin kovmadın, uzaklaştırmadın—“

“Nicole için—“

“*Kendin* için. Bu adamı *sen* sevdin Sienna. Hiç bunu düşündün mü? Flasler de, Conrad da hep *seni* sevdiler ve sen onların aşkına aşık oldun, ama Reynard’ı *sen* sevdin. O adam sadece senin oldu, başka kimsenin değildi. Reynard’a hayatını sordukları zaman adamın bildiği tek şey sensin. Senin hayatını da şekillendiren adam o. Ben senin kardeşinim, görebiliyorum, ne kadar büyük farklar yarattığını, o aşkın seni nasıl bir kadın yaptığını—“

“Beraber olduğu her adamı tek bir adam için aldatan kadın.”

Tessa iç çekerek başını iki yana sallar.

“Yanlış taraftan bakıyorsun. Çekil oradan, kendi yanına geç. Kendin olarak bak. Başkaları ne düşünür deme, Nicole’ü de unut. Kendin ol, lütfen. *Üç sene* oldu Sienna, eğer bir şey varsa, bir ışık görüyorsan rahatça aklını aç ve düşün—“

“Yapamam Tessa...”

Sienna’nın sesi minnacık çıkmış, adeta yalvarır gibiyken Tessa da üzüntüyle sorar:

“Neden?”

“Bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum, ama yapamam. Bir daha yanlış yaparsam—“

“Şimdiye kadar yaptıklarının *doğru* olduğunu kim söyledi? Nedir ‘doğru’, Sienna?”

Sienna bilmediğini mırıldanarak elindeki tuvalet kağıdına bakar ve titreyerek iç çekerken Tessa da onun sessizliğine ortak olur...

Güneş batmış, alacakaranlık şehrin üzerini örtmüş, işler, okullar ve hayat bugün için de tatile girmişken anneler, babalar ve çocukları günün geri kalan o küçük kısmını da harcamış, şimdi herkes yavaş yavaş yataklarına gidiyorken uyku için hazırlanan yatakların birinde Conrad oturmuş, günlerdir sonunu merak ettiği kitabını büyük bir iştahla okuyordu.

Sienna makyaj aynasının önünde oturmuş, ellerine krem sürüyorken Conrad’ın her sayfada değişen yüz ifadesini izliyordu. Conrad bir sayfada kaşlarını kaldırarak kitabı yüzünden biraz uzaklaştırırken Sienna gülümseyerek arkasını döner.

“Ne oldu, bu kadar şaşırdın?”

Conrad kitabı kapatıp tekrar başucuna koyarken başını tutar.

“Bir gecede bu kadar entrika kaldıramadı başım...”

Sienna gülümseyerek yatağa giriyorken Conrad esneyerek olduğu yere yerleşiyordu.

“Kadınların neden bu kadar tilki olduğu anlaşıldı. Okudukları kitaplar hep böyleyse bizim neslimiz bitmiş, ölmüş.”

Havakıran bu konuda bir yorum yapmazken Conrad elini kendi tarafındaki gece lambasına uzatmış, Sienna’ya bakar.

“Uyumuyor musun?”

“Conrad?”

Gece lambasına uzanan el tekrar yerine dönerken Conrad yorganını tutarak ‘önemli bir şey konuşmamız gerek’ ses tonuna döner. Okuduğu kitapta Eith en son Marcus’a böyle bir tonla döndüğünde işler hiç

iyiye gitmemiştir. Şimdi de durumun ‘Jüpiter’de Sonbahar’dakinden pek bir farkı yokken Conrad Marcus olmuş, Eidth’i bekliyordur.

“Sana söylemek istediğim—daha doğrusu seninle konuşmak istediğim bir şey var.”
“Dinliyorum...”

Sienna bakışlarını ellerinden çekerek Conrad’a bakarken yeşil gözlerinde tek bir isim vardır.

“Reynard’la ilgili, değil mi?”

Genç kadın başını sallarken Conrad yayıldığı yerde biraz daha toparlanarak daha ciddi bir şekilde dinler.

“Gerkesiz sonuçlara varmayacağım, anlatabilirsin.”

Sienna gülümser ve başını sallarken anlatmaya başlar:

“Bugün Nicole’ün unuttuğu kitapları almak için onun evine döndük, ben de kitabı bulmak için çekmeceleri karıştırıyordum, bir kolye gördüm. Reynard’ın bana aldığı bir kolye...”

“Büyük, küçük?”

“Büyük. Mavi elmas...”

Conrad kaşlarını çattığında Sienna hiç ara vermeden devam eder.

“Reynard’ın bana karşı hala bir şeyler hissettiğini bilmen gerek.”

“Bilmemek için aptal olmak gerek. Sen ne hissediyorsun?”

“Bilmiyorum.”

Conrad’ın ifadesi çözülürken genç adam ‘hmm’lar.

“Çabuk cevapladın.”

“Aynı soruyu binlerce kez kendi kendime sordum çünkü.”

Karşısındaki adam anladığını söyleyerek başını sallıyorken Sienna sessizdir. Conrad düşünüyor, anlamaya çalışıyor, biraz anlıyor, ama sonra yine unutuyor, kendi kendiyile bir yarışa girmiş, bir sonuca varmayı bekliyorken Sienna’nın sessizliği hiç yardımcı olmuyordur, sorar:

“Bu durumda ne yapmam uygun olur? Reynard’ı öldürebilirim, ama Nicole o ağlama krizine bu yaşta tekrar girerse—“

“Conrad—“

“Hayır, hayır dalga geçmiyorum, dinle lütfen.”

Sienna *peki* diyerek dinlerken Conrad devam eder:

“Reynard’ı bir şekilde buradan yollayabilirim. Daha uzağa, *çok uzağa*, ama yine Nicole var. O da gitmek isterse sen ne olacaksın? Yapamam. Bizi alıp uzağa götürebilirim. Rhea’ya bile gidebiliriz, ama yine—“

“Nicole var, anladım.”

“Anladıysan bilmen gerek Sienna. *Bilmiyorum* bir cevap değil.”

Genç kadın sessizce başını sallarken Conrad onu izliyor, iç çeker.

“Bu adamın başıma bela olacağını biliyordum, keşke sana da anlatsaydım.”

Yeşil bakışlar karşısındaki koyu kahverengilere kalkınca Conrad uzanarak Sienna’nın yüzünü tutar.

“Bu gecelik bu kadar iyiyim. Yarın canavar olacağım ve kızdım, evet. Neye güvenerek sana o hediyeyi aldığını merak etmiyor değilim—“

“Conrad, hayır, asla—“
“Tamam, sakın ol.”

Conrad gülümserken Sienna yanağına konan elin bileğini tutarak konuşur:

“Sadece bilmeni istedim. Böyle bir şey var...”
“Ve sen kararsızsın. Tamam, biliyorum. Dürüst olduğun için de minnettarım.”

Sienna başını sallar, Conrad elini çeker ve derin bir nefes alarak yataktan çıkar—

“Nereye gidiyorsun?”

Conrad cevap vermeden yastığını alır ve kapıya gidip açtıktan sonra Sienna’ya döner.

“Koltuğuma—“
“Conrad—“
“Anlayışlı olabilirim, ama her şeyi bırakıp sana sarılarak yatamam Sienna, lütfen anla.”
“Bildiğimi söylesem sarılır mısın?”
“Ben şimdi evet desem en az senin kadar yalan söylemiş olurum.”

Sienna yutkunarak ağzını kapatırken Conrad ona iyi geceler dileyerek odadan çıkar ve kapıyı yavaşça kapatarak koltuğuna gider...

Aaron Zigman – Our Love Can Do Miracles

“Geliyorum!”

Reynard kapının çalmasıyla döktüğü sosu ocağın üzerinde öylece bırakıp parmaklarının ucunu yalayarak kapıya gider ve hiç bakmadan açarken karşısında Sienna’yı gördüğünde dudaklarının arasındaki parmağı indirip kapıdaki *rüzgar*’a bakar.

“Sienna...”
“Özür dilerim, aramadım, fırsatım olmadı...”

Reynard önemli olmadığını söyleyerek kapının önünden çekilir ve onu içeri alırken Sienna teşekkür ederek girer.

“Çok zamanını almayacağım—“
“Zamanımı almıyorsun—“
“Kolyeyi gördüm Reynard.”

Reynard susarak kapıyı kapatır ve Sienna’ya dönerken genç kadın konuşur.

“Dün. Nicole kitaplarını unutmuştu, onları almak için uğradık, çekmecelere bakıyordum, kitap için, o sırada gördüm. Notu da gördüm. Özür dilerim haddim olmayarak eşyalarını karıştırdım ama—“
“O benim değil, senin.”

Sienna iç çekerek başını önüne eğerken biraz sonra tekrar gücünü toplayarak kaldırdığı Reynard’ı önünde bulunca nefesi kesilir.

“Beni sevmek neden bu kadar yanlış, ben sana ne yaptım?”

Sienna'nın dudakları aralanmış, nefesleri hızlanmışken Reynard uzanarak iki eliyle genç kadının yüzünü tutar. Havakıran bir yerlerden pişmiş domates ve fesleğenin kokusunu alıyorken dudaklarını kapatarak yutkunur ve kendini toparlayarak geri çekilir.

“Yanlış demedim—seviyorum da demedim, aklımı karıştırma lütfen—“

“Ama bir şey var, değil mi?”

“Elbette var! Sen çocuğumun babasisin Reynard! Yıllar önce öldüğünü sanıyorum, acı çekiyorum, sonra bir anda ortaya çıkıyorsun, tabii ki bir şeyler var! Ben senin için muhteşem bir adamı bıraktım, bir daha hayatım hiç yoluna girmedi! *Hiç!*”

Reynard karşılık vermeden dinliyorken Sienna gözlerinin dolduğunu hissettiğinde arkasını dönerek salona ilerler ve öylesine etrafta yürümeye başlar.

“Senin sevmenin yanlış olduğunu falan söylemiyorum, ama doğru da değil. Bilmiyorum. İş sana gelince ben hiçbir şey bilmiyorum. O gün o salak çiçekçide bana ne yaptysan hala etkisi altındayım, geçmiyor, gitmiyor! Nicole gibi beni de kendine bağladın, bir şey oldu Reynard...”

Havakıran tekrar arkasındaki adama döndüğünde yemyeşil gözleri dolmuş, yaşlarla parlıyorken burnunun ucu hafifçe kızarmış, ağlamaya çok yakındır. Kendisinin haberi yok, ama Reynard için en güzel şeylerden biri olarak orada öyleyece duruyorken ellerini iki yana açıp bırakarak konuşur:

“Gelip senin kollarına atılacak kadar seni tanımıyorum. Başka bir sürü Reynard tanıyorum, evet. O gün karların arasında aldırmandan yanıma koşup evrenin diğer köşesinden güller getireceğini söyleyen, beni buz gibi gölden alıp kalbimi durdurana kadar sevişen, katil olan, canını feda edip beni ve bebeğimizi kurtaran, rehabilitasyon merkezinde her gün daha farklı bir adam olup kızını deli gibi seven, ölünce ne yaptığımı bilemediğim, Nicole’ün gözyaşları olan Reynard’ları tanıyorum ben. Ama hepsi ardından o kadar büyük travmalar getirdi ki benim için, bir anda onları toplayıp tek bir adamda birleştiremiyorum, korkuyorum...”

Reynard hafifçe başını sallarken Sienna burnunu çekerek elinin tersiyle gözlerini hızla siler.

“Nicole’ün sana bu kadar çabuk alışmasına, bağlanmasına çok seviniyorum, inan, ama beni de bir şekilde çektiğini düşünmeden edemiyorum. İsteğim dışında mı çekiliyorum, yoksa sana aşık mıyım bilmiyorum. Eğer bu kadar canımı yakan şey aşksa hangi akla uyup sana aşık oldum onu da bilmiyorum! Bir şey mi yapıyorsun bana!?”

Sarışın adam bu sefer başını iki yana sallayarak cevabını verirken Sienna derin bir nefes alarak arkasındaki koltuğa çöker ve başını elleri arasına alarak yerdeki döşemenin oluşturduğu garip desenleri izler.

“Korkuyorum. Hazır değilim. Yıllar sonra tekrar senin için bir şeyleri bırakmaya hazır değilim Reynard. Hazır olacak mıyım bilmiyorum.”

Sienna başını kaldırarak tekrar Reynard’a bakar.

“O gün kimseye bir şey söylemeden seninle saatlerce kafede oturan kadın değilim artık. İki çocuğum ve benimle yaşayan, sevdiğim bir adam var, onlara karşı sorumluluklarım var. Bir şekilde, iyi ya da kötü, yarattığım o hayatı bırakıp tekrar seninle bir şey yaşayacak kadar cesur olabilir miyim bilmiyorum. Bütün o tanıdığım Reynard’lar benden bir şey koparıp gitti. O kadar değiştim ki...”

Reynard yaşlardan mı, yoksa her an reddedileceği korkusunda mı parladığı belli olmayan masmavi gözleriyle Sienna’yı izliyorken genç kadın kalkar, ona ilerler ve bu sefer kendisi uzanarak yakışıklı adamın yüzünü tutarken usulca konuşur:

“Kolyeyi geri ver, lütfen.”

“Hayır—“

“Lütfen.”

Reynard başını iki yana sallar ve Sienna’yı belinden tutarak kendine çekerken genç kadın geri çekilmek ister, ama karşısındaki adam güçlü, onu bırakmazken Sienna direnmek için tuttuğu nefesini bırakarak ona uzanır ve dudaklar buluşur...

Sienna önündeki adamı nefessizce öper, bütün tadını, kokusunu, ruhunu etrafında hissedip sonra onu bırakırken Reynard’ın gözleri hala kapalı, dudaklarını yalayarak başını eğdi. Sienna onun kapalı gözlerine bakıyor, sarı saçlarından parmaklarını geçirip şakağından sakallı çenesine iniyorken korkak bir kadın gibi ağlayarak yavaş yavaş ondan uzaklaşıyordu.

“Geri ver, lütfen...”

Eller ayrılır, dokunuşlar son bulurken Sienna en büyük korkusunu geçip kapıya ilerler, açıp çıkar ve kapatırken Reynard’ın gözleri kapalı, çok iyi duyan kulakları ezilen çakıl taşları üzerinden uzaklaşan arabayı dinler...

Reynard 26. kata çıkıp kıranların ofisine geldiğinde içerdeki Sienna’nın yalnız olup olmadığını merak ederken biraz sonra Nicole’ün gülüşü duyulduğunda rahatlayarak kapıyı tıklattı ve içeri girer. Nicole onu görünce annesinin masasında oturduğu yerden zıplar ve babasına koşarken Reynard da mutlu ve her zamanki gibi yakışıklı, sarışın güzelini tutarak sarılır.

“Stresli dakikalardan sonra ilaç gibi geldin baba!”

“Neymiş o stresli dakikalar?”

Nicole babasını bırakıp onun gömleğini düzeltiyorken cevaplar:

“Dorian’ın kızı diyorduk ya, Sophia, bugün uyandı, biz de hasta ziyaretine gittik, garipti.”

Reynard da yüzünü garip bir şekil yaparken Nicole başını sallar, sonra annesine dönerek yine şakır:

“Babam da geldi, biz eve gidelim anne, eşyaları alıp yerleştiririz, sonra tekrar uğram mı? Yoksa yarın mı gelsem?”

Sienna öylece masasının başında oturmuş, baba kızın planlarını dinliyorken hafifçe tek omzunu silker.

“Nasıl istersen tatlım—ah siz bu akşam bir şey planlamıyor muydunuz?”

Nicole’ün yeşil gözleri faltaşı gibi açılırken heyecanla ellerini sallayarak babasına döner:

“Tabii ya! Baba senin de görmem lazım. Hani bahsetmiştim ya, Liv’in küresi...”

Reynard hatırlamış, başını sallıyorken Nicole ellerini birleştirerek göğsüne basıtırp devam eder:

“İşte bugün onun meyvelerini topluyoruz, hepiniz davetlisiniz. Collinslerle Pulvulara sürpriz olacak, ama siz bilin—anne!”

Nicole yine çok önemli bir şey tembihleme moduna geçmiş, annesinin yanına gidip onu omuzlarından tutar.

“Eidan’ı gözünün önünden ayırma, sabahtan beri merak ediyor ne çeviriyoruz.”

Sienna gülerek başını sallar.

“O da kızı neredeyse orada olmak istiyor, doğal olarak—“

“Az kaldı, az! Kızı, annesi ve babasıyla sonsuza kadar mutlu yaşayacak, bak gör!”

Sienna yine gülümser, ama gülümsemesi bu sefer Nicole’ün seçemeyeceği kadar silik bir hüznü de barındırıyordur. Havakıran göz ucuyla hala ayakta bekleyen Reynard’a bakar, sonra kızına dönerek çok eski masalların birindeki o upuzun saçlı prenses gibi olan sarı saçlarını eliyle toplayarak sırtına bırakır.

“Akşama görüşürüz tatlım...”

Nicole tamam diyerek annesini öper ve koşar adımlarla babasını da alarak çıkarken Reynard arkasına bakmadan odadan çıktığında, kapı arkasından açık kalır...

Fariborz Lachini – Fall In Love Again

Başka bir gün bitip saatler gecenin geldiğini haber verdiğinde o geçen saatlerin hepsini birbiriyle aynı gören bir adam, bir Ateşkıran, Aiden, Dorian ya da her kimse, uyuyan kızının yanında oturmuş, her biri birbirinin aynı olan dakikaların geçmesini bekliyordur.

Üst katların birinde bir küre açılmış, aileleri birbirine bağlayıp yarım kalmış anıları birleştiriirken bütün varlığını bir seferde feda edip şimdi en baştan başlayan adam hiçbirine ortak olmuyordur.

O küre başka birine aittir, o Liv bambaşka bir kızdır, bir çocuktur, bambaşka bir ruhtur...

Dorian’ın koyu renkli bakışları kızının yatağında diğer tarafa dönmesini izliyorken şimdi kimsenin bilmediği zamanların birinde hiç bu kadar rahat bir yatakta yatamamış kızını düşünüyordur.

Başka zamanlar, değişik anılar, aynı yüzler ama farklı insanlar...

Dorian aklında üç farklı hayatın izlerini taşıyorken her birini bir diğerinden ayırmaya çalışıyor, nelere sahip olup nelerde vazgeçtiğini kendine tekrar tekrar hatırlatmaya çalışıyordu.

Ateşkıran kendinden bir parçayla aynı odada, ama hala yapayalnızken biraz sonra omzuna dokunan bir elle başını kaldırır ve Winona’yı gördüğünde hafifçe gülümser.

“Hala gelebildiğini bilmiyordum.”

Winona kenarda kalmış bir tabureyi çekerek Dorian’ın yanına otururken gözleri Sophia’da, cevaplar:

“Tam olarak kovulmadım diyelim. Nasılsın?”

Ateşkıran başını iki yana sallayarak ifadesi bakışlarıyla bilmediğini belli ederken Winona uzanarak onun elini tutar.

“Daha iyi olacak. Her şey daha çok yeni.”

“Bilmiyorum. Geldim, Dorian’ı yendim, kızımı kurtardım, peki şimdi ne olacak? Ben ne olacağım?”

“Baştan başlayacaksın Dorian. Temiz bir sayfa—“

“Temiz bir sayfa istemiyorum, onu istiyorum.”

Winona çaresizce elini çekip bakışlarını tekrar Sophia’ya çevirirken usulca konuşur:

“Ben de onu istiyorum, ben de dostumu tekrar görmek istiyorum, ama olmuyor Dorian. Bir şeylerin feda edilmesi gerekiyordu—“

“Biliyorum, o kadarını biliyorum—tanrı aşkına.”

Dorian yerinden kalkarak odada dönmeye başlarken içinde yangınlar patlıyor, ama sesi usul çıkıyordur.

“Bunu neden yaptığımı hatırlat Winona. Neden onun ölmesine izin verdiğimi, neden ben de onunla ölüp her şeyi bitirebilecekken baştan başladığımı tekrar söyle. Söyle, çünkü ben kafamdaki onca şeyin arasından mantığımı bulamıyorum.”

Ateşkıran başını tutarak duvara doğru yürür ve soğuk taşa yaslanırken Winona hala Sophia’yı izliyor, mırıldanır:

“Çünkü böyle olması gerekiyordu...”

Dorian başını hafifçe kaldırıp tekrar duvara bırakırken Winona iç çekerek devam eder:

“Şu ana kadar yaptığımız hiçbir şeyden yara almadan, başıma çökmeden devam eden tek yer burası. Elimizde bir tek bu kaldı Dorian. Birincisinde Liv bitirdi, ikincisinde umut vardı ama ben başaramadım, zamanlar alt üst oldu, şimdi üçüncüdeyiz. O kız bir yerlerde bekliyor, bu sefer de onun zamanı olacak. Üçüncüsü onun şansı olacak, biz sadece üzerimize düşenleri yapsak—“
“Canımı yakıyor. O kadar saf, o kadar genç ki. Canım yanıyor Winona...”

Winona kelimelerini unutarak sadece kısa bir nefes alır ve daha fazla konuşmadan Sophia’yı izlerken Ateşkıran ellerini başından çekip duvara bastırarak içinin soğuyup, acısının dinmesini bekler...

“Liv? İyi misin?”

Kalabalık odadaki herkes birbiriyle konuşup gülüyorken Megan, Liv’in ne kadar güçsüz düştüğünü fark etmiş, annesine de işaret ederek arkadaşının yanına gider.

“İyiym, şimdi geçer...”

Liv şakaklarını ovarak gülümser ve az önce göz yaşı döken, şimdi mutlu anne-kıza bakar.

“Gerçekten, iyiym.”

Vien genç kızın perçemlerini çekerek alnına elini koyar ve ateşine bakarken Andrea da onları görmüş, bir tanecik kızının yanına gelir.

“Tatlım?”

Liv annesinin de endişesini görünce yorgun gözlerini devirerek hafifçe güler.

“Canım annem, iyiym, gerçekten.”

Andrea kızının elini alıp öper, sonra iki elinin arasında saklarken Vien de Liv’in saçlarını okşuyor, gülümser.

“Sağol tatlım, bu yaptığın çok güzel bir şeydi.”

Liv yorgun, ama mutlu, gülümseyerek Vien’e sarılır, geri çekilirken bir uçta Nathan’la konuşan Kenda’yı işaret eder.

“Onun fikriydi. Nathan için çok üzülmüş ki zaten Nathan’ın bildiği zamanda çok iyi arkadaşlarmış...”

Andrea, Vien ve Megan, konuşan ikiliye bakarak dinliyorlarken Liv bir şey daha söylemek ister, ama bir an kelimelerini toparlayamazken kaşlarını çatarak annesinin elini tutar.

“An—A—“

Liv boğazını tutarak annesinin elini biraz daha sıkar, Andrea telaşla kızına dönmüş, bir şeyler söylüyorken Liv onun dudaklarının hareket ettiğini görüyor, ama ne dediğini duymuyorken korkuyla diğer elini de annesinin yüzüne uzatır, annesi gittikçe uzaklaşıyor gibi geliyorken Liv çaresizce küçücük bir ses çıkararak kendini kaybeder...

Sağlık departmanının kapıları açılıp içeri giren kalabalığın sesi duyulduğunda ofislere yakın odaların birinde kalan Sophia’nın kapısı açılır ve Dorian koridora çıkar. Ateşkiran ilerde sedyeyle getirilen Liv’i gördüğünde hızla dönüp kızına bakar, hala uyduğunu görünce kendini dışarı atar ve o tarafa koştururken Vien genç kızın kalbini dinliyor, Scott ve Andrea sedyenin başında nereye gidiliyorsa oraya gidiyorken Dorian yanlarına geldiğinde ikisi de korkuyla ona bakarlar. Ateşkiran onlara aldırıyor, Vien’in bakışlarını yakalamaya çalışırken sorar:

“Ne oldu?”

“Küreyle çok uzun süre uğraştı, güçsüz sadece—bir şey Dorian, gerçekten...”

Dorian’ın endişeli bakışları sedyedeki baygın kıza dönmüş, genç adam uzanıp onu tutmamak için zor duruyorken görevliler ve diğerleriyle birlikte hasta odalarının birine girerler. Liv sedyeden yatağa transfer edilirken Vien onun için akıllı yatağın ayarlarını yapıyor, Andrea güzel kızına bir şeyler mırıldanıyorken Scott karısının başında, sert ve korkulu bakışlarla kızını izliyordur.

Dorian onların arkasında kalmış, herkesin bir işe yaradığını görüyorken kimse ona aldırılmıyordur. Ateşkiran yavaşça geriler ve odadan çıkıp tekrar koridora döner, elini yine soğuk duvara bastırarak beklerken çok kısa bir süre sonra Liv’in baygın sesini duyduğunda rahatlayarak elini çeker ve tekrar kızının odasına döner...

Fariborz Lachini – Forever In My Dreams

“Önce sen...”

Liv acıyla bir ses çıkararak tekrar Dorian’a sarılır ve titreyen elleriyle genç adamın sırtına tutunurken Ateşkiran, sevgilisinin saçlarını okşuyor, tanıdığı kokuyu içine çekiyordur. Bir daha bu saçlara ne zaman dokunacağını bilmeden ellerini ayırırken biraz sonra içindeki yaşamın çekildiğini hissederek Liv’in omuzlarına tutunur. Liv onun ellerinde öldüğünü biliyor, ağlayarak bir şeyler söylüyorken Dorian kulaklarındaki uğultu dışında hiçbir şey duymuyordur. İkisi ayrılarak tekrar göz göze geldiğinde Ateşkiran ilk defa üşüyor, dudaklarının arasından kendisinin bile duymadığı bir sesle konuşur:

“Seni bulacağım...”

Liv ağlayarak başını sallarken biraz sonra ikisi beraber yere oturduğunda Dorian yutkunarak gözlerini kapatır ve yaşamını sahibine geri vererek son nefesini bırakır. Liv onu bırakması gerektiğini biliyor, ama bırakırsa bir daha dokunmasını yasak olacağı fikrini aklı almıyordur.

Genç kız zorla parmaklarını soğuk bedenden söker ve kuru toprakta gerilerken ateşten bulutlar gökte toplanmaya başlamış, sıranın onda olduğunu söylüyordur. Liv mavi gözlerini yerdeki cansız bedenden ayırmadan toprağa tutunur ve biraz sonra gözleri boşlukta bir şeye takıldığında bakışları usulca solarak bedeni kuru toprağa düşer ve –

Liv irkilerek derin uykusundan uyanırken boğazında bir şeyler düğümlenmiş, kör gözleri nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Biraz sonra beyaz hasta odalarından birinde olduğunu, bu gece burada kalacağını ve güvende olduğunu idrak ederken boğazına takılan o yumru da serbest kalır ve genç kız az önce kaybettiği sandığı nefesi bırakarak sessizce ağlamaya başlar...

Liv gözlerini pijamasının koluna silerek odasından çıkar ve sessizce koridorda ilerlerken Sophia'nın odasının nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu, teker teker cam bölmeleri açık olan odalardan içeri bakar, sonunda bir tanesinden aradığını bulunca kapıda görünmeyeceği bir yere geçerek biraz bekler. Saçlarını kulağının arkasına alır, gözlerini biraz daha siler ve burnunu hafifçe çekerek kendini toparlayıp dönerek kapıyı usulca tıklar.

İçerideki Dorian kapının önünde birinin olduğunu duymuş, normalden biraz fazla yayıldığı koltuktan kalkmaya yeltenirken kapı açılıp Liv görüldüğünde tekrar yerine oturur.

“Girebilir miyim?”

Dorian sadece başını sallayarak cevap verince Liv bir an Sophia'ya bakar, sonra usulca içeri girip kapıyı kapatır. Ateşkırın loş odada onun kızarmış yüzünü izliyorken Liv sonunda Sophia'yı izlemekten vazgeçmiş, Dorian'a döner ve fısıltıyla sorar:

“Hala Winona'yı görüyor musun?”

Dorian sessiz kalınca Liv ona biraz daha yaklaşarak fısıldar:

“Oreon'a hala girebildiğini biliyorum. Seni izliyordur, belki yanına bile gelmiştir—“
“Sana da gelmiyor mu?”

Liv başını iki yana sallar ve pijamasının kolunun ucuyla oynayarak pencerelerden görünen karanlığa bakarak konuşur:

“Benim hakkımda bir şey görmüyordur belki, bilmiyorum, ama onunla konuşmam gerek. Tek başıma. Eğer sana geliyorsa, belki sen ona söyleyebilirsin—“

“Ailenin ve diğerlerinin—“

“Onları ilgilendiren bir şey değil. Bu seferki özel. Sadece Winona ve benim aramda.”

Dorian bu konuda yorum yapmadığında Liv mavi bakışlarını ona çevirerek usulca mırıldanır:

“Bir daha onu görürsen benim de görmek istediğimi söyler misin?”

Ateşkırın başını sallar ve genç kızın yüzünü ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakmaya devam ederken Liv rahatsız olmuş, başını çevirerek Sophia'ya bakar.

“İyi mi?”

“İyi, daha da iyi olacak...”

Liv başını sallar ve belli belirsiz gülümseyerek tekrar kapıya döner, açıp çıkacakken yarı yolda durup arkasını döner.

“Sağol, Dorian...”

Ateşkırın hiçbir tepki vermeden duruyorken Liv onun tepkisizliğini bile anlayacak kadar beklemeden dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Genç kız tekrar kendi odasına koşturuyorken Winona'nın bütün bunları bir şekilde hissetmiş, onu bekliyor olduğunu umar, ama odaya girdiğinde umduğunun olmadığını görmüş, boş yatağa ve tabureye bakarken iç çekerek kapıyı kapatır, yatağına ilerler, diziyile bastırarak çıkıp yorganının altına girerken bir haftadır sürekli gördüğü o dayanılmaz şekilde gerçek olan rüyalardan birini daha göreceğini düşünüp gözünü kapatmaya korkarak beyaz tavanı izler...

“Liiiiiiv... Liiiiiiv... LivLivLiv.”

Liv kulağına değen bir şeyle irkilerek yattığı yerde döner ve gözlerini açtığında karşısında Nicole'ü bulunca rahatlayarak tekrar olduğu yere yayılır.

“Ödümü kopardın.”

“Okula dönüyoruz, eğer unuttuysan—“

Liv inleyerek yorganın altına girerken içerden daha hazır olmadığını söyleniyordur. Nicole onun ayaklarına doğru ilerleyerek saldırıya hazırlanırken sırtarak konuşur:

“Sam seni çooook özlemiştir.”

Biraz daha homurtu duyulurken Nicole parmaklarını yorganın altından sokar ve homurdanan kurbağanın ayaklarını gıdıklarken Liv bağırarak gülüp ayaklarını kendine çeker.

“Adisin!”

Nicole tek kaşını kaldırarak tam hedeften vurmuş azılı bir kovboy gibi parmaklarının ucuna üfler. Liv ona gülerek yataktan çıkıyorken kapısı açık olan beyaz odaya kafasındaki kurbağa ve elindeki gazeteyle çok içinde bir Jonathan girer.

“Yine mi zamanlar başımıza çöküyor, yoksa bu safi kader mi birisi bana söylesin.”

Kızlar kaşlarını çatmışlar, ne olduğunu merak ediyorlarken Jonathan elindeki gazeteyi yatakta ikisinin ortasına atar, kurbağa yukardan vraklarken Liv ve Nicole o tarafa eğilmiş, manşetteki haberi okuduklarına kaşlarını kaldırarak dudaklarını küçük bir ‘o’ şeklinde büzerler.

“Kader diyorum ben.”

“vrak.”

“Karanlık bir kader, ama kader, evet—“

“Haberi gördünüz mü!?”

Faye ve Owen da içeri gelmişlerken Liv gazeteyi kaldırarak sallar.

“Gördük. Bazı şeyler olacağına varıyor işte...”

Faye kollarını kavuşturarak başını sallarken Jonathan gazeteyi tekrar onun elinden alarak kurbağayla beraber bir daha okur...

ÜNLÜ İŞ ADAMI DAVID ROSENTHALL KAYIP

Venüs'ün önde gelen iş adamlarından biri olan David Rosenthal dün gece kendi evinde uğradığı söylenen bir boyut saldırısında kayıplara karıştı. Rosenthal malikanesinde hiçbir görgü tanığı bırakmadan böylesine bir boyut açılışından sorumlu olabilecekler aranıyor.

Ünlü modacı ve kayıp iş adamının eşi Gwen Rosenthal'ın güneş evreni saatiyle bu sabah 9:00'da evrensel basın organlarına ilettiği açıklama şöyle:

Kocam başarılı bir işadamı ve dostları olduğu kadar düşmanları da çok. Kısa süre önce kendimin ve ailemin güvenliği için ekstra koruma önlemleri almıştım, ancak ne olursa olsun böyle bir saldırıyı engelleyemediğim için şu anda çok üzgünüm.

Bu olaydan sorumlu olan kişi ya da kişileri bulabilmek için geniş çaplı bir soruşturma sürüyor ve benim siz değerli basın mensupların isteğim bu zor süreç içinde ailemin ve benim özel yaşantımıza saygı göstermeniz.

Gelişmeler yaşandıkça, olumlu ya da olumsuz, hepsinden zamanında haberdar olacaksınız.

*Teşekkürler,
Gwen Rosenthal*

“Dikkatli olun—“
“Rosenthal'lara çok yanaşmayın—“
“Baba!”
“Jonathan çantan açık...”

Jonathan öfleyerek çantasını kapatır ve o buz gibi havada bilmem kaç saat sürecektir yolculuk için onları havaalanına götürecek arabaya binerken biraz sonra Nicole'de yanına girerek tam dibine oturur.

“Daha okula bile varmadık, ne bu kıllık?”
“Kıl değilim ben, *rahatsızım*.”

Nicole *peki* diyerek oturduğu yerden kalkar ve geniş arabada karşıdaki koltuğa geçip otururken Jonathan gözlerini devirir.

“Daha okula bile varmadık, *ne bu kıskançlık?*”

Nicole ağzını yamultarak *bidi bidi* yapar, sonra pencereden dışarıyı izlemeye devam ederken diğer çocuklar da eksiksiz olarak içeri girdiklerinde en son Jaden oturur, kapıyı kapatır ve ellerini birbirine vurarak sırtır.

“Bakalım bu dönem neler olacak.”

Herkes farklı bir surat yapar, ama sesli yorum yapmaktan çekinirken Jaden gözlerini devirerek oturduğu yere yayılır, araba hareket ederek Merkez'den uzaklaşır...

Mariah Carey – Butterfly

*Blindly I imagined I could keep you under glass
Now I understand to hold you I must open up my hands
And watch you rise...*

*I can't prevent this hurt from almost overtaking me
But I will stand and say goodbye
For you'll never be mine...*

“Hazır mısınız?”

Jonathan gözlerini devirerek çantasını sırtına daha çok yapıştırır ve Michiou binasının kapısını ittirerek içeri girerken Alexa’ya dönüp elini uzatır.

“Ver, seninkini de taşıyayım—“

“Gerek yok Jonat—“

“Ölmem Alexa, merak etme. Birazdan görürsün.”

Alexa itiraz etmeden çantasını Jonathan’a verir ve merdivenlere doğru onu takip ederken delikanlı birer ikişer çıkıyor, önüne gelenlere selam verip gülücük dağıtıyorken Alexa arada sırada etraftakilere el sallıyor, ama daha çok Jonathan’ı izliyordur.

İkisi beraber 32 numaralı odanın kapısına gelmişken Jonathan kenara çekilerek kapıyı Alexa’ya bırakır.

“Aç bakalım.”

“Belki gelmemiştir...”

Jonathan bir şey söylemeden kenarda bekliyorken Alexa kapıyı açar ve önden girip içeri bakarken Cora’yı yatağında uyuyor bulduğunda iç çekerek arkasını döner ve fısıldar:

“Uyuyor, sessiz...”

Jonathan başını sallar ve içeri girip Alexa’nın çantasını bir kenara bırakır, sonra hiçbir yere bakmadan çıkıp gidecekken Alexa’nın başka bir arkadaşıyla konuştuğu için kapıyı daha da kapattığını görünce durur, dönerek hep aynı yerde olan yatağında uyuyan sarışın kıza, *kelebeğe* bakar...

Sarışın kız yorganına sarılmış, upuzun sarı saçları yastığından taşıyorken dışarda olan biteni duymuyor, sakın nefeslerle uyuyordur. Jonathan bir iki adım atıp yatağa biraz daha yaklaşır ve hafifçe eğilerek güzel kızın yüzünü daha rahat görürken bir an kalbi havalanarak gülümser, hemen sonra nerede olduğu aklına gelince gülümsemesi silinirken Alexa geri dönmüştür, sesi duyulur:

“Jonathan?”

Delikanlı kendini toparlayarak geri çekilir ve çantasını omzundan bırakıp elinde sürükleyerek hızlı adımlarla kapıya ilerler.

“İyiyim ben, gidiyorum. Yemekte görüşürüz.”

Alexa başını sallar ama Jonathan onu bile görmeden odadan çıkıp kapıyı kapatırken Alexa iç çekerek perdeleri kapalı odadan yatağına oturur...

Jonathan odasına girip çantasını bir köşeye fırlatırken Duncan masasında oturuyor, onun çıkardığı gürültüyü duyunca arkasını döner.

“Selam Jonathan—Jonathan?”

Jonathan kapalı kapıya sırtını yaslamış, ellerini de yüzüne kapatmış ses çıkarmadan duruyorken Duncan kalkarak arkadaşının yanına gider.

“Ne oldu?”

Jonathan derin bir nefes alarak ellerini çeker ve dikleşerek omzunu silker.

“Hiçbir şey? N’aber?”

Duncan kaşlarını çatarken Jonathan havadan sudan konuşuyor, Duncan’ın masasına gidip ne yaptığına bakıyordur, tekrar önüne döndüğünde Duncan’ı bıraktığı yerde bulunca gözlerini devirir:

“Yok bir şey.”

“Normalde odaya girdiğin gibi çantayı atıp acı çeker gibi kapıya dayanıp suratını ellerinle ezmesin—“

“Artık yapıyorum, yeni moda, sen de dene bak—“

Jonathan oraya gidip Duncan’ın ellerini alacakken sarışın delikanlı onu geçerek masasına döner.

“Garip şeyler yaparsan Nicole ona haber vermemi söylemişti—“

Jonathan kaşlarını çatarken Duncan’ın yanında gidip tepesinde dikilerek sorar:

“Ne ara oldu bu olay?”

“Dün gece konuştuk, telefonda.”

“Ve sen bunu bana gelip söylüyorsun. Nicole’ün söyleme dediğine eminim.”

Duncan başını kaldırıp keskin mavi gözleriyle Jonathan’a bir bakış atar ve hiçbir şey söylemezken Jonathan gülümser.

“Sağol, Duncan...”

Duncan tekrar işine dönerken başını sallar.

“Bir şey değil. Garipleşme lütfen.”

Jonathan deneyeceğini söyler ve üzerindeki kazağı çıkarıp banyoya girerken kapıyı kapattığında Duncan gayet sakin bir şekilde telefonu alıp odadan çıkar...

Owen telefonu kapatıyorken arkada bekleyen Sam’e döner.

“Garipleşmiş doğal olarak.”

Sam sıkıntıyla yüzünü buruştururken Owen telefonu yerine koyuyordur. İkisi tekrar yataklarına oturduklarında Sam sorar:

“Nicole ne olacak? İkisi arasında bir şey yok muydu?”

“Bilmiyorum. Jonathan gerçekten imkanı olsa altı kıza birden aşık olur. Ciddi ciddi, *aşık olur*. Kafayı yiyordur şimdi. Nicole mü, Cora mı, ki bir tanesinin hiçbir şeyden haberi bile yok.”

Owen iç çekerek yatağına uzanırken Sam de ellerini yatağa koyarak arkaya yaslanır ve bir soru daha sorar:

“Sen ve Eliza ne olacaksınız?”

“Bir şey olmayız muhtemelen.”

“Oradaki Eliza’yla sonunda bir şeyler başardığından da haberi var mı?”

Owen başını kaldırarak karşısındaki doğruluk makinasına bir bakış atarken Sam gülümser.

“Kimse bir şey sormadığı sürece ben söylemem ve Eliza da kolay kolay bana bir şey sormaz.”
“İyi, sormasın.”

Owen tekrar doğrularak biraz daha ciddiyetle Sam’e bakar.

“O Eliza’yla bu Eliza farklı. Oradaki Eliza daha *açıktı*. Bu Eliza’yla daha açık açık konuşamadığım şeyler var benim—“

“Hangisini seviyorsun?”

Owen dişlerini sıkarak parmağını tehlikeli bir şekilde Sam’e kaldırır. Sam sırtıırken Owen içinden çıkmaya çalışan doğru cevabını bırakır:

“Bu Eliza’yı seviyorum, ama gidip *‘biz aslında seninle çoktan sevgiliyiz Eliza, biliyor musun?’* diyemem, korkar, uzaklaşır.”

“En azından korkmazsa ne olacağını biliyorsun.”

Owen *eh* diyerek gülümser ve başını sallarken Sam de keyifli, ellerini başını altına koyup yatağa uzanır.

“Her durumda en şanslı benim sanırım. Liv hala benim...”

Owen başını sallayarak gülümserken bunun bir soru olmadığına şükrederek kalkar ve konu tekrar Liv’e ve onun meselelerine dönmeden banyoya gider...

“Oscar!”

Liv odaya girdiği gibi ayaklarına dolanan minnacık beyaz kediyi kaldırarak severken Rose da elinde ne varsa bırakmış, arkadaşına ilerler, Liv kediyi bırakıp Rose’a sarılırken Oscar çoktan kurbağanın cam kutusuna tırmık atmaya başlamış, kendince ona merhaba demeye ya da Jaden’in hala ısrarla savunduğu üzere onu yemeye çalışıyordur.

“Sabahki haberleri duydun mu?”

Rose *ne olmuş* diyorken Liv, Cora ve Lonna’yla ilgili olan şeyleri anlatır. Rose heyecan ve hayretle dinlemiş, bir süre iki zaman arasında olanları sindirirdikten sonra asıl soruyu sorar:

“Jonathan nasıl?”

Liv de büyüklerin gündemini bırakıp kendi olaylarına dönerken bilmediğini söyleyerek telefona sarılır ve Michiou’dan birilerinin telefonu çevirirken karşıdan Alexa açtığında Liv derhal soruyu yapıştırır:

“Cora gelmiş mi? Concon gördü mü? Ne dedi?”

Alexa telefonuyla birlikte odadan çıkıp kapıyı kapatırken kalabalıkta olsa koridorda rahat rahat konuşur:

“Gelmiş ve evet, gördü. Hemen garipleşti, arkasına bile bakmadan çıktı gitti. Bir ara yan odadaki kızlarla konuşuyordum, geri dönünce bir baktım bizimki eğilmiş onun yüzünü izliyor.”

Liv’den *ah vahlar* duyulurken Alexa da başını sallar, o sırada koridorun ucundan gelen Jaden ve Jesse’yi görünce bir anda yay gibi gerilerek telefona mırıldanır:

“Jesse geliyor.”

Liv’in *ah* vahları heyecanlı *hadi hadi*lere dönerken Alexa bir şeyler homurdanarak telefonu onların suratına kapatır. Jaden hala o tarafa geliyorken Jesse yol üstünde başka bir arkadaşının odasına girer ve gözden kaybolur. Alexa omuzları düşerek rahatlamayla hayal kırıklığı arasında bir yerde dururken Jaden kuzeninin yanına gelmiş, sorar:

“Viera’da gemilerin mi battı, ne iş?”

“Yok bir şey, Jonathan garipleşti de ona üzıldüm.”

Jaden *ha o mesele* diyerek ayrıntıları sorarken Alexa telefonu bırakıp geleceğini söyleyerek onu koridorda bırakır ve odaya girerken gamsız kurbağa Jaden da o arada Michiou kızlarıyla tekrar tanışır...

Nicole odaya girdiği gibi Veronica’nın elindeki telefonu alır ve kulağına götürerek karşıdakiyle kısa ve öz konuşur:

“Yemekte görüşürüz Dickie.”

Ve kapatarak yerine koyarken Veronica gülüyor, kalkarak kendisi kadar sarışın belasına sarılır.

“Sevgilimle aramı bozacaksın, az kaldı.”

“Benim bozmamla bozulacaksa gitsin zaten!”

Veronica gülerken arkadaşının kolunu çimdendirirken Nicole hiç acımadığını söyleyerek kendini yatağına atar.

“Ben yokken birileri beni aradı mı? Koridorda peşime takıldılar geç kaldım.”

“Kimse aramadı—kim arayacaktı ki?”

“Duncan’a *Jonathan garipleşirse beni ara* demiştim, neyse, garipleşmedi herhalde.”

Veronica bir şey söylemezken Nicole yataktan kalkarak odasında şöyle bir dolaşır, etrafı inceler, sonra tekrar gelip yatağa otururken Veronica yüzünde hafif bir gülümseme, bir şeyi bekliyordur. Nicole de arkadaşına gülümser ve ayaklarını sallayarak oturmaya devam ederken Veronica kollarını kavuşturur, Nicole saçını düzeltir, Veronica öksürür, Nicole yanağını kaşır, Veronica güler, Nicole şaşkınlıkla ona bakarken, Veronica ellerini açarak artık konuşur:

“Söyle hadi!”

“Neyi?”

“Anlarım ben, söyle!”

“Neyi?”

“Hadi Nicoleeee—“

“Bir şey olmadı Veronica, cidden. O kadardı, tek öpücüktü. Başka bir şey olmadı.”

Veronica’nın heyecanı solmuş, elleri inerken Nicole masumca gülümser.

“Bir şey yok demiştim...”

“Anna?”

Anna içeri giriyorken *benim* der ve eşyalarını bırakırken Lonna kafasından indirdiği yorganı tekrar üzerine çeker.

“İyi. Sessiz ol.”

Anna onaylayıcı bir şey bile söylemeden direkt sessiz olurken eşyalarının durumuna bakar, acilen çıkması gereken bir şey yokken genç kız bütün zamanlarda aksi olan oda arkadaşını bırakarak odadan çıkar.

Michael Buble – Down With Love

“Elbisen çok güzelmiş diyor Keera.”

Faye gülerek teşekkür ederken Eliza da keyifli, arkadaşının koluna girer ve ikisi beraber büyük yemek salonuna girerken şık kıyafetleriyle ikinci dönemin ilk akşam yemeği için toplanan meleklerin arasına girerler.

İki kızın arkasından Owen, Sam ve Duncan takip ediyorken onların derin sohbetlerini kimse bölmüyor, hele de iki üç adım arkadan yalnız gelen Jonathan kimseye bulaşmak istemiyordur, delikanlı acıktığını bahane ederek en öne geçip içeri girerken gerideki Nicole yanındaki Veronica’nın kolunu sıkarak ondan ayrılır ve Duncan’a ilerlerken Veronica yüzünü buruşturur.

“Duncan... Duncan? *Duncan!*?”

Duncan irkilerek arkasını dönerken Nicole koyu yeşil eteğini elinde toplamış, ayakları her daim canlı olan çimlere bata çıka gelerek delikanlıyı kolundan çekip yanına alır ve Owen’a döner.

“Sen git, biz geliyoruz.”

Owen hiç itiraz etmeden Eliza ve Faye’e yetişirken Nicole yanındaki kölesine döner.

“Ben sana garipleşirse bana haber ver demedim mi?”

Duncan kaşlarını çatarak gözlerini kısar ve hiçbir şey bilmiyormuş ayağına yatkın Nicole gözlerini devirir ve elindeki kolu ittirerek bırakır.

“Erkek değil misiniz, hepiniz aynısiniz.”

Duncan kaşlarını kaldırarak bir süre zehirli yeşili içinde sarı saçları savrularak uzaklaşan Nicole’ü izler, sonra önüne dönerek yürürken zehirli sarmaşık Nicole tekrar kızların arasına girer.

“Garipleşmiş işte! Ben biliyordum!”

Liv ne zaman diye soruyorken Rose fark etmediğini, Alexa merak etmemesini, Anna doğal olduğunu söylüyor, Veronica da bir iki gün sonra her şeyin nasıl daha güzel olacağını açıklıyorken Nicole ellerini sallayarak onları vızırdayan sineklemiş gibi kovar ve adımları biraz hızlandırıp öne geçerken o içeri girince arkada kalan Veronica diğer kızlara dönerek çenesinin altına işaret ve orta parmağından oluşan bir tabanca dayar, baş parmağıyla da tetiği çekip oracıkta intihar ederken diğerleri *şışt pşışt*leyerek itişerek içeri girerler...

“Neden yarısı boş bu masanın?”

Nicole bir hışımla döner ve yemek salonunu incelerken neredeyse herkes başka bir köşeye dağılmıştır. Jaden ve Jesse Michiou’lu tipitip bir grup kızın masasındayken iki *süper çift* olarak Liv-Sam ve Veronica-Dickie hiç vakit kaybetmeden kendilerine özel masalar almışlardır. Faye ve Eliza masaya gelmekten *çok süper arkadaşlar* olarak açık büfenin etrafında dolaşıyorlar, Owen ve Duncan da şuursuzca hala onları takip etmeye devam ediyorken Nicole tekrar masaya döner. Alexa tatildeki anılarını Rose ve Anna’yla

paylaşıyorken Nicole'ün sinir bozukluğunun merkezinde olan Concon Lysander yarın yokmuş gibi yemek yiyordur. Nicole kaşlarını çatarak onun o kadar yemeği bu kadar kısa zamanda nereden bulduğunu merak ederken biraz sonra aniden belinden tutulduğunda feryat ederek onu tutan elleri tutup bir tur çevirerek onu korkutan zavallıyı bağıştır. Bir an sonra acıyla bağırın sesi tanımış, başını yana çevirir.

“Piz?”

Nicole elleri bırakıp arkasını dönerken Piz acıdan gözleri dolmuş, dudaklarını birbirine bastırarak başını sallar. Nicole çok özür dileyerek ona sarılırken Piz ellerini yumruk yapmış, iki incecik iple birbirine bağlı gibi duran bileklerini arkadaşının sırtına koyar.

“Önemli değil, zaten doğru düzgün kullanamıyordum.”

Nicole çok çok özür dileyerek geri çekilirken az önce işkence çektirdiği bilekleri eline alır, Piz o sırada arkadaşilerle selamlaşıyorken tüm gücüyle tıkılan Jonathan'ı görünce garip bir şekilde gülümser, sonra tekrar Nicole'e dönerek fısıldar:

“Jonathan neden son yemeğiymiş gibi yiyor?”

“Son yemeği olabilir çünkü...”

Piz manalı bir şekilde ‘hmmm’larken Nicole onun bileklerini aldığı gibi bırakır.

“İyisin sen, turp gibi turp!”

Piz sırtının göçertilmesiyle hafifçe öksürür ve Nicole'ün onu aşağı çekmesiyle yerine otururken Nicole tam karşısındaki Jonathan'a bakarak bir şey söyleyecek olur, ama Concon'un dikkati sarışın kızın kafasından teğet geçerek arkaya giden bir noktadayken Nicole lafını içinde tutarak başını çevirir.

Cora ve Lonna kardeşler simsiyah elbiseleri ve neredeyse beyaz olacak sarı saçlarıyla içeri girmiş, başka binalardan, başka, *bambaşka* arkadaşlarının yanına gidip oturuyordur...

Nicole tekrar önüne döndüğünde Jonathan da ona bakar ve kocaman bir parça eti ağzına atıp dişleriyle sertçe ezerken Nicole de önündeki menüyü alarak yırtar gibi açar ve kahrolası ilk akşam yemeklerine bakar.

The Pussycat Dolls - Sway

Yemekler bitmiş, tatlılar gelmiş, meleklerin de keyifleri yerlerine gelmişken o melekler keyiflene dursun kanatları kırılmış olan Nicole hala sinirden topuklarını yere vuruyor, güya şarkıya ritm tutuyordur.

“Nicole, dans?”

Nicole bir hışımla başını Owen'a çevirirken yakışıklı prens elini uzatmış, bir yandan da başını sallayarak elini işaret ediyordur.

“Dans, hadi...”

Zehirli sarışın elini Owen'a verip kalkarken Jonathan onlara bakar, ilk prens ikinciye göz kırparak her şeyin yolunda olduğunu gösterirken ikinci prensin zaten bir sürü derdi vardır, başını sallar.

Owen, Nicole'ü döndürerek kollarına alır ve dans etmeye başlarken Nicole ezbere tak tuk adımlar atıyor, dansın canını çıkarıyordur.

“Dans etmek istemiyorum ben.”

“Ben istiyorum, sen de çok güzelsin bu akşam—“

“Yağın Eliza’ya sakla Owen, kafanı kırabilirim şu an.”

Owen gülümseyerek uzanır ve arkadaşının yanağını öperek onu kendinden iter ve bu akşam gerçekten kendine normalden daha çok özenmiş olan güzeller güzeli sarışını çevirerek tekrar kendine çekerken sorar:

“Ben ne yaptım?”

“Bir şey yapmadın, yapmamaya devam et o yüzden.”

“Nicole kızmanı gerektirecek bir şey yok, zaten beklemiyor muyduk? Hem Jonathan seni üzecek bir şey yapmaz, onun da kafası karışık...”

Nicole başını sallar ve bu sefer kendi kendini iterek döner ve ellerini açarak Owen’ı yanına çağırırken yakışıklı prens yürüyerek onu tekrar kendine alır. İkisi adım atmaya devam ediyorken Nicole iç çekerek adımlarını yumuşatır ve döşemeyi kırma teşebbüsünü bırakıp kendini gerçekten Owen’a bırakırken mırıldanır:

“Evde problem, okulda daha büyük problem, *hep problem*—hiç rahat olamayacak mıyım ben?”

Owen onunla yavaş yavaş sallanıyorken Nicole başını biraz daha geri çekerek yeşil boncuklarıyla arkadaşına bakar.

“Her sinirlendiğimde böyle gelip kurtaracak mısınız?”

“Hayati tehlikem olmadığı sürece, evet.”

“Sağol Owen. Bu hizmetinin bir ödülü olarak Eliza konusunda seni zorlamayacağım, söz.”

Owen gülümser ve başını sallarken Nicole de tekrar ona sarılır.

“En azından bu hafta...”

Owen gülerken Nicole de gülümser ve dans etmeye devam eder...

“Alexa?”

Alexa kızlarla lafını yarıda kesip yüzünde asılı kalmış gülümsemesiyle arkasını döner ve dibine kadar eğilmiş Jaden’la yüz yüze gelirken kuzeni mırıldanır:

“Yardıma ihtiyaç var, bir tanecik dans istesem, en güzelinden?”

“Bileziğimi çıkartmam Jaden—“

“Çıkarma zaten, sen güzel dur yeter—“

“Başka kız mı yok, gidip Faye’e sorsana?”

Jaden dişlerini sıkarak gözlerini biraz daha açar ve sıkıdığı dişlerinin arasından bir şeyler homurdanırken Alexa öfleyerek kalkar.

“Kuzeninle dans edince diğer kızların ne işine yarıyor bir anlasam. Sanki benim sahibimsin de...”

Jaden çok konuşmamasını söyleyerek kuzenini elinden tutarak piste götürüyorken Alexa yanlarından geçtiği masalardan dönen bakışlara aldırmadan üzerindeki kırık beyaz elbiseyle yürüyordu.

“Erkeklerle hava atmak için yapıyorsun, değil mi?”

Jaden çok bilmiş bir sırtıtsla cevap verirken Alexa gözlerini devirir ve kendi etrafında döner, etekleri havalanıp kokusu sihiri olan sapsarı saçları havalanarak tekrar Jaden’ın elini tutarken ikisi dans etmeye başladıklarında tipitip kızların masasındaki Jesse’nin bakışları o tarafa dönüyordu.

Alexa kalçasını hafifçe sallayarak güler ve etekleri uçuşarak adımlar atarken Jaden onu döndürüp de farkında olmadan Jesse’yle göz göze getirince Alexa tüm dengesini kaybetmiş, ayağı takılarak kuzenine tutunur.

Jaden onu tutuyorken Alexa çok özür dileyerek bakışları tamamen Jaden’a odaklar.

“Yerler kaygan—“

“İyi misin sen? Okula gelmeden önce de böyledin—“

“İyiyim, iyiyim—bak şu masadakiler dedikodunu yapıyor, döndür beni...”

Jaden *hadi bakalım* diyerek Alexa’yı döndürür, o anda genç kızın yana açtığı bileğindeki bilezik uçarak pistteki başka bir çocuğun kafasına çarparken Alexa feryat ederek elini ağzına kapatır. Jaden gülüyorken genç kızı tekrar kendine çeker, sarı saçlar havalanınca pistteki erkek nüfusunun tüyleri diken diken olmuş, Alexa bilekliğini istediğini söylüyorken Jaden sanki hiç görmemiş, gayet rahat bir şekilde dans etmeye deva ediyordur. Alexa onun kolunu çekiştiriyorken ilerden gelen profesör Dalton’u görünce kuzenini iterek o tarafa döner. Profesör elindeki bileziği kaldırarak genç kıza uzatırken Alexa utangaçça gülümseyerek alır.

“Güzelliğiniz başımızı döndürdü Miss Morgan, bize acıyın lütfen...”

“Özür dilerim profesör, yeterince sıkılaştırmamışım.”

Dalton hiç önemli olmadığını söyler ve Jaden’a dönerken delikanlı da elini hafifçe kaldırıp en kafa öğretmenlerini selamlar. Dalton delikanlının omzunu sıkarak tekrar yerine dönerken Alexa Jaden’ı kolundan çektiği gibi pistten indirir.

“Rezil oldum Jaden!”

“Sadece bileziğin düştü kızım, ne var?!”

Alexa bir şeyler daha mızırdanarak yürüyorken tipitip kızların masasının yanından geçiyordur, dönerek Jesse’ye bakarken delikanlının esmer teninde parlayan yeşil gözlerinde başka bir zamandan tanıdık gelen bakışı görünce yine yay gibi gerilerek adımlarını hızlandırır ve masasına gidip yine kızların arasındaki güvenli yerine oturur, bir daha da kalkmamaya kendi kendine söz verir...

Nicole tekrar gelip yerine oturduğunda Jonathan bir bardak su içiyordur, göz ucuyla genç kıza bakar, Nicole de ona bir bakış bahşedip tekrar önündeki tabağa döner. Jonathan boş bardağı masaya koyuyorken dönerek Owen’a bakar, ilk prens yanındaki Eliza’yla konuşuyorken ikinci prens onları rahatsız etmeden tekrar bu akşamki manzarasına döner ve uzaktaki bir masada kurbağaların hiç muhattap olmadığı insanlarla konuşan Cora’yı izler.

Sarışın kız doğal olarak keyifsiz, ama muhtemelen burada olmanın evde olmaktan daha iyi olduğunu düşünüyorken ara sıra ona sorulan sorulara cevap veriyordur. Birazdan yüzünde bir gülümseme oluşurken Jonathan da farkında olmadan gülümser, o anda karşısından bir set çatal bıçağın tabağa düşmesi sesi gelirken delikanlı gülümsemesini yok ederek Nicole’e bakar.

“Ben doydum ve yorgunum, iyi geceler.”

Yeşiller içindeki sarışın kalkar ve eteklerini toplayarak çıkışa doğru giderken Jonathan ne yapacağını bilemiyor, yine Owen’a bakar, ilk prens hafifçe başını iki yana sallayarak eliyle oturmasını işaret eder, sonra kendi sohbetine dönerken Jonathan iç çekerek sürahiye uzanır ve kendine bir bardak daha su doldurarak gecenin bitmesini bekler...

Stacie Orrico – Stuck

*I can't take it, what am I waiting for?
My heart's still breaking, I miss you even more
And I can't fake it the way I could before
I hate you but I love you,
I can't stop thinking of you
It's true, I'm stuck on you...*

2. Gün

Nicole günün son dersi olan Eski Tarih için sınıfa girmiş, oturacak yer arıyorken her zaman oturduğu yer olan Jonathan'ın yanı bomboş, onu bekliyordur. Genç kız, sırasında oturmuş, süt dökmüş yavru kedi bakışı atan Jonathan'a aldırmadan onu geçip ilerler ve Sam'i kolundan çekiştirerek Liv'in yanından kaldırırlar.

“Bundan sonra buraya oturacağım ben, sen Jonathan'ın yanına geç Sam.”

Sam şaşkınlıkla Nicole'e bakıyorken sarışın kız tüm sempatikliğiyle gülümser.

“Lütfen?”

Sam bunun üzerine hiçbir şey söylemeden eşyalarını ve çantasını alarak Liv'e el sallar ve yeni yerine giderken Nicole de kitaplarını yeni sırasının üzerine atarak yerine çöker...

4. Gün

“Kalemlerinizi havada tutmaya devam edin, çok güzel...”

Sihir profesörü Miss Leti sıralar arasında yürüyorken Nicole elindeki asasını kalemine doğrultmuş, ince tahtayı havada tutmaya çalışırken iki sıra önündeki Jonathan da kalemi kaldırmaya çalışıyor, ama gözü kaleminden çok sol çaprazındaki Cora'ya kayıp duruyorken Nicole bir şeyler homurdanarak asasını o tarafa çevirir ve Jonathan'ın kaldırmaya çalıştığı kalemi havaya fırlattırıp delikanlının alnına çarparken onun sesini duyan Miss Leti o tarafa döner, Nicole derhal kendi kalemini tekrar havalandırıp dersine büyük bir ciddiyetle devam ederken Jonathan yanına gelen profesöre ne olduğunu anlamadığını söylüyordur...

7. Gün

“Okları hedefe atacaksınız, birbirinizin gözüne değil.”

Nicole okunu yayına yerleştiriyorken bu dersin diğer zamandaki voleyboldan daha zevkli olduğuna karar vermiş, en azından her hafta cansız da olsa bir şeye ok saplayacaktır. Genç kız yayını kaldırarak nişan alırken iki yanındaki Cora'nın oku tam hedefe girmiştir. Ders eğitmenleri genç kızı tebrik ederken Nicole burnundan soluyarak oraya bakar, sonra hemen yanındaki Jonathan'a bir bakış atıp yayını Cora'nın hedefine çevirir.

“Nicole hayır—“

Jonathan daha cümlesini bitiremeden Nicole oku atar, ama hedef aldığı üzere oku Cora'nınkini yarıp çok karizmatik bir şekilde onun yerine hedefe saplanmaz, gayet kontrolsüz bir şekilde uzaklara uçup giderken eğitimci Nicole'ün yanına gelmiş, genç kızı kendi hedefine doğru çevirir.

“Önünüze Miss Blaisdale, önünüze atacaksınız.”

Nicole sıktığı dişlerinin arasından bir şeyler homurdanarak yeni bir ok alırken Jonathan alnını ovarak başını iki yana sallar ve bir süre dinlenmek için bir kenara çekilir...

10. Gün

“Vişne suyu alacağım.”

Liv elindeki patates püresi kaşığıyla Nicole'ün arkasından bakar ve onun tam olarak nereye gittiğini görünce içinde ne olduğuna aldırmadan elindeki kaşığı Alexa'ya sallar. Alexa işaret almış, Sam'in gömleğindeki püreyi temizleyen Liv'i bırakıp Nicole'ün tarafına döner ve Cora'nın hemen yanında vişne suyu almayı bekleyen Nicole'ün yanına koşar.

“Nicole, sadece suyunu al, gidelim—“

“Sen niye geldin?”

Alexa bir şey söylemeden onu çekiştiriyorken Nicole gitmemekte direniyordur, ikisi birbirlerini çekip iterken Nicole kolunu hızla çeker ve o anda yanındaki Cora'nın vişne suyunu tutan eline çarparak kıpkırmızı suyu etrafa saçarken iki sarışının da bembeyaz gömleklerini lekelemiş, Cora dehşetle dirseğinden aşağı kıpkırmızı olmuş koluna bakıyorken Nicole suratına gelmiş vişne suyunu elinin tersiyle silerek Cora'ya bakar.

“Hay aksi.”

Cora elindeki boş bardakla Nicole'e bakıyorken Jonathan gerilerden bir yerlerden gelmiş, atılarak Nicole'ü tutarak kendi yanına çeker. Alexa arkada kalmış, oda arkadaşına temizlenmesinde yardım ediyorken Jonathan hala Nicole'ü bir yere sürüklüyordur.

“Bırak kolumu!”

“Bırakmıyorum! Çocukluk ediyorsun Nicole!”

“Çocuğum ben zaten!”

“İşine gelince!”

Jonathan sonunda bahçeye çıktıklarında Nicole'ü bırakırken sarışın kız birkaç adım daha gerileyerek öfkeyle konuşur:

“Benim ne yaptığıma karışamazsın, sen benim kar—“

“Kardeşin değilim, değil mi? *Biliyorum!*”

Nicole eline geldiği gibi Jonathan'ın suratına tokadı patlatınca delikanlı şok, yüzünün sağ yanını tutarak önündeki sarışına bakar ve bir an sonra hiç yapmadığı bir şekilde kızmış, bağırır:

“BEN SANA NE YAPTIM!?”

“HİÇBİR ŞEY YAPMADIN! GİT! GÖRMEK İSTEMİYORUM SENİ!”

“İYİ! ARKAMDAN YALVARMA!”

“İYİ! DEFOL!”

Jonathan bir kez daha öfkeyle hırıldayarak Nicole'ün üzerine bir adım atar, sonra arkasını dönüp giderken onların bağırışmalarını duyan Miss Natalie hiç tasvip etmeyen bir ifadeyle Nicole'ün yanına

koşturuyordur, genç kız iç çekerek gözlerini devirir ve hem davranış, hem de sınıf öğretmenlerinin çok nazik, ama hiç zamanı olmayan uyarısını bekler...

Minnie Ripperton – Loving You

1 hafta sonra, Pembe Hafta...

“Bu hafta boyunca herkes istediği kişiye madalyonlarla aşk mesajları yolluyormuş! Sen de cevap veriyormuşsun istersen, madalyonlar hemen götürüyorlarmış, ne kadar şeker!”

Nicole işaret parmağını ağzının içine sokarak öğürme taklidi yapıp sinir bozucu aşk kuşu kızların yanından geçer ve odasına girerken Veronica’yı o gerizekalı madalyonlardan birini okuyor bulduğunda kapıyı çarparak kapatır.

“Ne yapıyorsun!?”

Veronica irkilerek pembe rüyasından uyanır ve kanatlı madalyonu da, notu da çekmecesine tıkıp kapatırken Nicole kitaplarını yatağın üzerine atar.

“Kim yollamış? Tanıyor muyuz? Yoksa sen de mi sevgilini aldatıyorsun!? Neden bir tane yetmiyor size—“

“Dickie yollamış Nicole! Sakin!”

“İyi! Şu salak hafta ne zaman bitecek?!”

Genç kız sinirle saçlarını savura savura banyoya girip kapıyı yine çarparken Veronica yüzünü buruşturarak bir an bekler, hemen sonra açılan suyun sesini duyduğunda koşarak çekmecedan madalyonunu çıkarır ve sevgilisinin aşk notuna büyük bir mutlulukla cevap yazar...

Faye bahçede yürüyorken sürekli başının etrafında uçuşan pembe kanatlı madalyonlara bakar, gülümseyerek bir tanesini çekip açar ve yine tanımadığı birinden geldiğini görünce dosyasına iliştiirdiği kalemi çıkarır, kibarca teşekkür ettiğini yazıp başka umut verici bir şey söylemeden tekrar kapatır ve notu kanatlı madalyona iliştip uçmasını izlerken gönderdiği her bir madalyonun yerine iki tane geliyordur. Güzel kız gülerek binasına yürümeye devam ederken yarı yolda Eliza da koşturarak onun yanında gelmiş, başına siper ettiği dosyadan tepesinde uçuşan madalyonları gösterir.

“Bunlar hep böyle beni mi takip edecek!?”

“Cevaplamadığın sürece, evet—geç...”

Eliza açılan kapıdan girip arkasını döner ve hala onu takip eden madalyonlara döner.

“İstemiyorum, gidin! Hayır, sana da hayır, ona da hayır! hadi! Gidin!”

Madalyonlar hala oldukları yerde uçuşmaya devam ediyorken Eliza homurdanarak arkasını döner, sadık pembe kanatlar da onu takip ederken Faye uzanarak arkadaşının madalyonlarından birini alır—

“Yapma!”

Faye korkarak geri çekilirken Eliza öfleyerek sarışın kızın elindeki notu işaret eder.

“Şimdi birini açtım diye beş tane daha gelecek. İstemiyorum ben! Ne yapacağım hem o kadar notla!? Niye benden hoşlanıyorlar ki? Hayaletlerle konuşan garip kızım ben!”

Eliza koşturarak merdivenleri çıkıyorken madalyonları da arkasından fırlar, adımlar durunca üst kattan Eliza'nın bağıırışı duyulurken genç kız tekrar koşturmaya başlar. Faye gülerek basamakları çıkıyorken elindeki notu açıyordur, kanatları serbest bırakıp notu okurken gülümsemesi bir an solar...

Eliza, yarın akşam yemekten sonra benimle bahçenin kuzeyindeki banklarda buluşur musun?

Owen.

Faye ne diyeceğini bilemeden notu katlar ve o anda yürümeyi bıraktığını fark ederken tekrar merdivenleri çıkmaya başladığında notunu bekleyen madalyon da onu takip eder...

“Dayanamayacağım ben artık!”

Jonathan hop oturup hop kalkıyorken, yine hop kalkar ve kapıya gidecekken Sam atılarak onu kolundan yakalar ve tekrar yatağa oturtur.

“Saçmalama Jonathan!”

“Ne demek saçmalama! Kafayı yiyeceğim! Ciddiyim, delirme belirtileri başladı, salaklaşıyorum da— AŞKIM BEYNİMDE UR OLACAK! AYRICA NICOLE DE BENİMLE KONUŞMUYOR! ÖLSEYDİM KEŞKE TANRIM!”

Jonathan ellerini tanrısına açarak bir kurtuluş yolu diliyorken Sam gözlerini devirerek gidip başka bir yere oturur. Odadaki erkek nüfusunun bir başka üyesi olan Jaden çok değerli görüşlerini bahşetmek için elindeki dergiyi bırakıp giderek Jonathan'ın yanına oturur.

“Bak şimdi—“

“Sen konuşma! Senin de derdini biliyoruz—“

“Ben derdimi hallettim.”

Jonathan *ne yaptın!? der* ve cevabını talep ederken Jaden sırtarak anlatmaya başlar...

Blake Lewis – Gots To Get Her

*Every little thing that she does is magic
All I really know is I've got to have it*

Lonna kampüsün bir ucundaki kafeteryadan beri tepesinde adeta bir ordu olmuş madalyonlarla yürüyorken çıtı pıtı kızlar şaşkınlıkla ona bakıyor, evrenin en saldırgan venüs kızının nasıl bu kadar madalyona sahip olduğunu kafalarında formülize etmeye çalışıyorlardır.

Evrenin en saldırgan venüs kızı isterlerse tepesindeki her kanatlı zimbirtıyı o çıtırlara vermeye hazırken onlara aldırmamaya çalışarak Gordon binasından içeri girer, madalyon ordusu da onunla beraber geliyorken birkaç tanesi kapı dışında kalmış, nereye gideceklerini bilemeden bir sağa bir sola uçuyorlardır.

Lonna hiçbir şeye aldırmandan yürüyorken odasına gelmiş, kapıyı açar, içeri girer ve çevik madalyonlardan bir kaçı da onunla beraber girerken içerdeki Anna onun geldiğini görünce kendi madalyonlarını bırakıp arkadaşının başının üstünde dolaşan ve o kadar yol aşmasına rağmen hala yoğunluğundan pek bir kaybetmemiş *orduyu* bakar.

“Lonna, başının üzerinde dolaşan şeylerden haberin var, değil mi?”

Lonna başını sallarken gayet rahat, üzerindeki formayı çıkarmaya başlar.

“Herkes ‘bileziğimi çıkarmak’ için not atmıştır, önemli değil.”

“Ama... Yani, bu kadar çok ‘bilezik çıkarmak’ isteyen yoktur herhalde. Aralarında gerçek olanları da vardır.”

Lonna umrunda olmadığını söylüyorken eteğini de çıkarır ve banyoya giderken kapı kapanıp madalyonlar dışarda kaldığında Anna kaşlarını kaldırarak birbirine çarparak uçuşan pembe kanatlara şaşkınlıkla bakar...

Lonna banyodan çıktığında pembe ordusu onu bekliyor, yine bir heyecanla uçuşmaya başlarlarken Lonna gözlerini devirerek uzanıp bir tanesini alır ve açar.

“Bir gecelik olsun seninle olabilmek için—blabla ve de bla.”

Saldırgan kız masasına gider, bir kalem alır ve notun altına kendi notunu yazar.

Rüyandakilerle yetin.

Notu katlar, tekrar madalyona verip kapıyı açarken notunu alan madalyon hızla uzaklaşır, onun yerine içeri on tane daha girerken Lonna tekrar kapıyı kapatarak gardrobunun başına geçer.

“Neden beni izliyorsun Anna?”

Anna daldığı görüntüden uyanıp silkelenirken Lonna elindeki iç çamaşırlarıyla birlikte oda arkadaşına döner.

“Yoksa sen de mi bana not yolladın?”

Anna’nın gözleri büyürken Lonna omzunu silker.

“Sadece sordum.”

“Yollamadım! Kız—kızlar da mı not yolluyor sana?”

Lonna gayet doğal, başını sallarken sorar:

“Sana yollamıyorlar mı?”

Anna açık bir şekilde masasındaki üç beş tane madalyonu gösterirken hepsinin erkek olduğunu umduğunu söyler, Lonna da kolunu kaldırıp bileğindeki bileziği gösterir.

“Bunun cinsiyeti yok.”

Venüs kızı banyoya girer ve kapıyı kapatıp giyinirken Anna içerden seslenir:

“Sen açmayacaksan ben açacağım, bütün gece bunlarla uyuyamayız!”

“İyi, ne istiyorsan yap.”

Anna gözlerini devirerek kanat ordusuna döner ve ellerini açarak aralalarına girer.

“Gelin bakalım küçük kanatlar, ne derdiniz var görelim...”

Erkekler takımı kurbağalar ve arkadaşları Jaden'ı dinleyerek odadan çıkıyorlarken zorla kapı önüne konulmuş daha kıvrak pembe kanatları onları bekliyordur. Jaden kendi başında uçuşan heyecanlı yaratıklardan birini alır ve notu açıp öylesine okurken anlatmaya devam eder:

“Gerçi kendisi mi açar, yoksa başka kızlara mı dağıtır bilmiyorum, ama önlemimi aldım..”
“Nasıl bir önlemmiş o?”

Jaden yanında sürekli soru soran Jonathan'a elini uzatıp kalemni ister, Concon kalemni uzatır, Jaden notuna cevabı yazar ve kanatlara tekrar iliştip yollarken kalemle beraber cevabı da Jonathan'a verir:

“Notların uzunluğu konusunda bir sınır yok, değil mi? Bütün ihtimallere göre içine birkaç kelime yazmış olabilirim...”

Jesse arkadan gülerken diğerleri pek bir şey çıkmamış, pembe kanatlarıyla beraber yürümeye devam ederler...

Lonna, bence artık kanatlara eziyet etmeyi bırakıp bir tanesini işe yarar hale getirebilirsin. Bugün, yarın, sonraki gün ya da onun devamında gelen herhangi bir günde benimle bir kahve içer misin? Bak yemek demiyorum, uzun yürüyüş de demiyorum, kahve. Bir tane. Az şekerli ama bol kremalı seviyorsun, biliyorum. Nasıl bildiğimi sorma. Sen bu nota cevap vermeden ben de ona vermeyeceğim. Gerçi, umarım merak edersin. İlginç bir hikayedir...

Anna, (evet Lonna, hazırlıklıyım.) eğer sen okuyorsan ne yap ne et bu notu oda arkadaşının eline ver. O kadar senedir arkadaşız, ne istersen yaparım. Zor bir şey isteme. Her neyse, sen notu Lonna'ya ver, gerisini bana bırak. (evet Lonna, kendime güveniyorum.)

Ah bir de son bir not, bilezik falan çıkarmak istemiyorum. Ailemin yarısı zaten Venüs bayanlarından oluşuyor, o özelliğe karşı özel bir ilgim yok. (evet Lonna, farklıyım.) Bu kısmı zaten Lonna'ya yazmıştım. Anna, notu ver artık. Sağol.

Ve evet, ben Jaden. Jaden Morgan.

Anna gözlerini yerinden çıkarırcasına devirirken Lonna sonunda banyoda işini bitirmiş, giyinik bir şekilde çıkarak ıslak saçlarına eliyle şekil veriyordur.

“Neler gördün?”
“Bak çok ilginç bir tane gördüm mesela, alsana...”

Lonna iki parmağının arasında alıp elini çevirerek nota bakar ve uzun olduğunu görünce kaşları kalkarken Anna gülümseyerek onun okumayı bitirmesini bekler..

“Anna da yarın gelip seni kıskanmaya başlarsa o zaman görürüm.”
“Anna öyle bir şey yapmaz..”

Jonathan hiç emin olmamasını söylerken Sam arkadan lafa girer:

“Sen Nicole'ü öptün, sonra da gelip Cora'ya tekrar aşık oldun.”

Jonathan bir hışımla arkasını dönüp Sam'ın olay sırasını düzeltir:

“Ben Cora’ya aşık oldum, sonra gelip Nicole’ü öptüm, arada fark var. O tahmin ediyordu—“
“Ne yani şimdi Nicole’ü bıraktık mı? Tatilde gayet aşık gibiydin.”

Jonathan şokla Owen’a bakarken ilk prens ellerini iki yana açarak gayet açık, konuşur:

“En azından biz neyi göreceğimizi bilelim. Nicole mü Cora mı? Seç birini.”

İkinci prens cevap veremiyorken Owen çok sevdiği kuzenini kolunun altına alarak konuşur:

“Birileri mutlaka üzülecek, karar ver.”
“Senin Eliza için Faye’i üzdüğün gibi mi?”
“O nereden çıktı şimdi?”

Owen hazırlıksız yakalanmış, bir şey söyleyemiyorken Jonathan onun kolunun altından çıkarak konuşur:

“Faye’in diğer zamandaki olaylardan etkilenmediğini söyleyemezsin. Oradaki yüce Faye-Owen kavramı şimdi bir anda puf olup uçtu, ama bir düşün bakalım, geriye kalan aslında ne oldu?”

Owen bir şey söylemiyorken diğerleri ilgiyle kafası karışık kurbağanın mantıklı şeyler söylemesini dinliyorlardır.

“Sen orada Eliza’yla beraberdin, Faye zor da olsa aradan çekilmişti, ama neden çekildi bir düşün bakalım?”

Jonathan gözlerini kısarak bakıyorken Duncan kendi kendine cevaplar:

“Buraya gelince nasılsa Eliza olmayacaktı, tıpkı Cora’nın olmadığı gibi.”

Jonathan ellerini birbirine vurup sonra *hah!*layarak Duncan’ı gösterir:

“Bingo! Senin de benim durumumdan pek bir farkın yok kuzen. O yüzden bana seç diyene kadar önce otur sen düşün.”
“Faye, Nicole’ün yaptığı gibi Eliza’ya saldırmıyor—“
“Ama *birileri mutlaka üzülecek*, değil mi?”

Jonathan parmağını Owen’ın suratına doğru şıklatarak döner ve yoluna devam ederken Owen arkada kalmış, bunu biraz düşünür...

Pachelbell – Canon in D Major (Piano & Flute Version)

Faye odaya girince Owen’ın notunu tekrar kanadına takmış ve asıl gitmesi gereken yere gitmesini söylemiştir. Şimdi küçük pembe kanat Eliza’ya göre diğerleriyle aynı, ama Faye için hepsinden farklı görünüyorken sarışın güzel kendi kanatlarıyla ilgilenmeye çalışıyordur.

Hepsinde çok kibar ve sevgi dolu notlar vardır. Faye kimseyi reddetmek istemiyor, ama yine de hepsiyle birden de buluşmaya yanaşmıyorken arada sırada diğer sınıflardan ya da odalardan tanıdığı biri olduğunda tekliflerini arkadaşça kabul ettiğini söylüyordur. Yarın akşamüzeri birkaç tane kahve randevusu varken şimdiye kadar hiçbir özel akşam yemeğini ya da gece buluşmasını kabul etmemiştir.

Güzel Calis bir notu daha uzanıp açar ve Eliza'nın diğer masa başındaki ofpofları arasında gülümseyerek okurken notun ikinci satırına geçtiğinde gülümsemesi şaşkınlıkla değişmiş, yeşil gözleri parlayarak şimdiye kadar gördüğü en sevimli notu okur...

Sevgili Faye,

Benden bir not beklemediğini biliyorum, hatta sana gelecek olan o kadar kanatlının arasından benimkini bulur musun onu bile bilmiyorum, ama yine de, ben, ben Piz ve diyordum ki, belki yarın sabah ben de senin yürüyüşüne katılsam, beraber yürüsek, ne dersin?

Umarım kabul edersin, etmesen de önemli değil, belki de görmezsin bile.

*Sevgiler,
Piz.*

Faye daha da gülümser ve notu indirip Eliza'ya bakarken genç kızın donup kaldığını gördüğünde masasından kalkarak oraya gider.

“Ne oldu?”

Eliza bir şey söylemeden notu gösterirken Faye az önce okuduğu notu tekrar görmüş, garip davranmamaya çalışarak gülümser.

“Ne cevap vereceksin?”

“Hayır!?”

“Kabalık olmaz mı Eliza?”

Eliza bilmediğini söyleyerek notu masaya koyar ve başka yere bakarken biraz sonra sevgili hayaletinin yorumuyla gözlerini devirir.

“Hayır Keera—hem sen kalem falan tutamazsın, ne yazacaksın?”

Keera yine bir şeyler söylüyorken Faye merakla bekliyordur.

“Ne diyor?”

“Bir kere kabul etsem ölür müymüşüm, neden bu kadar gıcıkımışım, Owen beni yiyecek miymiş.”

Faye gülerek tekrar masasına dönerken Eliza da kendi sandalyesinden kalkıp onun peşine gider.

“Faye?”

Sarışın kız kalemleri arasından bir tanesini seçmeye çalışıyorken usulca ‘hmm?’lar, Eliza onun kibarlığını izliyorken sorar:

“Evet desem ne olur?”

Faye dönerek arkadaşına bakarken geçen dönem iki yönlü yaşanan olaylardan haberi olan Eliza'nın ne sorduğunu gayet iyi biliyor, gülümser.

“Konuşursunuz, Owen'ın ne düşündüğünü öğrenirsin, sonra biraz daha konuşursunuz. Başka ne olmasını istersin?”

“Hiçbir şey! Ne olacak? Öyle demek istemedim ben, yani—her neyse. Tamam diyeyim gitsin, değil mi? Diyorum.”

Eliza yine masasına dönüp *tamam* derken Faye de elindeki kalemle kendi notuna döner ve hafifçe dudaklarını kemirerek Piz'in içten notunu tekrar okur ve yine gülümsediğinde uzanarak cevabını yazar...

*Tabii ki katılabilirsin, ama sıkı giyin, sabahları çok daha serin oluyor.
Görüşürüz,
Faye.*

Erkekler bahçeden kafeteryaya yürüyene kadar donmuşlar, şimdi sıcak çikolatalarını yudumluyorlarken Piz kendi bardağının içindeki minnacık, beyaz ve yumuşak şekerlemelerle oynuyorken biraz sonra yanında Jesse onu dürterek başının üzerini gösterince bakışlarını üzerinde uçuşan tek bir pembe kanatlı madalyona kaldırır.

“Ooo Piz, kim bu özel bayan, tek bir not?”

Jonathan arkadaşına kaş göz yapıyorken Piz'in kalbi taklalar atıyordur, ama delikanlı belli etmeden bilmediğini mırıldanır ve uzanarak kanatları nazikçe alıp kağıdı onlardan kurtararak açar, pembe kanatlar görevlerini tamamlamış, uçarak uzaklaşırken masadakiler daha da edepsizleşir.

“Bak sen, bir de cevap!”
“Kanatların titreyişinden belli nasıl güzel bir kız olduğu!”
“Çirkin olunca ne oluyor?”
“Kopuyormuş kanatlar!”
“Atma Jaden...”

Diğerleri gereksiz gürültü yaparak vakit geçiriyorken Piz yolladığı tek karta gelen tek cevabı okuyor, mavi gözleri parlayarak gülümser.

“Faye.”

Masadaki herkes bir anda susarken Owen başını kaldırarak mutlulukla adeta parlayan delikanlıya bakar.

“Faye?”

Piz notu cebine koyuyorken Owen'la göz göze gelince bir an rahatsız olur ve boğazına bir şey takılmış gibi öksürerek arada konuşur:

“Sabah yürüyüşünde—öyle çok bir şey değil—“

Delikanlı öksürmeye devam ediyorken Jaden, Owen'a bir bakış atıp başıyla Jonathan'ı işaret eder, o arada da Piz'e fincanını verirken sırtını gümbürdetir:

“Tebrikler! Al iç! Yarın sabah Faye'e gidip sevgilin öksürürken can verdi demeyelim...”

Piz'in gözleri faltaşı gibi açılırken Jaden'ın yanındaki Sam delikanlıyı masa altından tekmeler, Jaden acıyla irkilirken Jonathan keyifli ve hiç olmadığı kadar gıcık, sıcak çikolatasından lezzetli bir yudum alır...

Amber – Taste The Tears

YALANCI!

Nicole bir hışımla elindeki kağıdı katlar ve bekleyen kanatlardan birini çekip notu verir, ama kanat kağıda dokunduğu anda uzaklaşırken Nicole zaten sinirli, daha da sinirlenip zıplayarak pembe şarlatanı yakalamaya çalışır.

“Gelsene buraya! Senin işin bu değil mi!?”

Kanatlar yüksek uçarak etrafta dönüyorken Nicole onu bırakıp başka kanatlara uzanmaya çalışır, ama hepsi nefret dolu genç kızdan kaçışırken biraz sonra toplanarak duvardaki *Pembe Hafta Kuralı* tabelasının etrafında dururlar.

Pembe Hafta süresince kanatların sadece sevgi notu taşımasına izin vardır. Nefret ve yergiyle doldurulmuş kağıtlar kanatlar tarafından kabul edilmeyecektir.

Nicole elindeki kağıdı sinirle parçalara ayırır ve çöpe doğru saçarak *sevgi notları* bölümünden çıkıp kendini buz gibi bahçeye atar, kanatları da onu takip ederken genç kız başını kaldırarak en çok kanat çırpın bir tanesini alır:

Ben daha birinci sınıfım, sen beşinci sınıfsın, ama çok güzelsin—

Nicole şokla elindeki yanlış gönderilmiş nota bakarken zaten böyle bir şey olsa onun başına gelebilirdir. Genç kız notu tekrar kanata *gömer* ve bağırarak bu notun ona ait olmadığını söylerken kanat titreyerek uzaklaşır, Nicole de önüne dönerek yürümeye devam eder.

Pembe Hafta rezildir, gereksizdir, aptaldır.

“Bu aptal şeyler nefret mektubu kabul etmiyormuş!”

Nicole odaya girip kendini yatağa atarken Veronica kapının başında bir köşeye toplanmış korkak pembe kanatlara bakar ve üzüntüyle Nicole’ün yanına oturur.

“Nicole neden böyle yapıyorsun—“

“Neden böyle yapıyorum!? Neden yapıyorum hemen anlatayım!”

Nicole yatağı ittirerek ayağa fırlar ve parmaklarıyla teker teker sayarak anlatmaya başlar:

“Ben senelerdir her derdini çekiyorum.”

Baş parmak iner.

“Ben sürekli etraftakilere kardeş değiliz diye diye deli damgası yiyorum!”

İşaret parmağı iner.

“Ben ne hissettiğimi açık açık belli ediyorum!”

Orta parmak iner.

“Yine ben önceki zamanda aman bir şeyler bozulmasın diye bayan ‘ben venüs bakiresiyim erkekler ağzıma düşün’ Cora’nın nazını çekiyorum!”

Yüzük parmağı iner.

“Ben acı çekiyorum! O müstakbel karısına ne notu yazsa acaba diye kızın ağzına bakıyor! Hem de benim önümde!”

“Nicole—“

“Ne!?”

Veronica aylardır her halini bildiği canavardan korkmuyor, sakinlikle konuşur:

“Jonathan böyle hissettiğini biliyor mu?”

“Salak değilse biliyordur! Üç haftadır boşuna kendimden geçmiyorum ben!”

“Ama küssünüz—“

“Onun yüzünden!”

“Sen tokat attın sanıyordum—“

“OLABİLİR!”

Nicole gözleri dolarak yere otururken Veronica iç çekerek onun yanına gider ve omuzlarından arkadaşına sarılarak sessizce oturur. Nicole çenesi titreyerek önüne bakıyorken Veronica’nın pembe kanatları da karşılarında, onları izliyordur.

“Ama beni öpmüştü...”

Veronica bildiğini mırıldanır ve başka bir şey söylemezken Nicole başını eğerek arkadaşının başına yaslar ve sakinleşir...

Kızlar her Pazar olduğu gibi yine Uzay Cafe’de toplanmışlar, çok sevdikleri garsonları Liz’e siparişler yağıdırıyorlarken bu hafta siyah saçlarına taktığı uzaylı antenlerinin ucunda pembe kalpler olan güzel kız gülerek sürekli değişen siparişleri not almaya çalışıyordur.

“Tamam, tamam bir dakika!”

Kızlar gülerek susarken Liz siparişleri sırasıyla sayıyordu. O sırada eksik nüfusun ilk ismi olan Veronica kapıdan girer, atkısını ve paltosunu çıkararak masaya ilerlerken Liz ve kızlar yalnız sarışına dönmüştür. Liv sorar:

“Nicole nerede?”

“Bugün gelmek istemedi, canı çok sıkkın, biliyorsunuz işte...”

Diğerlerini başlarını sallarlarken Liv bu durumdan hiç memnun değil, somurtarak arkasına yaslanır. Liz birazdan hepsine çok güzel şeyler getireceğini söyleyerek gülümser ve Liv’in omzunu hafifçe sıkarak uzaklaşırken mavi gözlü somurtuk kız masaya yaklaşır.

“Jonathan’ın neden böyle yaptığını anlamıyorum ben, yani anlıyorum tabii, Cora meselesi çok hassas bir durum, ama Nicole?”

Başlar yine sallanırken Veronica önündeki bardak altlığıyla oynayarak cevap verir.

“İki tarafı da anlayabiliyorum aslında. Jonathan için de ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Beni alıp Dickie’nin benim yüzüme bile bakmadığı bir zamana koysanız, ondan daha beter olurum—“
“Ama yine de kalkıp en iyi arkadaşına da umut verip onu öpmezdin, değil mi?”

Veronica bilmediğini söylüyorken Liv başını iki yana sallar.

“Jonathan hata ediyor. Ona zorla git Nicole’le beraber ol demem, ama hiçbir şey demeden sanki bir hastalık pençesindeymiş de Nicole buna katlanmak zorundaymış gibi Cora’nın peşinden koşmasını

istemiyorum. Koşacaksa da Nicole'den özür dilesin, *yapamadım Nicole* desin. Çok doğal bir şeymiş gibi davranıyor, haksız mıyım?”

Kızlar sessiz, her söylenene kafa sallıyorlarken Liv gözlerini devirir.

“Hepinizin ayrı bir derdi var değil mi? Kimse beni dinlemiyor.”

Rose arkadaşına gülümserken başını sallar.

“Hepimizin senin gibi bir Sam’i yok Liv. Notlar kafamızı karıştırıyor...”

Liv gülerek *tabii* derken kızlar da kaçamak gülüşlerle bir süre daha, en azından yemekler gelene kadar kendi dertlerini düşünürler...

“Jonathan aç, benim, Liv.”

Kapı açılıp Duncan görünürken Jonathan arkadan neden bu kadar sinir olduğunu soruyordur. Liv gülümseyerek Duncan’a teşekkür eder, delikanlı odadan çıkarak onları yalnız bırakırken Liv ellerini beline koyarak tek kaşını da kaldırır ve günlerdir köşe bucak kaçan suçluyu yakalamış, bir süre daha da bırakmayacağını gösterir...

Britney Spears – Heart

*Heart, all the hurt will soon be gone
If you'll just keep on being strong.
You will always be my friend, so keep on hangin' in
And we'll find love again...*

“Jonathan neden bu kadar düşüncesiz davranıyorsun?”

Jonathan ellerini kaldırarak başını hafifçe eğerek ve ‘suçluyum ama tuzum kuru’ şokuyla süslenmiş bir bakış atar.

“Ben mi!?”

“Evet *sen!* Okula gelmeden önce bana *o benim kafamı kırar ama ben onu aslaaaa üzmem!* diyen babam mıydı?”

“Öyle demedim ben...”

Liv şokla çok sevdiği arkadaşı Jonathan’a benzeyen yaşam formuna bakıyorken aynı yaşam formu gidip Duncan’ın masanın başındaki sandalyeye oturur.

“Nicole abartıyor—“

“Abartmıyor! Canı yanıyor Jonathan! Öpüştünüz! Biz anneler gibi yol üzerinde öpüşüp sonra arkadaş kalmaya devam etme yaşında değiliz eğer fark etmediysen!?”

“Bağırmadan konuş.”

Liv dişlerini sıkarak derin bir nefes alır ve sakinleşir. Bu tam olarak onun meselesi değildir, ara bulucu olacaksa sakin olması lazımdır. Bir derin nefes daha gelince genç kız normal bir ses tonuyla konuşur:

“Nicole senden hoşlanıyor, hatta aşık bile olmuş olabilir Jonathan. Cora sana dönüp bakmayınca ne kadar acı çekiyorsan onun bilmem kaç katını düşün. Hatta aynen onu düşün çünkü bir yerlerde seni öpüp

sana tapa bir Cora vardı. Birkaç hafta önce de Jonathan Nicole’ü öptü, ona umut verdi, sonra da bir anda elinden aldı.”

Jonathan sessizce dinliyorken Liv’in gözlerine bakmıyordur.

“Ben diğer zamanda Nicole’ün canını yaktığımda bana neler söylemiştin, nasıl utandırmıştın hatırlıyor musun?”

Yine tepki gelmezken Liv kalkarak delikanlının yanına gider ve önünde eğilerek dizlerine tutunur.

“Ben de aynı iyiliği sana yapıyorum. Şimdi sen özür dileyip dürüstçe ne hissettiğini söylemezsen hiç barışamayacaksınız ve daha bu kadar gençken aramıza küslük girecek. Her şey güzel olsun diye uğraştık Jonathan, bu kadar küçük bir şeyin bizi mutsuz etmesine izin verir misin gerçekten? Hem de düzeltmek elindeyken...”

Jonathan açık kahverengi gözlerini kaldırarak ilk nefesinden beri hep yanında olan arkadaşına bakar.

“Ne dersem diyeyim üzülecek, ben de üzüleceğim.”

“En azından ikiniz de birbirinizin üzüldüğünü bileceksiniz. Nicole şu anda senin onu takmadığını düşünüyor.”

“Gerçekten mi?”

Liv başını sallarken Jonathan iç çekerek ayağa kalkar. Liv de gülümseyerek onu takip ederken Jonathan odadan çıkınca tekrar Liv’e döner.

“Ne diyeceğimi de söylesene, lütfen?”

“Saçmalama Concon, hadi git, sen bir şeyler bulursun. İşine gelince adamı ağılatırsın sen...”

“Herkesi mutlu etmem gerekiyordu benim.”

Liv gülümser ve arkadaşına sımsıkı sarılırken mırıldanır:

“Aynen öyle, hadi git, gücünü kullan...”

“Tamam, hemen geliyorum!”

Veronica paçasına ateş düşmüş gibi ayağa fırlayarak terliklerini giyer ve kapıya koşar:

“Ben gidiyorum, ne zaman gelirim bilmiyorum, gelmemi istersen Livlerin odasını ara, güle güle!”

Nicole daha iki kelime edemeden kapı kapanır ve Veronica yok olurken geride kalan sarışın kendi kendine bir şeyler söylenerek elindeki tarih kitabına döner ve bir sayfa daha çevirir. Biraz sonra kapı tıklatılınca Nicole bakışlarını kitaptan çekmeden dışarı seslenir:

“EVDE YOKUZ!”

Kapı yine de vurulurken Nicole öfleyerek kalkar, terliklerini giymeye zahmet etmeden kapıya gider ve açıp Jonathan’ı görünce hırıldayarak tekrar kapıyı ittirir, ama Jonathan tutarak içeri girerken Nicole derhal bağırma başlar:

“GİT JONATHAN!”

Jonathan kapıyı sıkı sıkı kapatarak ellerini kaldırır ve teslim olur.

“Bağırma, lütfen, barış için geldim—“

“YOK BARIŞ FALAN G/İ!”
“Nicole, özür dilerim.”

Sarışın kız ellerini indirerek yatağa oturur ve kitabını kapatıp bir köşeye ittirirken Jonathan onun dinleyeceğini anlamış, ama şimdilik bir yere oturmaya cesaret edemiyor, konuşur:

“Cora’yı görünce takmam diyordum, o benim Cora’m olmaz zaten, ne olacak ki diyordum, ama hata etmişim—“
“Hala onu seviyorsun.”

Jonathan başını sallarken Nicole dolan gözlerini saklamak için başını pencerelere doğru çevirir. Jonathan da onun saklandığını biliyor, o tarafa gitmeye yeltenmeyince Nicole rahat rahat konuşur:

“Neden tam olarak emin olmadan gelip beni öptün? Neden bana umut verdin o zaman!?”
“Ben seni de seviyorum—“
“Hayır işte, sevmiyorsun! Ben senin beni Cora’yı sevdiğin gibi sevmeni istiyorum, sen başka türlü seviyorsun. Ben onu istemiyorum! İlerde de sevgilerini gruplarken buna dikkat edersin. Senin beni sevdiğin sevgiyle gidip bir kızı öpme!”

Delikanlı arkada sessizce başını sallıyorken Nicole burnunu çekerek pijamasının kollarıyla gözlerini siler.

“Cora’yla beraber olmak istiyorsan istediğini yap, bir daha bir şey yapmayacağım, ama şunu bil...”

Nicole tekrar arkasını döndüğünde Jonathan da dikleşerek ona bakar, genç kız konuşur:

“Beni başka türlü sevmene izin vermeyeceğim, hiç. Unut artık, kardeşim değilsin de demeyeceğim. Umarım annemle baban evlenir, biz de gerçekten kardeş oluruz—“
“Nicole hiç gerek—“
“Evet var, gerek var. Senin Cora’n var, benim kimsem yok, o yüzden gerek var. Sakın bana o şekilde yaklaşma, *sakın*. Başka türlü kendime gelemem Jonathan.”

Jonathan başını sallayarak usul bir *tamam* mırıldanır. Nicole de başını sallayarak kalkar ve Jonathan’ı geçip kapıyı açar, sonra arkadaşına dönerek sarılır ve yanağından öpüp çekilir.

“İyi geceler, yarın normal olurum, söz.”
“Eğer olmak istemiyorsan—“
“Normal olurum dedim Jonathan.”
“Tamam.”

Nicole başını sallayarak açık kapıyı işaret eder ve delikanlıyı hafifçe kolundan çekiştirerek odadan dışarı çıkarırken Jonathan hala ona bakıyordur.

“Özür dilerim, gerçekten.”
“Anladım tamam, kabul ettim, hadi git, uç, ne yapacaksan...”

Nicole ellerini sallayarak onu yollarken bu sefer kapıyı suratına kapatmaz ve uzaklaşmasını bekler. Yarı yolda Jonathan dönerek ona bakınca el bile sallarken delikanlı da ona hafifçe el sallayarak tekrar önüne döner. Nicole içeri girip kapıyı kapatır, sonra boş odasına bakarken Veronica’nın gelmesini istediğine karar verir, hem de hemen şimdi gelmesi gerekiyorken sarışın kız dolu gözleriyle koşturarak telefona sarılır ve arkadaşını arar...

Jack Johnson – Better Together

There's no combination of words I could put on the back of a postcard

No song that I could sing, but I can try for your heart...

Faye her zamanki gibi erkenden uyanmış, eşofmanlarını giymiş, şimdi saçlarını topluyorken tesadüfen rüyası arasında dönen Eliza onu beyazlar içinde görünce dirseklerinin üzerinde kalkarak tek gözü kapalı, arkadaşına bakarak konuşur:

“Gelin gibi olmuşsun, yüzükleri kim taşıyor?”

Faye gülerken Eliza da gülümser ve uykulu bir inlemeyle tekrar yerine yerleşirken mırıldanır:

“Senin için sabahın köründe uyanan biri bulduğun için şanslısın.”

“Akşam da seni göreceğiz.”

Eliza inleyerek yorganı başına çeker ve poposunu dönerek uyumaya devam ederken Faye ona gülümseyerek beyaz atkısını alır, kemik rengi tüylü kulaklıklarını da takar ve montunun fermuarını çekip tekrar aynaya bakıp şöyle bir döner. Sarı saçları beyazların arasında altın gibi parlıyorken güzeller güzeli Calis başka gözlerle nasıl peri gibi görüldüğünün farkında değil, eldivenlerini alarak odadan çıkar...

“Bu da olmadı—ne bu?!”

Piz aynada kendine bakıp üzerindeki kazakla kavga ediyorken şu anda odasında boş bir yatak yerine ona kazaklarından birini verebilecek bir arkadaşı olmasını diliyordur. Sarışın delikanlı üzerindeki kazağı çıkarır ve boş yatağın üzerine fırlatıp annesinin her zaman gözlerini çok güzel gösteriyor dediği açık mavi kazağı çekerek başından geçirir. Aynada kendine bakar, mükemmel bir tatmin içinde değil, ama az önceki koyu mor kazaktan daha iyi olduğunu düşünür, o sırada saati fark eder ve Faye’i kaçırmaktan korkarak kendini odadan dışarı atar.

Piz koridorda hızla gidiyorken bir şeyleri eksiktir, biliyordur, ama yürümeye devam ederken ilk kattan direkt dışarı açılan kapıları açıp buz gibi hava suratına çarptığında neyin eksik olduğunu anlar, paltosunu unutmuştur. Delikanlı yine söylenerek odaya koştururken Faye’in ondan önce kaçıp gitmemesini umuyordu...

Piz hayatı şu anda bacaklarına bağıymış gibi koşuyorken Sinclair binasının önünde duran beyazlar içindeki peri kızı onu bekliyordur. Piz gülümseyerek Faye’in yanına gelip dururken nefes nefese kalmış, dizlerine tutunurken tek elini kaldırarak sallar.

“Günay—günaydın...”

Faye de gülümseyerek günaydın diyorken elindeki suyun kapağını açarak nefes nefese kalmış delikanlıya uzatır.

“Bir yudum al, hadi. Neden bu kadar koştun ki?”

Piz teşekkür ederek suyu alır ve küçücük bir yudum alıp geri verirken açıklar:

“Aslında koşmayacaktım, ama önce paltomu unuttum, sonra gelirken bir posta düştüm—“

Faye endişeyle atılarak iyi olup olmadığını sorarken Piz gülerek elini yüzünün önünde sallar:

“Bana bir şey olmaz, iyiyim de işte o arada pantolonumu değiştirmek zorunda kaldım, sonra doğru düzgün pantolon bulamadım, sonra da geç kaldım doğal olarak, ben de koştum. Evet, bu kadar. İstersen kaçabilirsin.”

Faye gülerek başını iki yana sallar ve Piz'in koluna girerken güzel sesiyle konuşur:

"Neden kaçayım? Beni bekletmemek için onca şey yapmışsın, keşke ben senin yanına gelseydim, hiç düşünmedim."

Piz şu anda konuştuğu dilde hangi kelimelerin olduğunu hatırlamıyorken koluna girmiş beyaz eldivenli ele bakıyordur. Faye onu görünce yanakları kızarak elini çeker, büyü çözüldüğü Piz de kendine gelirken yine öksürür.

"Yürüyelim o zaman, evet, yürüyelim. Ne tarafa yürüyelim? Buraya?"

Piz sağ tarafa giderken Faye de sola gitmiştir, ikisi gülerek bu sefer birbirlerinin tarafına giderken yine ortak noktayı tutturamamışlar, Faye uzanarak Piz'in kolunu tutar ve yanına çekerek dümdüz yürürken sakar delikanlı kafasını kaşıyarak güler ve düşmemek için dua ederek Faye'in yanında yürür...

"Neden böyle bir gücüm var bilmiyorum aslında. Ne biçim bir güç gerçi o da sorgulanır, ama..."

Piz kendi kendine gözlerini devirerek yürümeye devam ederken Faye de ona bakarak gülümser, ama o anda önündeki büyük taşı görmeyince ayağı takılırken Piz atılarak onu tutar, Faye de irkilmış, delikanlının kollarına sımsıkı tutunarak ona bakarken güler.

"Hepimiz düşüyoruz işte."

Piz başını sallarken şaşkınlıkla güler.

"Öyleymiş. İlk defa birini düşmekten kurtarıyorum. Böyle zamanlarda genelde hep ben yerde olurum."
"Ben de çok sakarım aslında, tehlikeden uzak duruyorum sadece."

Piz gülümserken Faye etrafına bakıyor, nereye geldiklerini anlamaya çalışıyordur. Genç kız arkasını döner ve okulun binalarını görmeyi beklerken sadece ağaçları ve onların ardında uzanan upuzun çayırı görünce kaşlarını çatar.

"Piz?"

"Evet?"

"Nereye geldiğimizi biliyor musun?"

Delikanlı şöyle bir etrafına bakıp omzularını silkerek başını iki yana sallar.

"Hayır, seni takip ediyordum. Özel bir yere mi geldik?"

Piz gülümsüyorken Faye oldukça ciddi, başını iki yana sallar.

"Hayır, kaybolduk sanırım."

Sarışın delikanlının gülümsemesi kaybolurken Faye sağa sola giderek yürüyüş patikasında tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyordur.

"Ben her gün buradan yürüyorum, ama hiç böyle bir yer görmemiştim."

Faye dikkatle etrafını inceliyorken Piz endişeyle ona yaklaşmış, bir anda ormanda başka hayvanların da sesini duymaya başlamışken Faye'in koluna tutunur.

"Yanlışlıkla bir boyuttan girmiş olmayalım?"

“Bilmem. Okul açıkta bir boyut kapısı bırakır mı?”

Faye iç çekerek ellerini beline koyarken Piz de etrafına bakıyor, ama daha önce buraya hiç gelmediği için kaybolmasalar bile tanıyacağını biliyor, vazgeçip Faye’e bakar. Sarışın kız da yol arkadaşına bakıyor, hafifçe yüzünü buruşturarak mırıldanır:

“Kaybolduk.”

Piz çaresizce başını sallayarak kocaman ormana bakarken ilerden bir kuş ciyaklayarak uçtuğunda ikisi de aynı anda bağırarak birbirlerine tutunurlar...

Eliza sallana sallana yemek salonuna giriyorken Pazar kahvaltıları her zamanki gibi yarı pijama, yarı normal giysi temalı, bu seferki birazcık da pembe kalp sosluken genç kız her zamanki masalarına gider ve bir iskemleye çökerken birazdan diğerleri de tabaklarla geldiklerinde Owen genç kıza gülümser, Eliza da derhal uyanıp kendine gelirken o da gülümser. İkisi de bir şey söylemeden oturuyorlarken Keera zaten Eliza yerine konuşuyordu, tanrıya şükür çenebaz hayaleti kimse duymuyorken Rose ve Liv de ellerindeki tabakları masaya koyarak otururlar, Rose sorar:

“Faye gelmedi mi?”

“Piz’le yürüyüşte, daha dönmediler.”

“Bu kadar saat?”

Eliza gülümseyerek *bilmediğini* söyler, kızlar da kıkırdarken elindeki ekmeği çikolatalı fındık ezmesine boğan Jaden yanındaki Owen’ı dürterek kıs kıs güler..

Faye ve Piz el ele yürüyorken ikisi de nereden çıkacağı belli olmayan garip seslere kulak kabartarak adımlarına son derece dikkat edip yürüyorlardır. Çalıların arasından bir anda bir şey fırladığında Faye kesik bir çığlık atar, Piz onu tutup arkasına alırken küçük yaprakların arasından çıkan kocaman kabarık kuyruklu sincap onlara bakar, burnunu oynatarak kuyruğunu da şöyle bir dalgalandırır ve geldiği tekrar pıtı pıtı koşarak kaybolurken Faye küçük hayvanın arkasından bakıyor, yavaş adımlarla yürümeye devam eder.

“Yokluğumuzu ne zaman fark ederler dersin?”

Piz bilmediğini söylüyorken etrafına bakarak yürüyordur. Ağaçlar upuzun ve sık yapraklı, bütün rüzgarı kesiyorken zaten kapalı olan havada uzun dalların arasında kalan orman daha da karanlıktır.

“Kaade’nin aslanı bizi bulmadan gelseler iyi olur.”

“Kimin nesi?”

“Aslanı! Tanrılardan birinin bu ormanda bir aslanı varmış. Nedimesiyle falan gelirken aslanını da getirmiş, ormanda besliyormuş diyorlar.”

Faye’in gözleri büyümüşken Piz başını sallıyordu.

“Başta inanmadım ama onlar tanrı, isterlerse ejderha bile beslerler—ki umarım beslemiyorlardır.”

Faye korkuyla etrafına bakarken Piz’in elini biraz daha sıkı tutar...

“Kaade’nin aslanıyla falan karşılaşmak istemiyorum ben, şu çayırlara doğru gidelim.”

Piz de aynı fikirde olduğunu söyleyerek Faye’in elini çekmesiyle onu takip ederken bir an sonra arkadan bir aslanın kükremesi geldiğinde iki genç de tüm güçleriyle bağırarak koşarlar. Bir an sonra ağaçların arasından çıkıp çayırlara girdiklerinde ikisi de dönerek arkalarına bakarlar. Aslan geliyor gibi görünmüyorken Faye rahatlar.

“Mısır tanrılarının çocuklarına biraz daha normal hayvanlar almaları lazım...”

Piz yine aynı fikirdeyken ikisi yürüyüşlerine çimlerde devam etmek için arkalarını dönerler, o anda yüzlerine kupkuru bir çöl havası çarpınca Piz ince kum yüzünden gözlerini kapatır, Faye elini yüzüne siper ederken ağzı açılarak önlerinde uzanan uçsuz bucaksız çöle bakar...

Alan Silvestri – Just An Oasis

Faye yanındaki Piz’in elini çekiştirerek gözlerini açmasını söylüyorken delikanlı hala yüzüne vuran ince kumu hissediyor, korkarak gözlerini aralar ve *çölü* görür.

“Okulda çöl mü var?!”

Faye hiçbir şey söyleyemiyor, sadece başını iki yana sallıyorken incecik, sapsarı ve yumuşacık görünen dalgalı kumların üzerinde bir iki adım atar.

“Çok garip şeyler oluyor. Artık okulda değiliz...”

Piz, Faye’in bir nefesten fazla uzağında kalmamak için hemen yanına yanaşırken yakıcı sıcakta paltosunun fermuarını açarak sorar:

“Neredeyiz peki—ve sürekli dolaşıyorsak bunu kim yapıyor?”

“Hiçbir şey bilmiyorum, burası neresi bilmiyorum, nasıl geldik bilmiyorum, nasıl çıkacağımızı hele *hiç* bilmiyorum!”

Faye kulağındaki tüylü şeyi çıkarıp eline alırken diğer eliyle de atkısını gevşetiyordu.

“Nereye gideceğiz şimdi? Çöl bizi öldürür!”

Piz sakın olmasını söylüyorken paltosunu çıkararak eline alır.

“Televizyonda bir adam vardı, böyle her hafta buzullara çöllere falan gidip orada yaşamaya çalışıyordu. Oradan birkaç bir şey hatırlıyorum.”

“Ne mesela?”

“Mesela adam su bulmak için ölmüş bir devenin midesindeki artıkları emiyordu.”

Faye dehşetle gözleri büyüyerek sarışın delikanlıya bakıyorken Piz yüzünü buruşturur ve özür diler. Faye hayatta kalmak için bir deveye ihtiyaç duymamalarını umuyor, alt dudağını ısırmış, elini alnına yapıştırarak önünde uzanan turuncu sarı evrene bakar...

“Faye, iyi misin?”

Genç kız çılgınlar gibi terlemiş, ve burnunun ucu güneşten kızarmışken başını sallar.

“İyiyim, iyiyim ama çok sıcak. Sen nasılsın?”

Piz kazağının boynunu çekiştiriyorken saçları terden ıslanmış, alnına yapışmıştır.

“Şu kazaktan kurtulursam daha iyi olacağım—“
“Çıkar.”

Piz emin değil, Faye’e bir bakış atarken genç kız elindeki paltoları, her şeyi bırakıp kendi kazağını çekiştirir, ama Piz derhal onun eline uzanarak tutar.

“Dur! Çıkarma! Çıplak dolaşırsak kavruluruz!”

Faye inleyerek kazağı bırakırken ellerini iki yanına bırakarak başını eği.

“En azından birazcık su olsaydı!”

Piz iç çekerek genç kızın elini tutar ve sıkarak ne olursa olsun yanında olduğunu gösterirken Faye başını kaldırarak ona bakar, yeşil gözleri çöl güneşinde pırıl pırıl parlıyordur. Piz ona cesaret vermeye çalışarak gülümserken biraz sonra uzaktan bir yerden gelen çan seslerini duyduklarında ikisi de irkilerek o tarafa koştururlar. Çölün ilerisinde büyük bir deve kafilesi ve yanında da bembeyaz kumaşlara sarılı insanlar gidiyorken Piz ve Faye mutlulukla gülerek o tarafa koşarlar...

Alan Silvestri – Sand Castles

“Hey! Yardım edin!”
“HEY!”

Piz ve Faye büyük kervanın ardından koşturuyorken beyazlar içindeki insanlardan biri dönerek onlara bakar, onun ardından diğerleri de dönerek iki gencin anlamadığı dilde bir şeyler bağırmaya başlarken Piz ve Faye’i ilk gören adam elini kaldırarak bir şey bağırır ve herkesi susturur. Sarışın gençler bir an korkmuş, oldukları yerde kalırlarken herkesi susturan adam gelerek ağır bir aksanla onlarla konuşur:

“Kimsiniz siz, hangi köydensiniz?”

Piz ve Faye birbirlerine bakarak ne söylemeleri gerektiğini bilemezlerken Faye dönerek adama bakar:

“Bakın, biz kaybolduk! Melekler Okulu öğrencileriyiz, sabah yürüyüşe çıkmıştık, sonra bir anda ormanda kaybolduk ve buraya geldik—“

Adam onları dinliyorken arkadaki insanlar yine bağırmaya başlamış, el kol hareketleri yapıyorlardır. Faye’i dinleyen adam yine elini kaldırarak o anlaşılmaz dili kullanır ve arkadakilere bağırır. Bağırışlar daha alçak sesli homurtulara dönerken adam gençlere döner.

“Söylediğiniz yerlerin hiçbirini bilmem, ama eğer suya yemeğe ihtiyacınız varsa sizi köye kadar götürürüm. Develeri korkutmayın yeter.”

Faye üzüntüyle geri çekilirken yanındaki Piz öne çıkarak adamın teklifini kabul eder.

“Tabii korkutmayız, teşekkür ederiz.”
“Arkadan takip edin.”

Piz başını sallar ve Faye’i de alarak yürümeye başlarken sarışın kız endişeli bir ifadeyle Piz’in elini sımsıkı tutarak onu yanından yürür.

Piz ve Faye'e dayanılması çok güç gelen bir süreden sonra kervan nereye kadar uzandığı belli olmayan taş duvarların arasındaki bir kapıdan kumları bırakır ve zemini büyüklü küçüklü taşlarla gerçek bir yol haline getirilmiş şehre girer.

Piz etrafına bakınıyorken Faye de kervandaki adamlar gibi giyinmiş adamlara, daha hafif kumaşlarla örtünmüş kadınlara bakıyor, usulca mırıldanır:

"Burası neresi?"

"Nadera."

Piz ve Faye'in gözleri büyürken öndeki adam dönerek onlara bakar.

"Burası Nadera'dır. Kudretli tanrıların, bereketli toprakların ülkesi."

"Tanrılar *burada* mı yaşıyor?"

Adam başını iki yana sallayarak önünde bir yeri işaret eder:

"Burası onların bir köyüdür. Develerle iki gün uzakta sarayları vardır, herkes giremez."

Piz'in gözleri büyümüş, büyülenmiş bir şekilde başını sallarken Faye yutkunarak etrafına bakınmaya devam ediyordur, kendi kendine fısıldar:

"Biz buraya *nasıl* geldik?"

Develer birer ikişer sahipleriyle beraber uzaklaşıyorken Faye ve Piz'in dilini anlayan adam kendi devesinin yularını tutarak onlara döner.

"Nasıl döneceğinizi ben bilmem, ama burada kalacaksanız eğer böyle de dolaşmanız olmaz."

Gençler başlarını eğerek *böyle* olan hallerine bakarlarken adam elini kaldırarak onlara gelmelerini işaret eder.

"Beni takip edin ki size yolunu göstereyim. Kızım Eshe size yardım eder."

Piz ve Faye yine bakışirlar ve başka çareleri olmadığının bilincinde, dönerek adamı takip ederler. Develerin, insanların, pazar tezgahlarının arasından geçerek yürürlerken sonunda biraz daha تنها bir yere geldiklerinde devenin sahibi adam sağ taraflarında birkaç tane çadırımsı evden oluşan mahalleyi gösterir.

"Burası bizim mahallemizdir. Sizi kötü gözle görmezler, diğer dünyadan gelen insanları duymuşlardır, tanırlar."

"Biz diğer dünyadan mıyız?"

"Değil misiniz?"

Piz *öyleyiz herhalde* diyerek başını sallarken adam dönerek Faye'e bakar.

"Sen çok soluksun, korktun belli, ama ziyanı yok. Benim adım Akiiki, benden size zarar gelmez. Kızım Eshe'ye benzersin, kaç yaşındasın?"

Faye kısık bir sesle *onaltı* derken uzun, siyah sakallı, ama arkadaşça bir yüzü olan Akiiki gülümser.

"Akran sayılırsınız. Sen de mi onaltısın oğlan?"

Piz gülümseyerek başını sallarken Akiiki'nin kendi dilinden onların diline geçerken kullandığı kelimelerin farklılığı hoşuna gitmiştir.

“Gelin bakalım hele, bir iki lokma yiye, renginiz gelsin. Bir de o hayvan postlarından kurtulun.”

Piz kaşlarını çatarken Faye herhalde kazaklardan bahsediyor diyerek Akiiki'yi takip eder...

Akiiki evinin yakınına gelince içerdekilere kendi dilinde seslenir ve arkasındakileri işaret ederek bir şeyler söylerken Faye dikkatle etrafını inceliyor, Piz artık derisiyle birleşmiş kazağı sallayarak biraz olsun serinlemeye çalışıyordu.

Biraz sonra çadır gibi olan evden upuzun siyah saçları beline kadar örgü olan ve üzerinde incecik şile bezinden bir elbise olan, gencecik bir kız çıkar. Esmer teni açık renkli kumaşla neredeyse tezat olacak kadar koyu ve diri görünüyor. Kahverengi gözleri Akiiki'nin bakışları gibi uysaldır. Genç kız Akiiki'nin yanına koşturur ve devenin yularını alıp çekiştirmeye başlarken Akiiki kızı kolundan tutarak arkadaki gençleri gösterip usulca bir şeyler söyler, genç kızın yüzü bir anda aydınlanırken deve yularını babasının eline bırakıp hemen Faye ve Piz'in yanına koşturur.

“Hoşgelmişsiniz, ben Eshe, babam size yardım edeyim buyurdu.”

Kız başını eğerek konuklarını selamlarken Piz gülümser, Faye de kendine yaşıt görünen kıza gülümserken teşekkür eder. Eshe başını kaldırarak heyecanla arkadaki deveyi gösterir.

“Hayvanı arkaya bağlayayım hemen gelirim. Siz bekleyedurun.”

Piz ve Faye başlarını sallarken Eshe koşarak babasının elinden yuları alır ve deveyi çekiştirerek götürürken Akiiki elinde iki küçük deri çantayla gençlerin yanına gelir.

“Bunlar sizin kalsın. Su içesiniz, çok terlemişsiniz.”

Faye teşekkür ederek alır ve kapağı çevirerek deri keseyi başına dikerken Piz Akiiki'nin arkasındaki eve bakarak sorar.

“Eshe'nin annesi nerede?”

“Eshe'nin annesi yoktur. Evvel zaman önce çölde kayboldu.”

Piz çok üzüldüğünü söyleyerek özür dilerken Akiiki yine ziyanı olmadığını söyler ve suyunu içmesini işaret eder...

Cirque Du Soleil – Ravendhi

Biana da zamanında belki Nadera köylerinde dolaşıyordu da haberimiz yoktu :)

şarkıyı duyunca anıları canlanmıştır

“Bunları alayım, sana olur diye tahmin ettim.”

Faye, Eshe'nin uzattığı kumaşları alırken teşekkür eder ve etrafına bakarak nerede giyineceğini kestirmeye çalışırken Eshe heyecanlı, ama bir an sonra anlayarak hemen eteklerini toplar ve Faye'i kolundan tutar.

“Gel sen hele, benim tarafımda giyin. Orada rahat olursun. Oğlan da babamın tarafında giyinin.”

Oğlan başını sallayarak arkada kalırken Eshe babasına seslenir ve bir şeyler söyler. Akiiki birazdan çadırdan çıkıp Piz'i yanına çağırırken Eshe memnun, Faye'i alarak kendi tarafına götürür.

İkisi birlikte birazdan büyük çadırın arka kısmında kumaşlarla örtülmüş daha serin bir yere girdiklerinde Eshe gülümseyerek kendi odasını gösterir.

“Burası benimdir.”

Faye tepelerindeki örtüden sarkan rengarenk boncukları ve dört bir yandaki güzelim kumaşları görünce gülümser.

“Çok güzelmiş Eshe.”

“Sağolasın, senin ismin ne buyurmuştun?”

“Faye.”

Eshe kendi kendine *Faye* diye tekrarlarırken telaffuzu biraz bozuktur, ama yine de idare ederken Faye gülümser...

“Başka köylere de sizin dünyanızdan gelirmiş, ama biz hiç görmemiş idik. Pek güzelmişsiniz!”

Faye gülerek teşekkür eder ve üzerindeki parlak turuncu kumaşı bağlmaya çalışırken bu sefer de Eshe onun beceriksizliğine gülerek genç kızın yanına koşturur.

“Bırak hele bırak, buruş buruş ettin!”

Faye utanarak güler ve özür dilerken Eshe ziyanı yok diyerek kumaşı kendininki gibi önce göğüslerden sonra da boynunun arkasından bağlar, sonra Faye'i kendi etrafında döndürerek bakarken çok beğenmiş, ellerini birbirine vurarak güler.

“Pek güzelmişsin hakkatten!”

Faye yanakları kızarak gülümserken Eshe onun elini tutarak sorar:

“Hep burada mı kalırsınız, var mıdır arayanınız?”

“Vardır mutlaka. Geldiğimiz yerde kimse kolay kolay kaybolmaz. Hem sizin tanrılarınızdan da tanıdıklarımız var bizim.”

Eshe'nin kahverengi gözleri heyecanla parlarken elini ağzına kapatır.

“Deme!”

“Gerçekten.”

“Bak sen hele! Biz nedimeyi görsek deriz ki cennet, sen tanrılarla aynı memlekette! Pek bir garip hakkatten!”

Faye de bu sefer içtenlikle gülerken Eshe de neşeli bir kahkaha atar, gün şenlenir...

Faye çadırdan çıkarken Eshe onun saçlarını havalandırıyor, keşke kendisi de böyle güneş gibi sarı olsa diye iç geçiriyorken babanın tarafında giyinen Piz de çıkmış, üzerindeki beyaz kumaştan ellerini kollarını çıkarıyordur, Faye'i turuncular içinde ve saçları dalga dalga omuzlarından dökülür gördüğünde bir an için ölür, sonra tekrar ölmenin şokuyla dirilirken aptal aptal gülümser. Faye de onu görmüş, gülerek etrafında dönerken birkaç saat önce kaybolmanın şokuyla neredeyse ağlayacak olan kız gitmiş, onun yerine sanki buraya isteğiyle tatile gelmiş bir peri gelmiştir.

“Nasıl olmuş?”

“Ço-çok güzel olmuş.”

Faye teşekkür ederek ellerini önünde birleştirir ve Piz’in üzerindeki incelerken delikanlı başını eğerek taşıdığı kumaş yığınınına bakar.

“Biraz büyük ama idare ediyorum.”

“Olsun hele öyle büyük giyince daha bir serinlik olur, sen üzülme!”

Piz gülümseyerek tamam derken Eshe de gülücükler saçarak ikisini de kollarından tutup yanına alır.

“Arayanlarınız gelmeden dolaşalım derim, gelir misiniz?”

Faye nereye gideceklerini soruyorken Akiiki arka taraftan deveyle gelmiş, yuları Eshe’ye uzatır.

“Al kızım, Chuma’yla gidin.”

Eshe heyecanla Faye’in kolunu sıkarken sarışın kız Akiiki’nin bu deveyi sık sık Eshe’ye vermediğini anlamış, mutlulukla gülümser.

“Sağolun.”

Akiiki, Faye’e gülümserken Eshe sarışın kızı bırakmış, kendi dillerinde bir şeyler bağırarak babasına atılır ve sınıksız sarılırken Piz ve Faye birbirlerine bakarak gülümserler...

“Oğlan! Sıkı sıkı tutunasın ha!”

Piz olabildiğince sıkı tutunuyorken Faye’in beline sarılmış, korkudan sağına soluna bakamıyordur. Faye de Eshe’yi sınıksız tutmuş, üçü birlikte kocaman Chuma’nın sırtında gidiyorlarken Eshe onlara hiçbir şey olmayacağı konusunda güvence vermiş, mutlu mutlu devesini sürüyordur.

“Bizim köyün pazarı pek güzel değildir, pek yakında bir başka köy daha var, işte oranın pazarı bir güzeldir, bir güzeldir! Nedimeler gelir her gün!”

Arkadaki ikili hala deveden korkuyor, sadece olumlu bir ses çıkarırlarken Eshe eğilerek Chuma’nın boynunu okşar.

“Korkmayasınız dedim gayrı daha ne korkarsınız!? Chuma’nın birine bir ziyan verdiği görülmüş şey değil!”

Yine olumlu sesler gelirken Eshe gülerek Chuma’sıyla beraber yola devam eder...

Üçlü sonunda deveden indiğinde Eshe Chuma’sını diğer develerin yanında güvenli bir yere bağlar, su içip yem yemesi için orada bırakıp arkadaşlarına döner.

“Gelin hadi koş, koş!”

Faye zaten Eshe tarafından çeğiştiriliyor, gülerek Piz’e elini uzatır ve delikanlıyı da çekerek yanında götürürken üçü birlikte develerin tarafından cıvı cıvı pazarın tarafına koştururlar...

Anu Malik – Balle Balle

Bu sefer Faye elini ağzına kapatarak önündeki renk cümbüşüne bakarken Eshe alışkın, eteklerini toplayarak bir tezgahın başına geçer ve rengarenk boncukları kaldırarak Faye’e gösterir.

“Pek güzel hele şunlara bak!”

Faye başını sallayarak kendini boncukların arasına atarken Piz da onların arasından eğilmiş, bunlar neymiş diyerek bakıyordur. Eshe döner ve elindeki kırmızı yeşilli bir tanesini Piz’in başından geçirirken Faye gülerek delikanlıya bakıyor, Piz de onların eğlendiğini görünce pazarın içinden bir yerlerden gelen müziğe dans ederek onları daha da eğlendirir. Faye bir kahkaha atarken Eshe utanarak Piz’in kollarını tutup indirir.

“Pek oynamışsın sen oğlan! Rezil mi edeceksin bizi!?”
“Sen kolyeyi takarsan ben de oynarım Eshe!”

Piz oynamaya devam ederken Eshe utanarak pembeleşir ve gülerek elini ağzına kapatırken Piz onu daha fazla utandırmadan boynundaki kolyeyi çıkarır ve yerine koyup artık dans etmeyeceğini söyler. Eshe elinin tersini diğer eline vurarak *vah vah*larken boncukları bırakıp diğer tezgaha koşturur. Faye de onu takip edecekken Piz elini tuttuğunda o tarafa döner.

“Bir şey mi oldu?!”
“Hayır olmadı, korkma. İyi misin diye soracaktım.”

Faye yüzü aydınlanarak gülümser ve başını sallar.

“Çok iyiyim, Nadera’dayız Piz! İnanabiliyor musun? Burayı hep merak etmiştim.”
“Geldik işte! Hala nasıl olduğunu bilmesek de...”

Faye düşünceli bir şekilde başını sallarken Piz omzunu silker.

“Boşveer, nasılsa birisi bizi bulur! Koskoca Melekler Okulu!”

Faye de gülerek başını sallarken o da Piz gibi omzunu silker, sonra arkadaşını çeğiştirerek Eshe’nin tarafına götürürken Piz onun neşesiyle büyülenerek güzel kızı takip eder...

“Yakıştı mı?”

Faye turkuaz rengi bir kumaşı saçlarına bağlamış, gülümserken Piz parmaklarını birleştirerek öper.

“Muhteşem!”
“Pek güzel hakkatten! Alalım mı sana onu?”

Faye bilmem diyerek kumaşı indirirken Eshe’ye bakar.

“Param yok benim hiç Eshe—“
“Benim vardı biraz harçlığım—“

Genç kız dönerek tezgahın başındaki adama kendi dilinde bir şeyler söyler, satıcı adam da cevap verirken Eshe kaşlarını çatarak derin bir oy çeker. Faye kumaşın çok pahalı olduğunu anlamış, Eshe’nin eline uzanır.

“Eshe, boşver, sadece deneyelim, olmaz mı?”
“Ama çok sevdin sen onu...”
“Ben buradaki her şeyi sevdim! Hepsini mi alacağız?”

“Olur mu öyle hiç! Alamayız elbet! Bir garipsin sen de ha!”

İki kız gülerken Faye arkadaşının koluna girerek ilerdeki tezgahlardan birini gösterir ve orada ne olduğunu merak ederken üçü beraber o tarafa giderler...

“Yukarı bakacaktıydın oğlan—aman gözüne girecek!”

Eshe’nin feryadıyla tezgahın başındaki adam bir şeyler bağırırken tabureye oturtulmuş olan Piz gözüne çekilen sürmeyi kaşımak için uzanır, ama Faye onun eline vurarak çekerken delikanlı ona bakar.

“Ben neden makyaj yaptırıyorum!? Sen yaptırırsana!”

“Bu köyün adeti buymuş işte—“

“Senin gibi güzel oğlanların gözüne böyle sürme çekerler ki çabuk kadın bulsun, hemen evlensin bebeler yapsın, hanesinin bereketi artsın!”

Piz *yok artık* diyerek elini kaldırırken Faye ve Eshe iki yandan çekerek onu sabit tutarlar, sürmecici adam eğilerek güzel oğlanın boncuk gözlerine sürmeyi çekmeye devam ederken Piz çaresiz, bekler...

Piz sürmeli gözleriyle eline verilen şerbeti yudumluyorken Eshe gülümseyerek onu izliyordur. İkisi bakışırken Faye elindeki şerbetiyle yakınlarda bir tezgahdaki otları inceliyordur. Eshe onun uzakta olmasından faydalanarak Piz’e yanaşır.

“Bana baksana hele...”

Piz dönerek ona bakarken masmavi gözleri etraflarındaki siyah sürmeyle daha bir parlıyordur.

“Ne oldu?”

“Faye senin sevdiğin mi?”

Piz şerbetten boğulup öksürürken Eshe tüm gücüyle onun sırtına vurur.

“Ölmeyesin oğlan!”

“Ölmedim tamam.”

Eshe elini çekerken yine gülümser.

“Sorume cevap ver o halde.”

“Sevdiğin derken tam olarak ne demek istedin sen?”

“Ne demek isteyeyim, elbet öptüğün sevdiğin demek isterim. Ne garipsin sen oğlan.”

Piz başını sallarken Faye’in olduğu tarafa bakar. Sarışın güzel tezgahın başındaki kadınla işaretlerle anlaşıyorken kadın elinde bir demet kuru lavanta, koklayarak ona uzatır ve bir şeyler söyler. Faye anlamıyor, ama uzanarak kuru çiçekleri koklarken çok güzel diyerek başını sallar.

“*Peri kızı gibisin sen bak bu çiçeklere de periler tozlarını serpermiş, alasın koklayasın dedi.*”

Piz dönerek Eshe’ye bakarken esmer kız gülümser.

“Soruma cevap vermezsin ama ben gördüm senin sevdiğin o kız.”

“Ne zaman gördün?”

“Görmem mi! Elin eline değince garipleşirsin, bir tuhaf bakarsın—ha o gözlerin işte aha şimdiki gibi oluverir.”

Piz gözlerini kapatarak başını çevirirken Eshe dizlerine vurarak güler, sonra Piz'in ellerine uzanıp tutar.

“Faye’e sorsam o ne der acaba?”

Piz hala gözleri kapalıyken dudağını bükerek bilmediğin işaret eder, biraz sonra elleri bırakılırken Eshe’nin taburesinin boşalma sesi duyulur, Piz gözlerini açarak onun nereye gittiğine bakarken Faye’in yanına koştuğunu görünce elindeki şerbet bardağını bırakarak o da onların yanına koşar...

“Faye bir gel sen benimle!”

“Eshe!”

“Sen gelme oğlan! Bekle burada!”

Oğlan hiç söz dinlemiyor, onların yanında bitiverirken Eshe kızmış, dönerek ona bir bakış atar.

“Yokmu senin işin gücün, hele bir bak o tezgahlarda vardır bir beğendiğin!”

“Yok!”

“Vardır, vardır!”

“Yok Eshe!”

“Ne oluyor Piz?”

Piz ve Eshe aynı anda Faye’e bakarak *hiçbir* şey derken sarışın kız güler.

“İyi o zaman kavga etmeyin.”

“Kavga etmeyiz, ziyan yok aramızda ama bu oğlan pek dertli—“

“Eshe!”

Eshe kurnazca sırtarak olduğu yerde zıplarken Faye’i daha da kendine çekerek Piz’dan uzaklaştırır ve kulağına bir şeyler fısıldarken Faye bir an donar, sonra yanağını kaşıyarak başını eğerken Piz kısık bir inlemeyle dönerek yan taraftaki tezgahlara bakmaya kaçır...

Eshe daha bir süre Faye’i yanından ayırmamış, oğlan da yanlarına yanaşamıyorken sarışın kız ara sıra dönüp arkadaşının nerede olduğuna bakıyordur. Piz tezgahlarda gördüğü şeyleri incelerken oldukça eğleniyor gibi görünüyordur.

Saatler sonra güneş batmış, etraf alacakaranlık, tezgahların kenarlarından asılı olan fenerlerle aydınlanıyorken Eshe artık yavaş yavaş herkesin gittiğini görmüş, arkadaşlarını da yanına toplar.

“Biz de gidelim artık, hadi.”

Faye tamam diyerek Piz’in olduğu tarafa bakar, delikanlı da onları izliyor, Eshe eliyle gelmesini işaret edince elindeki gümüş bıçağı bırakıp o tarafa ilerler.

“Gidiyor muyuz?”

Eshe başını sallayıp öne düşerken konuşur:

“Tutun birbirinizi kaybolmayın, bulamam bu karanlık zamanda.”

Piz yutkunarak yanındaki Faye’e bakarken sarışın kız gülümser ve yanındaki elini uzatarak Piz’in elini kavrarken sürmeli oğlan da gülümser ve derin bir nefes alarak önüne dönüp Eshe’yi takip eder...

Pachelbel – Canon in D Major (Harp & Guitar Version)

Eshe tekrar eve döndüklerinde onlara biraz etrafta dolaşmalarını söylemiş ve içerde yatak hazırlamaya gitmişken Faye ve Piz sessiz gecede mahallenin içinde yürüyor, Eshe ve Akiiki'nin çadırını da gözden kaybetmemeye çalışıyorlardır.

“Piz?”

Piz dalgın bir efendim mırıldanırken Faye dönerek delikanlının ay ışığında gölgelenen profiline bakar.

“Bugün Eshe bana bir şeyler söyledi...”

Piz gülümseyerek başını eğerken Faye de onunla beraber gülümser ve önüne bakar.

“Ben senin *sevdiğinmişim*.”

Delikanlı sessiz kalırken hayır dese diyemiyor, evet dese utanıyor, hiçbir şey söylemeden beklerken Faye de önüne bakıyor, ayağındaki sandaletlerle küçük taş parçalarını ittirir.

“Öyle miyim?”

Piz dönerek yanındaki güzel kıza bakarken daha önce kimsenin *sevdiği* olmamış Faye de ona bakar. Piz yine büyülenmiş, kelimeleri kaybolurken Faye durarak ona döner.

“Öyle değilsem de söyle lütfen.”

“Sana pembe kanatları yolladım, değil mi?”

“Arkadaşça da yollamış olabilirsin—“

“Nasıl yollamış olmamı istersin?”

Faye gülümseyerek başını eğerken Piz alt dudağını ısırarak bir an önündeki narin kıızı izler. Güzeller güzeli Calis ona sevdiği olup olmadığını soruyordur, buna ne cevap verilebilirdir ki?

“Eshe öyle diyorsa doğrudur...”

Faye gülerek bakışlarını başka yere çevirirken Piz de gülümsüyor, ensesini ovarak başını kaldırır ve üzerlerinde parlayan bembeyaz aya bakar, sonra eğilerek o aydan daha güzel olduğunu düşündüğü Faye’e bakarken genç kız da ona dönmüş, gülümseyerek bekliyordur. Piz ona doğru bir adım atar ve yutkunurken Faye de heyecanlanmış, ellerini nereye koyacağını bilmiyor, arkasında birleştirirken ayaklarının üzerinde hafifçe yaylanır, o anda Piz yavaşça eğilerek onun dudaklarına uzanırken Faye de nefesini tutarak başını kaldırır ve dudakları birbirine dokunur..

İki genç, Nadera’nın parlak ay ışığı altında ilk defa öpüşürken ikisinin de dudaklarından başka hiçbir şeyleri birbirine dokunmuyor, ama tanrıların ülkesindeki binbir çeşit inançtan birine göre öpüşen dudaklardan ruhları buluşarak birbirine dolanıyordu...

Piz’in dudakları Faye’in dudaklarından ayrıldığında ikisi de küçücük nefesler alarak bir an daha gözleri kapalı bir şekilde beklerler, hemen sonra bir çift yeşil, bir çift de sürmeli mavi göz açılırken Faye dudaklarını birbirine bastırarak gülümser. Piz de mutluluktan ölüyorken Faye arkada birleştirdiği ellerini açarak iki yanına bırakır.

“Eshe haklıymış...”

“Ne konuda?”

“Sürme, işe yaradı...”

Piz gülerek başını eğdiğinde Faye de gülümser ve uzanarak delikanlının elini tutarken Piz gülümsemeyi unutmuş, bakışlarını eline çevirir, ikisinin parmaklarını birbirine geçerken Piz genç kızı tuttuğu elinden hafifçe kendine çeker ve diğer eliyle belini tutarak sarılırken Faye incecik, narin bir peri kızı, saçları sırtından aşağı dökülerek başını kaldırır.

“Çok güzel bir yürüyüşü...”

Piz başını sallayarak gülümserken mırıldanır:

“Düşmedim...”

Faye gülerek başını sallıyorken düşmedin der, Piz onun usul fısıltısıyla cesaret bulmuş, eğilerek *sevdiğinin* dudaklarını tekrar öperken Faye de elini kaldırarak delikanlının omzuna tutunur. İkisi de rüyada gibi tekrar öpüşürken bu seferki diğerine göre daha bilinçli, daha kontrollüken ayrıldıklarında ikisi de hızlı nefesler alıyor, birbirlerinin gözlerine bakıyorlardır. O sırada etraflarına buz gibi bir rüzgar estiğinde Faye irkilerek Piz’e sokulur ve başını çevirip ne olduğuna baktığında tekrar ormana döndüklerini görünce korkuyla etrafına bakınır.

“Nasıl—“

Piz de Faye’i sımsıkı sarmış, endişeyle etrafına bakıyorken Faye bu sefer yolu tanımış, Piz’in elini çekştirerek arkalarını gösterir.

“Binalar, döndük...”

Piz de dönerek ışıklar içindeki kampüse bakarken şaşkınlıkla bir ses çıkarır, yanındaki Faye ondan da şaşkın, Piz’in elini bırakmadan ondan uzaklaşırken mırıldanır:

“Eshe? Ona ne olacak?”

Piz bilmediğini mırıldanırken Faye’in gözleri dolmuş, ancak rüyalarında tanışabileceği neşelini arkadaşını hatırlarken az önceki soğuk rüzgar tekrar onu bulduğunda ürpererek Piz’e yansıtır.

“Üşüdüm, hadi gidelim. Neler olduğunu sonra anlatırız...”

Piz tamam diyerek üzerindeki fazla kumaşı açıp Faye’in omuzlarına sarar ve onu daha kendine çekerek yürürken Faye gülümseyerek erkek arkadaşının beline tutunur...

Faye ve Piz geri dönerken soğuk yüzünden bir ara koşmaya başlamışlar, ikisi de üzerlerindeki kumaşları tutarak ılık ılık olan restorana girdiklerinde profesörler masasındaki Miss Leti kaşlarını çatarak onların haline bakar. Faye ve Piz de genç kadını görmüş, hiç vakit kaybetmeden o tarafa koştururlarken Leti gülümseyerek arkadaşlarından izin istemiş, ona doğru gelen meleklerinin yanına gider.

“Çocuklar, bu giysileri nereden buldunuz?”

“Biz Nadera’daydık profesör!”

Leti gözleri büyüyererek ikisine bakarken onların yanından geçenler de şöyle bir bakıp gidiyordur. Leti diğer öğrencilere gülümseyerek iki Nadera kaçağı meleğini yanına alıp daha kuytu bir köşeye geçerken Faye heyecanla konuşur:

“Sabah yürüyüşe çıkmıştık, sonra bir anda sanki başka bir ormanda varolduk, binalar kayboldu, sonra bir anda Kaade’nin aslanı kükredi—“

“Kimin nesi?”

“Kaade’nin aslanı.”

Leti kaşlarını kaldırarak Piz’e bakıyorken delikanlı çok ciddi başını sallar.

“O kükreyince doğal olarak biz kaçmaya başladık. Ormanın bitiminde bir çayır vardı, oraya koştuk, sonra da bir anda kendimizi çölün ortasında bulduk—“

“Nadera’daydık!”

İkisi de heyecanla gülerek birbirlerine bakarken Leti de onların heyecanına gülümser.

“Okulumuzda Nadera tarafına öğrencilerin geçebileceği bir boyut kapısı yok çocuklar. Gittiğiniz yerin Nadera olduğuna emin misiniz?”

İkisi de hızla başlarını sallarken Faye açıklar:

“Çölde bir deve kervanı gördük, hemen yanlarına gittik. Çok iyi bir adam vardı, Akiiki, bizi köye götürdü. Orada Nadera’da olduğumuzu söyledi. Tanrıların saraylarından bahsetti—gerçekten oradaydık Miss Leti!”

Sarışın kız gülümsüyorken Leti de şaşkınlıkla gülerek Faye’in ellerini tutar.

“Peki nasıl döndünüz? Onu da anlatın...”

İkisi de bir anda sessizleşirken bakışlar kaçırılmaya başlar, Faye’in yanakları kızarıırken Leti gülümser.

“Belki de ikiniz birleşip bilmeden bir sihir yaptınız, olabilir mi?”

İkisi de bilmediklerini mırıldanırken Leti gülümser ve Faye’e dönerek usulca konuşur:

“Belki de sadece sen yaptın Faye...”

Faye şaşkınlıkla başını kaldırırken Leti daha da gülümseyerek başını sallar.

“Demek ki zamanı gelmiş. Gücünün ne olduğunu öğrenmek ister misin?”

Faye çok içinde sadece başını sallayabiliyorken Leti onun güzel saçlarını kulağının arkasına alarak tanrıçalığının zerafetiyle açıklar:

“Sen sevgili Faye, düşünceleri istersen gerçeğe dönüştürebiliyorsun. Öyle ki yeterince güçlü istersen boyutları bile atlıyorsun.”

Faye ne söyleyeceğini bilemiyor, başını çevirerek Piz’e bakar, sonra tekrar Miss Leti’ye dönerken yutkunur.

“Ben mi? Ben—boyutları mı atlıyorum? Yani ben mi bizi Nadera’ya götürdüm? Ama nasıl?”

“Henüz bilmiyorum. Nadera kadar güçlü korunan bir boyuta geçebilmek için çok aşırı bir duygu yoğunluğunda olmuş olman gerek. Bu yaşta ancak çok büyük ruhsal değişimlerde boyut değiştirebilirsin, bu da onlardan biri olabilir—“

“Tabii ya!”

Faye ve Leti, Piz’e dönerken delikanlı sanki yerçekimini bulmuş, heyecanla anlatır:

“Yürüyüşe çıktığımızda ikimiz de stresliydik doğal olarak, ilk yürüyüş falan...”

Faye gülümserken Piz devam eder:

“O arada o ormanlı yere gitmiş olmalıyız, sonra da ben Kaade’nin aslanından bahsedince deli gibi korktun, öyle ki bir yerleden bir aslan kükremesi duyduk—sonra kaçtık ve bum! Kaade, aslan derken hep o gitmek istediğin Nadera’ya kaçtın, farkında olmadan! Değil mi?”

Piz umutla Miss Leti’ye bakarken güzel tanrıça bu teoriyi beğenmiş, başını sallar:

“Olabilir, çok mantıklı. Geri dönüşünüzde de o büyük korkuna eş bir duygu yaşadıysan farkında olmadan ikinizi de tekrar olduğunuz yere getirmiş olabilirsiniz...”

Faye bu anlatılanlardan büyülenmiş, Miss Leti’nin ellerine biraz daha sıkı tutunurken güzel Profesör biraz da işin ciddi yanından bahseder:

“Bu sefer şanslıymışsınız çocuklar. Faye’in gücü oldukça farklı ve sınırları belirsiz bir güç. Annesi Miss Calis’in çok güçlü bir Ruh Özü Uzmanı olduğunu biliyoruz, onun güçlerinden böylesine bir yetenek çıkması çok heyecan verici, ama bu yaşlarda oldukça da tehlikeli.”

İki genç de başlarını sallarken Miss Leti Faye’e döner.

“Yarın sabah kahvaltıdan sonra benimle mutlaka görüş Faye. Beraber birkaç şey deneyelim, olur mu?”

Genç kız başını sallar ve kahvaltıdan sonra hemen geleceğini söyler. Leti de memnun olmuş, gülümserken ikisinin de iyi ve mutlu olduğunu görüyor, berrak sesiyle konuşur:

“Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir.”

“Çok...”

“Miss Leti?”

Leti tekrar Faye’e dönerken genç kız usulca sorar:

“Sizden bir şey rica edebilir miyim?”

“Tabii...”

“Nadera’ya gittiğimizde, kaldığımız köyde Akiiki’nin kızı Eshe vardı. Orada da geceydi ve biz birden yok olunca çok endişelenmiş olmalı. Bir şey yapabilir miyiz?”

“Hangi köyden olduklarını biliyor musun?”

Faye üzüntüyle başını iki yana sallarken Leti gülümser.

“Merak etme, ben bir yolunu bulurum...”

Faye’in yüzü tekrar aydınlanırken Leti başını sallar.

“Nadera köylerine çok sık yabancı misafir gelmez, sizin iyi olduğunuz haberini saldıığımızda bilenler bilecektir.”

Faye mutlulukla gülümseyerek çok teşekkür ederken Leti hiç önemli olmadığını söyler ve arkadaki masalarda onlara bakan arkadaşlarını işaret eder.

“Onlara da bir açıklama borçlusunuz sanırım...”

Faye ve Piz arkalarını dönerek onlara kara deliklerden fırlamış Ceres filleri gibi bakan arkadaşlarını gördüklerinde gülümseyerek el sallarlar, ama karşıdan bir tepki gelmeyince Leti gülerken onları masalarına yollar ve mutluluk tılsımı sahibi Jonathan’dan sonra ikinci özel kurbağa da arkadaşlarının yanına gider...

“NE YAPTINIZ?!”

Nicole bir anda coşunca Liv gülerek onu ellerinden tutarak zapteder ve Faye’in konuşmasına izin verir.

“Sonra?”

Faye hala bir rüyada gibi, üzerindeki turuncu elbisesiyle anlatmaya devam eder:

“Sonra Akiiki bizi evine götürdü, orada Eshe’yle tanıştık—“

“İsimlere bak!”

“Sen kendi ismine bak Jaden!”

Faye onlara gülerek tekrar konuşur:

“Bu elbiseyi de bana Eshe verdi zaten...”

Kızlar hemen iltifatlara başlamışken yok kumaşın rengi, yok dokusu, yok ne kadar yumuşak olduğundan bahsederler, sonunda havalanan ruhları tekrar bedenlerine kavuşunca Faye anlatmaya devam eder:

“Pazara gittik, deliler gibi dolaştık! O kadar güzeldi ki, anlatamıyorum! Keşke kürem yanımda olsaydı, ama hiç bilmiyordum ki!”

Kızlardan bir tur *keşkeler* duyulurken Jaden onların *bidibidisinden* sıkılmış, Piz’e döner.

“Sen de maymun olmuşsun Piz, o gözler nedir öyle?”

Jaden gülüyorken Piz gözlerini devirir, o sırada Faye uzanarak delikanlının masanın üzerinde duran elini tutar ve kız grubunun nefeslerini tutmasına aldırmadan Jaden’a açıklamada bulunur:

“Köy adetiymiş. Piz gibi yakışıklı erkeklerin gözlerine sürme çekince daha çabuk kendilerine bir eş bulup aile kuruyorlarmış. Maymun diyerek dalga geçmezsen iyi olur Jaden.”

Jaden’ın gülümsemesi Faye, Piz’in elini tutunca yamulmuş, hala yamuk duruyorken gözüyle malum noktayı işaret eder:

“Sürme de gayet güzel işe yaramış.”

Faye gülümseyerek ellerine bakarken Piz de mutlu, kız arkadaşını izliyordur. Kızlar işte şimdi özgürce *bidibidi* yapabilecekken Nadera anında ikinci plana düşmüş, Faye kıkırdamalar arasında sıkıştırılıyor, Piz Jaden tarafından gerçekten tebrik ediliyorken masanın karşı tarafındaki Owen su içiyordur, onun yanındaki Jonathan kaşlarını kaldırarak tek kelime bile etmez...

Yemek sonunda bittiğinde herkes doğal bir zamanlamayla kalkmış, kimse için yemekten sonra olacak önemli bir olay yok gibi görünüyorken Eliza için tam tersidir. Genç kız uzun akşam boyunca sürekli Owen’ı gözlemlemiş, birkaç kez göz göze geldiklerinde birbirlerine gülümsemişlerdir, onun dışında Owen sürekli Faye ve Piz’in maceralarını dinlemişken Eliza yemeğe gelmeden önce zaten çekiniyor, şimdi dehşet içinde böylesi gereksiz bir şeyi neden yaptığını kendine soruyordur.

“Saçmalama.”

“Ama sen de gördün!”

Eliza tuvalette Keera’yla konuşuyorken içeri başka kızlar girdiğinde öfleyerek elini kurular ve peçeteyi atıp dışarı çıkarken fısıldayarak konuşmaya devam eder:

“Sürekli gözü başkasında olan çocuğu ben ne yapayım Keera, söyler misin?”
“Gözü başkasında falan değil, şaşırdı sadece. Owen öyle bir çocuk değil—“
“Senelerdir tanışıyorsunuz zaten evet, süper arkadaşlar!”

Eliza ellerini iki yana açarak sahte bir mutlu surat yapar, sonra bahçeye çıkan kapıyı görünce solarken bir süre daha içerde durmaya karar verir.

“Unutmuş bile olabilir, o kadar şaşırdı.”
“Elizaaa..”
“Ne!? Gıcık olabilirim ama ben de bir kızım, hatırlatırım.”
“Çok da güzel bir kızsın, hadi...”

Eliza gözlerini devirerek bahçeye çıkarken soğuk hava yüzüne çarptığında daha da ayılarak bahçenin kuzey köşesine yürümeye devam eder...

“Gidebilir miyim artık?”

Owen dönerek yanında oturan Jonathan’a bakar ve iç çekerek tekrar oturduğu yerden bahçeyi izler.

“Ben de mi aynı şeyi yapıyorum?”
“Sen tam tersini yapıyorsun, ama merak etme, sırf sana ait olan bir şey elinden gitti diye kılık ediyorsun—“
“Faye hiç benim olmadı ki...”

Jonathan *tabii* diyorken arkaya yaslanır ve o anda sağ taraftan gelen Eliza’yı görünce derhal ayağa fırlar.

“Kaçıyorum ben, geliyor!”

Owen sağ tarafına dönerken Jonathan çalılarının arasından tüymüş, Eliza onu görmeden ilerliyorken Owen ayağa kalktığında genç kız karanlık bahçede onu fark eder ve o tarafa yürürken gülümser...

Marie Digby – Spell

*Empty stage, with nothing but this girl,
Singing this simple melody and
Wearing her heart on her sleeve...*

*But you see, I'm not that graceful, like you,
Nor am I as eloquent,
But just a simple melody
Can change the way that you see me...*

“Senden önce gelmiş bile, ben gidiyorum...”

Eliza, Keera’nın gidişiyle bir an yapayalnız kalmış, adımları yavaşlarken uzakta Owen’ın ona döndüğünü görür, o arada çalılarının arasında da bir şey hareket ederken genç kız o tarafa aldırmadan Owen’a doğru yürüyor, delikanlı ayağa kalktığında gülümser.

İkisi de Owen’ın az önce oturduğu bankın önünde ayakta duruyorken Eliza ellerini koyu mavi paltosunun ceplerine sokarak hafifçe yaylanır.

“Yemekler güzeldi, değil mi?”

Owen onaylayarak başını sallarken Eliza etrafına bakıyor, soğuk gecede nefesi beyaz bir buhar olarak çıkıyorken bakışları sonunda Owen’a dönebildiğinde genç kız omuzları düşerek konuşur:

“Kıvrınmasak?”

Owen da gülerek başını sallar.

“Daha sıcak bir yere gidelim mi? Cafe’ler sabaha kadar açık—“

“Burada buluşalım dediğin için özel bir şey—“

“Kartı yazarken aklıma başka bir yer gelmemiştii.”

Eliza gülümseyerek başını sallar ve ilerdeki Uzay Cafe’yi gösterir.

“En yakın orası var, hadi gel...”

Owen tamam diyerek ona önden yolu gösterince Eliza gözlerini devirerek güler.

“Prens, her yerde prens...”

“Kibarlığın yeri olmaz—“

“Kasmasak dememiş miydin ben?”

Owen gülerken Eliza da hafiflemiş, ikisi beraber yeşil ışıkları hala yanan Uzay Cafe’ye giderler...

Uzay Cafe’nin gece vardiyası çalışanlarından sevimli bir kadın ikisine de sıcacık birer fincan sütlü kahve getirir ve küçük bir tabakta da tek lokmalık kalp kurabiyeleri masaya bırakırken Eliza gülümseyerek teşekkür eder, Owen da kadına gülümser ve dikkatini Eliza’ya verirken genç kız kurabiyelerden birini alarak inceler.

“Kaç milyon tane yapmışlardır acaba...”

Owen bilmediğini mırıldanırken Eliza kurabiyeyi ağzına atar ve minnacık şeyi yavaş yavaş yerken Owen’a bakar. İkisi yine sadece bakışyorken Eliza sonunda lokmasını yutmak zorunda olduğunu biliyor, kahvesine uzanır ve bir yudum alıp bırakırken Owen hala konuşmuyordur.

“Kibarlık bu mu oluyor? Buluşmaya çağırıp sonra konuşmamak?”

Owen gülümser.

“Daha ne kadar alakasız konuya gireceksin diye merak ediyordum.”

“Ah! Hem kibar, hem *komik*.”

Komik prens daha da gülümserken Eliza yine bakışlarını kaçırarak kendini delikanlının gamzelerinden kurtarır. O anda Owen sanki ona yeterince işkence ettiğini anlamış, konuşur:

“Artık gidip gelmiyoruz, biliyorsun...”

“Evet, Faye anlatmıştı. Neden diye sorsam?”

“Bir yere varmıyordu, işler biraz karıştı...”

Eliza anlayışla başını sallarken Owen önündeki kahve fincanını çeviriyor, mırıldanır:

“Geçen dönem sana anlattığım *detay* sohbetini hatırlıyor musun?”

“Hani şu ilk öpüştüğümüz o *detay* sohbeti mi?”

Owen hafifçe gülümserken başını sallar.

“Evet o...”

Eliza kahve fincanını tekrar dudaklarına götürürken kahveye doğru mırıldanır:

“Unutmak mümkün mü?”

Owen bakışlarını ona kaldırarak Eliza’yla göz göze gelirken genç kız fincanı indirdiğinde iç çekerek konuşur:

“Bazen acaba bana anlatmana izin verdiğim için hata mı ettim diye düşünüyorum—“

“Bana kalsa anlatmayabilirdim, ama sen sordun—“

“Çünkü çok garip davranıyordun! Bir şeyler olduğu belliydi—“

“Başka bir zamanda sana aşık olmam gibi mi?”

“Owen...”

Eliza arkasına yaslanarak solundaki pencereden dışarı bakarken Owen usulca özür diler.

“Rahatsız olduğunu biliyorum, üzgünüm.”

“Rahatsızlıktan değil...”

Owen bir şey söylemiyorken Eliza önüne dönerek masaya tekrar yaklaşır.

“Garip değil mi ama? Sen gidiyorsun, başka bir zamanda başka bir Eliza görüyorsun, onunla öpüşüyorsun falan—biz burada öpüşmedik, ama öpüşmüş gibi hissediyoruz, çok garip Owen. Ben kendim tuhaf bir kız olmasam kaldırabilir miydim bilmiyorum—“

“Sen tuhaf değilsin—“

“Öyleyim! Hayaletlerle konuşuyorum, hatta bir de hayalet arkadaşım var, daha ne kadar tuhaf olunabilirse—“

“O zaman hepimiz tuhafız.”

Eliza buna itiraz edemezken başını sallar.

“Hepimiz tuhafız, tamam.”

“Hem anlattıklarım burada olanlardan çok da farklı değildi—“

“Dersler ve okul gösterileri, evet. Ama sen, ben.. onlar...”

Owen da buna itiraz edemiyeceği Eliza bir tane daha kurabiye alır ve parmaklarının arasında çevirirken mırıldanır:

“Bu akşam Piz ve Faye’in hikayelerinde nasıl baktığınızı gördüm.”

Owen hızla başını kaldırırken Eliza hala kurabiyesine bakıyor, konuşur:

“O kıskançlık da mı geçmişti?”

“Kıskanmadım—“

“Yalan söyleme...”

Owen cevap vermeyince Eliza kurabiyeyi masaya bırakıp delikanlıya bakar.

“Diğer tarafta da sana elli kere söylediğim şey değil miydi bu? *Faye konusunda karar ver, sonra bana gel* Owen dememiş miyim?”

“Faye konusunda karar verilecek bir şey yok ki! Faye’i ben sadece birkaç senedir tanıyorum—“

“Ne fark eder?! Aklın karışık Owen. Oradaki Eliza, buradaki Faye, oradaki Faye, buradaki Eliza, hepsi birbirine karışmış. Aslında bu akşam gelmeyecektim biliyor musun?”

Owen *neden* diye soramıyorken Eliza onu kurtarır ve sorulmamış soruyu cevaplar:

“Sen ne kadar kibar da olsan, ne kadar prens de olsan aklın en az diğer şaşkınlara gibi karışık. Jonathan’ın yarattığı karmaşayı görüyoruz işte, senin için de aynı şey geçerli aslında. Tek şansın, ben olanları biliyorum, ama bir şey yapamıyorum.”
“O zaman benim bir şey yapmama izin ver...”

Owen oturduğu yerden kalkarken Eliza korkuyla geriler.

“Ne?”

Delikanlı cevap vermeden onun yanına gelir ve bıraktığı küçücük boşluğa oturup genç kızın yüzünü tutarken Eliza çığlık atmak ister, ama ona vakit kalmadan Owen’ın dudakları onun sesini de, nefesini de keserken Eliza kasılarak Owen’ın kazağına asılır.

Owen fazla abartmadan Eliza’yı öper ve geri çekilip ayağa kalkarken Eliza’nın elleri kazakta asılı kalmış, o da oturduğu yerde ileri sürüklenir, Owen elleri görünce tekrar önündeki kıza eğilirken Eliza bilincini kazanmış, delikanlıyı göğsünden ittirerek kendine yer açar ve o aradan kaçıp ayağa fırlar.

“Önce izin alman gerekiyordu!”

“İstesem vermezdin!”

“Aynen öyle!”

Delikanlı kendini savunacakken Eliza dinlemek istemiyor, heyecandan ve korkudan ölecek, elini kaldırdığı gibi prensin suratına tokadı indirir.

“Tuhaf falan olabilirim, ama ben de bir kıyım, hatırlatırım! İlk öpücüğümü benden böyle çalamazsın!”

Owen yüzünü tutarak şokla önündeki genç kıza bakıyorken Eliza nefes nefese bir an daha ona bakar, sonra koşturarak Cafe’den çıkıp giderken Owen geride kalmış, az önce kahvelerini servis eden garson kadınla gereksizce göz göze gelir...

Owen ancak bir saat sonra odasına dönebilmiş, yüzünden düşen bin parçayken hala ayakta olan Sam kapıyı açarak onu karşılar.

“Bu ne hal?”

“Tokat...”

Sam kaşlarını çatarken Owen içeri girmiş, gidip yatağının ucuna oturur.

“Eliza onu öptüğüm için bana tokat attı.”

Sam kapıyı kapatarak masasının başındaki iskemleyi çeker ve gelip Owen’ın karşısına otururken sorar:

“Neden?”

“İzin istemeden öptüm çünkü. *İlk öpücüğümü benden böyle çalamazsın* dedi.”

Sam yüzünü buruştururken Owen iç çekerek arkaya uzanır.

“Niye her şeyi berbat ediyorum ben?”

“Hiçbir şeyi berbat etmemişsin, abartma—“

“Kız bana tokat attı Sam. İlk öpücüğünü *çalmışım*.”
“Sadece atılıp kızı öptün mü? Ondan önce ne konuştunuz?”

Owen tekrar doğrulurken cevaplar:

“Faye ve Piz olayında nasıl baktığımı görmüş, hala karar veremediğimi söyledi. Her iki zamandaki Faye’ler ve Eliza’lar karışmış, aynı Jonathan gibiymişim, ama şanslıymışım çünkü o olanları biliyormuş, ama bir şey yapamıyormuş. Ben de öyle dediğinde o zaman ben bir şey yapayım dedim ve kalkıp öptüm.”

“Çok da kötü yapmamışsın—“

“Ama bana tokat attı Sam! Sonra da arkasından koşup gitmedim! Oturdum. Garson kadın sürekli bana bakıp durdu, oradan bile çıkamadım.”

Sam elinde olmadan hafifçe gülümserken sonra hemen kendini toparlar ve kaşlarını çatır.

“Olsun, sabah olunca özür dilerdin—“

“Özür dilemek istemiyorum. Özür dilersem sanki onu öpmek bir hataymış gibi düşünecek—“

“Kız sana tokat atmış, bir yerde bir yanlış yapmışsın demek ki, özür dilemek lazım...”

Owen arkadaşına bakarak yine derinden bir iç çekerken Sam uzanarak onun omzunu tutar:

“Olsun, yarın düzelir. Konuşursunuz—“

“Konuşmazsa?”

“Ben konuşurum, giderim anlamsız gereksiz sorular sorarım, zorla cevap alırım, derdini öğrenirim. Nasılsa yalan söyleyemez.”

Owen gülümserken Sam tek kaşını kaldırarak profesyonel yalan makinesi gülüşünü verir ve arkadaşını omzunu hafifçe sıkarak kalkar.

“Uyuyalım, yarın yine kanatlarla uğraşacağız...”

“En azından derslerde tepemizde durmuyorlar.”

Sam bunun için şükrederken çalışma masasının lambasını kapatır ve yatağına ilerlerken Owen da üzerini çıkarıyordur, ışıkları açmaz...

Blue – Signed, Sealed, Delivered I’m Yours

“Hadi derse geç kalacağız!”

“Tamam, dur!”

Alexa öfleyerek bekliyorken Jonathan elinde bir kalem, boş bekleyen kanatlara bakarak düşünüyordur. Delikanlı kendi kendine bir şeyler mırıldanır, sonra beğenmez ve düşünmeye devam ederken Alexa artık sıkılmış, kalemi onun elinden alarak karta eğilir, bir şeyler yazar ve kanatlara verip *Cora Rosenthal’a Jonathan Lysander’dan* diyerek yollarken pembe kanatlar sevgiyle çırpılarak uzaklaşır. Jonathan şokla içinde ne olduğunu bile bilmediği mesajının gidişini izliyorken Alexa keyifle gülümser ve arkadaşının koluna girip onu sürüklerken konuşur:

“Cevap gelirse anlarsın, hadi yürü!”

Jonathan kekeleyerek bir şeyler zırzırlıyorken Alexa duymamaya çalışıyor Matematik dersi için pelte Concon’u çekiştiriyordur...

Öğle arası...

Jonathan önündeki yemeğe dokunmamış, iki masa ötesindeki Cora'yı izliyorken genç kız bugün daha bir neşeli, yemeğini yiyor, arkadaşları ve ikiziyle sohbet ediyor, ama bir türlü başının üzerinde uçuşan kanatlara dokunmuyordur. Jonathan kafayı yiyecekken onun yerine yemeğini yemesi gerektiğini söyleyen Nicole yanına oturur.

“Alexa anlattı, oh, iyi olmuş.”

Jonathan bir şey söylemeden önündeki makarnayı çatallarken Nicole yanındaki delikanlının sıkıntısından keyif alıyor, meyve suyunu yudumlar..

Dersler bitmiş, tenefüsler bitmiş, *gün bitmiş*, Jonathan hala bir cevap alamamışken onun dışında herkes bu durumdan hoşnut gibi görünüyordur. Kararsız, düşüncesiz ve muhtemelen şu anda bilerek işkence edilen prens sabahki notu gönderen birinci celladının yanına gider.

“Ne yazdın sen o nota?”

Alexa yanındaki Anna'yı bırakıp Jonathan'a dönerken haince gülümser.

“Bilmem...”

“Alexa, bana bak—“

“*Bilmem.*”

Jonathan hırıldayarak bir şeyler homurdanırken Alexa delikanlıya bir öpücük atar ve idamlık kurbanı bırakıp keyifle Anna'nın koluna girerek yürümeye devam eder...

Yemekten sonra herkes ders çalışmak için Michiou ortak odasında toplanmış, Pembe Hafta en çok bu kırmızı odada onların peşine takılıyorken kalabalığın yüzde doksanının ders çalışmaya aldırmadığı bellidir. Kanatlardan mesajlar alınıyor, muhabbetler ediliyorken bir tek *zavallı* Jonathan bir şey yapamıyordu.

Alexa onu başından savdıktan sonra delikanlı sürekli o mesajda ne yazdığını öğrenmeye çalışmış, ama kimse bilmiyorken bir de üzerine nasıl bilebileceklerini soruyorlardı, mesajı Alexa yazmamış mıdır, gidip ona sorması gerekiyordu. Jonathan da gerçekten bunu *hiç düşünmemişken* tek yaptığı şey bütün gün Cora'yı izleyip kendi tepesinde uçan kanatları hırpalamak olmuştur. Şimdi de bir avuç kanadı alıp mesajlarını onlardan koparıyorken yanında oturan Liv zavallı yaratıklara yapılan işkenceyi görünce Jonathan'ın kolunu çimdirir.

“Ne yapıyorsun! Onların ne suçu var!?”

Jonathan bir avuç daha alıp mesajları bir güzel kopartırken Liv onun ellerine vurarak kanatları serbest bıraktırır.

“Bırak! Bıraksana—“

“Sana ne! Benim kanadım, istediğimi yaparım—“

“Okulun kanatları onlar!”

Jonathan'ın parmaklarının arasındaki pembecikler uçmaya çalışırken Liv ona vuruyor, Jonathan da genç kıza karşılık veriyorken ikisi de sonunda yenilmeyince bağırırlar ve Concon kanatları bırakıp ayağa fırlarken bağırırlar:

“BİRİSİ BANA O KARTTA NE YAZDIĞINI SÖYLESİN!”

Ortak odadaki herkes susarken Jonathan bir anda etrafını saran sessizlikle nerede olduğunu hatırlar ve etrafına bakarken kapıdan henüz giren Cora’yla gözgöze gelince nefesini tutar. Sarışın kız bir an delirmiş çocuğa bakmış, sonra kaşlarını hafifçe kaldırarak yanındaki arkadaşıyla konuşmaya devam etmişken odanın kilidi de çözülmüş, yine sesler yükselirken Jonathan elini alnına vurarak yere çöker, diğer kurbağalar ve pek değerli suç ortakları da çok hain bakışlar paylaşarak gülümserler...

İki gün sonra...

“Eliza biraz konuşsaydık—“
“Hala kızgıyım, git!”

Eliza koştura koştura uzaklaşırken Owen ellerini indirerek bahçenin ortasında öylece kalır, arkasından Sam gelerek arkadaşının omzuna kolunu atarken gözünü kısarak Eliza’nın arkasından bakar:

“Utaniyor bence.”
“Acımdan zevk alıyor—bütün kızlar böyle mi?”

Sam bilmediğini mırıldanırken o anda arkasından çekıştırılarak zorla döndürülür ve Jonathan’la yüz yüze gelir. İkinci prensin suratında manyak gibi bir gülümseme varken Sam gözleri büyüyerek başını iki yana sallar:

“Hayır, hayır Jonathan—“
“Eeeevveeeett!”

Sam hayır diye bağırarak koşmaya başlarken Jonathan da onun arkasından koşuyordu:

“Kötü bir şey mi yazıyor!?”
“HAYIR!”
“İYİ BİR ŞEY Mİ YAZIYOR!?”

Sam inleyerek yine *hayır* derken tüm gücüyle bir depar atar ve Jonathan’ın giremeyeceği bir yer ararken ilerde kızların o tarafa geldiğini görünce ellerini sallayarak oraya koşar:

“KURTARIN! SALDIRI!”

Kızlar derhal biricik Sam’lerini arkalarına alarak Jonathan’ın önünde bir barikat oluşturlarken manyak prens kızların önüne geldiğinde tam ortadaki Faye’in önünde durarak nefes nefese sorar:

“Soru sorma hakkımı kullanıyorum—“
“Hayır, arkadaşının güçlerini kötü yönde kullanıyorsun.”
“Bunun için seni müdüre şikayet edebiliriz Jonathan.”

Jonathan şokla Rose’a bakarken genç kız hiç de normalde olduğu gibi masum ve içten değil, kollarını kavuşturmuş, tıpkı diğerleri gibi bir şeytan kesilmişken bir darbe de sol taraftaki Anna’dan gelir:

“Rose haklı, Sam’e istemediği bir şey yapıyorsun. Sırf yalan söyleyemiyor diye ona ait özel bir sırrı zorla öğrenmeye çalışıyorsun—“
“Biraz daha ileri gidersen İblis Paktı’nı hiçe saydığın için seni evren mahkemelerinde bile yargılayabilirler—“
“Yok artık!”

Kızlar gayet ciddi, başlarını sallarlarken Jonathan yumruklarını sıkar ve sinirle garip bir ses çıkararak arkasını dönerken kızlar kahkahalarını bastırmaya çalışıyor, Sam ise gerçekten korktuğunu söyleyerek Liv'e sokuluyordur...

Pachelbel – Canon in D Major (Piano Version)

Üç gün sonra, Pembe Hafta'nın son gecesi...

“Özür dilerim, gerçekten—“
“Kızgıyım.”

Owen suratına kapanan telefonla gözlerini kapatır ve ahizeyi indirip derin bir nefes alırken Sam aynanın karşısında bu akşamki özel yemek için giyiniyorken tuzu kuru erkekler kategorisinde bir sevgili sahibi olarak siyah gömleğini giymiş, saçlarını düzeltiyordur.

“Yemekte gönlünü alırsın, cidden.”

Owen pek emin değilken Sam dönerek yatağın üzerinden ceketini alır.

“Kızgın değil, utanıyor, merak etme.”
“Her iki durumda da benim suratıma kapılar ve telefonlar kapatılıyor—“
“Hak etmişsin—“
“Sen çok rahatlamaya başladın Sam.”

Sam sırtarak kaşlarını indirip kaldırırken Owen gözlerini devirir, kalkıp gardrobunun başına gider ve yalnız erkeklerin rengi olan beyaz gömleğini alır...

Faye iç çamaşırları içinde kendine elbise arıyorken gardrobundaki beyaz renkli elbiseleri iter ve artık erkek arkadaşı olan bir genç kız olarak uçuk pembe bir tanesini çekerken mutluluktan parlıyor, elbiseyi yatağa bırakarak sırtındaki fermuarı indirir. O sırada Eliza banyodan odaya giriyor, Faye'in pembe elbisesiyle yaşadığı aşkı görünce gülümseyerek yatağına oturur.

“Bir anda böyle açılacağını bilseydim Piz'i daha önce bilgilendirirdim.”

Faye gülerek elbisesini başından aşağı bırakır, pembe kumaş genç kızın narin kıvrımlarından inerek üzerine otururken Eliza onu izliyor, iç çeker.

“Beyaz giymekten nefret ederim ben.”
“Ama giymek zorundasın, huysuzluk etme Eliza, lütfen—fermuarımı çeker misin?”

Eliza elindeki havluyu bırakıp Faye'in arkasına geçer ve fermuarı çekerek şık elbisenin sırtını düzelterek aynadan Faye'le göz göze gelir.

“Günlerdir Owen'la konuşmuyorum, fark ettin mi?”

Faye şokla Eliza'ya bakarken koca bir hafta geçmiş, ama hiç o akşam neler olduğunu sormadığını fark eder ve bir anda pişmanlıkla arkasını dönerken Eliza elini aralarında sallayarak önemli olmadığını söyler.

“Boşver, iyi oldu. Sen de bilseydin o kadar kolay reddedemezdim—“
“Ama neden reddettin, neler oldu?”

Eliza yine önemli olmadığını söylüyorken gidip yatağına oturur ve yüz havlusunu katlamaya başlarken Faye de geçip onun karşısında yatağa oturur.

“Owen kötü bir şey mi söyledi?”

“Hayır...”

“Ne yaptı peki?”

“Beni öptü...”

Faye sessiz kalırken Eliza dönerek ona bakar.

“Bak, iyi ki bilmemişsin.”

Faye şaşkınlıkla kendine gelirken kaşlarını çatır.

“O ne demek şimdi?”

“Owen’la senin yüzünden kavga ettik Faye.”

Sarışın kızın ağzı açılır ama kelimeler çıkmazken Eliza anlatır:

“Owen seni kıskanıyor—“

“Owen beni kıskanmaz Eliza, yanlışın var—“

“Sen gerçekten kör olmuşsun.”

Faye yine sessiz kalırken Eliza yataktan kalkarak katladığı havluyu bir kenara atar.

“Owen seni ve Piz’i kıskanıyordu, o akşam siz muhteşem romantik Nadera gününüzü anlatırken nasıl baktığını görmemiş olabilirsin. Yemekten sonra buluştuğumuzda da ben ona hala kafasının karışık olduğunu söyledim, karar vermesini istedim—“

“Karar verilecek bir şey yok, ben asla Owen’a—“

“Sana bir şey demiyorum zaten Faye! Owen’ın nasıl hala iki zamandaki gerçekleri karıştırdığını söylüyorum, hatta şimdi daha beter!”

Eliza ellerini açarak banyonun kapısına yaslanırken Faye ne diyeceğini bilemiyor, pembe eteklerini tutarak ayağa kalkar.

“Ne daha beter, neden daha beter? Ne yapmışız ki biz Eliza?”

“Kimseyi suçlamıyorum! Kendini savunmaya geçme hemen—“

“Suçluyorsun ama bir şeyler yapıyorsun! Ben de merak ediyorum, ne demeye çalışıyorsun?!”

Eliza derin bir nefes alarak kapıdan ayrılır ve odanın içinde dolaşmaya başlarken elini kolunu sallayarak açıklar:

“O gidip geldiğiniz zamanda *taaaaa* bebeklikten beraber olan aşıklar gibiydiniz, o şekilde bir sürü zaman geçirdiniz, oradaki Eliza da Owen’a aynı şeyi söylemiş, defalarca hem de! Faye’e olan duygularından emin ol, sonra gel demiş! Faye yetmemiş Owen bir de üst sınıftan bir kıza aşık olmuş! Eliza öyle ortalıkta dolaşsın dursun tabii!”

“*Şimdi daha beter* derken ne demek istedin!?”

“Şimdi o bebeklikten gelen kardeşlik kavramı da yok! Bütün bunlara rağmen Owen hala sana hayran!”

“Çünkü ben onun arkadaşayım Eliza!”

Eliza ellerini indirerek susarken bu sefer Faye mikrofonu almış, konuşur:

“Bence problem Owen’da değil, sende! O hikayeleri o kadar çok dinledin ki asıl senin aklın karışmış! Owen seni öptüyse senden hoşlandığı içindir—“

“Bence kendine senden hoşlanmadığını ispatlamaya çalışıyordu! Şimdi de yapabileceği başka bir şey olmadığı için özür diliyor! Seni de Piz’e kaptırdı, yalnız kaldı!”

Faye dehşet içinde duyduklarını anlamaya çalışırken Eliza bir kere alev almış, daha da bastırır:

“O gün Owen’ın notunu açtığımda seni de gördüm!”

“NE!?”

“EVET! NEREDEYSE BİR SENEDİR BERABER YAŞIYORUZ, NEYE ÜZÜLÜP NEYE ÜZÜLMEDİĞİNİ ANLIYORUM BEN! GELİP SANA SORDUM, EVET DERSEM NE OLUR DEDİM! ANLAMAMAZLIĞA VURDUN!”

“ÖYLE BİR ŞEY YAPMADIM! BEN PİZ’LE BERABERİM!”

“AMA BU OWEN’A AŞIK OLDUĞUN GERÇEĞİNİ DEĞİŞTİRMEZ!”

“ÖYLE BİR ŞEY YOK ELIZA SAÇMALAMA!”

Eliza *var!* diyerek döner ve odadan çıkıp kapıyı çarparken Faye bütün mutluluğu taşlar altında ezilmiş bir şekilde, boğazında bir yumruyla tekrar yatağa oturur ve elbisesinin pembe eteklerini ellerinde sıkarak derin nefesler alır...

Eliza koridora çıkmış, pijamları içinde binalar arası geçiş tünellerinin birine koşturuyorken Pierce’a gidene girer ve tüm gücüyle koşarak uzaklaşırken Nicole ve Veronica’nın odasına geldiğinde kapıyı çalar, bekleyemiyor, bir daha, *bir daha* çalarken sonunda kapı açıldığında Nicole, Eliza’nın perişan yüzünü görmüş, ne olduğunu sorarak onu içeri alır.

“Eliza, titriyorsun!”

Eliza ellerini sallayarak içeri giriyorken pembeler içindeki Veronica’da oraya gelmiş, arkadaşını kollarından tutarak yüzüne bakar.

“Ne oldu? Birine bir şey mi oldu!?”

“Çok kötü şeyler söyledim, Faye’le kavga ettik! Çok çok kötü şeyler söyledim.”

Eliza elini ağzına kapatarak odanın içinde dolaşmaya başlarken Veronica, Nicole’e bakar, beyazlı kız pembeliyle göz kırparak kapıyı gösterir, Veronica çantasını da alarak çıkar ve Dickie’nin odasında olacağını söyleyerek kapıyı kapatırken Nicole, Eliza’yı oda turunun ortasında tutarak durdurur.

“Otur şuraya ve ne söylediğini anlat, kötü olup olmadığına ikimiz karar verelim. Hadi...”

Eliza dudağını kemirerek başını sallar ve gidip yatağa otururken Nicole de yanına oturur, Keera da sessiz, ikisi de Eliza’nın konuşmasını bekliyorken siyah saçlı kız derin bir nefes alır...

“Hey, Faye!”

Sam gülümser ve bir hışımla o tarafa gelen Faye’e el sallarken genç kız şöyle bir gülümser, sonra Sam’i geçip hala aralık olan kapıdan içeri girerek arkasından kapatır ve siyah papyonunu bağlayan Owen’la göz göze gelir.

“Eliza’yla çok ağır bir kavga ettik Owen. Hem de benim haberim olmadan, benim yüzümden!”

Owen papyonu bırakıp Faye’e doğru bir adım atarak sorar:

“Ne dedi?!”

“İkimizin de birbirimizi kıskandığımızı ve senin geçen hafta onu sırf kendine bana aşık olmadığını kanıtlamak için öptüğünü!”

Owen iç çekerek başını iki yana sallarken Faye ellerini iki yana açarak sesini biraz daha yükseltir:

“Tepkilerine birazcık daha dikkat edemez misin Owen! Piz’le o akşam döndüğümüzde çocuğu dövecek gibi bakıyordun! Öyle davranmaya hakkın yok!”

“BEN Mİ DÖVECEK GİBİ BAKIYORDUM!?”

“BEN ASLA ELIZA’YLA SENİN ARANDA DURMADIM! ZAMANINDA O ÜST SINIFTAKİ KIZA AŞIK OLDUĞUNDA DA—“

“KATHARINE!

“HER NEYSE!”

Faye nefes nefese gerilerken Owen da ona bakıyor, başını eğerek derin bir nefes alır.

“Ben hiç seninle diğer kızların arasında durmadım, sen de aynını yap lütfen. *Lütfen*, Owen.”

Owen başını kaldırarak kahverengi gözlerini Faye’e diker ve kuru bir sesle konuşur:

“Ben hiç aksi bir şey yapmadım.”

“Bilerek yapmadın belki evet—hatta sadece seni bile suçlamıyorum, ben de yaptım! Konu sana gelince ben de saçma sapan hassaslaşıyorum—“

“Saçma sapan değil, ben seni seviyorum Faye—“

“Biliyorum, ama bunu diğerleri anlayamaz, hele Eliza, *hiç* anlayamaz Owen. En baştan ona her şeyi anlatmakla hata ettik. Diğerleri gibi genel şeyleri bilseydi, bizi bilmeseydi—“

“Kendisi sordu—“

“Fark etmez...”

Owen karşılık vermeden sessizleşirken Faye iç çekerek kapıya yaslanır.

“Sen Eliza’yı istiyorsun, ben ne istediğimi bilmiyorum, Eliza ikimizin birbirimizi istediğini sanıyor, Piz beni istiyor, ben mutlu oluyorum, ama bir türlü herkes tatmin olamıyor. Ne yapayım bilmiyorum.”

“Bir şey yapma, bırak, düzelir...”

“Eliza öyle şeyler söyledi ki Owen. Yalanlayamadım bile. Ona ne diyeceğim?”

“Senin bir şey söylemene gerek yok, benim konuşmam gerek, ama kendimi dinletemiyorum—“

“Bir yolunu bul o zaman, çünkü ben yine aynı şeyleri yaşamak istemiyorum—“

“Sen de neyi istediğine karar ver.”

Sarışın kız yutkunarak bir an dururken Owen ona bakıyor, sonra aynaya döner ve tekrar papyonunu bağlamaya devam ederken sakince konuşur:

“Eliza’yla bu akşam konuşmaya çalışırım—“

“Gelip gelmeyeceğini bilmiyorum, odadan çıkıp gitti.”

“Bulurum o zaman...”

Faye usul bir *tamam* mırıldanır ve arkasını dönüp kapıyı açarken Owen da aynadan onun gidişini izliyor, papyonu bırakarak kapanan kapıya bakar...

“Söyleyeceklerimi yanlış anlama Eliza, Faye arkadaşım olduğu için onu koruyormuş gibi görünmek istemiyorum...”

Eliza gözleri dolu bir şekilde başını sallarken Nicole anlayışlı olmaya çalışarak usulca konuşur:

“Owen’la aranızda ne geçerse geçsin olanlar yüzünden Faye’i suçlamaya hiç hakkın yok. Hele de böylesine mutluyken nasıl onu bu kadar üzebilmişsin?”

Eliza başını eğerek sesini çıkartmazken Nicole devam eder:

“Seni de anlıyorum, etrafında sürekli gözüne gözüne sokulan güçlü bir bağ varken kendi elinde olanlardan emin olamıyorsun, ama Faye herhangi bir kız gibi değil. Başkası kırılmasın diye o kız kolunu keser, kanını sana verir.”

Siyah saçlı kız kaçamak bir bakışla yanındaki sarışına baktığında Nicole ciddidir.

“Ciddiyim, yapar. Sırf Owen’ın sana yolladığı bir notu kıskanmış gibi görüldüğü için ona bu kadar ağır şeyler söylememeliydin. Owen’ın seni neyi düşünerek öptüğünü bilemem, onu da ikiniz konuşarak halledeceksiniz, ama Faye’i yok yere üzmüşsün, bence gidip özür dile. Bu gece o somurtursa hiçbirimiz eğlenemeyiz...”

Eliza burnunu çekerek başını sallarken Nicole onu daha fazla sıkıştırmadan arkadaşına sarılır.

“İş gıcıklık yapmaya gelince benden iyisini bulamazsın, biliyorsun. Haklı haksız dinlemem, ama bu konuda gerçekten ikiniz de hiç gereği yokken birbirinizi kırmışsınız—“
“Faye hiçbir şey yapmadı, hep ben bağırdım. Sonra da kaçtım zaten...”

Nicole gülümserken Eliza’yı yanağından öperek bırakır.

“Koş o zaman geri dön, hala odadaysa özür dile. Onun şaşkınlığıyla bakarsın geçip gidiverir.”
“Ya gitmezse?”
“Başını eğer ne söylerse dinlersin. Faye bizim gibi kaba kuvvet kullanmaz, korkma.”

Eliza asıl ondan korktuğunu söylüyorken Nicole itiraz etmez.

“Hadi..”

Eliza yine burnunu çeker ve elindeki buruşuk mendille gözlerini silip kalkarken Nicole onun yavaş hareket ettiğini görünce ellerini çırpar.

“Hadi! Hadi! Birazdan kavalyeler kapılara dadanacak! Koş!”
“Tamam, tamam!”

Eliza kapıyı açıp koşturmaya başlarken Nicole onun arkasından bakar, sonra kapıyı kapatıp yalnız başına hazırlanmaya devam eder...

Eliza, Sinclair koridorlarında koşuyorken kendi katlarına geldiğinde ilerde ayağı takılıp sendeleyerek Piz’i görünce gülümser, sonra daha da hızlı koşarak onu geçerken Piz zaten darbe almış, bir de omzuna tutunup onu geçen kıza bakarken Eliza odaya dalarak Faye’e seslenir:

“Faye! Özür dilerim!”

Faye yatağında oturmuş, burnunu çekerek elindeki mendili parçalıyorken Eliza onu görünce ağlayarak arkadaşına koşar ve boynuna sarılıp sınıksız tutarken Faye ona karşılık vermiyor, ama itmiyordur da...

“Çok kırıldım Eliza...”
“Biliyorum, çok kötü şeyler söyledim! Çok çok özür dilerim! Ama haklısın—“

Eliza geri çekilerek Faye’in ağlamaktan kızarmış gözlerine bakar ve devam eder:

“Ben korkağım, ben kendime güvensizim! Ondan oluyor her şey, asla senin bana bir kötülük yapacağını düşünmem! Owen’la buluşmaya git diyen sendin! Evet de diyen sendin, aptalım ben! Lütfen bana kızma!”

Faye başını eğerek usulca sarsılırken Eliza da elinin tersiyle gözlerini silerek daha da geri çekilir.

“Ne söylemek istiyorsan söyle, lütfen.”

Eliza sessizce beklerken Faye derin bir nefes alarak başını ona kaldırır.

“Ben Owen’dan hoşlanmıyorum. Onunla beraber olmayı düşünmüyorum ve ikinizi kıskanmıyorum, ama hep ikinizden biri mutlaka bir sebep bulup bana çatıyor. Neden ikinizin arasındaki tek problem benmişim gibi sürekli beni hırpalıyorsunuz?”

Eliza pişmanlıktan yerin dibine geçecek Faye’in küçücük sesiyle onu kocaman azarlamasını dinliyordur.

“Ben kendi kendime bir şeyler başarmaya çalışıyorum, baksana, Piz’le beraberim, hem de ne kadar mutluyum. Elbisemi giyerken ne kadar mutluydum, ama sonra bir anda sen bağırmaya başladın, beni iğnelemeye başladın—“

“Biliyorum, özür dilerim—“

“Üzgün olduğumu görebiliyorum, ama ben seninle bir daha kavga etmek istemiyorum Eliza. Hem de böyle bir şey için. Elimde olsa Owen’la bir daha asla yanyana gelmem, ama o benim arkadaşım, tıpkı diğerlerinin olduğu gibi. Sen de arkadaşısın, hatta şu son bir senedir bana Owen’dan daha yakınsın. Seninle aynı odada uyuyorum ben, aynı yemeği yiyorum, ama en çok *sen* beni kırıyorsun.”

Eliza sessizce ağlıyorken Faye de onunla beraber göz yaşı döküyor, titreyerek konuşur:

“Ben her zaman herkesi mutlu edecek şeyler yapamıyorum belki, ama ben bu kadar zaman sonra ilk defa gerçekten mutlu olmuşken bir anda hepsini üzerime yıktın. Ne gerek vardı?”

Eliza başını eğerek bir şey söylemezken Faye derin bir nefes alarak yine gözlerini siler ve o anda kapının yanında duran Piz’i görürken yatakta doğrulur.

“Piz?”

Delikanlı ne yapması gerektiğini bilmiyor, dinlemiş olmanın huzursuzluğu, duyduğu şeylerin belirsizliği ve biraz da heyecanla öylece duruyorken Faye yataktaki yastıkları ittirerek kalkar ve buruşmuş eteklerine aldırmadan erkek arkadaşının yanına gider.

“Çok özür dilerim, 8’de buluşalım demiştik, ama bir sürü şey oldu—“

“Saçmalama, ne önemi var. İyi misiniz siz?”

Faye *eh işte* derken Piz koridoru işaret eder.

“Ben giderim istersen, sonra tekrar gelirim—“

“Hayır hayır, dur, makyaj çantamı alayım senin odana gidelim...”

Faye içeri döner, banyoya koşturup makyaj çantasını alarak çıkar ve yatakta kapıya sırtı dönük oturan Eliza’nın yanından eğilir.

“Sen de rahat rahat hazırlan, olur mu? Beyaz herkese yakışır...”

Eliza daha da ağlayarak elini ağzına kapatırken başını sallar, Faye onu yanağından öperek hafifçe boynuna sarılır, sonra çekilerek Piz’in yanına koşarken onlar çıkıp kapı kapandığında Eliza yastıklara vurarak kendi kendiyile kavga etmeye başlar...

The Cardigans - Lovefool

Nicole bembeyaz elbisesi içinde sık sıkıdam yürüyorken koridorun ortasından bir anda uzaktan uçan pembe kanatlar gelip başının üzerinde durduğunda sarışın kız hiç de kibar olmayan bir ünlem homurdanır ve uzanıp kanatları tutar.

“Sizin işiniz bitmemiş miydi? Yine yolunuzu şaşırdıysanız bu sefer yolarım.”

Kanatlardan serbest olanı heyecanla çırpılırken Nicole gözlerini devirerek notu alır ve açıp bakar:

Bu gece 12’de, dans pistinin tam ortasında.

Nicole kaşlarını çatar ve suratını yamultarak karta bakarken pembe kanatlar pıtı pıtı çırpınmaya devam ediyorlardır, dilleri olsa bir şey söyleyecek gibi duruyorlarken Nicole kartı evirip çevirip tekrar bakar.

“Oldu.”

Kanatlar bir an durur, sonra tekrar çırpınmaya başlarken Nicole altına hiçbir şey yazmadan kartı geri koyar ve sahibine geri dönmesini söyler. İroniden pek anlamayan kanatlar olmayan kulaklarıyla duydukları cevabı sahiplerine iletmek için uçarlarken Nicole elbisesinin eteğini toplayıp daha rahat yürüyerek binadan çıkar...

“Kusacağım.”

Duncan yanındaki Jonathan’a bir bakış atarken ikinci prens kollarını sallayarak başını silkeler.

“O kartta bir şeyler var, biliyorum ben.”

“Yazarken nasıl göremedin anlamıyorum.”

Jonathan kendisinin de nasıl böyle bir talihsizlik yaşadığını anlamıyorken odalarının açık kapısından pembe kanatlı bir ajan girdiğinde delikanlı heyecanla atılarak yarattığı yakalar.

“GEL BURAYA SEN GEEEEEL!”

Duncan aynadan arkadaki tek kişilik izdihamı izliyorken Jonathan açlıkla notu açmış, ama sonra beğenmemişken dönerek Duncan’a bakar.

“Senin mi bu?”

Duncan elini uzatarak notu alır ve okuyunca gülümser...

Bu gece 12’de, dans pistinin tam ortasında.

Olur.

“Eh artık bize de söylesen de bilsek!”

“Evet Alexa, koskoca bir haftadır bilmeden biliyormuş gibi yapmaktan beynim büzüştü—“

“Ben saldırılara uğruyorum.”

Kızlar grup haline Sam’i işaret ederken Alexa gülerek Rose’un rujlarından birini alır ve dudaklarına sürerken aynadan arkadaki gruba bakarak konuşur:

“Tamam, söylüyorum.”

Bakışlar heyecanla parlarken Alexa ruju bırakır, hafifçe öksürür ve arkasını dönerek beyazlar içinde bir şeytan olarak o büyük mesajı açıklar:

“Kelebek...”

Kızlardan ayyıler duyulurken Alexa sessiz olmalarını buyurur ve devam eder:

“Kelebek, lütfen bu mesaja cevap verme.”

Bu sefer de hain kahkahalar yükselirken Alexa da gülerek devamını söyler:

“Son gün, ayağını yerden keseceğim. Jonathan Lysander, Luptex Prensi.”

Kızlar aaalarken Alexa teşekkür ederek kibarca selam verir, o sırada Sam gayet doğal, şöyle bir kızlara bakar, sonra Alexa’ya döner.

“Bu kadarcık mıydı?”

Alexa ve diğer kızlar bir anda sessizleşirken Sam korkarak onlara bakar.

“Yani, kötü değil, ama ya takmadıysa?”

Kızlar da aynı şekilde Alexa’ya dönerken sarışın kız omzunu silker.

“Jonathan’ın çırpınmasını görmek için değer.”

Kızlar sırtırırken Sam gözlerini devirir, ama Alexa’nın lafı bitmemiştir, ekler:

“Ayrıca dün akşam bana Jonathan’ın nasıl bir çocuk olduğunu sordu...”

Kızlar yine coşarken Sam de bir anlama sesi çıkararak kızlar takımıyla beraber oyunu sürdürür...

“Kök saldım, neredesiniz!?”

Nicole her geleni bir güzel azarlıyorken Jaden o salınan köklere su dökmek için teşebbüste bulunduğu Nicole çılgılığı basarak masanın başka bir köşesine kaçmıştır.

“Vah zavallılarım benim, bembeyazız hepimiz.”

Vah zavallılar birbirlerine bakıyorken o beyazları renklendirecek çiftler arkadan geliyordur. Önce Liv ve Sam gelirken onların ardından da çiçeği burnunda çift Faye ve Piz güle konuşa içeri giriyordur. Nicole masanın bir ucundan Eliza’yla göz göze gelince gülümser ve masaya yaklaşan çiftte döner.

“Gelin bakalım Nadera kuşları. Bakıyorum gülücükler her yanda.”

Faye tüm güzelliğiyle arkadaşına gülümser ve eğilerek onu yanağından öperken Nicole de gülümser.

“İşte sevgi böyle gösterilir Jaden.”

Jaden hiç oralı olmamış, etrafını izliyorken Nicole önündeki kumaş peçete tokasını çıkarıp delikanlıya atar.

“Sana diyorum!”

Jaden tokayı suratına gelmeden yakalar ve masaya koyarken sanki az önce gözü çıkacak olan o değilmiş gibi etrafı izlemeye devam eder.

“Gözüme av kestiriyorum—“

“Lonna notuma cevap vermedi, çaresizce onu arıyorum.”

Jaden sadece gülerken Nicole de gülümser ve önündeki kadehe biraz su doldururken Duncan ve Jonathan gelmişlerdir. Jonathan kimseyle konuşmuyor, gidip en köşede Owen’ın yanına otururken Duncan da Nicole’ün yanındaki boş iskemleye oturur. Nicole onu görünce elindeki sürahiyi gösterir.

“Su?”

“Hayır, teşekkürler.”

Nicole sürahiyi yerine koyup suyunu içerken onu izleyen Duncan’la göz göze gelince gülümser ve önüne dönerek diğerlerinin sohbetini dinlerken Duncan da hafifçe gülümseyerek peçetesini tokasından çıkarır...

Mariah Carey – I’ll Be There (featuring Trey Lorenz)

*You and I must make a pact,
We must bring salvation back...
Where there is love, I’ll be there...*

Yemek servisi başlamışken bir yandan da büyük sahnede piyano başındaki adamla bol kıvrımlı çok güzel bir kadın şarkı söylemeye başlamıştır. Şarkıyı bilenler alkışlıyor, tabaklara vuran çatal ve bıçak seslerine sevgi dolu şarkının sözleri karışırken Nicole de yemeğini bekliyor, bir yandan da şarkıya eşlik ediyordur.

Sarışın kız bir yandan topuz yaptığı saçlarıyla oynuyorken diğer yandan sanki sözleri o yazmış gibi şarkıyı söylüyordur. Onun hemen yanında oturan Duncan önündeki çorbayı yavaşça karıştırırken Nicole çok yüksek bir notada sesini kontrol edemeyince delikanlı gülümser, sarışın kızın hiç umrunda değil, içinden geldiği gibi söylemeye devam ederken Duncan da onu dinlemeye devam eder...

“Jonathan...”

Alexa yanındaki arkadaşını omzuyla hafifçe ittirir, ama Jonathan hiç tepki vermeden sahneyi izlemeye devam edince Alexa gülümser.

“Jonathaaann...”

“İzin verirsen şarkıyı dinliyorum Alexa.”

Alexa dudaklarını birbirine bastırarak geri çekilirken karşısında oturan Anna’ya göz kırpar, sonra önündeki salatayı çatallarken öylesine, ortaya konuşur:

“Dün akşam da Cora’yla konuşuyorduk, birden Jonathan’ı soruvermesin mi! Şaşırdım kaldım, dedim ne alaka acaba, sonra hatırladım...”

Jonathan hala büyük bir başarı göstererek ilgisini kesinlikle sahneden çekmiyorken Alexa salatayı biraz daha küçük parçalara ayırmaya karar vermiş, bıçağını alırken konuşmaya devam eder:

“Nasıl bir çocuk dedi önce...”

“Bak sen, ilgisi var demek ki!”

Alexa yaaa diyorken Anna da sanki SKAP’da çıkacak sınav sorusu veriliyormuş gibi ilgiyle dinliyordur, sarışın Venüs kızı devam eder:

“İyi çocuktur dedim tabii ki, çok yakın arkadaşım, hem zaten tanışmıyor musunuz, ayıp Cora, dedim. Yok, dedi, tanışıyoruz, ama geçen gün ondan öyle güzel bir not alınca, şaşırdım, dedi.”

Jonathan’ın kaslarına zor hakim olduğu görülebiliyorken Alexa’nın hikayesini dinleyenlerin sayısı gittikçe artıyordur, genç kız devam eder:

“Aaa, dedim, ne yazmış, hiç haberim yok!”

Anna elinin tersini diğer eline vurarak heyecanı arttırırken Alexa çatalını bıçağını bırakıp anlatır:

“*Kelebek* diye başlamış, sonra demiş ki, *sakın bu mesaja cevap verme...*”

Jonathan’ın dişleri sıkılmış, delikanlı önündeki tabağı iki eliyle tutuyorken Anna kahkahayı basmamak için kendin zor tutuyor, *sonra?* diyerek Alexa’ya malzeme verir.

“Ne kadar ilginç, dedim, ee? Dedim, demiş ki sonra, *son gece ayaklarını yerden keseceğim.*”

“Bak sen şu Jonathan’a.”

“Yaa! Neyse, sonra baktım nasıl imza atmış diye, çünkü sonuçta kızı oradan da kazanması gerek—“

“Tabii tabii...”

“*Jonathan Lysander, Luplex Prensi* demiş bir de güzel referans koymuş oraya. Ben olsam ben de sorardım nedir ne değildir diye, öylesine güzel ve merak uyandırıcı, öylesine düşünceli bir mesaj. Yani benim mesajımı birisi böyle yazıp sevdiğim insana yollasa kırk asır kölesi olurdum—“

“Tamam, çok uzatma! Ne yapacağım ben şimdi!?”

Masadaki herkes kahkahayı basarken Jonathan hepsinden nefret ettiğini söyleyerek Alexa’yı yakaladığı gibi boğazına sarılır...

Dakikalar, saatler geçiyor, ama pek saygın Luplex Prensi hala Cora’nın ayaklarını nasıl yerden keseceğini bulamıyorken Jaden ağzına iki üç üzüm atarken çok nadide fikrini belirtir:

“Kızı hiç beklemediği bir anda kucakla ve kaçır dışarı!”

“Kız da sonra çığlık çığlığa sapık var diye çırpınsın, olur.”

Jaden ellerini kaldırarak o kadarını bilmediğini söylüyorken Jonathan tatlısının kalan çikolata sosunu çatalın tersiyle tabağa yayıyordur, dertli dertli iç çeker...

“Dans ettiği bir sırada partnerinden izin iste, araya gir. Senden daha iyi dans edecek çok az adam var burada. Adımlarını konuştur, sonra da öp. İzninizle...”

Nicole peçetesini bırakarak masadan kalkarken Jonathan elinde çikolatalı çatal, sarışın kızın ardından bakakalır. Duncan da oda arkadaşına bakıyor, hemen sonra kendi peçetesini tabağının yanına bırakarak kalkarken kimse ona bakmıyor, herkes fısır fısır aslında ne güzel bir fikir olduğunu konuşuyordur...

Mariah Carey – Butterfly

*I can't pretend these tears aren't over flowing steadily
I can't prevent this hurt from almost overtaking me
But I will stand and say goodbye for you'll never be mine...*

Nicole gözlerini silerek tuvaletten çıkıyorken Duncan'ı köşede bekliyor bulduğunda durur ve tek eliyle topuzundan çıkan saçları geri iterken sesinin boğuk çıkmamasını umarak sorar:

“Bir şey mi oldu?”

Sarışın delikanlı başını iki yana sallarken mırıldanır:

“Sana bakmaya geldim, iyi değildin.”

Nicole gülümser ve yeşil gözlerinde kalmış yaşlar parlarken başını iki yana sallar.

“İyiym, şarkı çok güzeldi, sonra da gözüme bir şey kaçtı.”

“Hepsi bir anda oldu tabii.”

“Aynen öyle.”

Genç kız hemen sonra parmağını kaldırıp dudaklarına götürür ve sessiz olmasını işaret ederken Duncan sessiz olmak istemiyor, aksine Jonathan'ı böylesine düşüncesiz olabildiği için yumruklamak istiyorken eğer prensler bile bu kadar kaba olabiliyorsa kendisinin nasıl bir kibarlık seviyesinde olduğunu merak ediyordur.

“Nicole, iyi arkadaş olmak zorunda değilsin, biliyorsun, değil mi?”

“İyiym ben Duncan, gerçekten, sen kafanı yorma—“

“Ben de sizi anlayabiliyorum, kafam çalışıyor.”

Nicole kalakalırken arkadan kızlar çıkıyordur, onu görmeyince omzuna çarparak geçerler ve özürler dilenirken Nicole aldırnamış, hala Duncan'a bakıyor, sorar:

“Ben öyle demek istemedim—“

“Biliyorum, ama son günlerde olanlar yüzünden rahatsızım, daha çok da senin adına.”

Nicole usulca *öyle misin?* diye sorarken Duncan başını sallar.

“Jonathan kötü bir arkadaş değil, senin kalbini isteyerek kırmamıştır, ama yine de hep senin anlayışlı taraf olmana gerek yok.”

Sarışın kız gülümseyerek başını iki yana sallar.

“Emin ol ki anlayışlı taraf hep ben değilim. İlk birkaç hafta neler yaptığımı görmedin galiba—“

“Gördüm ve hak veriyorum.”

“Sen? Bana hak veriyorsun? Ben sana göre yedi kat yerin dibinde kabalık içinde yüzüyor gibiyim Duncan, lütfen—“

“Öyle bir şey yok. Gerektiğinde çok kibar oluyorsun. Mesela bugün... Düşeslerden ne farkın var?”

Nicole yanaklarının kızardığını hissederken bir an bu anın şokuyla durur ve Duncan'ın fark edip etmediğini merak eder.

“Elbisedendir. Beyazlar, falan—“

“Eğer öyle diyorsan...”

“Evet, evet, ondandır. Hadi gel, gidelim. Bir sufle daha yemek istedi canım birden.”

Nicole hızlı adımlarla öne geçerken Duncan da bir nefes arkasından onu takip eder...

Nicole geri döndüğünde masada bir sessizlik hakimdir. Sarışın kız tekrar yerine oturup etraftan geçecek bir garson beklerken herkes kendi derdinde gibi görünüyordur. Nicole şöyle bir Jonathan'ın iskemlesine

bakar ve boş olduğunu görünce dönerek dans pistinin tarafına bakar. Delikanlı bir kenarda Cora'nın yoluna çıkmayı bekliyorken Nicole ilk defa rahatça ve olabildiğince üzgün bir iç çeker, sonra önüne dönerken yanındaki Duncan saatine bakıyordur.

“İzninizle...”

Kafalar sallanırken kimse delikanlının ne yapacağını bilmiyor, zaten ilgilenmiyor, kendi meselelerine ve eşlerine bakıyorlarken Nicole gözleriyle sarışın delikanlının nereye gittiğine bakıyordur. Duncan tek başına piste ilerler ve tam ortada gidip beklemeye başlarken Nicole gözleri büyüyerek hızla önüne döner.

Nicole uzanarak Piz'in kolunu çeker ve saatine bakarken tam 12 olduğunu görünce daha da sola doğru döner ve yüzünü pistten gizlerken Faye onu görmüş, sorar:

“Ne yapıyorsun Nicole?”

“Saklanıyorum!”

“Kimden?”

“Duncan!”

sarışın kız masanın altına girecek gibiyken Faye dönerek arkasına bakar ve pistin ortasında bekleyen Duncan'ı görünce kaşlarını kaldırarak tekrar Nicole'e bakar:

“Niye orada bekliyor?”

“Bilmiyorum! Yani biliyorum da bilmiyorum—ah tanrım, rezalet!”

Faye ve Piz birbirlerine bakarak olayı kavramaya çalışırken Nicole gözlerini devirerek ağzını siliyormuş gibi yapar ve arada anlatır:

“Bugün buraya gelmeden önce koridorda bana son bir not daha geldi. *Tam 12'de pistin ortasında* diyordu—“

Faye'in gözleri büyürken Piz gülümsüyordur, Nicole devam eder:

“Ben de hiç cevap yazmadan aynen geri yolladım, ama hala bekliyor! Ne yapacağım ben!”

“Cevap yazmadığına emin misin?”

“Eminim, Piz! Daha o kadar delirmedim!”

“Hayır soruyorum, çünkü bu kartlar bazen kendi kendilerine cevap yazıyorlar—“

“Ne?!”

Delikanlı başını sallarken Faye de duyduğunu söyler.

“Bazen kalemin olmuyor mesela, tamam diyorsun, ya da kabul ediyorum diyorsun tekrar kanatlara veriyorsun, oluyor—“

“Ah tanrım—yüce Luslo—“

“Ne oldu yine?”

“*Oldu*. dedim ben!”

“Kime dedin?”

“Kanatlara! Salaklar, yanlış anlamışlar demek ki!”

Nicole elindeki bıçağı yere atarak masanın altına eğilirken Faye ve Piz de onunla beraber eğilir, Piz sorar:

“Çocuğu orada öylece bekletecek misin?!”

“Ne yapayım!?”

“Nicole çok ayıp—“

“Faye!”

Faye başını iki yana sallayarak kesinlikle kabul etmediğini söyler.

“Senin için çıkıp orada salak gibi bekliyor, millet nasıl bakıyor görmüyor musun!?”

Nicole masa örtüsünün altından şöyle bir bakar, gerçekten de Duncan etraftaki angut bakışlara aldırmadan gayet rahat bir şekilde bekliyorken Nicole karnına bir şeyler oturarak tekrar örtünün altına girer.

“Gideyim mi şimdi!?”

“Git tabii!”

Nicole inlerken Faye gülerek onun yanağına küçük bir tokat atar.

“Duncan çok iyi bir çocuk Nicole, en azından neler olduğunu anlatmak için git, hatta çabuk ol, masaya dönerse ayıp olur, hadi!”

Nicole yine inleyerek örtüyü çeker ve elindeki bıçakla beraber ayağa kalkarken bir iki adım atar, sonra dönerek bıçağı bırakır ve öyle yürürken pistteki Duncan gülümsediğinde Nicole de içi titreyerek gülümser.

Jonathan yanından geçen tanıdık parfümle başını çevirirken Nicole’ü görür, bir şey söyleyecek olurken sarışın kız ona aldırmadan geçip gider ve pistin ortasında bekleyen Duncan’ın uzattığı eli tutarken Luptex Prensi kaşlarını çatır...

Nicole sahneye doğru yürüyorken Jonathan’ın yanından geçer ve onun bir şey söyleme refleksine aldırmadan yürümeye devam ederken Duncan gülümsüyor, yakışıklı, kıbar, ellerini az önce düşeslere benzettiği kıza uzatıyordu. Nicole hiç düşünmeden delikanlının ellerini tutar ve onun karşısına gelirken Duncan sessizdir, genç kız mırıldanır:

“Ben aslında...”

“Aslında ne?”

Nicole bir an durur, dönerek masalarına bakarken Faye ve Piz birbirlerine sarılmış, gülümseyerek ona el sallarlar, Nicole gözleri dolarak önüne dönerken Duncan onu görünce gülümsemesi solarak bir adım geri atar:

“Nicole eğer çok ani olduysa—“

“Hayır, hayır—neden hemen kaçıyorsun ayrıca! Sahnenin ortasına kadar gelmişsin şimdi mi kaçacaksın!?”

Duncan gülerken Nicole de ağlamakla gülmek arasında bir yerde, dudaklarını ısırarak peri masalarında olduğu gibi bir jestle onu beklemiş olan delikanlıya bakar.

“Şimdi düşeslerden bir farkım kalmadı işte...”

“Zaten yoktu, sen kendine haksızlık ediyordun.”

Nicole pırl pırl gülümserken az önce Duncan’ın açtığı mesafeyi bir adımla kapatır ve delikanlıya uzanarak dudaklarını örterken sahnedeki kadın az önce genç kızın bir türlü çıkamadığı notlara çıkmış, dinleyenleri ve Nicole’ü diken diken ediyorken genç kız Duncan’ın onu kendine çekmesiyle kollarını delikanlının boynuna dolayarak bir kez de kendi masalını yaşamak için kendine izin veriyordur...

Jonathan gözünün önünde hayat bulan sahneyi izliyorken başını silkeleyerek tekrar bakar, evet, hala oradadır, Nicole ve Duncan öpüşüyordur...

Luplex Prensi dönerek masadaki arkadaşlarına bakarken kimse artık o tarafla ilgilenmiyor, sanki tüm problemler çözülmüş, herkes istediğini yapıyordur. Jonathan tekrar önüne döndüğünde Nicole'ü Duncan'a sarılmış, sağa sola adımlar atarak dans ederken bulduğunda eliyle çenesini sıvazlar ve bütün bunlar olmadan önce ne yaptığını hatırlamaya çalışırken başka bir manzara onun hafızasını tazeler...

Cora Rosenthall bahçe kapısından içeri giriyor, hemen arkasından da beyaz gömlekli, ceketsiz bir oğlan giriyordur. Oğlan ceketsizdir çünkü ceketini Cora giyiyordur, hatta genç kız ceketi sahiplenmekle kalmıyor, dönerek oğlanın beline sarılıyor, biraz sonra dudakları şarkıyla eş hareket ediyorken o oğlana şarkı söylüyordur. Beyaz gömlekli, uzun boylu, Jonathan'ın adını bile bilmediği oğlana, Jonathan'ın kelebeği *şarkı söylüyordur*.

Prens bu gece bütün masalların mutlu sonlarını kaçırmış, kendisi ağaçtan düşen çürük elmalara bakakalmışken şimdi ne yapacağını bilemiyor, dönerek tekrar etrafına bakar, kimse yoktur, kimse onunla ilgilenmiyordur ve parti bitmek üzeredir, Prens salondan ayrılır...

“Gidelim mi artık, benim uykum geldi...”

Liv esneyerek Sam'in koluna sokulurken delikanlı da gülümseyerek kız arkadaşına sarılır ve diğerlerine bakar.

“Kalmak isteyen?”

Faye gülümseyerek sahneyi gösterirken masadakiler de güler ve onlar kalsın diyerek yerlerinden kalkarlarken Jaden etrafına bakıyor, her zamanki gibi etrafa dağılan kurbağaları toplama iç güdüsüyle eksikleri arıyorken Jonathan'ı göremeyince masadakilere döner.

“Concon'un nereye gittiğini gören var mı?”

Kimse bilmiyorken herkes başka yönler bakarak büyük salonda Jonathan'ı ararlar, ama biraz sonra herkesin bakışları tek bir noktada birleşirken Cora ve beyaz gömlekli oğlanı gördüklerinde hiçbir şey söylemeden önlerine dönerler. Jaden da üstemeleden ceketini iskemlenin arkasından alır ve önden yürüyerek yolu açarken diğerleri de onu takip eder.

“Eliza?”

Eliza şalını omzuna sarıyorken Owen'ın sesiyle arkasını döner, delikanlı ona elini uzatmış, bekliyorken Eliza da daha fazla karşı koymadan onun elini tutarak yanına gider.

“Owen, fazla uzattım—“

“Hayır, önemli değil. Çok fazla şey düşünüyorsun, ondan oluyor...”

Eliza başını sallayarak önüne bakarken ikisi boş masanın yanında duruyordur. Owen tuttuğu eli kaldırır ve öperek diğer elini de üzerine kapatırken Eliza elini izliyor, biraz sonra bakışlarını delikanlıya kaldırır.

“Düşünmemeli miyim?”

“Düşünmemelisin. Seni öperken kimseye bir şey ispatlamıyordum. Öptüm, çünkü ben senin ilk öpücüğünün nasıl olduğunu biliyorum, senin de bilmeni istedim.”

“Ben o anda daha çok heyecandan ölüyordum—“

“İlk seferinde de ölmüştük, bir farkı yoktu.”

“Hani önce uzun uzun konuşmuştuk, ona ne oldu?”

Owen sadece gülümserken Eliza gözlerini devirir.

“Tamam, düşünmeyeceğim, surat da yapmayacağım, ama şimdi ne olacak?”
“Seni öptüğüm zaman bana fiziksel saldırıda bulunmayacaksın—“

Eliza elini çekerek bir adım gerilerken konuşur:

“Orası biraz bulanık işte. Ben o kadar çabuk *canım cicim* olamam, üzgünüm.”
“Ben yine de söylemiş olayım—“
“Tamam, dövmem. Ama sen de her coşunca üzerime saldıрма!”
“Saldırmadım—“
“Ben sana karşı çıktım mı, kabul et geç Owen!”

Owen çenesini kapatarak başını sallarken Eliza da *tamam* diyerek elini tekrar ona verir, delikanlı gülerek genç kızın elini yine iki elinin arasında tutarken Eliza da diğer elini onun ellerinin üzerine koyar.

“Anlaştık o zaman...”
“Daha çok senin dediğin oldu ama—“
“Owen!”
“Tamam, tamam, anlaştık.”

Eliza memnun olmuş, gülümserken Owen ona eğilir, ama sonra tekrar çekilirken Eliza da kaşını kaldırmış, anlaşmanın gereklerini bekler.

“Şimdi seni öpebilir miyim sahip?”
“Çok *komiksin* gerçekten, öp.”

Owen gülerek eğilirken Eliza da sonunda hafifçe gülümser ve gözlerini kapatarak nefesini tutarken ikisinin dudakları da elleri gibi birleşir...

Christina Aguilera – Keeps Gettin’ Better

*Some days I'm a Super Bitch, up to my old tricks
But it won't last forever...
Next day I'm your Super Girl, out to save the world
And it keeps gettin better...*

Nicole sabah öylesine bir enerjiyle gözlerini açar ki sanki bir aydır uyuyormuşçasına zerre kadar yorgunluğu kalmamış, hayatında belki de ilk defa dinlemiş ve mutlu olarak uyanır, yorganı bacaklarıyla iterek yataktan fırlar ve yan yataktaki Veronica’nın üzerine atlarken diğer sarışın inleyerek belinin kırıldığını söyler.

“Kırılmaz o kadar çabuk! Meleksin sen! Demir gibi kemiklerin vardır, kalk hadi!”

Veronica üzerindeki ağırlık gidince yüzüstü yattığı yerden döner ve odanın içinde zıplayarak saçlarını toplayan Nicole’e bakarken gülümser.

“Duncan’a bu akşam yanar dönerli meyve tabağı falan yollayacağım.”
“Neden?”
“Seni böyle yaptığı için neden olacak, deli!”

Nicole kocaman gülümserken Veronica da yatağından çıkmış, onunla beraber zıplayarak banyoya girer ve kapıyı kapatır...

“Ben kahvaltıya gidiyorum Jonathan...”

Jonathan odanın içindeki parfüm kokusuyla başını kaldırır ve kapıdan çıkan Duncan’a bakar, kapı kapanınca tekrar yüzünü yastığa gömerken sonsuza kadar kahvaltıya falan gitmek istemiyordur, zorla uyumaya devam eder.

İki sarışın güle konuşa kahvaltı için restoran giriyorlarken kurbağaların geri kalanı da toplanmış, herkes tabaklarını dolduruyor, dün geceki balodan sonra daha da bir cıvıl cıvıl olan kalabalıkta oradan oraya gidiyordur.

“Günaydın!”

Faye ve Nicole mutlulukla birbirlerine sarılırken Veronica gülüyor, şu iki kızı da bu kadar mutlu gördükten sonra daha başka bir şeyin ters gidebileceğine inanmıyordur, o sırada bütün dünyası tersine dönerken Dickie gelmiş, onu belinden tuttuğu gibi geri eğer ve dudaklarına yapışırken etraftaki kalabalık coşmuş, alkışlar ve ıslıklar gırla gidiyordur.

Sarışın yakışıklı delikanlı kız arkadaşını bir güzel öpüp sonra tekrar insani yaşam formuna döndürürken Veronica nefes nefese kalmış, etraflarında onları alkışlayan tiplere bakar ve yanakları kızarak Dickie’nin koluna vurur.

“Korktum!”

“Korkunca da çok güzelsin canım sevgilim!”

Veronica çılgılığı basarken Dickie de bugün aşka gelmişler kervanında, onu yakaladığı gibi kucaklar ve ne yemek istediğini sorarak standları dolaştırmaya başlar...

“Nicole?”

Nicole bu tehditkar soru tonuyla Faye’e bakarken yeni çiftler grubunun prensesi sorar:

“Duncan’ı yok saymayacaksın bugün, değil mi?”

Nicole arkadaşına bir bakış atarken Faye başıyla kapı tarafını işaret eder ve içeri giren sarışın ve bir Pazar sabahına göre herkesten daha bakımlı olan delikanlıyı gösterirken Nicole de o tarafa dönmüş, gülümser...

Duncan içeri girince etrafına bakınmaya başlamış, tanıdık bir yüz ararken biraz sonra Nicole’le göz göze geldiğinde ve üstüne üstlük dün geceki gibi bir de gülümseme aldığında rahatlayarak o tarafa ilerler.

“Günaydın...”

“Günaydın Duncan, nasılsın?”

Duncan, Faye’e çok iyi olduğunu söylüyorken Nicole ikisinin ortasında, tabağına biraz peynir alıyordur. Duncan’ın sohbeti bitmiş, dikkatini hemen yanındaki sarışına çevirince Nicole sanki onun bakışlarını hissediyor, gülümser.

“Ben de iyiyim, teşekkür ederim.”

“Günaydın...”

Nicole tabağını doldurmayı bırakıp yanındaki delikanlıya, *erkek arkadaşına* döner ve gülümseyerek ona uzanırken Duncan bugün değil bir öpücük, tam bir gülümseme bile beklemiyor, şoktan şoka sürükleniyorken *düşesi* ona uzanır ve dudakları tekrar birbirine dokunduğunda içinden gülümseyerek Nicole’ün belini tutar...

“Jaden duydum ki kanatlar sana hiç cevap taşımamış!”

Jaden başını kaldırıp utanmaz oda arkadaşını görür. Jesse gayet keyifli, Alexa’nın yanında masaya oturuyorken Jaden onun tabağına göz atıyor, konuşur:

“Ben de duydum ki sana gözlerinden biri fazla geliyormuş Jesse?”

Esmer delikanlı yeşil gözlerini devirirken Jaden o bakmadan tabaktaki kreplerin birini kendi boş tabağına alır, sonra da çikolata sosuna uzanırken Jesse kendi sosunu kaptırmış, masada diğer tarafa bakar, Alexa’nın yanındaki sosu görünce genç kızın kulağına eğilir.

“Alexa, çikolata sosunu alabilir miyim?”

Alexa sanki kulağına ‘çikolata sosu’ değil de daha yüksek dereceli bir film fragmanı fısıldanmış gibi olurken lokmasını çiğnemedi yutar ve sosu alıp bakmadan yanındaki Jesse’ye verir.

“Aslında ben de elimi uzatmadan alırdım, ama telekinetik, yasak falan, biliyorsun. Teşekkürler...”

Alexa bitmek bilmeyen ‘*kulaktan kulağa*’ya başını sallarken Jesse sosun kapağını *tıp* diye açar, yavaş yavaş tabağındaki kreplerin üzerine dökerken yanındaki sarışın bugün neden böyle olduğunu bilmiyor, ama içi bir hoş olarak önündeki tabağa çatalını doğru batırmaya çalışır..

“Anna, bir dakika benimle tuvalete gelir misin?”

Alexa yerinden kalkıyorken Anna da elindeki bardağı bırakmış, lokmasını çiğneyerek kalkar. Jaden ikisine birden bakıyorken Anna onun bakışlarını yakaladığında çenesinde bir şeyi işaret eder, Jaden dikkatini çenesine bulaşan çikolata sosuna verdiğinde Anna masadan sıyrılıp Alexa’nın peşine takılır.

İki kız tuvaletlerden girdiklerinde Alexa rahatlayarak kendini bırakır ve hemen ardından telaşla arkasını dönüp Anna’nın kollarını tutar.

“Bir şeyler oluyor bana Anna—“

“Ne oluyor, hasta mısın—“

“Hayır hayır, annemin söylediği şey oluyor galiba, başladı sanırım...”

Anna gözleri büyüyerek Alexa’yı bir köşeye çekerken kolundaki bileziği gösterir.

“Miss Natalie’ye gidelim, o ne yapacağını bilir—sonuçta engelleyemezsin! Her ay regl olacaksın, her ay bu olacak—“

“Ama ne yapabilirler ki!? Az önce Jesse çikolata sosu istedi, ben öldüm.”

Anna bu sefer gülümserken Alexa hala endişeli onu tuttuğu kollardan sarsar.

“Gülme!”

“Gülmüyorum, tamam—ama bence...”

“Bence ne!?”

“Bence senin *ölümünün* regl olmanla alakası yok—“

“Var! Ondan oluyor—bak soralım, Melissa!”

Melissa ellerini kuruyor, Alexa'ya dönerken sarışın kız sorar:

“Sen geçen sene regl olduğunda bütün hormonların alt üst olmamış mıydı?”

İkinci sınıfların venüs kızlarından Melissa başını sallarken gülümser.

“Hem de nasıl olmuştu, sen de mi oldun yoksa?”

Alexa dudağını bükerek başını sallarken Melissa awwlayarak genç kızı kolunun altına alır.

“Birkaç gün dayanacaksın artık ne yapalım. En azından bileziğin var da diğerlerini etkilemiyorsun—“

“Ne oluyorsa bana oluyor ama...”

Melissa *maalesef* diyerek Venüslü olmanın zorluklarını hatırlatıyorken Alexa iç çeker, Anna yine gülümserken sarışın kız ona dil çıkararak tecrübeli ve onunla aynı nedenleri savunan arkadaşı Melissa'ya sarılır...

“Nesi varmış?”

Anna tekrar yerine oturuyorken sandalyesinin dibine kadar sokulan Jaden'in kafasını ittirir.

“Yok bir şey, sen yemeğini bitirdin mi?”

“Bana annelik taslayınca öyle bayılıyorum ki sana Anna...”

Anna gülerek yarım kalmış tabağına dönerken Jaden da onu izliyor, sesini çıkarmıyordur. Anna bir lokma alıp masadaki diğer muhabbetlere kulak kabartırken Jaden onun zeytinlerinden aşırır, ama muhabbetlere beynini yormazken Anna lokmasını bitirdiğinde tekrar delikanlıya döner.

“Jonathan gelmedi, nerede biliyor musun?”

“Odasında acıların çocuğu müzikali çeviriyordur.”

“Kahvaltın bittiyse ona yiyecek bir şeyler götürüp derdini sorsana.”

“Şimdi de evlendik—“

“Dalga geçme Jaden. Kimsenin şu an Jonathan'la ilgilenecek zamanı yok, görüyorsun.”

Jaden masadaki civcivli çift ortamına bakar, sonra gözlerini devirerek Anna'ya döner.

“Ben de zaten milletin bidibidisinden bıkmıştım, ne götüreyim?”

“Krepler güzelmiş, onlardan al, çikolata iyi gelir.”

“Kız gibi davran diyorsun.”

Anna gülerek başıyla onun başına vururken Jaden kalkıyor, genç kızın saçlarını öperek onu bırakır ve acıların çocuğu Jonathan, ya da kendi yorumuyla *Joanna* için bol çikolatalı krepler almaya gider...

Boyz II Men – End of the Road

Jaden elinde tabakla Jonathan'ın odasının önüne geldiğinde içerden gelen müzik sesiyle kaşlarını kaldırır, içerde cidden acılı bir müzikal çekiliyor gibiyken Jaden sesini duyurabilmek umuduyla kapıyı yumruklar.

“Kimseyi istemiyorum!”

“Çikolatalı krep getirdim Joanna!”

Jonathan koşturarak kapıyı açar, sağa sola bakan saçları, buruşuk pijaması ve acılı şarkısının ruhunda bıraktığı izle Jaden'in suratına bakarken arkadaşı gülümseyerek tabağı onun gözünün önünde sallar.

"Hadi Joanna, istediğini biliyorum—"

"Bana Joanna deme—"

"Tamam Jilliana—"

"Tamam, Joanna de."

Jonathan tabağı alıp içeri girerken Jaden da onu takip ediyor, daha fazla koridordakilere işkence çekertmemek için kapıyı kapatır. İçerdeki müzik resmen dinleyen kalbine hançerler sokuyorken Jonathan odanın ortasında yere oturup elleriyle kreplere girişmiş, kocaman bir lokma ısırıırken kocaman gözleriyle Jaden'a bakar.

"Yolun sonuna gelsek de bırakamıyorum Jaden anlıyor musun!?"

Jaden anladığını mırıldanarak onun karşısına otururken Jonathan önceki lokmasını bitirmeden bir lokma daha ısırır ve ağzından çıkanlara aldırmadan konuşur:

"O çocuğun adını ve adresini öğrenip icabına baktıracağım. Prenssem bir işe yarasin—ona şarkı söylüyordu Jaden! Hem de Nicole Duncan'ı öperken!"

Jaden ciddiyetle başını sallarken Jonathan şarkıyı söylüyor, tabağı bir köşeye bırakıp ellerini pijamasına silerek ayağa kalkar.

"Halbuki ben onun ayaklarını yerden kesecektim! Beş dakika daha erken kalksaydım, belki—ayrıca Nicole ve Duncan ne alaka!? Yani ne *alaka*!?"

Jaden sessiz kalmayı tercih ediyorken Jonathan'ın daha kendiyile hesaplaşması bitmiş gibi görünmüyordu, zira iki konudan hangisine üzüleceğine bile daha karar verememişken Jaden bir süre daha dinlemeye karar vermiştir.

"Luplex Prensi sana *ayaklarını yerden keseceğim* demiş, sen kalkmış elin beyaz gömleklileriyle sarmaş dolaş—ben işte bunu anlamıyorum!"

Jonathan bir hışımla arkasını döner ve ellerini açarak yerdeki Jaden'a derdini anlatır:

"Bir yerde prens, bir yerde beyaz gömlekli çocuk—hayır, beyaz gömlek bende de var! Ben de *her şey var* Luslo aşkına! O kız benimdi, tamam mı? *Benim!* Önce ben bulmuştum onu!"

Jaden çikolatalı krepleri tekrar kaldırarak gösterirken Jonathan elini sallayarak istemediğini söyler ve evrenle hesaplaşmasına devam eder.

"Zamanın diğer ucundan çocuklar geliyor, kürelerden hatıralar izleniyor—KÜRE! KÜREKÜREKÜRE!"

Jonathan bir anda delirmiş gibi zıplamaya başlarken Jaden dehşet içinde onu izliyor, ayağa fırlayarak arkadaşını tutar.

"Sakin ol, yok küre falan—"

"VAR! VAR KÜREMİZ VAR BİZİM EVET!"

"Jonathan o küre öyle herkese gösterilmez, hem de *Rosenthal*—"

"Başlatma Rosenthal'ına Jaden, *rica ederim*."

"Asıl ben *rica ederim* Joanna. Küre olmadan da bu işi başarabilirsin dostum, neden kendine haksızlık ediyorsun?"

Jonathan ağzının kenarındaki çikolatalar kadar çaresiz ve zavallı, mahsun bakışlarıyla Jaden'a bakar.

“Öyle mi diyorsun?”

“Öyle diyorum tabii—sen ki koskoca Luplex Prensi—“

“Değil mi?”

Jonathan Jaden’ın kollarını ittirerek kendine gelirken şarkı da arkadan bağıyor, ortama ayrı bir heyecan katıyordur.

“Öyleyim! Prensım ben! Hem de nasıl bir prens—nasıl bir prens?”

“Güçlü, karizmatik, istediğini alan—“

“Evet! Küre olmadan da yapabilirim ben.”

Jaden arkadan alkışlamaya başlayınca Jonathan başını iki yana sallayarak yapmamasını söyler, Jaden ellerini indirirken Jonathan müzik setine ilerler ve sesi insan kulaklarına zarar vermeyecek seviyeye getirip tekrar Jaden’a döner.

“Ama önce temizlenmem lazım, kendi kokumdan rahatsız oldum.”

“Bunu da destekliyorum.”

Jonathan çok teşekkür ederek banyoya gidiyorken yerdeki tabağa basıp çikolatanın çıkardığı vıcık sesini duyunca yüzünü buruşturur ve yolun kalanını tek ayak üzerinde sekerek tamamlarken Jaden midesi bulanarak ezik krep ve tabağı yerden kaldırır...

eveykın: LOLLL bitirdin şarkıyı!
Dileyk: eh zamanı gelmişti 25 seneden sonra

Avril Lavigne – Hot

*You make me so hot, make me wanna drop
It's so ridiculous, I can barely stop
I can hardly breathe
You make me wanna scream
You're so fabulous*

“Bugün nasılsın?”

Alexa eliyle *şöyle böyle* yaparken Anna gülümser. İkisi birkaç gündür ayrılmadan dolaşıyorken Jaden yıllardır ilk defa *nedir nedir!* diye peşlerine takılmamıştır, bu da onun başka bir planı olduğunu gösteriyorken kimse birbirini sorgulamıyordur.

Alexa ve Anna sinema dersi için salona giriyorlarken loş salonda herkes yerini bulmuştur. Anna yukardaki koltuklarda kendi binasındaki kızlar tarafından çağrılıyorken Alexa dönerek o tarafa bakar, Anna onu da çekiştiriyorken Alexa başını iki yana sallar.

“Sen git, ben biraz daha önde oturayım—“

“Emin misin—“

“Evet, hadi git, zaten günlerdir bana bakıcılık yapıyorsun.”

Anna gayet memnun olduğunu söyler, ama yine de arkadaşlarının yanına giderken Alexa da dönerek önlere doğru ilerler ve yan yana iki boş koltuk görünce birine çökerek iyice arkasına yaslanır.

Önlerindeki büyük ekranda arada görüntüler çıkıp kayboluyorken Alexa esneyerek kazağının kollarını biraz daha ellerine çeker ve gözlerini kapatarak ses sisteminin çalışmasını beklerken yanına biri oturduğunda *şöyle* bir yanına dönüp bakar ve o anda Jesse’yi görürken delikanlı da etrafına bakıyor, Alexa’nın gözlerinin açıldığı görünce gülümser.

“Günaydın—herkes kapışmış resmen, ne izleyeceğiz de bu kadar meraklı millet?”

Alexa başını iki yana sallayarak bilmediğini belli ederken Jesse de omuzlarını silkerek önüne döner ve Alexa’ya *doğru buram buram* parfüm kokarak otururken genç kız oturduğu yerde adeta suyu çekilmiş bir sünger gibi büzüşerek filmin başlamasını bekler...

‘Rosetta’nın Gülleri’

5 Britanyum ödüllü güzel star Isabella Stone, yeni bir şaheserle tekrar evrendaşların karşısında. Yakışıklı oyuncu Dariel Dion’un Miss Stone’un karşısında yer aldığı bu duygusal filmde genç ve başarılı bir iş kadını olan Rosetta, bahçesine dikmek için gül tohumları aradığı bir dönemde, Spalia sahillerinde yaşayan bahçivan Carter ile tanışır. Yakışıklı bahçivanın tüm ilgisi özel ürettiği kırmızı güllerken, Rosetta tohumları beklemek için kaldığı konakta yavaş yavaş ona aşık olur. Ancak bahçivanın ona ilgi duymamasıyla kahrolan Rosetta çareyi Jupiter’e dönmekte bulur. Ancak bu, aşkları Gül Yolu’nda başlayan çiftin ne tutkusunu, ne de kararlarını etkileyecektir —

Alexa elindeki broşürü yine öndeki koltuğun sırtındaki cebe koyarak geri yaslanırken dudaklarını kemiriyor, yanındakiler fısır fısır bir şey konuşuyorken genç kızın oturduğu yer ona dar geliyordur. Jesse de bir türlü yerinde duramıyor, bir sağa yaslanıyor, bir sola yaslanıyor, bir de üstüne kazağını çıkartıp daha da çok *Jesse gibi kokuyorken* Alexa kafayı yiyecek, şimdi kalkıp çıksa ne kaybedeceğini düşünüyordur...

Awakencordy’nin, 405 eserinin 8. cildi olan TEN içinde yaratılan bu nadide eseri izleme şansına sahibiz, ne de mutluyuz, çocuklar gibi şen!

“Benden hoşlanıyor musunuz Miss?”

“Gülleriniz aşkları birleştiriyor Senor Carter.. Ama ayrı düşenlere ne yapıyor?”

Rosetta, Carter’ın güllerine sarkıyorken Alexa kazağının kollarını sıyrıyor, gömleğini çekiştirerek göğsünden içeri üflüyordur. Genç kızın yanındaki Jesse dönerek onun ne yaptığına bakarken Alexa da

üflemeşinin ortasında kalmış, yanındaki Jesse'ye dönerek kaşlarını kaldırır, delikanlı gülümserken Alexa gözleri büyüyerek önüne döner ve fısıldar:

“ yle bakmazsan ne kadar iyi olacak Jesse...”
“Nasıl?”

Alexa delikanlının sesiyle inerken Jesse şaşkın, ama hoşuna gitmiş, genç kızı biraz daha yaklaşır ve kulağına fısıldar:

“Böyle mi?”

Alexa o anda karnına giren acıyla inleyerek iki büklüm olurken Jesse dehşetle oturduğı yerde geri çekilir, Alexa hala inliyorken delikanlı onun yanında eğılererek yere oturur ve endişeyle fısıldar:

“Alexa? Alexa, iyi misin— z r dilerim—”
“ ıka— ıkar beni buradan...”

Jesse tamam diyerek başını sallar ve Alexa'yı ellerinden tutarak kaldırıırken ikisi beraber hemen yandaki merdivenleri inerek karanlık salondan çıkarlar ve çıktıkları gibi sarışın kız ellerini tutan delikanlıyı kendine çekerek çevirir ve kapının yanındaki duvara yaslayıp dudaklarına saldırırken Jesse donup kalmış, önündeki kız dudaklarına bastırıyor, bütün vücudu ona yaslanmış, sanki bir şeyin olmasını bekliyordur.

Alexa iki saniye içinde karşılık alamayınca dudaklarını geri çeker ve yavaşça gözlerini açarak Jesse'ye bakarken delikanlı yutkunur ve korkarak mırıldanır:

“İyi—iyi misin?”

Alexa'nın bakışlarındaki boşluk bir anda dehşetle dolmuşken genç kız dudaklarından sonra bütün vücudunun da kontrolünü ele almış, hızla geri çekilerek bir iki adım geriler.

“ ok özür dilerim, gerçekten—”
“Ne olduğunu anlamadım—”
“Bir şey olmadı! Hiçbir şey olmadı, benim şeyim—olmadı bir şey, çok  zg n m Jesse, gerçekten—”

Jesse daha neyin neden olduğunu bile anlayamamış, *peki* diyerek duvara yapışık durmaya devam ederken Alexa ona elini kaldırır, sonra neden elini kaldırdığını da bilmiyor, hızla indirerek arkasını döner ve hızlı adımlarla oradan uzaklaşırken Rosetta'nın içerde Carter'la ne yaptığı şu anda pek umrunda değıldir...

Jonathan bir anda sağı kulağıının yanında patlayan bir sakızla uyanırken etraftaki kızlar da Rosetta'yla Carter'ın arasında geçen tek bir kelimeyi kaçırmanın korkusuyla hep bir ağızdan 'şşşt!'lemişlerdir. Jonathan dönerek arkasındaki sakızlı Jaden'a bakarken sakızını çiğneyerek arkasına yaslanan delikanlı iki sıra  ndeki Cora'yı işaret eder, Jonathan ellerini iki yana açarak *şu anda ne yapabileceğini* sorarken Jaden ağızındaki sakızı gösterir, sonra ileri fırlatıyormuş gibi yaparken Jonathan dehşetle başını iki yana sallayarak itiraz eder. Jaden gülerek eliyle önüne dönmesini işaret ederken Jonathan döner ve Rosetta'yla Carter'dan kalan boşlukta  ndeki Cora'nın pırıl pırıl sarı saçlarını izler...

“Benim için  neminizi g rm y r musunuz?”
“Siz benim için  neminizi bilmiyor musunuz?! Beni adeta hissediyorsunuz! Bakışlarınız, dokunuşlarınız! G llere bu kadar nazik dokunan bir adam bir kadını nasıl bu kadar parçalayabilir Bay Carter?”

Jonathan önündeki kızın ağıladığını görüyorken kendisi filmi bırakmış ‘Cora'nın Rosetta'nın g lleriyle ağılayışı’ yapımını izliyordur. İşin güzel yanı da Cora'nın o beyaz g mleklisinin onların sınıfında

olmamasıdır. Jonathan ve Jaden'in etraflı araştırmalarına göre çocuk üçüncü sınıfta, çok zengin bir ailenin çocuğudur. Jaden kolayca yenilebilecek bir tip olduğunu düşünüyorken Jonathan kaba kuvetten yana değildir.

"Şşt! Concon! Al şunu—şşt!"

Jonathan yine sağ yandan gelen fısıltıyla başını çevirir ve Jaden'in verdiği kağıdı alıp tekrar önüne döner. Yine içinde ne olduğu belli olmayan bir not varken Jonathan açarak bakar.

Kelebek, film bittiğinde hemen çıkışta seni bekleyeceğim. Lütfen, gel.

Jonathan hmmlayarak başını sallar ve kağıdı tekrar katlayarak derin bir nefes alır ve ön tarafa uzanarak Cora'nın hemen yanından elini yavaşça uzatır. Genç kız yüzünün sağından uzanan elle bir an irkilir ve arkasına bakar, Jonathan'ı görünce kaşlarını çatarken delikanlı önündeki masmavi boncuklara gülümseyerek elindeki notu işaret eder, Cora yüzünün yanında duran notu alıp tekrar önüne dönerken Jonathan onun saçlarının kokusunu içine çeker ve arkasına yaslanır. Cora notu okumuş, hafifçe arkasını dönerek yine Jonathan'a bakar, sonra tekrar önüne dönerek yanındaki arkadaşından bir kalem ister ve nota cevap yazarken arkadaki Jonathan heyecanla Jaden'a döner. Jaden iki baş parmağını da kaldırarak sırtırtırken Jonathan da umutla gülümseyerek tekrar önüne döner ve o anda Cora elindeki kağıdı arkaya fırlatırken Jonathan atılarak tutmaya çalışır, o sırada yandakiler söylense de Luplex Prensi aldırıyor, kağıdı alıp heyecanla açar ve okur..

Biraz geç olmadı mı dersin? 'Ayaklarımı yerden kesme'nin son kullanma tarihi geçmiş olabilir, söz veremiyorum. Filmin sonuna göre karar vereceğim.

Jonathan kaşlarını çatarak notu kapatır ve hala bitmemiş olan filme bakar...

"Miss! Rosetta! Bekle!"

Rosetta geri döner, ona bakarken Carter onun önüne gelmiş, genç kadını boynundan çekerek dudaklarına eğilir. Carter incecik genç kadını belinden kavramış, güçlü kollarıyla sararken Rosetta nefessiz, inleyerek ayrılır, Carter bir adım geri atarken genç kadın ona umutla bakıyordur, sorar:

"Nedir bu?"

Carter nefes nefese, ona bakıyorken cevaplar:

"Güllerime dokunuşum.."

Jonathan heyecanlanmış, yanındaki kızın kulağına eğilir ve sorar:

"Nasıl bitiyor bu film—"

"ŞŞŞTT!"

"Amber bak, her şeyim buna bağlı—"

"Jonathan sus!"

Jonathan homurdanarak önüne dönerken Amber hülyalı bakışlarla filmi izliyor, öndeki Cora ise arkadaki tantanadan zevk almış, gülümsüyordur...

Dileyk: rosetta'nın gülleri nasıl bitiyordur?

Dileyk: *yapımcıya sorar*

eveykin: kahkaha

eveykin: ve bir gizemm

eveykin: aydınlanıyorrr

Christina Aguilera – Genie In A Bottle

*If you wanna be with me
I can make your wish come true
You gotta make a big impression
I gotta like what you do..*

Rosetta'nın Gülleri adlı yapımla 'cheesy'lik dalında yarışan bu nadide eser kulaklarımıza geliyor sayın seyirciler.

Filmin ikinci yarısından sonra salondaki kız nüfusunun tamamı ve Jonathan nefeslerini tutmuş Carter'ın nasıl Rosetta'nın başını döndürerek onu aşkına inandıracağını bekliyorlardır.

Carter aramış taramış, Rosetta'nın Jüpiter'de yapacağı sunumun tarihini bulmuş, şimdi seyircilerin ne olduğunu anlamadığı işler yapıyordur. Günler ve sahneler akarken Jonathan tırnaklarını kemiriyor, sanki Carter değil de kendi reddedilecekmiş gibi stresten strese koşuyorken sonunda sahneler durup bir toplantı odasının kapısı görüldüğünde bütün kızlar, ve Jonathan, oturdukları yerde dikleşirler.

Rosetta toplantı odasının kapılarını açar ve karşısında kıpkırmızı güllerle dolu bir oda görürken nefesi kesilmiştir—

Jonathan keyifle gülümseyerek ellerini birbirine vurur.

“İşte böyle Carter! Adamımsın!”

Kızlar gülerek Jonathan'ı desteklerlerken Cora dönerek arkasına bakar, Jonathan daha da gülümseyerek genç kıza göz kırparken sarışın Venüs kızı sol kolunu kaldırarak saati işaret eder, sadece dudaklarını oynatarak ‘daha bitmedi’ der ve önüne döner. Jonathan bir anda panik olmuş, yine yanındaki Amber'ı dürtmeye başlar...

Film bitmiş, Rosetta ve Carter kızların beş litrelik gözyaşına malolan bir sevgi sahnesiyle buluşmuşken Jonathan da dolan gözlerini saklamaya çalışıyor, başını eğerek yaşların geri gitmesini emrediyordur. Ekran kararıp herkes ayaklanınca Jonathan da Joanna'lığı bırakıp ayağa kalkar.

Cora bir sıra önden diğer kızlarla beraber yürüyorken Jonathan önündekileri yararak çıkar ve ikinci kapıdan çıkıp bir köşede beklemeye başlarken Carter bile Rosetta'yı iki gülle tav edebildiyse Jonathan da bir şeyler yapabilmelidir.

Delikanlı başını uzatarak çıkanların nereye gittiğine bakıyorken biraz sonra sırtında bir parmak hissettiğinde hızla arkasını döner ve o kadar zamandan sonra Cora'yı bu kadar yakınında görünce hayatı değerleri taban yaparak önündeki güzeller güzeli kıza bakar.

“Cora...”

“Jonathan Lysander, *Luplex Prensi*...”

Jonathan gülümserken Cora da gülümsüyor, sorar:

“Lütfen gel dedin, geldim...”

“Geldin...”

Cora başını sallayarak *geldim* derken Jonathan tekrar *geldin* demek ister, ama kendini tutarken öksürür ve normal bir cümle kurar.

“Aslında daha önce yapacaktım, ama şey oldu...”

“Ne oldu?”

“Şey oldu, o çocuk. Pembe Balo’da ben daha bir şey yapamadan sen o çocukla--“

“Mesajında zaman belirtmemiştin, ben de kuzenimle dans ettim.”

“Kimle!?”

“Kuzenimle.”

Jonathan’ın gözleri parlamış, heyecanla dikleşerek ellerini ceplerine sokarken güler.

“Ben de öyle şarkı söyleyince—*kuzen* demek...”

Cora sevimli sevimli gülümseyerek başını sallarken Jonathan hafifçe iki ayağı üzerinde yaylanır.

“O zaman iş değişir tabii...”

“Nasıl değişiyor?”

“Teklifimin son kullanma tarihi geçmemiş oluyor.”

Sarışın kız ‘*hmm*’larken Jonathan da başını sallır ve ellerini ceplerinden çıkarır.

“Sen de şimdi geldiğine göre, hala bir şansım var demektir.”

“Ne yapacaksın?”

Jonathan’ın kafası bomboş, her şeyi Cora’nın buraya gelme noktasına kadar planlamış, gerisini bilmiyorken genç kız mavi gözleri koridorun ışıklarında parlayarak bekliyordur.

“Sürpriz mi?”

“Evet.”

“Peki bu sefer bir zamanı var mı?”

“Var.”

“Ne zaman?”

“Şeyde...”

Cora başını hafifçe eğerek yine beklerken Jonathan şöyle bir etrafına bakar, panoların birinde Sevgililer günüyle ilgili bir kağıt görünce tekrar Cora’ya döner.

“Sevgililer gününde.”

Sarışın kızın gözleri merakla parlarken Jonathan da bilmiş bilmiş gülümser.

“Çok güzel bir sürprizim olacak, ama ne zaman geleceğini bilemezsin, o yüzden her zaman tetikte ol.”

Cora keyifle *tamam* derken Jonathan da başını sallır.

“O zaman, tamam. Sevgililer gününde.”

“Yarın görüşürüz o zaman Jonathan...”

Genç kız prence göz kırparak uzaklaşırken Jonathan da gülümsüyor, Cora arkasını dönüp gittiğinde bir an durur ve düşünür.

Yarın görüşürüz o zaman—

Yarın!

Jonathan gözleri büyüyerek arkasını döner ve arkadaki çıkış kapılarına koşarken yarına kadar bu kızın ayağını yerden kesecek bir sürpriz bulmalıdır, yanmıştır.

“Jaden! Aç kapıyı—“

Jaden kapıyı açıp Jonathan’ı içeri çeker ve geri kapatırken elindeki kağıdı kaldırır.

“Bugün bunu kapıma yapışmış buldum. Lonna buluşmak istiyor, bu gece.”

Jonathan bir küp altın bulmuş gibi heyecanla gülerken Jaden kağıdın köşesini çiğnıyor, kafasını kaşır.

“Bu ikizlerin ikisi de şeytan, demedi deme. Baban boşuna uzak dur demiyor—“

“Senin baban diyor mu?”

“Benim babam hiçbir kızdan uzak durmamı söylemez.”

Jonathan başını sallarken Gabriel’e gelince işler değişiyordur. Jaden elindeki notu tekrar okuyup bir köşeye atarken onun varlığını unutmak adına Jonathan’a döner.

“Sen neden kapımı kırıyordun?”

“Cora yarın ona yapacağım muhteşem sürprizi bekliyor.”

“Ne yapacaksın?”

“Sence?”

“Bilmem.”

“Ben de bilmiyorum işte, problem orada.”

Jaden başını sallarken ikisi de gidip yataklara otururlar, Jonathan mırıldanır.

“Benim şarkıyı mı açsak yine?”

“Gerek yok, biraz daha bekleyelim.”

Jonathan da başını sallarken ikisi oturup biraz daha beklerler...

Boyz II Men – End of the Road

Rose ve Liv Jaden’in odasının önüne gelmiş, kapıyı vuracakken içerden gelen müzik sesiyle bir an birbirlerine bakarlar, sonra anlamsız bakışlarla dönerek kapıya vururlarken içerden ayak sesleriyle beraber Jaden’in bet sesi yaklaşıyordur, kapı açılıp Jaden kızları görünce şarkıyı söylemeye devam ederek onları içeri alır. İçerde Jonathan’ın sergilediği acılı bir gencin koreografisi onları bekliyorken Liv ve Rose neyin içine düştüklerini bilmiyor, oldukları yerde bekleyerek arkadaşlarının normal durumlarına dönmelerini bekliyorlardır.

“Bu şarkı nedir Jaden?”

Jaden şarkıyı söyleyerek eliyle odadaki küçük mp3 çalara ve hoparlörlere işaret eder.

“Bu şarkı kızlar, bu şarkı bizim gibi aşktan kafası karışmış erkeklerin marşı olmaya adaydır.”

Liv anlayışla başını sallarken Rose dönerek Jonathan’a bakar.

“Neden buradayız biz peki?”

“Bize yardım edeceksiniz çünkü minik perilerim.”

Rose gülümserken Jonathan şarkının dalgalanan tınısıyla parmaklarını oynatarak iki kızın arasına girer ve onları alıp yatağa doğru götürür.

“Şu karşınızda gördüğünüz iki çok yakışıklı arkadaşınızın kızlar konusunda yardıma ihtiyacı var...”

Jaden aynen öyle olduğunu söylüyorken masasının önündeki iskemleyi çekerek kızların önüne oturur.

“Benim bu gece Lonna’yla buluşmam var—“

Kızlar ‘aaa’layarak sevinirken Jaden elini onların yüzlerine tutup iki yana sallar, kızlar derhal susarlarken delikanlı konuşur:

“O hiç yardımcı olmuyor.”

“Evet, olmuyor. Benim de yarın Cora’ya ayaklarını yerden kesecek bir sürpriz yapmam gerekiyor.”

Kızların yüzünde yine bir gülümseme oluşurken Jaden elini sallayarak bir ‘höt’ sesi çıkarır. Kızlar yine susarlarken hemen sonra Liv gözlerini devirerek Jaden’in elini ittirir.

“Biz ne yapacağız? Sizi götürüp kapılarına mı bırakacağız, nedir?”

Jaden ve Jonathan birbirlerine bakarak şöyle bir düşünürler.

“Aslında iyi fikir—“

“Gerçi Lonna bu konuda ne düşünür bilmiyorum—“

“Cora şaşırır, orası kesin—“

“Hey! Dikkatinizi toplayın!”

Jaden ve Jonathan yine kızlara döndüklerinde Liv sözü yanındaki Rose’e bırakır.

“Sen, Jaden, Lonna’yla nerede buluşacaksınız?”

“Gordon kütüphanesinin önünde.”

Rose şöyle bir düşünür, sonra hafifçe çenesini kaşır, saçını düzeltir, kotunun üzerindeki bir ipi alır, sonra tekrar Jaden’a bakarken delikanlı hala aynı dikkatle ona bakıyordu.

“Evet?”

“Lonna’nın ilgisini çekebilecek, ama aynı zamanda senin de çaresizce onu bekliyor olduğunu gizleyecek bir şey—“

“Ben çaresizce onu beklemiyorum!”

Liv elindeki hayali fotoğraf makinesiyle Jaden’in fotoğrafını çeker ve eline verir.

“Bu beklediğinin resmi oluyor, duvarına asarsın.”

Delikanlı gözlerini devirirken Rose gülerek tekrar ona döner.

“Oscar’ı sana vereceğim, bu gece onunla ilgilendiğini, o yüzden yanında getirmek zorunda olduğunu söylersin. Kusura bakma, ama işte böyle böyle, başka işlerim de var bidi bidi...”

Jaden başını sallarken Rose kendi işini bitirmiş, sözü Liv’e bırakır. Mavi gözlü kız teşekkür ederek Jonathan’a döner.

“Sen, Jonathan, Cora’ya tam olarak ne söyledin?”

“Yarın sana bir sürpriz yapacağım, ama ne zaman çıkacağı belli olmaz dedim—gerçi ben Sevgililer günü demiştim, ama *tesadüf* o da yarınmış!”

Liv gülerken Jonathan başını iki yana sallayarak hala inanmadığını söylüyordu.

“Tamam, sakın olalım. Düşünelim.”

Herkes sessiz ve sakın olarak düşünürken arkadaki şarkı iç kanatan bir acıyla bağırmaya devam ediyordur...

Jaden elindeki minnacık beyaz kediyle Gordon kütüphanesine doğru yürüyorken koridorda onu bekleyen Lonna oturduğu yerden kalkarak delikanlının üzerine yürür.

“Morgan, arkadaşın Cora’dan ne istiyor?”

Jaden elindeki kediye göğsüne biraz daha yaslayarak bir adım gerilerken Lonna Rosenthall pembe saçları ve her zaman ölüm saçmayı başaran keskin mavi bakışlarıyla elleri belinde, ayağını yere vurarak cevap bekler...

“Ne demek ne istiyor?”

“Aynen o demek. Önce saçma sapan notlar, sonra yarın her an sürpriz yapabilirimler—“

“Sana ne Lonna?”

Lonna bir an kalırken Jaden elindeki kediye *Julia* gibi tutmayı bırakıp yine Jaden olur.

“Hatırlarsan ben de sana bu kadar bir not yazmıştım—“

Delikanlı elindeki kedinin boyunu göstererek devam eder:

“Ama cevap verme zahmetine girmedin, sonra da beni buraya davet edip kardeşinin peşinde koşan bilmem kaç tane çocuktan birinin hesabını mı soruyorsun? Ne bu, kamera şakası mı?”

“Ne saçmalıyorsun sen Morgan?”

“Hiçbir şey. Bu kediye beslemem lazım, sen de kendine bir iş bul.”

Lonna şokla ağzı açıları delikanlının arkasından bakarken Jaden sinirlenmiş, uzun zamandır ilk defa *sinirlenmiş*, içindeki kızgınlığa duyduğu sevgiyle gülümseyerek Oscar’ın tüylerini okşar...

Rose kapısı vurulunca masasının başından kalkar ve pofuduk terliklerini yerde sürüyerek kapıyı açar, karşısında Jaden’ı ve yüzüne uzatılan kediye görünce kaşlarını çatarak Oscar’ı ondan alır.

“Çabuk bitti?”

Jaden öfkeden köpürerek içeri girerken Rose kapıyı onun arkasından kapatarak Oscar’ı yere bırakır. Beyaz kedicik koşturarak yine Jaden’in ayaklarına dolanırken delikanlı sinirle gülerek bağırır:

“Jonathan için bana hesap sormaya çağırılmış!”

“Kim için—kim ne?”

“Jonathan! *Arkadaşın kardeşimden ne istiyor Jaden horroror!* diye üzerime saldırdı resmen!”

Rose yüzünü buruştururken Jaden geçip genç kızı kızın yatağına oturur. Rose de yine masasına dönerek hemen Jaden’in yanına otururken sorar:

“O öyle dediğinde sen ne dedin—“

“Ne diyeceğim! Yetti artık git kendine başka bir iş bul dedim! Yetti artık demedim de—yani!”

Rose başını sallıyorken Jaden sinirinden elini nereye koyacağını bilemiyor, uzanarak Rose’un Eski Tarih notlarına bakar, sonra onları bırakıp silgiyi eline alarak oynamaya başlar, Rose onu izliyorken Oscar da

birazcık su içmiş, sonra yine koşturarak yatakta Jaden’ın yanına atlar ve mırılarak delikanlıya sokulurken Jaden dalgınca onu okşar, Rose gülümser...

“2008?”

Rose elindeki küçük plastik fareyi sıkıştırarak zayıf bir ‘zırt’ sesi çıkarırken güler, Jaden inleyerek kendini yatağa bırakırken Rose elindeki kitaptan okuyarak sorduğu sorunun doğru cevabını söyler:

“Evren üzerindeki büyük iklim değişikliklerine bağlı olarak ilk büyük göç 2072 yılında başlamıştır—2008’de daha dört mevsim varmış Jaden!”

Jaden başının arkasından ona eğilen Oscar’a dil çıkarıyorken omzunu silker.

“O kadar eski zamanları ben ne yapayım zaten, önümüze bakalım—Rose?”

Rose kitabı karıştırarak başka bir soru arıyorken elindeki fareyi sallıyor ‘hmm’lar.

“Senin bu kedin bana aşık oldu galiba.”

Rose içtenlikle gülerek bir sayfa daha çeviriyorken Jaden ellerini arkaya uzatarak Oscar’ı alır ve göğsüne koyarak orada bırakır.

“Ciddiyim. Senin kedin gay.”

“Jaden!”

“Ne!? Gözlere bak—bak gel buraya!”

Rose kitabı da, fareyi de bırakıp Jaden’ın yanına gider ve delikanlının başının yanına eğilerek Oscar’ın gözlerine bakarken beyaz kedi de boncuk gözleriyle sahibine bakar.

“Benim kedim gay değil Jaden—“

“Gay, ya da insanlara aşık olan hayvanlara ne deniyorsa o.”

Rose gülerek yere otururken Oscar da onu görünce Jaden’ın göğsüne oturur, yerleşip patilerini temizlemeye başlarken Jaden da ellerini başının altında birleştirip beyaz kediye izlemeye başlar.

“Rose?”

“Efendim?”

“Hiç diğer zamanda nasıl olduğunu merak etmiyor musun?”

Rose sessiz kalırken bir an düşünür, sonra hafifçe omzunu silker ve pijamasının üzerindeki tüyleri çekerek mırıldanır:

“Bilmem. Liv çok da farklı olmadığımı söyledi, hala hepinizle iyi arkadaşımışım.”

“Öyleydin. En normalimiz sendin.”

Rose gülümserken Jaden başını çevirerek ona bakar, genç kız başını geri yaslayarak pijamasındaki tüyleri temizlemeye devam ederken Jaden da onun başının hemen yanında yatıyor, tekrar Oscar’ı izlemeye döner...

Boyz II Men – End of the Road

Rose kedisinin kumunu değiştirmiş, çöpü de atıp odaya döndüğünde içerde çalan müzikle gözleri büyüyerek masasında oturan Jaden’a bakar.

“Şarkılarımı karıştırmışsın!”

“Bu şarkı ne Jaden bidibidi—“

“Ben sormadım Liv sordu—versene onu!”

Jaden gülerek eliyle küçük hoparlörlerin önüne geçerken Rose da gülüyor, ellerini yüzüne kapatır.

“O benim utanç şarkım!”

“Yolun sonuna gelsek bile unutamıyorum Rose!”

Rose ığlık atarak kendini yatağa atarken Jaden iki yana sallanarak şarkıyı söylüyordur. Rose gülerek susmasını söylerken Jaden onun başına eğilerek en bet sesiyle genç kızın kulağına söylemeye başlar. Rose gözlerini devirerek sırtüstü döner ve Jaden’a bakarak eşlik etmeye başlar. delikanlı gülerek alkışlar.

Rose örtüleri ayağıyla ittirerek yatağın üzerinde ayağa kalkar, Jaden ona dedorant şişelerinden birini uzatınca alır ve bütün mimikleriyle beraber şarkıyı söylemeye devam ederken acıların çocuğu Jaden da sağa sola sallanıyor, ona eşlik eder.

“Yolun sonuna gelsek bileee—“

“Unutamıyorum been—“

“Ben yok orada Jaden—“

“Ben koydum, daha güzel oldu, sen de öyle söyle!”

Rose da gülerek oraya bir *ben* koyarken Jaden onu elinden tutar, çekerek yanına indirir ve kendi etrafında döndürerek odayı dolaştırmaya başlar. Rose elindeki şişeyi Liv’in yatağına atıp gülerek dengesini bulurken gerçekten dans ederek etrafında dönmeye başlar. Jaden bet sesini kesip sözü şarkıya bırakırken Rose da susmuş, delikanlının elini tutarak ona yaklaşır ve bir elini onun omzuna koyarak adım atmaya başlar. Jaden da ona ayak uyduruyor, ikisi özlem dolu şarkıda dans ediyorken Rose yavaş yavaş döndüğünde başucundaki saatin gece yarısını vurduğunu görmüş, gülümser.

“Sevgililer günün kutlu olsun Jaden...”

Jaden da gülümser ve Rose’u arkaya yatırarak sırtından kavrarken genç kız rahatça kıvrılmış, kahverengi saçları arkaya düşerek gülümser, üzerinde ona eğilen Jaden mırıldanır:

“Sevgililer günün kutlu olsun Rose. Biliyorsun, *yolun sonuna*—“

“Gelsek bile unutamıyorum...”

Jaden gülerek eğilir ve Rose’u dudaklarından öperek geri çekilir. genç kız donmuş, hala arkaya eğik, yutkunurken Jaden da ne yaptığını fark etmiş, onu doğrultarak ellerini üzerinden çeker.

“Fazla havaya girdim, özür dilerim.”

Rose hafifçe gülerek saçlarını kulağının arkasına alırken başını iki yana sallar.

“Önemli değil, şarkı o kadar acılı ki!”

Jaden da gülerek başını sallar ve dönerek hoparlörlerin sesini kısar, sonra etrafına bakıp tekrar Rose’a döner.

“Yarın ders var, ben gideyim. Liv de gelir zaten—“

“Sam’le sabahlayacaklarmış.”

Jaden *peki* diyerek başını sallarken Rose da kaşlarını kaldırarak olduğu yerde yaylanır. Jaden ellerini kotunun ceplerine sokmuş, bekliyorken gözü Oscar’a takıldığında tek elini çıkartıp hayvana el sallar.

“Gidiyorum ben, aşkından kurbağayı yeme kedi.”

Oscar mırılayarak cevap verir ve gidip bir köşeye kıvrılırken Jaden gülümsüyor Rose’a da iyi geceler diler ve geri geri giderek kapıyı açar, dönüp odadan çıkınca Rose kapıyı onun arkasından kapatır, sonra bir an durur ve kendi kendine gülümseyerek tekrar yatağına ilerler...

Jaden dışarı çıkınca nefesini bırakır ve başını silkeleyerek yutkunurken bir daha o şarkıyı dinlememesi gerektiğini düşünerek yürümeye başlar, ama daha iki saniye geçmeden şarkı tekrar aklında dönmeye başlarken delikanlı gülümser ve usulca mırıldanarak loş koridorlardan merdivenlere ilerler...

Bond - Lullaby

Sevgililer Günü

“Geliyorum!”

Rose koşturarak çalışma masasının üzerindeki mavi gülü alır, sonra Liv’in ona attığı beyaz olanı da yakalar ve kapıyı açıp sınıf melekleri Sadie’ye uzatırken genç kız gülümser ve sınıf öğretmenleri Miss Natalie için hazırladıkları rengarenk buketin içine koyarken teşekkür eder.

“Bunlar da sizin kapınızın önündeydi, unutmayın! Derste görüşürüz!”

Sadie, Rose’a el sallayarak uzaklaşırken geride kalan Rose kapının yanına eğilerek kocaman bir buket açık pembe gülü alarak içeri girer.

“Bak bunlar bize gelmiş! Üzerinde not bile var!”

Liv gülümseyerek ellerini çırpır, Rose çiçekleri onun masasının üzerine koyar ve ikisi de atılarak nota uzanırken Liv kapmış, havada açarak okur ve kahkahayı basar.

“Şapşal bu Concon!”

Rose zıplayarak notu onun elinden alır ve okurken gülümser...

Kızlar birer çiçektir ve hepsi de Sevgililer gününde çiçek isterler, alın size çiçek, çiçeklerim.

Tek sevgiliniz Jonathan.

İki kız da mutlulukla notu tekrar çiçeklerin üzerine yerleştirir ve bu pespembe günde dersler için giyinmeye devam ederler...

Eliza ve Faye çantalarını kaparak koştururlar ve kapıyı açarak kendilerini koridora attıklarında iki köşeden de ellerinde birer kırmızı gülle erkek arkadaşları çıktığında iki kız da çılgıncı basarak gerilerler. Owen ve Piz de korkmuş, onlar da başlarını ve gülleri geri çekerlerken kızlar bir an sonra bilinçlerini geri kazanmışlar, mutlulukla gülümseyerek gülleri alırlar, gülleri getiren romantik beylerin dudaklarına da bir öpücük bıraktıktan sonra anında ayrılarak onları da kollarından çekiştirip kahvaltıya koşarlar...

Veronica kollarına zar zor sığan sapsarı çiçekleri koklayarak odada aşkla dönüyorken Nicole de banyodan çıkmış, onun haline güler.

“Bütün gün onlarla mı dolaşacaksınız?”
“Evet!”

Nicole gözlerini devirirken Veronica dönerek onun masasına ilerler ve köşede duran kırmızı, kalp şeklindeki kutuyu kaldırıp Nicole’e uzatır.

“Bak, bu da sana gelmiş...”

Nicole heyecanla kutuya atılıp üzerindeki kırmızı kurdeleyi sökerken Veronica gülüyordur.

“Hiç heyecanlı değilmişsin gerçekten—“
“Sus—Çikolata!”

Nicole kalbi ısınarak birbirinden lezzetli çikolatalardan birini alır ve ağzına atarken bir anda içinden lezzet fışkıran minnacık şeyle neredeyse gözleri dolacak, kutuyu bırakarak koşturur ve odadan çıkar. Veronica onun arkasından hala gülüyorken Nicole pijamlarıyla koridorda koşturuyor, Michiou’ya giden tünele girer, o arada ağzındaki çikolata bitmiş, genç kız dudaklarını yalayarak koşturmaya devam ediyorken köşeyi dönüp birinci kata inen merdivenlere yönelir. Yanındaki kızlar gülererek ona selam veriyorlarken Nicole de sarı saçları uçuşarak onlara *ışıldar* ve 12 numaralı kapıya geldiğinde heyecanla kapıyı yumruklar. Bir an sonra kapı açılınca Nicole atılır ama Jonathan’ı görünce yüzünü buruşturarak onu ittirir ve aynanın önünde kravatını bağlayan Duncan’ın üzerine atlayarak delikanlıya sarılırken gülümseyerek onu sıkar.

“Çikolata! Çiçek değil, çikolata! Yiyebileceğim, anlamsız yapraklardan oluşan garip bitkiler değil, *çikolata!*”

Duncan gülererek onu tutuyorken ikisi de dengeyi bulamıyor, sağa sola yalpalayarak Duncan’ın yatağına düştüklerinde Nicole, sapsarı saçları ikisinin de yüzlerini perdeliyorken sorar:

“Ne zamandır beni izliyorsun sen—“
“Öhöm!”

Nicole bir hışımla arkasını döner ve bağırır:

“Sus Jonathan!”

Jonathan dehşetle susarak çantasını ve kravatını da alır, sonra koşarak odadan çıkarken Nicole yine gülümseyerek Duncan’a döner.

“Nasıl?”

Duncan gülererek başını kaldırır ve dudakları çikolata kokan düşesine uzanırken sarışın güzellik de ona eğilir...

Jaden ve Jesse, Gordon koridorlarında yürüyor, 41 numaralı odanın önüne gelirler ve Jaden kapıyı nazikçe vurduğunda Anna gülümseyerek açar.

“Günaydın.”
“Size de günaydın leydim, çantanızı, kitaplarınızı ve gün içinde taşıyacağınız *her şeyi* alabilir miyim?”

Anna gülerek *tabii* der ve ortaokuldan beri süren sevgililer günü geleneğini yaşatarak Jaden’a gün boyu taşıması için eşyalarını verir, delikanlı normalden en az üç kat ağır olan çantayı alırken elinde tuttuğu pembe gülü de Anna’ya verir.

“Sevgililer gününüz kutlu olsun leydim.”

Anna gözlerini kırıştırarak teşekkür ederken odadan çıkar, Jaden arkada kalan ve onları izleyen Lonna’ya tek kaşını kaldırır ve Anna’nın arkasından kapıyı kapatır...

“Leydim burada kök saldık, artık açar mısın!?”

Jaden, Alexa’nın kapısını vuruyorken sonunda pembe tutamı gözlerinin önüne düşen kız kapıyı açar ve çantasını uzatır.

“Al! İşim var biraz!”

Jaden çantayı alıp gülü verir, Alexa alıp tekrar içeri girerken çantayı tutan hamal kuzen ağırlıkla bir an yere eğilirken arkadaki Jesse atılarak çantayı kapar.

“Bunu ben alayım...”

O sırada içerden bir şeyler düşerken Jaden kaşlarını çatar, Jesse gülümseyerek çantayı omzuna takarken Anna tek kaşını kaldırarak delikanlıya kaçamak bir bakış atar...

Herkes kahvaltı masasında buluştuğunda Jaden yine nüfusu saymış, üç eksik bulmuştur.

“Rose, Liv ve Sam’i nerede?”

“Liv ve Sam direkt derse gideceklermiş!”

Rose koşturarak gelir ve Jaden’ın yanındaki boş yere otururken gülümser.

“Günaydın.”

Jaden da gülümseyerek günaydın der ve otururken herkes hızla kahvaltılarını ediyor, Tanrılar dersine geç kalmamak için acele ediyordur.

Jonathan sütünü kafasına dikip kitaplarını toplar ve masadan kalkarken oturanlara dönerek elini kaldırır ve hatırlatır:

“Dövüş dersinden sonra duşunu alan Roselerin odasına gidiyor, unutmayın!”

Herkesin ağzı dolu, kafalar sallanırken Jonathan iki baş parmağını da kaldırarak gülümser ve dönerek uzaklaşırken Anna sorar:

“Şimdi nereye gidiyor?”

Kimsenin pek bir fikri yokken oda arkadaşı Duncan cevaplar:

“Cora’ya bugün yapacağı şeyin yerini haber vermeye gidiyor. Hediye dükkanından özel bir şeyler ayarladı, onu kontrol edecekmiş.”

Anna başını sallarken hızlı kahvaltı devam eder...

Westlife – Can't Lose What You Never Had

*Fear of rejection, kept my love inside
Told my heart I didn't want you, but I lied...
I don't care if you think I'm crazy.
It doesn't matter if it turns out bad.
I've got no fear of losin' you,
You can't lose what you never had.*

Jonathan çantası savrularak koşturur ve hediye dükkanından içeri girerken tezgahta bekleyen adam gülerek ellerini kaldırır.

“Hazır, sakın ol—“
“Görebilir miyim?”

Adam başını sallayarak arka odaya girer ve biraz sonra büyük bir kavanozun içinde sarı bir kelebek getirirken Jonathan heyecanla gülümseyerek başını sallar.

“Çok güzel, tam istediğim gibi...”

Adam da aynı fikirde, kelebeğe bakarak açıklar:

“Madalyon taşıyan kanatlar gibi olacak. Sadece bugün senin için mesaj taşıyacak. Kavanozun kapağını açık bırakırsan gece senin bir şey yapmana gerek kalmadan oraya döner. Sabah kapağı kapatarak bana geri getirirsin.”

Jonathan başını sallar ve çok teşekkür ederek kavanozu alıp adama da el sallayarak dükkandan çıkar...

Üçüncü ders olan SKAP’tan sonra herkes öğlen yemeği için yorulmuş beyinlerini kafeteryaya götürüyorken Cora da ikizi ve arkadaşlarıyla güle konuşa bahçeden geçiyordur. Genç kız beyaz atkısını boynuna biraz daha sararak yürürken biraz sonra bu soğuk kış gününde sapsarı bir kelebek gelerek onun yüzünün önünde uçuşmaya başlar. Cora önce irkilir, ama sonra güzel böceğin taşıdığı minnacık kağıdı görünce gülümser ve uzanarak ondan kaçmayan kelebekten mesajını alır, açar...

Kelebek,

Dövüş dersinden sonra seni odandan alacağım.

Jonathan.

Cora gülümseyerek notu kapatırken tekrar kelebeğe bakar, sarı güzellik uçarak uzaklaşırken genç kızın yanındaki Lonna onun elinden notu alarak açar.

“Lonna!”
“Kelebek—bu çocuk sana neden kelebek diyor—“
“Sana ne!?”

Cora notunu tekrar alarak cebine koyarken Lonna kaşlarını çatmış, kardeşini kolundan tutup durdurur.

“Böyle bir zamanda Oreon’un prensiyle flörtleşmen mantıklı mı—“

“İstedığımı yaparım Lonna, bana *sen* karışamazsın—“

“Annem bilse—“

“*Eminim çok mutlu olurdu.* En azından kızlarından biri ona gösterilen ilgiye olması gerektiği gibi karşılık veriyor.”

Cora kolunu çekerek ikizinden kurtarır ve koşturarak arkadaşlarına yetişirken Lonna arkada kalmış, sadece dudakları oynayarak bir şeyler söylenip bütün iştahı kaçarak kafeteryanın tersi yönüne yürür...

Dövüş dersinin başında Jonathan bir yandan zıplayarak ısınıyor, diğer yandan Faye’e doğru yaklaşıyordur. Faye saçlarını topluyorken Jonathan yanına geldiğinde sorar:

“Dediğim şeyi buldun mu?”

Jonathan eşofmanının cebinden şeffaf cam bir bilye çıkarıp Faye’in eline verir.

“Şeffaf dedin, cam dedin, en yakın bunu bulabildim.”

“Tamam, bu çok güzel. Benimkinin de bundan bir farkı yok, gördün.”

Jonathan başını sallarken Faye bilyeyi elinde çeviriyor, gülümser.

“Çok zor olmaz merak etme, annem bana özel zamanlar için nasıl yapılacağını göstermişti. Zaten küçük bir şey yapacağız, beş dakika sürmez. Sen gidip alana kadar biz hallederiz.”

“Sonra da kele—“

“Biliyoruz Jonathan!”

Jonathan başını sallarken Faye gülerek onun koluna sarılır.

“Çok sevecek—“

“Beyni patlamazsa tabii.”

Faye öyle bir şey olmayacağını söylüyorken diğer taraftan Jaden gelmiş, Jonathan’ın kolunu salları ve kendine döndürür.

“Ben hala yapmayalım diyorum—“

“Jaden...”

Jaden bu sefer de Faye’e dönerek itiraz eder:

“Ne!? Bunca sene adamların arkasından iş çeviriyoruz, sonra da gidip kızlarına hediye veriyoruz—“

“Adamlar zaten bizim ne yaptığımızı biliyorlardı. Neden Winona’yı istiyorlardı sanıyorsun? Bu hediye hiçbirimizi riske sokmaz merak etme. Öyle bir şey olsaydı Liv’e doğum gününde küresini vermezlerdi, değil mi?”

Jaden yine omuzlarını silkerek uzaklaşırken Profesör Lesley içeri girer ve toplanmalarını söyler...

Cora dövüş dersinden sonra hiç olmadığı kadar hızla odasına varmış, duş alım hızında da bir rekor kırarak şimdi saçlarını kurutuyorken çoktan giyinmiş olduğuna sevinliyordur. Biraz sonra kapının vurulduğunu duyunca *sarı kelebek* kurutma makinesini bırakıp koşturarak kapıya gider, sonra kendine çekidüzen verip gayet sakince kapıyı açarken dışardaki Jonathan heyecandan delirecek, kapının aralandığını görünce put gibi durur.

Açık kapının iki yanından biri sarı, biri kahverengi iki genç birbirlerine bakıyorken Cora gülümser.

“Kelebek çok güzeldi Jonathan.”

Jonathan da gülümserken Cora dönerek odaya bakar, sonra tekrar delikanlıya dönüp saçlarını gösterir.

“Biraz daha kurutabilir miyim, yoksa hemen gidecek miyiz—“
“Sen kurut, ben beklerim.”

Jonathan kapının dışında durmaya devam ederken Cora kapıyı biraz daha açarak hafifçe yana kayar.

“Gelsene...”

Jonathan daha önce yüzlerce kez girdiği odaya sanki ilk defa ayak basıyormuş gibi girer ve ezberlediği eşyalara yeni açılmış gözlerle bakarken Cora kapıyı onun arkasından kapatarak banyoya koşturur.

“Çok sürmez!”
“Önemli değil, sen keyfine bak. Hem zaten kelebeği bekliyoruz.”

Cora’nın mavi gözleri parlar ve genç kız gülümseyerek başını sallarken Jonathan da gülümser ve yine aşık olur...

Cora saçlarını eliyle yüzünden çekerek içeri girerken beklenen kelebek gelmiş, genç kız içeri girince Jonathan’ın yanından ayrıлып sarı kanatlarını çırparak taşıdığı minnacık keseyi sarışın kızın önüne getirir. Cora gülümseyerek alır ve keseyi açıp ters çevirerek eline dökerken Jonathan da ayağa kalkmıştır.

Cora eline düşen bilyeye bakıyor, kaşlarını kaldırarak incecik parmaklarının arasında bilyeyi kaldırarak Jonathan’a gösterir.

“Bu nedir?”
“O bir ruh özü küresi.”

Sarışın kız gözleri büyüyerek elindeki küreye bakarken mırıldanır:

“Daha büyük olduklarını sanıyordum—“
“Her boyu olabilir. Hatıraların yoğunluğuna göre değişir.”

Cora mavi bakışlarını tekrar Jonathan’a kaldırdığında delikanlı gülümser.

“Senin için bir şey var içinde. Görmek istediğini söylersen açılacak.”

Sarışın kız hafifçe güler ve küreyi avcunun içine alarak biraz kaldırır.

“Nasıl tutacağımı bile bilmiyorum, ne diyeceğim?”

Jonathan da gülüyor, onun yanına giderek genç kızın elini tutar ve parmaklarını kürenin üzerine kapatarak elini indirir. Cora, Jonathan’ın elleri arasında kalan eline bakıyorken bir an sonra parmaklarının arasından incecik ışık hüzmeleri çıktığında heyecanla gülümser.

“Çalışıyor...”
“Gözlerini kapat...”

Cora bakışlarını Jonathan’a çevirip daha da gülümser ve gözlerini kapatırken küre daha da parlar...

Christina Aguilera - Fighter

Sahne simsiyah piyanonun üzerindeki kavanozun içinde çırpınan sarı bir kelebeği aydınlatarak açılmışken üzerinden örümcek ağları sarkan eski püskü piyanonun başında Alexa vardır. Genç kızın makyajı akmış, üzerindeki uzun beyaz elbise artık beyaz değil, grileşen etekleri yırtılmış, saçları keçe gibi omuzlarından dökülüyorken parmakları tuşların üzerinde titreyerek hareket ediyordu.

Yorgun ama kararlı melodinin arasında bütün sahne yavaşça aydınlanırken Cora'nın sesi duyuluyor, genç kız simsiyah büyük lekelerle dolu, kalp şeklindeki kırmızı bir dekora bağlı, tavandan uçları yanmış, delikli kırmızı tüller sarkıyordu..

Cora nefesi kesilerek gözlerinin önünden akanları izliyorken bir adım geri kaçır, ama gözlerini açmak istemezken Jonathan onu tutuyor, üçüncü bir gözden kelebeğinin en ihtişamlı anlarından birini ona gösteriyordu...

Kalplerine siyah kuşaklarla bağlanmış siyah saçlı Venüs kızları davulun her vuruşuyla bir darbe alıyormuşçasına ırkiliyorken kapıdan çıkan Jonathan elindeki metal bastonunu zillerin ritmiyle basamaklara vurarak aşağı iniyordu.

Delikanlının yüzünü kaplayan kırmızı gülümseme tüyleri diken diken ediyorken İsimsiz Adam, Cora'nın önüne geldiğinde bastonunu genç kızın bacaklarını arasında yere vurur. Delikanlı yüzünün siyah tarafı seyircilere bakacak şekilde dururken daha da gülümsediğinde onun açık bıraktığı kapıdan diğer tutsaklar için başka İsimsiz Adamlar smokinleriyle çıkarak sahneye inerler..

Sarışın kız minicik bir ses çıkarak diğer elini de uzatır ve Jonathan'ın koluna tutunurken delikanlı gülümser...

İsimsiz Adam'ın nefesi de yüzüyle beraber gittikçe Cora'ya yaklaşıyorken genç kız kendini dekora bastırır, başını yana çevirerek şarkısını söylemeye devam ediyordu. İsimsiz Adam elini uzatarak Venüs kızının yüzünü tutar ve kendine çevirirken Cora o anda sopasını delikanlının başının arkasından indirir ve Jonathan'ı kendine bastırırken diğer kızlar da aynısını yapmışlar, bir an sonra dizlerini kırarak smokinli adamları üzerlerinden iterken adamlar yere düşer, bastonlar bir kenara uçarken kızlar sopalarını baterinin zil vuruşlarıyla beraber yere adeta saplarlar...

Cora başını eğerek kaşlarını çatarken dudakları aralanmış, nefesleri hızlanmıştı. Jonathan onun tepkilerini izliyorken biraz sonra genç kızın kapalı gözlerinden yaşlar süzölmeye başladığında ona doğru bir adım atarak yaklaşır, Cora da delikanlının kolunu daha sıkı tutarken ruhunda çalan müziği dinler...

Kızların sopalarının vuruşuyla müzik bir anda hafiflemiş, sadece kemanların ve piyanonun uzun notaları duyuluyorken sahne bir anda donmuş, sadece kavanozdaki kelebek ve Cora görünüyorken genç kızın dudaklarından dökölen sözler pişmanlığını anlatıyordu. Nasıl kanmıştır, tanıdığını sandığı adam nasıl bu kadar kalpsiz olmuştur, gözlerinden süzölen yaşlarla bunu soruyordu. Yalanlarla kandırmıştır, her şeyi saklamıştır, doğruyu, kendini..

Cora derin bir nefes alarak başını kaldırır ve elinin altındaki kolu daha da kendine çekerken Jonathan ona yaklaşmış, ikisinin nefesleri aralarında karışırken Cora bir an zevkle gülümser...

Davulların sert vuruşları arasından sihirli bir ışık yayılır ve Cora'nın bağırışıyla bir anda yüzlerce sarı kelebeğe dönüşerek opera salonunun tavanına yükselir. O anda bütün kızlar siyah giysilerinden ve bağlarından kurtulmuş, hepsi kendi renklerine dönmüş, sarı, pembe, kırmızı ve mor elbiseler içinde, ellerindeki uzun siyah sopalarla duruyorken bütün İsimsiz Adamlar onların yerinde dekorlara hapsolmuş, karanlıklara gömülüyordur..

Cora mutluluktan ağlıyor, ama gözlerini açmıyor, *açamıyor*, sonuna kadar o akşam yaşadığını bilmediği gururu, nefreti, sevgiyi, heyecanı tekrar yaşıyorken bir an sonra nefesini tutarak Jonathan'ın kolunu sıktığında delikanlı onun neyi gördüğünü biliyor, gülümser...

En sonunda dördü birden onları bu kadar iyi birer savaşçı yaptıkları için İsimsiz Adamlara teşekkür ederek ellerindeki sopaları yere çarpar ve sahne kararırken sert müzik susar, seyircilerden tek bir çıt bile çıkmazken biraz sonra en ön sırada oturan Gwen Rosenthall gözlerinden yaşlar süzülerek kızlarını alkışlamaya başladığında bütün salon yavaş yavaş kendine gelerek son gösteriyi tüm güçleriyle alkışlar...

Cora bir anda her şeyin kesilmesiyle gözlerini açarken mavi bakışlar onu izleyen kahverengilerle buluşmuş, genç kız gözlerinden yaşlar süzülerek Jonathan'ın kolundaki elini yavaşça delikanlının yüzüne kaldırır, parmak uçları onun yanağına dokunurken Jonathan sanki büyülenmiş, öylece bekliyordur. Biraz sonra Cora uzanarak Jonathan'ın yüzünü kendine çeker ve dudaklarına kendi dudaklarını bastırırken küre bir kez daha parlar...

Jonathan kulise girdiği anda elindeki bastonu bir kenara atıp Cora'yı yarı yolda kolundan çeker ve o kızgın, nefret dolu, karanlık tavrına zerre kadar aldırmadan duvarların birine yaslayıp dudaklarına yapışırken kulisteki herkes coşmuş, bağıra çağıra alkışlıyordur. Jonathan hiçbirine aldırmadan kollarını kaldırarak duvara yaslar ve Cora'yı kendi bedeniyle saklayarak dudaklarını aralarken ikisinin tadları birbirine karıştığında Cora kollarını delikanlının boynuna dolar ve gözlerinden yaşlar süzülerek onu öperken siyah saçları tekrar sararır...

Christina Aguilera – F.U.S.S.

(sözler değil, o suspenseful havadır istediğimiz)

Cora titreyen elleriyle Jonathan'ı bırakıp geri çekilirken genç prens de ne olduğunu şaşırmış, Cora'nın elinden kendi eline geçen küreye bakar, sonra kahverengi bakışları genç kıza dönerken Cora hala küreye bakıyor, başını iki yana sallar.

“Doğruymuş... Siz.. sen—ve arkadaşların—“

“Cora—“

“O gösterdiğin şeyi ben hiç yaşamadım! Sen hiç öyle olmadın! O küreler olmamış şeyleri yaratamaz! Nasıl yaptın!?”

“Ne doğruymuş!?”

İkisi de birbirlerine bakıyorken Cora yutkunarak bir adım geri atar.

“Hiçbir şey. Git Jonathan, lütfen. Benden uzak dur...”

Jonathan'ın gözleri büyürken Cora onu kolundan çekerek kapıya sürükler, sonra kapıyı açıp dışarı atarken bağırır:

“GİT DEDİM! BİR DAHA BENİM YANIMA YAKLAŞMA!”

Jonathan ne olduğunu anlayamadan tekrar içeri girmek isterken Cora bileziğini kapının koluna takıp hızla çeker ve paramparça eder, boncuklar odaya ve koridora saçılırken Cora bağırıyordur:

“DEFOL!”

“Ne yapıyorsun!?”

Jonathan ikinci kelimesini edemeden yan odalardan büyük sınıf Michiou erkekleri çıkar ve prensi kollarından tutarak geri çekerken Cora onun uzaklaştırılmasını izliyor, gözleri dolarak kırıya yaslanır...

Jonathan hala çekiştiriliyorken her gün gördüğü çocuklar şimdi ona tecavüzcü muamelesi yapıyorlardır. Prens silkinerek kollarını kurtarmaya çalışırken bağırır:

“YANLIŞ ANLIYORSUNUZ! BIRAKIN!”

“Neyini yanlış anlayacağız, kızın bileziğini paramparça ettin—“

“BEN ETMEDİM—BIRAKIRSANIZ—“

“Bırakın tamam!”

Jonathan başını çevirerek Gordon geçitlerine giden tarafa bakıp ona koşturan Lonna'yı görünce bir an rahatlar. Pembe saçlı kız koşarak gelmiş, Jonathan'ı tutanların arasına atılır.

“Tamam bırakın yanlış anlamışsınız!”

“Sen nereden biliyorsun!?”

“Cora benim *kardeşim* Perry, az önce konuştuk, hemen koştum—“

“En azından bina meleşine götürmem gerek—“

“Bina meleşisi buraya gelsin. Bırak, yoksa ben de Perry bileziğimi kopardı diye bağırırım. *Bırak.*”

Perry ellerini çekerek geriler ve arkadaşlarını da yanına çağırır.

“Venüs kızlarına bir daha yardım edersem...”

Lonna elini sallayarak uzaklaşmasını söyler ve Jonathan'a dönerken delikanlı da ona bakıyordur, sorar:

“Neden—“

“Sen de, arkadaşların da bizden uzak durun. Şımarıklık ya da burnu büyüklük yapmaya bayıldığımdan değil, ama lafımı dinle Jonathan. Uzak durun, kendi işinize bakın. O iş her neyse...”

“En azından ne bildiğini söyle Lonna—“

“*Hiçbir şey bilmiyoruz.* Sadece size alerjimiz var, tamam mı? Bu kadarı sana yeter. Bir dahaki sefere müdüre gidersek daha tatsız olur. O yüzden kibar bir prens ol ve uzakta dur. Biz bir şey bilmesek bile senin bildiklerin yeter, tamam mı?”

Jonathan hala dehşet saçan gözlerle pembe saçlı kıızı izliyorken Lonna iç çeker ve onu bırakarak koridora doğru geriler.

“Git hadi!”

Jonathan bir iki adım atmayı başarinca Lonna arkasını dönerek Cora'nın odasına koşturur...

Jonathan herkesi bıraktığı odaya dönmüş, kapıyı iki kere yumruklar, biraz sonra Liv kapıyı açtığında delikanlı onu da, kapıyı da iterek içeri girer.

“Rosenthall ikizleri tam olarak ne biliyor, neden kaçıyorlar, bilmemiz gerek.”

Liv kaşlarını çatarken odadaki diğer herkes de şöyle bir dikleşmiş, az önce kelebekler gibi uçup giden ama şimdi alev gibi olan Jonathan’a bakarlar. Liv kapıyı kapatıyorken sorar:

“Ne olduğunu başından anlatır mısın—“

“Cora’ya hazırladığımız anıyı gösterdim, tam işe yaradı sanmıştım ki bir anda beni odadan dışarı attı, *benden uzak dur* dedi, hatta ikna edici olabilmek için bileziğini kendisi parçalayıp ben yapmışım gibi bağırdı, çağırdı. Yan odadaki çocuklar beni çekiştire çekiştire dayaya götürüyordu ki Lonna geldi. *Bizden uzak dur, senin bildiklerin sana yeter.* dedi, sonra çekip gitti. Her zaman yaptığı şey...”

Jaden bu konuda bir yorum yapmıyorken Liv iç çekerek tekrar yatağına oturur.

“Bilmiyorum, nasıl öğrenebiliriz onu da bilmiyorum—“

“Kendilerine soramıyoruz, bize *alerjileri varmış.*”

Jaden gözlerini devirirken Jonathan da ona katılıyor, gidip boş bir köşede yere çöker.

“Gidip gelmeler bitince her şey daha kolay olacak, artık bize yapacak bir şey kalmayacak dedik, şu halimize bak.”

Kimseden ses çıkmıyorken bir Sevgililer Günü diğer herkese pembe rüyalar, kurbağalara da bir çuval karanlık sır getirip gidiyordur...

Iron and Wine – Passing Afternoon

*There are things that drift away like our endless, numbered days...
Autumn blew the quilt right off the perfect bed she made...*

Büyük umutlar ve planlarla başlamış olan Sevgililer Günü bir anda bıçak gibi kesilmiş, gece bugün daha erken gelmiş gibiyken herkes odalarına çekilmiş, kapılar kapalı, her odada farklı sorular dönüyordur...

Jonathan yatağına uzanmış, elindeki küçük bilyeye bakıyorken o minnacık camın içinde duran zamanın kolaylığı, onun getirip elinden aldıkları aklından geçiyordur. Delikanlı bilyeyi indirir, yattığı yerde dönerek başucunda duran komodinin çekmecesine uzanır, bilyeyi çekmeceye koyarak kapatırken arkasını döner ve Duncan’a iyi geceler dileyerek gözlerini kapatır...

Alexa banyoda saçlarını tıyırken içerdeki oda arkadaşı bugün odada değildir. Cora, bu gece Lonna’yla kalacağını söyleyen bir not bırakmış, kağıt hala yatağının üzerinde duruyorken Alexa aynada kendi yansımalarına bakıyor, pembe tutamını özenle tarayarak kulağının arkasına atar, fırçasını lavabonun kenarına bırakır, sonra dönerek odasına girerken aklının bir köşesinde başka bir zamanda oda arkadaşıyla bu güzel günün dedikodusunu yapan daha berrak bir Alexa belirdiğinde iç çekerek ışıkları kapatır ve yatağına ilerler...

Liv okuduğu kitabı kapatarak başucuna koyuyorken Rose’un çoktan uyuduğunu görmüş, uzanarak onun da ışığını kapatır, sonra kendininkine uzanırken elinin altında duran küresini gördüğünde hafifçe dudağını ısırarak cam küreyi eline alır. Biraz sonra ışıklar kapanıp ilk kurbağa örtülerin altına girer ve ellerini küresinin üzerine koyarak gözlerini kapatırken başkasına ait rüyalar onu sarmalar...

“Liv... Liv?”

Liv ellerinin altındaki soğuk camın hissi ve kulağına gelen fısıltıyla gözlerini açar ve karşısında Winona’yı gördüğünde irkilerek geriler, kafasını yatağın başına çarptığında acıyla gözlerini kapatırken Winona uzanarak onun başını tutar.

“Sakin...”

Liv diğer yataktaki Rose’a bakarak doğrulurken Winona onun başını bırakmış, yanına oturur.

“Duymaz merak etme—“

“Rüyamda mısın?”

“Hayır, buradayım...”

Winona uzanarak Liv’in elini tutar ve hafifçe sıkarak gülümserken Liv bir anda rahatlamış, küreyi, yorganları ve uykuyu bırakıp karşısındaki Winona’ya uzanarak sarılır.

“Hemen gitme.”

“Gitmiyorum tatlım, bana ihtiyacın vardı, gördüm...”

Liv başını sallayarak Winona’ya daha da sarılırken *zaman* iç çekerek *yaşamın* saçlarını okşar...

“Sam’e hiçbir şey söylemedim, o da sormuyor. Sonra Jonathan var...”

Winona o yokken olanları dinliyorken Liv aklında ne varsa anlatıyordu:

“İkizler onlardan uzak durmamızı söylemiş, ama neden olduğunu söylememişler. Jonathan’ın kalbi çok kırılıyor Winona. Hepimizin bir şekilde kırılıyor. Ne zaman düzelecek her şey? Diğer kızı ne zaman göreceksin?”

Winona başını iki yana sallayarak bilmediğini mırıldanırken Liv onun parmaklarıyla oynuyor, asıl söylemek istediği şeyi söyler:

“Kürede bana bıraktıkların...”

Winona sesini çıkarmıyorken Liv devam eder:

“Her gece rüyalarımda görüyorum—“

“Küreyle uyuyorsun çünkü.”

Liv gülerek başını eğerken Winona da gülümser. İkisi kısacık bir süre sessiz kalırken Liv’in yüzü garip bir acıyla dolmuş, mavi bakışları karanlık odada yine Winona’yı bulur.

“Bildiklerim, gördüklerim, *hissettiklerim* bana büyük geliyor. Yaşadığım hayatlar içime sığmıyormuş gibi hissediyorum Winona...”

Kahverengi gözlü kız mavisinin saçlarını okşarken Liv’in gözleri dolmuş, sesi titriyordur.

“O kadar çok şey biliyorum, her şeyi görüyorum, gördüklerimin yarısını da hissediyorum, ama olmam gerekeni olamıyormuşum gibi geliyor—nasıl anlatacağımı bile bilmiyorum halime bakar mısın?”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Her şey geçsin istiyorum, her şey bitsin, *o gün gelsin.*”

Winona’nın saçları okşayan eli dururken ikisi birbirlerine bakarlar, Liv yutkunur.

“Yapabilir miyiz?”

Bond - Space

“Yapabilirsin!”

Winona işaret parmağını dudaklarına götürerek bastırırken Liv de iki elini birden ağzına kapatarak sesini ayarlar ve biraz daha sakinleştiğinde ellerini indirerek kocaman olmuş gözleriyle önündeki *Zaman*’a bakar.

“Nasıl? Neden daha önce yapmadık? Hemen yapabilir miyiz? Ne yapacağız—“

“Liv lüfen sakın ol ve dinle—“

“Ama yapabilirsin değil mi? Biliyorsun, neler olacak, ne yapacağız—“

“Tek başıma bir şey yapabiliyor olmam şu durum için bizim işimize yaramaz.”

Liv kaşlarını çatarken Winona ona bakıyor, başını sallar.

“Sen de yardım edersen yapabilirim.”

Liv’in gözleri yine parlayarak büyürken bir an sonra neşesi solarak mavi bakışları şüpheyile dolduğunda genç kız sorar:

“Hani bu zamanla oynamayacaktık? Hani burada hiçbir şey değişmezdi—“

“Ben değiştiremezdim. Tek başıma yapamazdım, ama şimdi sen varsın. 16 yaşına girdin, güçlüsün.”

“Ne yapacağım peki? Ben ancak ölüleri diriltebilirim Winona, zamanla işim yok benim.”

Winona gülümseyerek başını iki yana sallar.

“Ne dediğini tekrar düşün. *O gün gelsin* dedin—“

“Peki sen *o günün* ne zaman olduğunu biliyor musun?”

“Bazı tahminlerim var, evet.”

Liv’in gözleri yine büyürken bu sefer kelimeleri yetmemiş, eline geldiği gibi Winona’nın koluna bir tane geçirir. Winona acıyla yüzünü buruşturur, o kolunu ovuyorken Liv öfkeli bir fısıltıyla isyan eder:

“Bana neden söylemiyorsun!?”

“Kimseye bir şey söylemiyorum! Ayrıca kesin değil, *tahmin* dedim!”

“Senin tahminlerin yüzünden—*sayesinde* buraya kadar gelebildik! Hani benden bir şey saklamayacaktın!?”

“Dün gelip sana o beklediğimiz gün şu olacak *galiba* deseydim ne yapacaktın Liv? O zaman da bildiklerin sana ağır gelmeyecek miydi?”

Liv dudaklarını birbirine bastırarak bir an dururken hemen sonra elini sallayarak tekrar fısıldar:

“Dün de 16 yaşındaydım, dün de güçlüydüm ve sen dün de biliyordun! Gelip *hadi yapalım* deseydin—“

“Yapamazdık. Dün bunu isteyecek kadar sebebin yoktu, mutluydun, Sam’le beraberdin—“

“Sen nereden—her neyse...”

Winona kolunu ovmayı bırakıp öylece otururken Liv de dudağını kemirerek onu izliyordur, kısa bir süre sonra sorar:

“Eğer çok zor bir şeyse yine vazgeçebilirim.”

“Çok zor değil, ama kolay da değil.”

“Yapabilecek miyiz peki?”

“Daha önce de yaptık, yine yaparız. Sorun senin isteyip istememende.”

“İstiyorum, ama anlatmıyorsun ki!”

“İzin vermiyorsun ki!”

Liv ona dil çıkarıp arkasına yaslanırken arkada yaslanacak bir şey olmadığı için yatağa düşer ve kafasını yine yatağın başına vururken Winona yüzünü buruşturarak tek gözünü kapatır...

Liv ve Winona loş ve boş koridorları aşarak Gordon ortak odasına girdiklerinde Liv şöyle bir etrafına bakar, ders çalışmak ya da lak lak yaparak sabahlamak için etrafa dolaşan kimse yokken eliyle Winona’ya da gelmesini işaret eder. İkisi beraber gidip şöminenin yanındaki büyük yastıklara karşılıklı otururlarken Liv artık fısıldama ihtiyacı hissetmiyor, rahatça konuşur:

“Evet, tane tane anlat şimdi. Bir, neden bunu *yapabiliyoruz*? İki, nasıl yapıyoruz? Ve üç, neden zor?”

Liv sorularını sormuş, oturduğu yere iyice yerleşirken Winona *tamam* diyerek başını sallar ve anlatmaya başlar:

“Bir, bunu *yapabiliyoruz* çünkü ikimizin güçleri birleştiğinde yaşamı etkilemeden zamanı atlatabiliriz. Sen yaşamı durdurursun ve zaman içinde feda edebileceğimiz şeyleri ayarlarsın, ben de zamanı onun etrafında şekillendiririm.”

Liv araya girecekken Winona elini kaldırır ve onu durdurur:

“Sorular ben bitirdikten sonra. İki, sen bana kısa aralıklarla şekillendirmemiz gereken zamanda olacakları söylüyorsun, ben de sana onların sonucunda olan şeylere göre neyi feda etmemiz gerektiğini söylüyorum, sen seçiyorsun, devam ediyoruz—“

“Hızlıca ileri sar mı yapıyoruz!?”

“Gibi. Üç, fedakarlık her zaman zordur. Burada da bir sürü şeyden fedakarlık edeceksin ve onların feda edildiğini sadece ikimiz bileceğiz, bu ağır bir yük. Ben sana seçimlerinin sonucunu görebildiğim kadar söyleyeceğim, elinin altında ben olduğum sürece sen feda ettiğin şeyleri geri alabilirsin, ben de zamanın ona göre şekillendiğini görürüm. İkimiz bağlıyız. Bu işe başladığımızda bir çok şeyi değiştirebiliriz. Yüzyıllar değil belki, ama istersen asırları bile geçirebiliriz. Yaşam olan sensin. Durdurmak istediklerinin yanında feda ettiklerin dengeyi koruduğu sürece biz istediğimizi yapabiliriz. Tanrıların ana ilkesi de evrende dengeyi korumaktır. Dengeyi esas alarak güçlerimizi kullanabilme gibi bir seçeneğimiz olmasaydı biz zaten yaratılmazdık. O yüzden aynı zamanda çok da kolay.”

Liv gözlerini kısmış, beyninin tıkr tıkr çalıştığını adeta duyabiliyorken Winona başını sallayarak yine ona işaret eder.

“Şimdi sorabilirsin.”

“Yani ben sırf her şey daha çabuk olsun dediğim için insanlar mı ölecek?”

“Şöyle düşün, evrende oluşan her nefesin verdiği kararlar zaman çizgilerini oluşturur, bu çizgiler birleşir ve farklı yerlerde farklı boyutları meydana getirir. Senin evrene geri verdiği her nefes zaman çizgilerini siler, boyutları yok eder ya da birleştirir. Eğer olmaması gereken bir şey yapmak istersen ben bunu göreceğim, yapmayacağız. Dengenin bozulduğu yerde duracağız, devam ettiği yerde edeceğiz—“

“Peki ben bunu neden yapıyorum?”

Winona gülümseyince Liv gözlerini kırıştırarak başını silkeler.

“Ben neden yaptığımı tabii ki biliyorum, ama bu kadar büyük bir şeyi neden *ben* yapıyorum diye sormalıyım sanırım.”

“Bu kadar büyük bir şeyi ancak *sen* yapabilirsin de ondan. O büyük şey zaten *sensin*. Biziz, üçümüz. Biz evrene çok farklı şekillerde de inebilirdik Liv. Üç tanrıça, üç melek ya da üç tane taş. Tanrıça olarak gelmedik, çünkü zaman, yaşam ve boyut tanrıları zaten yerlerindeler. Melek olarak gelmedik, çünkü melekler tanrılarına bağlı oldukları kadar iş yaparlar. Taş olarak gelmedik çünkü bizden üstün gelen güçler dışında da ait olduğumuz türler için bir şey yapabilmeliydik. İnsan olarak geldik ve şimdi kayıp parçayı bulmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapıyoruz.”
“Biz bunu daha önce yaptık demiştin, neden bir işe yaramadı?”

Winona’nın bakışlarındaki ılık solarken cevaplar:

“Çünkü yapmamamız gereken bir şeyi yaptık.”

“Neydi o?”

“Artık önemi yok—“

“Söyle Winona, hadi. Nasılsa olmuş, şimdi doğrusunu yapacağız. Bilmek istiyorum.”

“Bambaşka bir zamandaydı Liv. Kimsenin görmediği, bilmediği, çok uç bir zamandı, yok oldu—“

“Winona, *söyle*.”

Winona iç çekerek başını eğer ve bir an düşünüp sonra cevapladığında Liv bunu duyup duymak istemediğinden emin değil, refleksle elini ağzına kapatır.

“*Çocuğunu feda ettin*.”

“Benim—*çocuğum mu vardı*? Ben daha 16 yaşındayım—“

“O zaman değildin ve daha çocuğun yoktu. Olacaktı, ama sen olmamasını istedin.”

Liv boynunda bir şey olmadığı halde sırf rahatsızlıktan, öylesine kaşınıyorken sorar:

“Ve her şey birbirine girdi, öyle mi? Neden bana yanlış olduğunu söylemedin? Hani görüyordun?”

“Yapılacak bir şey yoktu, ya öyle kalacaktık ya da onu seçecektik—“

“O kadar mı kötüydü Winona?”

Winona başını sallayarak yanağını kemirirken dolan gözlerini yanmayan şömineye çevirir.

“Peki—“

Liv’in sorusunun yarım kalmasıyla Winona yine ona bakarken başını iki yana sallar.

“Daha fazla sorma, lütfen. Bilmemen daha iyi.”

Liv sessizce başını sallarken Winona da derin bir nefes alarak kendini toparlar.

“Durum bu. Eğer hala yapmak istiyorsan bu gece buradayız. Yarın sabah uyandığında senden ve benden başka kimse ne olduğunu bilmeyecek—“

“Ya çok kötü bir şey olursa?”

“Olmayacak, merak etme, izin vermeyeceğim.”

Liv başını sallarken derin bir nefes alarak siyah saçlarını iki eliyle arkaya itip orada tutar.

“Bu kadar şeyden sonra hala deli gibi yapmak istiyorsam bir sebebi vardır, değil mi?”

Winona başını salladığında bu Liv için yeterli olmuş, genç kız da saçlarını bırakarak ona ellerini uzatır.

“El ele mi tutuşacağız, ne yapacağız—hadi...”

“Tutuşmanın bir zararı olmaz.”

Liv gülümserken Winona da gülümser ve uzanarak *arkadaşının* elini tutar.

“Gözlerimi kapatacağım, sen konuşmaya başla—“
“Dur.”

Winona yarı yolda gözlerini açarak Liv’e bakar. Genç kız endişeli, sorar:

“Bilmeden başka insanların da hayatına etki edersem—“
“Bilmediğin insanların hayatları senin ellerinde değil, merak etme—“
“Peki ya bildiklerime haksızlık edersem!? Benim onlar için karar vermeye hakkım var mı?”
“Var dersem kabul edecek misin?”
“Belki, bilmiyorum—ben daha 16 yaşındayım Winona—hatta daha 1 aydır 16 yaşındayım, nasıl böyle büyük bir şeyi kabul ederim bilmiyorum—“
“Öğrenebilmen için yapıyoruz.”
“Bu biraz fazla büyük bir ders olmayacak mı?!”
“Gücünün büyüklüğüne göre o kadar da devasa bir olay değil Liv. Alışacaksın. İçindeki güce daha büyük bir kılıf vereceğiz, rahatlayacaksın.”

Liv işte bunu duyunca yine derin bir nefes alırken başını sallar.

“Tamam, kapat gözlerini...”

ve *Zaman* gözlerini kapatır...

Carrie Underwood – Crazy Dreams

*There's a lot of wonder left inside of me and you,
Thank God even crazy dreams come true...*

Liv esneyerek gözlerini açarken başının dibindeki pencereden içeri öyle bir güneş giriyordu ki genç kız açtığı gözlerini tekrar kapatıp öylece yatakta doğrulur, tekrar esner, sonra gözlerini açıp odasına bakarken her şeyin tam tersi yerinde durduğunu görünce bir an donar...

Sonra hatırlar...

Yorganını itip derhal ayaklarını terliklerine sokmak için yataktan sarkıtığında tırnaklarının ojeli olduğunu görünce gülmek için elini ağzına bastırır ve kalkıp odadaki aynaların birinin önüne geçer...

İşte o zaman *gerçekten* hatırlar...

“AMAN TANRIM!”
“Ne?! Kim!? Liv?!”

Liv gülerek yerinde zıplıyorken aynadan arkada uyanan Rose’u görmüş, zıplayarak döner ve arkadaşının yatağına atlayarak ona sarılırken Rose da uyku sersemi, onu tutar.

“Ne, kim, Liv?”
“Hiçbir şey, hiç kimse, evet!”

Rose tuttuğu kızla beraber yatağa tekrar yatarken Liv de gülerek onun üzerine düşmüş, hemen sonra ellerini bastırarak yataktan kalkar ve tekrar aynanın önüne koşturur, iki elini de ayrı ayrı göğüslerinin

üzerine koyarak sıkarken eline gelen o kadar şeye rağmen sütyen bile giymediğini fark etmiş, 19 yaşındaki vücudunun ona hissettirdiği gibi mutlulukla bağırır:

“AMAN TANRIM!”

Genç kız gülerek ve bağırarak banyoya koşarken Rose onun yine deli günlerinden biri olduğunu düşünerek rahat rahat yatağında döner...

Liv şarkılar söyleyerek banyo yapmış, şimdi saçlarını havluya silerek çıkıyorken Rose *hala* uyuyordur. Mavi gözlü kız arkadaşının seneler boyunca erken kalkarak bir şey kazanamadığını anlamış, gülerek onu rahat bırakırken birazdan kapı heyecanla vurulduğunda Rose yine irkilerek kalkar.

“Tamam, uyumuyorum, tamam!”

Yorganlar, çarşaf bir köşelere uçarken Rose da uçarak banyoya gider, Liv kapıyı aralayıp kim olduğuna bakarken yerinde zıplayan Sophia’yı görünce yine bağırarak kapıyı açar:

“SOPHIA!”

“LIV! YEDEK KRAVATLARINDAN BİRİNİ ÖDÜNÇ ALABİLİR MİYİM?”

“ALABİLİRSİN!”

Liv gülerek atılır ve yıllar içinde iyileşmiş, onlardan biri olmuş, şimdi hepsine taş çıkartacak kadar dilli kıza sarılırken Sophia da onu şöyle bir tutar, sonra ittirir ve odaya girerek gardroba koşar:

“Bu sabah da bir şeyim eksik gidersem iddiayı *yine* kaybederim, sonra Dante vıcık vıcık—blöeh!”

Liv gülerek onların arasındaki öpüşme iddiasını hatırlarken hatırladığı için yine sevinerek ellerini çırpır ve kafasında çalan şarkıya dans ederken Sophia kravatı bulmuş, elinde sallayarak Liv’e bir öpücük atar ve odadan çıkıp kapıyı kapatır...

Sophia, Gordon rengi gri kravatını *bağlayamayarak* odasına giriyorken Kenda daha yeni uyanmış, kaşlarını çatarak masasına oturan Lucas’ın yanından geçer ve Sophia’ya üzerindeki üniformayı işaret eder.

“Neden formanı giydin? Cumartesi?”

Sophia’nın kravatı boğan elleri dururken Lucas kahkahayı basar, Kenda gözlerini devirerek upuzun saçlarını sırtından bırakır ve banyoya girerken Sophia hiç 18 yaşında bir genç kızın ağzına yakışmayacak laflar ederek üzerindikileri çıkartmaya başlar, Lucas *hala* gülüyor, odadan kaçır...

“Yine bir şey unuttu, *kesin*.”

“Gece uyumadan önce ettiğin dualar kabul olmuş demek ki Calis!”

Dante çok komik olduğunu söylüyorken delikanlının oda arkadaşı Matthew mavi gözleri parlayarak gülüyordur, dağınık kumral saçlarını da şöyle bir kaşıyarak etrafına bakarken Dante kendi mavi gözlerini kısmış, sarı saçları parlayarak atlarını alan diğer melekleri izliyordur.

“Köylü güzeli yine en vahşi atını alıyor...”

Matthew’un kolunu dürtmesiyle o tarafa bakan Dante, Carrie’yi ve *taytını* görmüş, sırttır.

“Mace, dostum, o bacakların arasında ben de olsam sakınleşirdim—“

O anda arkadan yüksek oktavlı bir öksürük duyulunca Dante irkilerek arkasını döner ve Sophia'yı görürken gülerek genç kızı şöyle bir süzer.

“Eksik yok gibi...”

Sophia şöyle bir etrafında döner, sonra Dante'yi iterek ahırlara doğru giderken sarışın delikanlı gülümsüyor, ilerde Carrie'ye el sallayan ikinci *taytı* izliyordur...

“4 ay sonra okul bitecek, ben hala kardeş peşinden koşuyorum—ADIA! TAYLOR! UYANIN!”

İçerden bir şeyler düşüp mızızlanmalar ve *iyi!*ler duyuluyorken Jonathan yanındaki Duncan'la el sıkışarak onu da alıp uzaklaşır. Onlar giderken Luplex'in tek prensesi Adia koşarak kapıyı açmış, ama kimseyi göremeyince tekrar odaya girerken oda arkadaşı Taylor da kalkıyor, bal rengi saçlarını eliyle toplayarak esner, sonra gülümser.

“Günaydın—“

“Geç kaldık geç! Bütün koşu bantlarını veletler kaptı!”

Taylor yüzünde parlayan koyu yeşil gözlerini devirerek banyoya gidiyorken elini sallayarak içeri girdiğinde geriye seslenir:

“Dördüncü sınıflara her zaman bant vardır Adia!”

“Dördüncü sınıf olduk da adam olabildik mi?”

Adia bir an durur sonra kendi kendine cevaplar:

“Hayır—Taylor senin tişörtlerinden birini alıyorum!”

Banyodan bir *tamam* duyulurken Adia bileğindeki lastikle anne ve babasından geçmiş koyu kahverengi saçlarını toplar, sonra da boncuk gibi koyu kahverengi gözleri oda arkadaşının gardrobunda gezmeye başlar...

“Sonra sen kafasına geçir, görenler beyni aktı oraya diyor.”

Nathan başını sallıyorken Shia ile ikisi havuzun başında, Shia önündeki boşluğu yumruklayarak olayı tekrar canlandırıyordur.

“Hayır benim üzüldüğüm şey, çocuk ikinci sınıf, sen neden gelip beşinci sınıf adama kafa tutuyorsun? Herif bir de tanrı gibi bir şey, baksa beynini yakar, en azından yumruk attı—“

Nathan dinliyorken Shia bir anda kısa devre verince o da arkasını döner ve biri gri, biri mavi, bina renklerini taşıyan mayolarıyla gelen kızları görünce o da gülümser. Kenda ve Megan onları görmüş, el sallayarak o tarafa gelir ve iki su kızı olarak bayları geçip havuzla ilgilenmeye başlarlarken Nathan keyifli, klor kokusunu içine çekiyorken Shia ağzı açılarak her hafta üşenmeden yaptığı üzere Megan'ı izliyordur, devam eder...

Nicole esneyerek odasından çıkmış, hala esneyerek kapının yanında bekleyen Madeline'e gülümser ve onun koluna girerek eskrim dersine doğru yürürken Verona asillerinden birinin kızı olan Madeline Deveraux da kahverengi at kuyruğu ve dolgun dudaklarının imzası olduğu güzel yüzüyle bir üst sınıf olan arkadaşının kolunda yürüyordur, sorar:

“Jonathan bu sabah görünmedi, neden?”

“İnat çünkü. Dün yanımdan kovdum, yok efendim neden Sevgililer Gününde yanımdan kovuyormuşum da, zaten evde diğerlerinin dırdırından bir şey yapamıyormuşuz da, artık sevgilisiyle de uyuyamayacakmışım da mışmı...”

Madeline gülümseyerek iç çekerken Nicole tek kaşını kaldırarak ona bakar.

“Ben binicilik alalım dedim, sen dinlemedin.”

Madeline gülümsemesi adeta küçük bir *puf*’la yok olarak kendine çekidüzen verirken Nicole kıs kıs gülerek onun kolunu sıkar.

“Mace ve sivri objeleri bir araya getirmesek çok güzel olur zaten, değil mi?”

“Öyle, evet. Bu sabah bileğimde hafif bir ağrı hissettim...”

Nicole *öyle mi?* diyerek değişen konuyla beraber binadan çıkıyorken Madeline bileğinin trajik hikayesini anlatmaya devam eder...

Liv ve Rose sonunda odadan çıkabilmişler, okçuluk dersi için alana doğru yürüyorlarken hemen bitişindeki futbol sahasında erkekler bağıra çağıra maça başlamışlardır. Rose şöyle bir dönüp bakar ve gözleri Jaden’ı bulduğunda gülümserken Liv de onun bakışlarını yakalamış, heyecanla kaşlarını kaldırır ve hemen ardından bunu şu anda bilmemesi gerektiğini hatırlarken hafifçe öksürerek kendini toparlar.

“Bugün ayrı bir sıcak hava var, değil mi? Sanki Şubat değil de Nisan...”

Rose tekrar Liv’e dönerek başını sallarken arkadaşı gülümser ve yıllar önce olmuş olması gereken bir öpücüğün bütün ayrıntılarıyla bugüne gelmiş olduğunu görürken mutlu olarak yürümeye devam eder...

“Nerede kaldınız?”

Rose geldiklerini söyleyerek yerine geçerken Liv olduğu yerde kalakalmış, karşısında duran sarışın delikanlıya bakar, delikanlı da Liv’e eş mavi gözleriyle birazdan ona döndüğünde elindeki oku ve yayı indirerek kaşlarını kaldırır.

“Liv?”

Liv’den cevap gelmiyorken sarışın delikanlının yanındaki kısımda duran siyah saçlı, beyaz tenli, hafif sıksa bir delikanlı da o tarafa gelir.

“Ablan bir garip Benjamin.”

“Farkındayım Patrick...”

Patrick kahverengi gözlerini kısarak elini kaldırır ve Liv’in yüzünün önünde hafifçe sallarken genç kız gözlerini kırparak kendine gelir.

“Geldik—yani pardon.”

Benjamin’in bir kaşı inmiş, diğeri hala havadayken delirdiğini düşündüğü ablası hızlı adımlarla ondan uzaklaşır ve biraz sonra koşarak *taaa* öbür uçtaki boş bir alana geçerek oklara ve yaylara odaklanır.

Kardeşi buradadır. Kardeşi. *Kardeşi*. Benjamin. *Bir tanecik kardeşi*.

“*Kardeşime iyi bak Winona...*”

Liv bir an gözlerini kapatarak elindeki okları sıkarken hemen sonra alt dudaklarını ısırarak tekrar mavilerini açar ve derin bir nefes alarak tutulmuş bir söz için gülümser...

“Suyum bitmiş, alıp geliyorum!”

Diğerleri hedeflere okları saplamaya devam ediyorken Liv elindeki boş su şişesini fırsat bilerek şimdi boş olan soyunma odalarına koşar. Koridoru geçip kızların tarafına girer ve özel duşların birine girip kapıyı kapatırken bir an sonra Winona yanında belirdiğinde Liv mutlulukla ona atılarak sarılır.

“Yaptık Winona! Yaptık!”

Winona da gülüyor, ikisi sarılarak bir süre zıplarlarken Liv derin bir nefes alarak ondan ayrılır.

“Evdekiler ne yapıyor? Orada neler oluyor—anlat!”

“Tamam—kollarımı koparacaksın sallamayı bırak!”

Liv derhal put kesilir ve ağzını kapatarak heyecanla beklerken Winona derin ve ferah bir nefes alarak anlatmaya başlar...

Bond – Dream Star

“Gölgelerin gücü adına demek istiyorum!”

Dorian yüzünü buruştururken Ewan da elindeki kağıtlara bakıyor, biraz sonra gölgelerin gücünü de bırakıp arkasına yaslanır.

“Neden kız babası olmak bu kadar zor?”

“Pek babalık yapmıyorsun zaten, daha çok *paralık* yapıyorsun.”

“Bir de bunlardan üç tane olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Kenda yine bir derece, ama Adia beni kurutuyor—Latty!”

Latty yarı yolda dönerek Ewan’ın ofisine girerken tek kaşını kaldırarak Kral’ın karşısına geçer.

“Ne zamandan beri Kraliçe odadan bağırılarak çağrılıyor?”

“Kızın devletimizin kaynaklarını yiyor.”

“Adia mı?”

“Kaç tane kızın var Latty?”

Latty gözlerini devirerek Ewan’ın yanına gider ve uzattığı faturaları alırken genç adam başını karısının karnına yaslayarak Dorian’a bakar.

“Sen kızınla mezuniyetten sonra ne yapacağını konuşuyor musun?”

“Sen konuşuyor musun?”

“Ben sana sordum—“

“Ben de sana sordum—“

“Hemen bir iş bulup sizin okul masraflarınızı karşılayacaklarmış. Anaokulu...”

Ewan ve Dorian, Latty’e bakıyorken genç kadın gülümseyerek faturaları tekrar kocasına verir.

“İkinci sayfadan sonrası tamamen sana ait hayatım. Önce oku, sonra kızımızı suçla, seni seviyorum...”

Latty eğilerek Ewan'ı öper, sonra masanın yanından ayrılarak kapıya giderken Dorian'ın havada olan elini şöyle bir tutar ve bırakarak ofisten çıkarken Ewan kişisel harcamalarıyla ilgili faturaları tutan muhasebeciye bu kadar şeyi gördükten sonra bir zam yapmayı düşünür.

Latty günlük turunu atıyorken Conrad'ın ofisinin önünden geçtiğinde gözüne takılan manzarayla bir an durur ve kapının kenarında durarak içerdeki adamı izler.

Conrad sarı bir kurşun kalem almış, burnunun üzerinde dengede tutmaya çalışırken oturduğu tekerlekli koltukla birlikte hareket ederek kalemin düşmemesine çalışıyordur. Kalem hızla sağa bir hamle yaptığında Conrad da sola döner ve kalemi tekrar düzeltirken güler—

“Conrad ne yapıyorsun?”

Kalem masanın üzerine düştükten sonra yuvarlanarak yeri öperken Conrad suratını bozarak Latty'e bakar.

“Kendimi eğlendiriyordum.”

“Tatile çık?”

“Tek başıma mı?”

Latty içeri giriyorken başını sallar, Conrad gülererek masanın altına eğilir ve oradan uzanıp kalemi almaya çalışırken konuşur:

“Burada en azından sizin yüzünüzü görüyorum—“

“Biz de seni çok seviyoruz Conrad, ama senelerdir izin almadın—“

“Jonathan'la tatil yaptım?”

“O iki yaz önceydi ve evdeydiniz.”

Conrad sonunda kalemi almış, masanın altından çıkarken Latty gülümsüyor, uzanarak komutan Lysander'in elini tutar.

“En azından Rhea'ya uğrasan? Belki Mason tatil yapmak istiyordur?”

“Gideyim orada mı çalışayım?”

“Oranın kralı sen değil misin? Hizmet ediyormuş gibi yapıp kendine hizmet ettirirsin. Kızlar güzel diyordun—“

“Tek başıma olacağım.”

Latty usulca bir ses çıkararak Conrad'ın kocaman elini okşar.

“Sana birini ayarlayalım o zaman?”

Komutanın tek kaşı kalkarken Latty güler, o sırada ofisin açık kapısından bir misafir sarkar.

“Kardeşimi gören oldu mu acaba majesteleri? Komutan?”

Latty başını çevirerek kapıdaki Cameron'ı gördüğünde gülümseyerek elini Conrad'dan alır ve kalkarak o tarafa ilerler.

“Ofisindedir muhtemelen—hoş geldin Cameron. Çok güzel görünüyorsun...”

Cameron yüksek topukları üzerinde eğilerek kendinden birazcık kısa boylu olan Latty'e sarılırken gülümser.

“Sen de öyle Latty. Benim 18 ve 19 yaşında iki çocuğum olsaydı senin gibi görünmek için bütün servetimi harcamam gerekirdi.”

Latty gülerken Cameron yüzünü buruşturarak başını iki yana sallar ve gülerek masadaki Conrad’a bakarken komutan arkasına yaslanmış, elindeki kalemle oynuyordur, gülümser.

“Cameron, sana bir teklifte bulunabilir miyim?”

Sarışın kadının biçimli kaşlarından biri kalkarken Latty hayretle Conrad’a bakarak gülümser...

“Conrad ve Cameron şu anda Rhea’dalar...”

Liv keyifle gülerken Winona da gülümsüyor, başını sallar.

“Conrad her zamankinden daha rahat. Sienna’yla ayrılar—“
“Sienna hala yalnız, değil mi?”

Winona hafifçe yüzünü buruşturarak başını sallar.

“O tarafta durumlar biraz karışık. İki taraf da gurur yapıyor.”
“Sienna sürekli hayır dediği için Reynard yaklaşıyor çünkü! Nicole bana geçen hafta bahsetti—“

Liv heyecanla yine gülerken Winona onun eğlendiğini görebiliyor, arkasındaki duvara yaslanır.

“Bahsettikçe aklına geliyor, değil mi?”
“Çok garip Winona! Sen bana kaybettiklerimizi de hatırlayacağız dediğinde sonsuza kadar acı çekeceğim falan sandım, ama o kadar, *o kadar* oturmuş bir hayat var ki içimde, sanki her seferinde tesadüfen doğru tuşlara basıyorum ve birden çok güzel bir ses çıkıyor!”

Winona yüzü aydınlanarak mutlulukla gülümserken Liv de iç çekerek soğuk duvara yaslanır.

“Annemle babam?”
“İki muhteşem çocukları ve o kadar felaketten sonra bile ayakta kalan bir evlilikleri var—“
“Bir kere boşanmalarını saymazsak.”
“Saymıyoruz...”

İki arkadaş birbirlerine gülümserken Liv elinde olmadan gözleri dolarak konuşur.

“Benjamin...”
“Söz vermiştim—“
“Tuttun. Ona bir şey olmasına asla izin vermem.”

Winona bildiğini mırıldanarak başını sallarken Liv elinin tersiyle gözlerini silerek yaslandığı yerden çekilir.

“Su alacaktım ben. Kuyu açmaya yetecek kadar vakit geçirdim herhalde—“
“Liv? Merak ettiğin başka bir şey yok mu?”

Liv neyin merak edilmesi gerektiğini biliyor, ama şimdilik *ateşle oynamak* istemiyorken başını iki yana sallar ve gülümser.

“Şimdilik bu kadar yeter.”

Winona da anlayışla başını sallar ve gülümser.

“Her şey kürende, biliyorsun. Hatırlayamadığın anda oraya bak.”
“Sağol Winona. Her şey için...”
“Bir şey değil, hadi git...”

Liv koşturarak çıkarken Winona son anda arkasından seslenir:

“Bu arada, o tişört biraz dar değil mi!?”

Koridora çıkan Liv’in kahkası duyulurken Winona gözlerini devirerek ortadan kaybolur.

Pink – Get This Party Started

“Rose, yardım!”

Rose ıslak saçlarını toplayarak kapıya koşar ve Pierce bina meleği kızıl saçlı Amber’ın ona uzattığı rengarenk parti ilanlarını alır. Amber yoldan geçerken gözüne kestirdiği her dördüncü ya da beşinci sınıf meleğe ilanlardan birini veriyorken arada Rose’a da açıklar.

“Miss Leti’den *sonunda* izin alındı, Michiou ortak odasında yapılacak, sen Gordon’dakileri toparlarsın—“
“Diğer bina meleklerini hallettin mi?”
“Michiou’da Taylor zaten terör estiriyor, Sinclair’de de Mace zaten gördüğü her kıza ilan verdiği bütün okulun haberi olmuştur.”

Rose gülerek kendi payını alır ve odadan çıkarken Amber da ona el sallayarak Pierce tarafına giden geçitlere koşturur. Rose elindeki sarı bir ilanı kaldırıp koridordaki panoya asar ve yoluna devam ederken ilanı gören dört ve beşinci sınıflar akşam Michiou’da buluşmak için sözleşiyor, küçük sınıflar da iç çekerek kendi zamanlarının gelmesini bekleyerek renkli kağıdı okuyordur...

Geleneksel ‘Sevgiliye 4-5!’ partisi bu sene Michiou’da!

Sevgililer Günü’nün geçtiğine hiç bu kadar sevinmemiştiniz!

Sadece 4. ve 5. sınıflar katılabilir, ortak salon girişinde kimlikler kontrol edilecektir.
Partiyle ilgili istek ve sorular için Bina Meleklerinize şu numaralardan ulaşabilirsiniz:

Gordon – Rose Francis – Oda 26 Tel #261
Michiou – Taylor Lyford – Oda 29 Tel #292
Pierce – Amber Fitz – Oda 23 Tel #233
Sinclair – Mace Lang – Oda 27 Tel #270

Saat 8’de Michiou ortak salonunda görüşmek üzere!

Melekler Okulu Öğrenci Komitesi

Amber, Pierce’ın 3. katında, elindeki listeye göre kapılara vuruyorken açmayanların kapısının altından bir kağıt atıp devam ediyordur. 34’ün kapısına gelip açık olduğunu görünce rahat bir nefes alır ve içeri girip kendini bir süre yatakların birine atarken Carrie gülerek ilanları onun elinden alır.

“İstersen yardım edebilirim Amber?”

“Burasıyla üst kat kaldı—“
“Ben bu katı hallederim, sen yat...”

Amber teşekkür ederek uzanmaya devam ederken Carrie’nin ardından odaya Madeline girmiş, yatağında kızıl bir saç kümesi görünce kaşlarını kaldırır.

“Neden bu kadar son ana kaldı?”
“Miss Leti’nin işleri vardı, kimse yakalayamadı. Son anda bahçede kolundan tutup sormasak haftaya kalacaktı, o zaman da bir anlamı olmayacaktı...”

Madeline onaylayarak başını sallıyorken Amber yatakta diğer yanına dönerek elindeki kitapları masasına yerleştiren Madeline’i izleyerek sorar:

“Leydi Deveraux partiye bir kavalie getiriyor mu acaba?”

Leydi Deveraux bu soruya sadece gülerek cevap verirken Amber da gülümser.

“İstersen Mace’i başına sarabilirim—“
“Amber, sakın!”
“Geçen sene Pembe Balo’da gayet güzeldiniz—“
“O geçen seneydi ve bu Pembe Balo değil. Balo olmak için fazla *samimi*.”

Amber yeşil gözleri parlayarak sırtıırken Madeline gözlerini devirerek döner ve masadaki saate bakar.

“6 olmuş, ne giyeceğiz?”

Amber yattığı yerden üzerindeki kot ve uçuk pembe kazağı gösterirken Leydi Deveraux başını iki yana sallayarak itiraz eder ve pahalı gardrobunu açarak rengarenk elbiseleri Amber’ın gözlerinin önüne serer. Amber dans ederek yaktan kalkar ve Pelair düşesinin kızına aldığı birbirinden güzel elbiselerin arasında zevke gelirken Carrie eli boş olarak odaya döner.

“Üst kat da bitti!”

Amber şaşkınlıkla o tarafa dönerken sarışın kız pırl pırl gülümser.

“Kağıtların hepsine nereye gideceklerini söyledim, onlar da gittiler. Dördüncü sınıf olmak güzelmiş! Geçen sene olsa hemen başımda madalyonlar dönmeye başladılar.”
“Ben neden en başta sana gelmedim ki? Hala sizin 4 olmanıza alışamadım ben...”

Madeline kızıl saçlı kıza bir elbise daha uzatıp gülümserken Carrie de mutlu, yatağına oturarak ellerini kucağına birleştirir ve onların birbirinden güzel rengarenk kumaşlarla oynamasını izler. Amber koyu yeşil bir tanesini üzerine tutarak aynada poz verirken sorar:

“Kağıtları yolluyorsun ama kalkıp binalara yer değiştirmesini söyleyemiyorsun, biliyorsun değil mi?”

Carrie başını sallayarak bağdaş kurarken konuşur:

“Miss Danielle artık insiyatifimi kullanabileceğimi söylemişti. Acil durumlarda o tip büyük şeyler yapabilirim, diğerlerinin güvenliği için sadece, ama mesela sınav ortasında yanımdakinin kağıdına üzerinde ne yazdığını soramam.”

Amber başını sallayarak çok açık turuncu bir elbiseyi alıyorken bir an kıkırdarak aynadan Carrie’ye bakar:

“*Duvarların dili* diye bir kitap yazsana sen Carrie!”

Carrie heyecanla *olabilir!* diyerek atılırken Amber kazançtan pay koparmaya çalışıyor, yanındaki Madeline ise şu anda kumaşların dilinde anlaşıyordur, koyu mavi mini bir elbiseyi alarak Carrie'ye döner.

“Sen de bunu giyiyorsun Carrie.”

Carrie boş bulunarak elbiseyi alır ve Amber'a laf yetiştirmeye devam ederken bir an sonra ne aldığını fark edince şaşkınlıkla Madeline'e bakar.

“Madeline bu o çok pahalı elbise değil mi?”

Genç leydi aynadan arkadaki arkadaşına bakıyorken başını sallar.

“Evet. Ne oldu?”

“Ben bunu giymemem. Üzerine bir şey dökersem geri ödeyemem...”

Carrie askıyı geri uzatıyorken Madeline kaşlarını çatmış, oda arkadaşına döner.

“Carrie seninle oda arkadaşı olduğumuz bu birbirinden güzel dört sene içinde ben senin kaç tane giysini giydim?”

“Bilmiyorum, ama bunu giyemem—rahat edemem Madeline!”

“Edersin, edeceksin. O elbise giyilecek. İlk 4-5 partine kotla gitmene izin verir miyim sanıyorsun!?”

“Ama çok güzel bir bluz giyecektim—“

“Carrie!”

“Amber!”

“Madeline!”

Üç kız da birbirine bağırıyorken Madeline, Amber'a bir bakış atar ve hemen ardından kızıl kız sarışın olana dönerek bağırır:

“Carrie!”

“Amber!”

“Carrie!”

Carrie şokla yenilgisini görürken Madeline gülümser ve askıyı onun göğsüne yapıştırıp tekrar gardorbuna döner...

“Nicole, kapıda kağıt var! Gel şuna bir bak!”

Nicole yarısı kıvrılmış, yarısı düz saçlarıyla banyodan çıkıp kapılarında bir sağa bir sola eğilen kağıda bakar ve gülerken Veronica da kağıtla beraber eğilerek hem okuyor, hem eğleniyordur.

“Michiou'yu halledebilmişler, 8'de—saat kaç?”

“6.”

“Az kalmış, Jonathan'ın haberi var mı?”

“Bir parti olacağından haberi var, ama Michiou'yu bilmiyordur, sen Duncan'ı ararken Jonathan'a da söylemesini ister misin, şu saçlarımı bitireceğim...”

Veronica tamam diyerek telefona giderken Nicole içerden seslenir:

“Onlar gelmesinler, biz gideriz!”

Veronica'dan bu sefer daha uzun bir tamam duyulurken yatağına oturarak üç senedir yüzlerce kez aradığı erkek arkadaşının telefon numarasını çevirir...

“Patrick içerdiniz biliyorum! Kağıt attığım gibi tekrar dışarı uçuyor! Açın!”

Taylor bir elinde kağıtları tutuyor, diğerini beline koymuş, ayakkabısının topuğunu yere vurarak bekliyorken özenle düzeltilip uçları büyük dalgalarla şekillendirilmiş bal rengi saçlarını omzundan arkaya savurarak koridordan geçenlere selam veriyordur. İki selam ve bir kısa sohbetten sonra Taylor kapıya tekrar vurur.

“Patrick!”

Kapı açılıp Patrick’in ekşi yüzü görünür, delikanlı uzanarak kağıtlardan iki tane alır ve Taylor’un yüzüne sallır.

“Oldu mu? Mutlu musun?”

“Çok. Benjamin’e özellikle gelmesi gerektiğini söylersen sevinirim.”

“Neden?”

“Sen söyle Patrick, *teşekkürler*.”

Ve Michiou Bina Meleş Taylor Lyford bütün otoritesiyle uzaklaşarak sıradaki kapıya giderken Patrick elindeki kağıtlarla odaya döner.

Liv ve Rose nefis kokular yayarak odalarından çıkıyorken Liv üzerindeki beyaz atletten çıkan siyah sütyen askılarını düzeltir ve elindeki gri fötr şapkayı da dalgalı saçlarının üzerine takarken upuzun bacaklarını kapatan geniş paçalı siyah pantolonun altındaki topukları koridorun döşemelerinde ses çıkarttıkça keyifle gülümser. Genç mafya kaçını Liv’in yanında Rose upuzun kahverengi dalgaları, petrol yeşili elbisesi ve ona uygun ayakkabılarıyla toprak renkleri içinde parlıyordur.

Kızlar birbirlerini kontrol ederek kendi etraflarında dönüyorlarken yan odadan Owen ve Sam çıktığında Liv şapkasını biraz daha gözlerine indirerek sorar:

“Nereye böyle?”

Owen gülerken Sam sorulan soruyu *dürüstçe* cevaplar:

“Salona gidip Mace’e kızları giysilerinden çıkarabilecek kadar seksi şarkılar seçmesinde yardım edeceğiz.”

Owen dehşetle arkadaşına bakıyorken Sam de ne dediğini fark etmiş, başını iki yana sallayarak öyle bir şey olmadığını söyler. Liv şapkasının altından ona bir bakış atarken Sam uzanarak genç kızı belinden kendine çeker ve şapkayı çıkarıp dudaklarını örterken Rose ve Owen sessizce ayak altından çekilmiştir.

Liv daha önce hiç böyle öpülmemiş, yavaş yavaş önceki deneyimleri de aklına geliyorken Sam geri çekilirken onun üst dudağını hafifçe emer ve bırakarak şapkasını tekrar genç kızın başına geçirirken gülümser.

“Bütün kızlar çıplak bile dolaşsa başımı çevirmem.”

Liv hala şokta, Sam’in vücudunda dokunduğu her noktayı hatırlıyorken nefesleri hızlanmış, parmaklarını delikanlının tişörtüne biraz daha geçirerek, onu izleyen mavi gözlere bakar.

“Sam...”

“Yalan söyleyemem, biliyorsun.”

Liv bilinçsizce gülümserken Sam onu tekrar hafifçe öper, sonra elini tutup arkasına katarak yürütürken genç kız artık topuklarının sesini seçemiyor, çünkü kalbi yerinden çıkacak gibi kulaklarında atıyordu...

Liv ve Sam salona girdiğinde daha kalabalık oluşmamış, Mace gerçekten de ses sisteminin başına geçmiş, etrafındaki erkek ordusuyla bir şeyler ayarlamaya çalışıyordu. Onların ortasındaki Amber umutsuzca lafını dinletmeye çalışırken biraz sonra Megan onu erkeklerin arasından çekip aldığı genç kız inleyerek ellerini uzatır, ama bir şey yapamaz...

Liv herkesi bir arada görme fırsatını yakalamış, teker teker grupları incelemeye devam ediyorken müzik işlerine pek dokunmayan tek bir erkek vardır, Duncan. Sarışın delikanlı, Veronica'yla beraber bir köşede sohbet ediyor, ama ikisinin de yüz ifadelerinden sanki evrensel bir brifing veriyormuş gibi bir ifade okunuyorken Liv gülümser ve 'ünlü yazarın güzel kızıyla başarılı iş adamının yakışlı oğlu' çiftini bırakarak Sam'le beraber yavaş yavaş dolaşmaya devam eder.

Liv'in mavi gözleri şimdilik loş ışıklarla aydınlatılmış kırmızı Michiou salonunda dolaşıyorken bakışları kardeşini bulduğunda genç kız gülümser. Sarışın delikanlı üzerindeki koyu gri gömleğin kollarını kısıyor, yanındaki Adia ve Patrick'in sohbetine gülüyorken diğer yanındaki Taylor'ın onu izleyen bakışlarından habersiz ellerini saçlarından geçirerek sohbete katılıyordu. Liv, Benjamin için tanımlayamadığı kadar mutlu, gidip boynuna sarılmak istiyorken o kısmı biraz erteleyerek Sam'le beraber bir köşede durduğunda yanındaki *4 senelik sevgilisine* döner ve gülümser.

"Kızları giysilerinden çıkaracak kadar seksi şarkılar seçeceğini sanıyordum Sam?"

"Sevgilisi olmayan düşünsün..."

"Şeytan boynuzlarını en son birinci sınıfta takmıştın—"

Sam gülerek Liv'i yine belinden çekerek kendine yaslarken genç kızın şapkasını alıp kendi başına takar ve onun omzunun üzerinden etrafı izlemeye başlarken Liv de önündeki *genç adamı* izliyor, gülümser.

Her zaman yumuşacık bir yüzü olan delikanlının şimdi hafifçe sakalları çıkmış, Liv onun haftasonları traş olmayı sevmemediğini hatırlarken bir elini kaldırarak Sam'in yüzüne koyar. Kumral delikanlı hiç garipsememiş, başını hafifçe çevirerek Liv'in avcunun içini öper ve gülümseyerek ona bakarken Liv onun kaşlarının daha sertleştiğini görüyor, parmaklarını hafifçe gözlerinin ortasından burnuna doğru indirirken hissettiği minik tepecikle hafifçe dudaklarını büzüştürür.

Üçüncü sınıf, kayak gezisindeki kaza...

Sam hafifçe burnunu buruşturarak başını geri çekerken Liv gülerek onun burnunu iki parmağıyla tutarak kapatır.

"İki hafta hiçbir şeyin kokusunu alamamıştın."

Sam hiç *bu şimdi nereden çıktı* diye sormaya niyetli değil, gülümser ve kapalı burnunu getirdiği vızıldayan sesiyle konuşur:

"Kötü günlerdi, tekrar yaşamazsam güzel olabilir."

Liv parmaklarının arasındaki burnu biraz daha sıkarken Sam acıyla bağırduğunda genç kız irkilerek elini çeker. Sam hemen sonra gülmeye başladığında Liv hayretle gülerek onun omzunu ittirir.

Doğrucu Sam artık adam kandırabiliyordur...

"Hani bana karşı kullanmayacaktın!?"

"Dayanamadım, kızma—"

"Bugün numaradan bağırın yarın yalan da söyler."

Sam önündeki kıza bir surat yaptıığında Liv dudağını bükerek ona sarılır.

“Sen de yalancı olursan biz ne yapacağız Sam?”

Sam kız arkadaşının saçlarını okşayarak ona biraz daha sarılır.

“İstesem de senin canını yakacak kadar yalancı olamam tatlım, merak etme.”

Tatlısı içi ısınarak gülümser...

“Kaldır başını...”

Jonathan önündeki sarışının dediği gibi başını kaldırırken Nicole elinde kanlı bir mendil, delikanlının burnunu inceler, sonra çenesini tutarak başını düzeltirken gülümser.

“Hiçbir şey kalmamış, geçti.”

Jonathan burnunu oynatarak tekrar aynaya bakarken Nicole kirli mendilleri çöpe atıyordur, işi bitince Jonathan’la aynanın arasına geçerek saçlarını düzeltmeye başlar. Arkadaki Jonathan gülerек onun başının üzerinden aynayı izliyorken Nicole delikanlıya göz kırpar.

“Heyecandan burnun kanadı Concon, aklından neler geçiyor?”

Jonathan kaşlarını indirip kaldırırken Nicole gözlerini devirir.

“Rüyanda—“

“O zaten var—“

Nicole gülerек dirseğini hafifçe delikanlının karnına vururken Jonathan onun beline sarılarak başını saçlarının arasına sokar ve orada öylece dururken mırıldanır:

“Gitmesek olmaz mı?”

“Sürekli beraberiz zaten, başka insanlar da görebilir miyim?”

“Dalga geçmiyorum, gerçekten...”

Nicole kaşlarını çatarak arkasını döner ve Jonathan’ın yüzünü elleri arasına alarak delikanlının gözlerine bakarken Jonathan dudağını bükür.

“Hastayım.”

“Yalancısın daha çok, ama olsun. Geçen sene gayet güzeldi, bu sene neyin var?”

“Bilmiyorum.”

“Gidelim, orayı görüp yine istemezsen geliriz, tamam mı?”

Jonathan önündeki kızın sesinde ‘*ama ben çok gitmek istiyordum*’u duyarken gülümser ve başını sallar.

“Gidelim tamam, yakışıklılığım boşa gitmesin.”

Nicole *hah!*layarak onun yüzünü sıkıştırırken dişlerinin arasından bıcı bıcı konuşur:

“Yakışıklılığını kullanacak bir şey yaparsan neyin boşa gideceğini ben sana gösteririm Concon! Ne tatlısın sen öyle!”

Jonathan kocaman kahverengilerini devirerek büzüşmüş dudaklarının arasından dilini çıkartır, Nicole sırtarak ona uzanırken delikanlı kendini toparlayarak kız arkadaşını arkadaki lavaboya yaslayarak bir süre susturur...

Chris Brown – Wall To Wall

Kapılar Leydi Deveraux ve Carrie Grace için açılırken kızlar bir anda salondan suratlarına çarpan müzikle gerilerler. Madeline keyifle gülerken Carrie daha çok üzerindeki mini eteği çekiştirmekle uğraşıyordu. Onları gören Amber en uzak köşeden gelirken üzerindeki yeşille tezat olmuş kıvılcık saçları sallana sallana dans ediyordu, Carrie'yi kıpkırmızı bir mini elbise içinde görünce gözleri yerinden çıkacakmış gibi bakarak keyifle bağırır:

“Fıstık gibi olmuşsun!”

Carrie utançtan ne yapacağını şaşırarak, bir önden, bir arkadan çekiştiriyorken Madeline üzerindeki uzun kollu ama mini beyaz elbisesi ve dizinin altında biten siyah çizmeleriyle şeytanca gülümser.

“Maviyi inatla istemedi, ben de bunu verdim.”

“Gidip değiştireceğim ben—“

Carrie arkasını dönecekken Amber ve Madeline atılarak onu iki kolundan tutarak içeri doğru çekerler. Sarışın kız arkaya doğru aksak adımlar atıyorken elleri havada kalmış, her an açılacak gibi duran eteğine uzanamıyordu...

Sophia kapıda bekleyen beşinci sınıf meleklerle göz kırpıp içeri giriyorken üzerindeki fuşya elbise parlıyor, uzun saçları omuzlarını, kahkülleri koyu yeşil gözlerini kapatıyordu. Sophia'nın ardından su gibi kibar gülümsemesiyle Kenda içeri girer. Genç kız yandan topladığı ve kuyruğunu kabarttığı saçlarını sağ omzundan önüne alırken beyaz elbisesi dizinin üzerinde, buğulu kahverengi gözleri parlak pembe ve kırmızı ışıkların altında dans eden arkadaşlarındadır.

“Bizimkileri göremiyorum...”

“Onlar bizi görürler Kenda, hiç merak etme.”

Kenda gülümseyerek *peki* der ve olduğu yerde yaylanmaya başlarken Sophia adeta poz veriyor, gözleri belirli bir sarı kafa arıyordu, biraz sonra bulduğunda yeşiller ve maviler buluşur, Dante salonun bir ucundan sırtırken parmağıyla etrafında dönmesini işaret eder. Sophia saçlarını savurarak etrafında döner ve tekrar Dante'ye bakarken sarışın delikanlı ellerini göğsüne bastırarak Sophia'nın duyamadığı bir ısıklık çıkar. Ateş'in kızı keyifle sırtarak Kenda'yı koluna alır ve kalabalığın içine girerken Dante keyifle gerinerek gelene geçene takılmaya devam eder...

Yıllardır *genç sürüsü/club* ikilisini yazmıyormuşum, kıpır kıpır oldum bir anda!

Eliza kapıdaki beşinci sınıflarla çakışarak içeri girerken yüzü gülüyor, partinin en rahat kızı olarak taşlanmış bir kot ve siyah bir atletle arz-ı endam ediyorken saçları dalga dalga, makyajı kusursuz, boynundaki çeşit çeşit kolyeler şıkır şıkırdır. Hayaletlerin dostu kız kulaklarına vuran sert basa aşık olarak yürüyorken tepesinde Keera bir şeyler bağırıyordu, ama Eliza ona aldırmadan dans ederek ilerliyorken biraz sonra arkasını dönerek geriden gelen Faye ve Piz'e ellerini kaldırarak bir iki hareket gösterir ve o tarafa bağırır:

“Gidip evli çiftler gibi bir köşeye kurulmadan önce gözünüz dans görsün!”

Faye gülüyorken o da kotlu kızlardandır, ama üzerindeki askılı bluzün sırtı tamamen açıkken boynundaki gümüş kolyenin ucu göğüslerine değil sırtına doğru düşüyordur. Faye'in arkasındaki Piz, Eliza'nın bu meydan okumasına oldukça içerlemiş, kız arkadaşının omzunu öperek orada beklemesini söyler ve tişörtünün üzerine geçirdiği gömleği çıkarmaya başlarken Eliza bir kahkaha atıyor, Faye de gülerek sakar sevgilisinin kimseye zarar vermemesi için ortada bir daire oluşturunuyordur.

Piz gömleği haşince omuzlarından geri iter ve çıkarıp boynuna bağlarken Eliza ellerini birbirine vurarak arkasını döner ve müziğin başındaki Mace'e bağırır:

“PIZ DANS ŞOV!”

Mace yavaş yavaş kalabalıkta dağılan bağırışı duyuyorken biraz sonra bütün salon *PIZ DANS ŞOV!* diyerek bağırırmaya başladığında Mace iki elini de kaldırarak salonun ortasındaki Piz'i işaret eder ve hemen sonra eğilip şarkıyı değiştirdiğinde salonda toptan bir kahkaha kopar, Piz gözlerini devirir...

Abbacadabra – Dancing Queen (Millenium Mix)

Eliza müzikle beraber ellerini açarak parmaklarıyla Piz'i kendine çağırırmaya başlamış, şarkının sözleri birden patlayınca sarışın delikanlı kollarını iki yana açarak başını geri atar. Eliza gülmekten iki büklüm olurken Piz hiç aldırmamış, tam tersi yönünde dönerek Faye'e işaret eder. Sarışın kız gözleri büyüterek geriliyorken Piz parmağını sallayarak kaçmamasını bağırır. Faye gülerek dairenin kenarındaki meleklerin önünden koşuyorken Piz onu kolundan yakalarak döndürür ve geri yatırarak dudaklarını öperken Faye de ona tutunmuş, tek bacağını kaldırarak *'Piz Dans Şov'*un ilk pozunu verir...

“Hadi yürü biz de gidiyoruz—“
“Olmaz! Etek!”

Amber gözlerini devirirken Carrie gerçekten olmayacağını söylüyor, sağ eli çekiştiriliyorken sol eli eteğini düzeltiyordur. Genç kız Amber'a dil dökmekle uğraşırken bir anda sol elinden tutulur ve sürüklenerek ortaya çekilirken şoktan gözlerine düşen perde açıldığında Carrie önünden kalabalığı yaran Dante'yi gördüğünde boğazına bir şey oturarak boş bir kum torbası haline geçer. Biraz sonra ikisi ortaya çıktıklarında kalabalık bağırır, Carrie korkar, Dante sırtarak köylü güzelini o minnacık kırmızı elbisesinin belinden tutarak kendine çeker, Carrie o andan sonrasını pek hatırlayamaz...

“Yanlış yere mi geldik? Disko olmuş burası?”

Nathan kapının önünde toplanmış kalabalığın arasından neler olduğunu görmeye çalışıyorken onun yanındaki Megan metalik gri mini elbisesi ve topukları üzerinde zıplayarak kafaların arasından neler olduğuna bakar ve bir an sonra Piz'in zıplayışını görürken gülerek diğerlerine döner:

“Piz dans şov!”

Nathan ve Lucas kahkahayı basarlarken Megan onları bırakıp put kesilmiş Shia'nın eline yapışır:

“Seneye sahneye ben çıkacağım diye söz vermiştin! Tut bakalım!”

Shia kekeleyiyorken Megan ona aldırıyor, kolunu uzatarak kalabalığı yarmaya çalışıyordur. Shia'nın iddiasından haberi olan beşinci sınıflar gülerek delikanlıyı alkışlıyorken Shia hala şokta, Megan'ın kafasını izleyerek yürüyordu. Bir an sonra parlak ışıklar altında ve orasına burasına insanların

çarpmadığı bir yerde dururken Megan ellerini kaldırarak kendi etrafında döner ve gülerek Shia'nın da ellerini kaldırıp sallır.

“Dans et!”

“Ruhum bedenime dönünce edeceğim! Sen devam et!”

Megan gülerek onun etrafında dans etmeye devam ederken kollarındaki kırmızı kızı çeviren Dante, Shia'ya gülerek göz kırpar...

Şarkı hala devam ediyorken Mace yoldan geçen birini çevirir ve kendi yerine atıp yüksekte olan standdan inerek kalabalığa karışır, biraz sonra iki eliyle birden Madeline'in belini kavrarken genç kız irkilerek elindeki bardağı zıplatır ve içinden düşenlerden kaçmak için geri zıplarken bir anda Mace'e yapıştığında gözlerini kapatır, sakinleşir, bardağı bir kenara koyarak belindeki ellere aldırmadan arkasını döner ve bağırır:

“ÖDÜMÜ KOPARDIN!”

“BİLİYORUM!”

Madeline bir şey diyecekken Mace uzanır ve genç kızı ensesinden tutarak kendine çekerken ikisinin dudakları birleştğinde onların yakınında duran Sophia ve Amber alkışlıyor, Kenda da suyunu içerken sol elini havada sallayarak onların coşkısına eşlik ediyordur...

“Ne kadar coşkulu, ne kadar hoş, değil mi Benjamin?”

Taylor sesinin son gücüne kadar bağırıyorken o gürültü içinde onun yanında duran Benjamin yaslandığı yerden kalabalığı izleyerek başını sallıyordur. Taylor sözlü bir cevap alamayınca tekrar önüne döner ve koyu kırmızı, tiril tiril elbisesi içinde yaylanmaya devam ederken yavaşça saçlarını kulağının arkasına alır.

Benjamin bir süre daha hareket etmeden kalabalığı izlerken Taylor sürekli söyleyecek bir şeyler düşünüyor, yeni bir tane daha bulduğunda bir anda gülerek Benjamin'in kolunu tutar.

“Şu Piz insanı gülmekten öldürüyor gerçekten!”

Benjamin yine başını sallarken Taylor gözlerini devirerek elini çekip önüne döner ve içecek bir şeyler almak için emme basma tulumbadan uzaklaştığında bir anda yanının boş kaldığını fark eden Benjamin kaşlarını çatarak genç kızın uzaklaşan saçlarına bakar...

Liv, Rose ve Anna üçlüsü kendi köşelerinde dans ediyorken Sam üçüne de içecek bir şeyler getirmiş, havadaki bardaklardan seçmelerini bağırır. Kızlar uzanarak birer tane alırken Rose'un bardağı arkadan uzanan bir el tarafından alındığında genç kız koluyla beraber arkasını döner. Jaden bardağı tekrar Sam'e veriyorken Rose'un ona döndüğünü görünce gülümser.

“Klasik acılı tonlar değil, ama yine de bir şeyler yaparız diyorum, ne diyorsun?”

Rose gülerek başını sallır ve delikanlının kolunu tutarak onunla beraber uzaklaşırken arkadaki üçlü bardaklarını birbirine tokuşturarak dans etmeye devam ederler...

Jaden gülerek kalabalığın içinde ilerliyorken Rose ara sıra ayağına bastıklarından özür diliyor, elleri tutup bırakarak ilerliyorken ikisi ortaya çıktığında Rose derin bir nefes alarak Jaden'in ellerini tutar ve

gölümseyerek bir an dururken o anda şarkı da durur ve ışıkların yavaşlamasıyla beraber şarkı değışirken Jaden ve Rose birbirlerine bakarlar...

Boyz II Men – End Of The Road

Rose gülümseyerek Mace’in tarafına bakar ve onu görmeyi beklerken Jonathan’ı gördüğünde daha da gülerek Jaden’a döner.

“Oyuna getirildik!”

Jaden da başını sallıyor, dönerek Jonathan’ın tarafına bakarken Prens çoktan onları unutmuş, Nicole’ü sarmalayarak dans ediyordur. Yavaş yavaş etraftaki herkes birbiriyle eşleşirken Jaden da önündeki kıza döner, Rose gülümser...

Eller birleşir, ince bel tutulur, adımlar başlarken Rose hala yüzünde asılı olan gülümsemeyle şarkıyı söylemeye başlar, Jaden hafifçe gülerek ona biraz daha sarılırken yıllar önce yatakların üzerinde deodorant şişeleriyle söylenen şarkı şimdi daha yakın, kulağa mırıldanıyordur...

Rose sağa sola sallanarak dans ediyorken Jaden da ona ayak uyduruyor, ikisi de rahat, genç kız şakağını Jaden’in çenesine yaslamış, usulca mırıldanarak geride dans edenleri izliyorken Jaden da boynuna vuran mırıltıyla hareket ediyor, yeşil gözleri karanlık kalabalığı tanyorken iki çiftin arasından pembe saçlı bir kızla göz göze geldiğinde bir an adımlarını şaşırır, Lonna da onu görmüş, durduğu yerden çekilerek tekrar kalabalığa karışırken şarkı en acılı yerine gelmiş, Rose sesinin yettiğince mırıldanıyorken bir yerde artık daha fazla incelemeyeceğini anladığında gülerek başını eğer. Jaden da omzuna yaslanan başla gülümserken genç kıza biraz daha sarılarak eliyle sırtını kavrar.

Rose bir anda Jaden’in sıcak avcunu sırtında hissettiğinde ne olacağını anlamış, başını çekerken Jaden gülümsüyor, genç kıızı yavaşça arkaya eğer, Rose da rahatça ona uyarken saçları yine o günkü gibi arkaya akıyor, beli ve bacakları zarifçe kıvrılıyordur. İkisi bir an öylece kalırken Rose yüzünün çok yakınında duran delikanlının omzunu tutuyor, sadece onun duyabileceği kadar usul konuşur:

“Bu seneki öpücüğü aldım sanırım...”

Jaden da başını sallarken her sene Sevgililer Günü gecesinde, Liv Sam’le beraber sabahlıyor, Jaden ve Rose ise herkesten habersiz, *yolun sonuna* gidiyor ve orada öpüşüp gece 12’yi vurduğunda vedalaşıyordur...

Liv hayranlıkla sahnedeki Jaden ve Rose’u izliyorken onların küçük sırrına kimse bilmeden ortak olmuş, gözleri dolarak gülümserken Sam onun göz yaşlarını görmüş, eğilerek mavi bakışları yakalar.

“İyi misin?”

Genç kız gülümsüyor, başını sallar:

“Çok...”

“Delirdin mi sen!?”

“Biraz—“

“Suratına tokadı geçirecek kadar kaba olmadığım için şanslısın Matthew!”

Mace ismini Madeline'in ağzından duyduğunda zevkle bir ses çıkarır ve genç kızı uzun kitaplıkların arkasında bir köşeye sıkıştırırken Madeline onu iterek *yine* uzaklaştırır.

"Konuşuyorum."

Mace ellerini kaldırarak bir adım gerilerken Madeline bir kapı uzaktaki müziğin sesini duyuyor, kelimelerini toparlayarak devam eder:

"Eğleniyorsun, *eğleniyoruz*, çok güzel Matthew, ama bu böyle devam edemez, üzgünüm. Ailemin benden beklentileri—"

"Daha 18 yaşındasın, ne beklentisi Maddy—"

"*Madeline*, ve ben Jüpiter'de doğup büyümedim. Verona'da, *hele de Pelair'de* işler biraz farklı işliyor. Büyük Düşes Deveraux'nun kızı 18'ine bastıktan sonra adetlerini unuttu dedirtemem, üzgünüm."

Madeline ciddiyetle duruşunu dikleştirirken Mace'in yüzü adeta yamulmuş, önündeki asil kana bakar.

"Sen ciddi misin?"

"Evet, oldukça."

"Yani şu dakikadan sonra seninle beraber olacak her erkeğin seninle evlenecek gibi mi davranması gerekiyor?"

"Gerçekten evlenmesi gerekmiyor tabii—"

"Şimdi sen bana Pelair standartlarına uygun bir erkek olmadığımı mı söylüyorsun!?"

Madeline kaşlarını çatarak bir şeyler söylemeye çalışırken Mace elini kaldırarak onu susturur.

"Ben istesem buradaki bütün asillerden daha asil olurum Maddy—*Madeline*. Ama, isteyene..."

"Matthew ben—"

"Mace. Normal insanlar beni Mace olarak çağırıyor, onların standartlarına göre bu kadar yetiyormuş—sen şimdi ikinci bir ismim olmadığı için de beni istemiyorsundur—ya da Piz'in *Lebranco*'su gibi kullanmadığım bir isim taşıdığım için—"

Madeline, *Lebranco*'daki ağır aksanla ağzını açarak elini kaldırır ve itiraz ederek sesini biraz yükseltir:

"Alakasız yok! Ben sadece arkamdan sinsice gelip iznim olmadan beni öpecek kadar rahat olamayız diyorum—"

"Birisi gidip hemen annene mi yetiştiriyor?! Benim yaptığım şeye kim karışabilir!?"

"Hepsini bana yapıyorsun!?"

"*Git başkasına yap* mı diyorsun!?"

"MACE!"

Mace atılarak Madeline'in dudaklarını yakalar ve onu kitaplıklara bu sefer daha sert bastırırken Leydi Deveraux yine dengesini kaybetmiş, önündeki delikanlının başına tutunur. İkisi Mace'in öfkesiyle öpüşüyorken delikanlı canının çektiğini almış, işi bittiğinde Madeline'i ve imzası dudaklarını öylece bırakır, geri çekilerek kenarı köşesi ruj olmuş dudaklarına aldırmadan kibarca eğilerek asil bir selam verir.

"Kuzey Pelair'in Büyük Düşes'i Elena Deveraux'ya saygılarımla..."

Ve delikanlı dönerek uzaklaşırken Madeline şokla onun arkasından bakıyor, arkasındaki raflara tutunarak tutmayan dizleri üzerinde dikleşir...

“Ben biraz *şu tarafa* gidiyorum Kenda.”

Kenda dönerek Sophia’nın gösterdiği tarafa bakar ve Dante’nin Carrie’yi Amber’a teslim ettiğini görürken gülümseyerek başını sallar.

“Git bakalım.”

Sophia elbisesini kalçalarından çekerek üzerine oturtur ve *o tarafa* yürürken Kenda yine yalnız kalmış, saçını düzelterek etraftakilere gülümser, biraz sonra iki yanından da birer *Kenda* duyduğunda başını önce sağa çevirir Nathan’ı görür, sonra sola çevirip Lucas’ı fark ederken gülümser.

“Efendim?”

Lucas ve Nathan birbirlerine bakarak genç kızın iki yanına geçerlerken Lucas konuşur:

“Dans edelim diyecektim.”
“Ben de.”

Kenda başını hafifçe kaldırarak iki yanındaki uzun boylu delikanlılara bakarken gülümser.

“Edelim?”

Lucas ve Nathan hala bakışırken Kenda derhal bir şey yapması gerektiğini hissederek omuzlarını oynatarak dans etmeye başlar.

“Bu dansı çok bilmiyorum aslında, Jesse’ye sorsak da öğretse—Jesse!”

Kenda yanındaki ikiliyi bırakarak Jesse’nin tarafına yürürken Nathan ve Lucas sonunda uyanarak ortalarındaki boşluğa bakarlar...

Sophia *o tarafa* ulaşmış, Dante’nin dönüş yolu üzerinde duruyorken karşıdan gelen delikanlı fuşya içindeki bir meleğin önünde indiğini sanmış ellerini iki yana açarak Sophia’nın yanına gelir.

“Dilek Yolu’na düşmüş pembe bir gül gibi—“
“Abartma Dante.”

Dante abartmayı bırakarak gülümsemesi ve kollarıyla Sophia’nın beline sarılır, genç kız ona kesinlikle ilgi göstermiyor, başını arkaya eğerek Amber’ın elinden bir bardak su alan Carrie’ye bakar.

“Neden kızın kalbiyle oynuyorsun?”

Dante önündeki dekolteyi izliyorken usulca sorar:

“Hangi kızın?”
“Carrie.”
“Köylü güzelinin mi—“
“Kıza dört senedir köylü güzeli diyorsun artık sıkılmadın mı? Adı *Carrie*.”

Dante yorum yapmadan Sophia’yla göz göze gelirken genç kız elini ikisinin ortasına koyarak delikanlıyı hafifçe iter.

“Dağıttığın boncuklara basıp kafanı kıracaksın bir gün Dante.”
“Sen toplarsın diye bekliyorum, ama olmuyor maalesef.”

Sophia hafifçe gülümserken Dante'nin eli genç kızın sırtında dolaşıyor, bir an sonra saçlarının sırtına değdiği yerde dururken delikanlı tek kaşını kaldırır.

“Yine eksik gelmişsin?”
“Efendim?”

Dante kurnazca gülümseyerek Sophia'nın kulağına yaklaşır ve sesiyle değil adeta nefesiyle konuşur:

“Sütyenini unutmuşsun.”

Sophia yüzünün görünmemesine güvenerek gülümserken Dante başını çektiğinde derhal ciddileşerek önündeki mavi gözlere bakar.

“Unutmadım, bilerek giymedim. Bu elbise askısız dikkat ettiysen—“
“Askısız sütyenlerin de var.”
“Hepsi kirliydi.”
“Eminim.”

Sophia gözlerini devirerek saçlarını hafifçe geriye atar ve gözlerini kapatarak konuşur:

“İyi, al, öp.”

Dante önünde duran porselen bebeğin yüzünü izler, parmaklarının ucuyla hafifçe kahkülleriyle oynar, sonra uzanarak dudaklarını öperken Sophia az önce Dante'yi ittiği eliyle onun gömleğine tutunur...

“Al iç, bayılacaksın şimdi...”

Carrie uzatılan suyu Amber'ın elinden alıp kafasına dikerken kızıl saçlı kız gülümseyerek arkadaşını izliyordur.

“Bitkisel hayattasın ama gayet güzel dans ettin Carrie.”

Sarışın kız plastik bardağı indirerek Amber'a bakar, hala nefes nefese başını iki yana sallarken konuşur:

“Çok kötüsün. Ben asla aynı şeyi sana yapmazdım—“
“Ben mi yaptım! O gelip senin eline saldırdı!”
“Olsun! Geri çekseydin!”
“Hayır deseydin!”
“Ona mı?!”

Amber gülerken Carrie inleyerek arkasını döner ve onun Sophia'yla öpüştüğünü görürken bir anda nefesleri düzelmiş, kalbi de yerine oturmuş şekilde arkasını döner ve dakikalardır dokunmadığı eteğini çekiştirerek düzeltir.

“Neyseki beş dakika sonra hiçbir şey hatırlamayacak.”
“Neden?”

Carrie bir şey söylemeden bardağını koyacak bir yer arıyorken Amber onun yanından uzanarak arkaya bakar ve Dante'yle Sophia'yı görünce omzunu silkerek tekrar Carrie'ye döner.

“Onları bilmiyor musun sen, o kadar çok öpüşüyorlar ki artık kimse dönüp bakmıyor bile—“
“Ben bakıyorum.”
“Sen hala en safımsın da ondan. Tatillerde seni Rhea'ya göndermeyeceğim artık! Sıfırlanıp geliyorsun!”

Carrie bilmediğini söyleyerek yine eteğini çekiştirirken Amber onun eline vurur.

“Elbise esneyip sarkacak senin yüzünden, bırak!”

“Sarkmaz—“

“Sarkar—“

“Sarkmaz! Ben kumaşları senden daha iyi bilirim, dikiş dikiyorum ben—“

“Kendine de böyle elbiseler diksene sen—“

“Kızlar, Matthew’u gördünüz mü?”

Carrie ve Amber dönerek oldukça öfkeli olan Madeline’e bakarlarken kaşlarını çatırlar.

“Kimi?”

“Neden?”

Madeline ayağını yere vurarak iki kızı da kollarından sarsar.

“Zamanı değil şimdi! Mace nerede?!”

“Bilmiyorum.”

“Hiç görmedim.”

Madeline söylenerek onları bırakır ve kabalığın içine dalarken Amber arkasını dönerek kuytu köşelerde saklanan Mace’le göz göze gelir ve eliyle iki yaparak bu geceki borçlarını hatırlatırken delikanlı ona bir öpücük atıp göz kırparak karanlıklardan çıkar ve sinsice Madeline’in arkasına takılır...

“Daha ne kadar sana dans öğretirmiş gibi yapacağım?”

Kenda, Jesse’nin elini tutarak kendi etrafında dönerken bu şarkıda böyle dans edilmeyeceğini gayet iyi biliyordur, ama henüz arkadaki ikiliyle nasıl iligleneceğini öğrenememişken tekrar Jesse’ye döner.

“Jesse bir şey soracağım.”

“Sor hadi, sor—“

“Tanrıların belamı vermesini ister gibi konuşma benimle.”

Jesse derhal gülümserken Kenda teşekkür ederek sorusunu sorar:

“Senin de bir sürü kız arkadaşın var, bilirsin. İkisiyle de iyi arkadaşsın, ama ikisi de aslında daha ileri düzeyde bir ilişki—“

“Nathan da, Lucas da sana aşık, aralarını bozmadan nasıl ikisini de idare edeceğim diyorsun.”

Kenda bütün güzelliğiyle gülümserken Jesse dertli dertli iç çeker.

“Danışma ücretim yüksektir—“

“Alexa’ya ne söylememi istersen söylerim.”

Jesse tek kaşını kaldırarak keyifle sırttırırken Kenda onun omzunu patpatlar.

“4 ay sonra mezun oluyorsunuz, artık bir şeyler yapalım.”

“Şunu üç sene önce söyleseydin seninle çok daha iyi anlaşırdık—“

“Sen şimdi benim soruma cevap ver bakalım.”

Jesse ciddiyetle düşünme moduna girerken Kenda dansı unuttuğunu fark etmiş, yine sağa sola sallanmaya başlarken, Jesse de ona ayak uyduruyorken konuşur:

“İkisine de yüz vermeyebilirsin, eski ve klasik kuraldır, ama sonuçları risklidir. Ya birisinden biri pes eder ya da ikisi de seni bırakıp süper dostlar olarak kendilerine ikiz kardeşler bulup dörtlü takılırlar.”

Kenda’nın hareketleri sönerken Jesse onun kalçasına vurup tekrar hareketlendirir ve konuşur:

“İkisine de çok iyi davranabilirsin, ama öpüşmek yasak, *kesinlikle*—“

“Ama ben Nathan’la öpüştüm—“

“Lucas biliyor mu?”

“Biliyor.”

“O zaman ondan korkacaksın. Nathan kendini üstün el olarak görüyor, Lucas skoru eşitlemeye çalışıyordur. Sen Lucas’ı öpmek istiyor musun?”

Kenda kalçasını sallayarak etrafında dönerken şöyle bir düşünür ve Jesse’yle tekrar yüz yüze geldiğinde cevaplar:

“Sanırım.”

Jesse gözlerini devirerek başını iki yana sallar ve Kenda’yı ellerinden çekip sonra geri iterek döndürürken konuşur:

“En berbat kız modelisin, erkeklik adına sana hiç yardım etmemem lazım, ama neyse...”

Kenda gülerek delikanlının omzuna vururken Jesse bu akşamlik erkeklik kurumunu ardına alarak konuşur:

“O zaman bir yolunu bulup Lucas’ı da öpeceksin, *bayanların seçimi* oynayacaksın, ama kesinlikle senin isteğinle olduğu belli olmayacak, yoksa baştan kaybedersin, ayrıca sana yakışmaz.”

“Bunları konuşmam bile bana yakışmıyor, ama bir daha seni bu kadar iyi gününde bulamam.”

Jesse bir kahkaha atarken Kenda da keyifli, onun omuzlarını tutarak *dans dersine* devam eder...

“Prenses!”

Adia irkilerek bir anda Patrick’le arasına giren Mace’e bakıyorken Patrick ellerini iki yana açarak geriye sendeler.

“Hey ne ol—“

“Prenses, bir şey sorabilir miyim acaba?”

Adia *evet?* diyerek beklerken Patrick nerede duracağını bulamamış, dönerek başka bir yere yürürken bu sefer de önüne Madeline atladığında yine geri bir adım atar. İkisi de bir süre ne tarafa gideceklerini bilememiş bir sağ, bir sol yaparken Madeline sonunda Patrick’i tutarak sağa çekerken kendisi de soldan geçerek Mace’in omzuna asılır.

“Matthew!”

Mace sağ yanından çekiliyorken hiç lafını kesmeden Adia’yla konuşmaya devam eder:

“Luplex kraliyet standartlarındaki erkekleri düşünerek cevap ver, ben sana şimdi, *şu anda* evlenme teklif etsem kabul eder miydin?”

Adia yüzünü garip bir şekle sokarak arkadaki Madeline’e bakarken Leydi Deveraux işaret parmağının şakağının etrafında çevirerek Mace’in akli dengesinin durumunu belirtir.

“Prenses!”

“Ne diyorsun!?”

“Evlenme teklif ediyorum! Evet? Hayır?”

“Rüyanda?”

“Adia bir kez olsun yardımsever olamaz mısın? Annene gidip soracak kadar vaktim yok.”

Madeline hala onu çekiştiriyorken Mace o tarafa bakmadan genç kızın kolunu tutar ve yanına çekip tekrar Adia’ya sorar:

“Senin ünvanın düşesten bile büyük, o yüzden kararını bilmek istedim. Senin yerinde kalbi taş olmayan bir prenses olsa benimle evlenir miydi?”

“Eğer yeterince sarhoşsa evet!”

Madeline gözlerini devirerek gitmek isterken Mace onun kolunu bırakmadan gülerek bir soru daha sorar:

“Peki şimdi seni çekip öpsem kraliyetin ismi lekelenir mi?”

“Senin gözünde oluşacak morluk dışında başka bir yer lekelenmez Mace—ne biçim sorular bunlar!?”

Mace başını sallayarak Adia’yı rahat bırakırken konuşur:

“Tamam, daha fazla sormayacağım...” delikanlı dönerek kolunu tuttuğu Madeline’e bakar “bu kadarı yeterli *Prenses*.”

Madeline yutkunarak önündeki delikanlıya bakıyorken Mace’in gülümsemesi silinmiş, biraz sonra tuttuğu kolu bırakarak yine kendi yoluna giderken Madeline kolu yanına düşerek onun arkasından bakar ve bağırır:

“ANLAMIYORSUN!”

Mace hala yürüyorken arkasına dönmeden bağırır:

“GAYET İYİ ANLIYORUM SINIF BİRİNCİSİYİM, SAĞOL!”

ve yoluna devam ederek gözden kaybolurken Adia Madeline’i dürterek kendine döndürür.

“Yine ne yaptınız?”

“Neden *olabilir* diyorsun!”

“Neden demeyeyim—ve bana neden bağırıyorsun!?”

“Matthew sana evlenme teklif etse ve sen kabul etsen Ewan seni öldürür!”

“Kimse bana evlenme teklif etmiyor!”

“Etse de kabul edemezsin! Sınıflarınız farklı!”

Adia şokla önündeki asil kana bakıyorken başını iki yana sallar.

“Öyle bir şey söylemiş olamazsın...”

“Ben Verona’lıyım!”

“VE!?”

Madeline artık ağlayacak, bir türlü derdini anlatamıyormuş gibi hissediyorken Adia konuşur:

“Sen okula başladığından beri Mace’ten hoşlanıyorsun Madeline, neden böyle bir şey söyledin?”

Madeline dudaklarını birbirine bastırarak konuşmayı reddediyorken Adia gözlerini kısar ve arkadan o tarafa doğru yürüyen Sam’i gözüne kestirmiş, önce Madeline’in koluna yapışır, sonra da Sam yanından geçerken onu yakalar.

“Sam! Çabuk Madeline’e benden neyi sakladığını sor!”

“Ne!?”

“Sor Sam, şimdi!”

Sam şaşkın, Madeline’e bakarken genç kız başını iki yana sallar, Sam tekrar Adia’ya döndüğünde Prenses, delikanlının kolunu sallar.

“O sır yüzünden başkalarının kalbi kırılıyor, yardım et! İyilik için! Aşk için!”

Madeline gözlerini deviriyorken Sam de gülerek Leydi’ye döner:

“Adia’dan ne saklıyorsun Madeline?”

Madeline inleyerek ayağını yere vurur ve zorla, tane tane cevaplar:

“Annem bir daha Matthew’u görmemi istemiyor. Bu yaz döndüğümde bana uygun bir nişanlı adayı bulduğunu ve eğer hala Matthew konusunda ısrar edersem okulu uzaktan bitireceğimi söyledi.”

Adia’nın elleri iki yanına düşerken Sam de şaşırmış, Madeline’in elini tutar.

“Neden?”

“Pelair’de işler böyledir de ondan! Verona’da ya da Luplex dışındaki herhangi bir gezegende asil aileler çocuklarını Mars’e yollamadan önce yüz kere düşünürler! Ayrımcıyız, evet! Ve onlar benim ailem! Bu okuldan mezun olup gittiğimde hayatım boyunca orada yaşayacağım ben!”

“Ama Verona’da işlerin değiştiğini sanıyordum, yani Kral Flasler—“

“Kanunla alakası yok Sam! Ben Matthew’la evlenmeyeceğim ki! Ona da bunu anlatmaya çalışıyorum, ikimiz bir yere varmayacağız! Seneye okula döndüğümde parmağımda bir nişan yüzüğü bile olabilir benim...”

Adia hala şokla kulaklarına inanmaya çalışıyorken Madeline ona bakar:

“Elbette nişanlanacağımı söylemiyorum, ama benim ailemin görüşleri ve hayat tarzları bu—“

“O zaman değişti, ne biçim bir iş bu Madeline!? Benim ailem bana böyle bir şeyi yaptırmaya çalışsa—“

“O *senin* ailen Adia. Ne mutlu ki Luplex krallığı Dış Uzay’ın en çağdaş yüzü. Ama herkes aynı değil. Lütfen bu konuda bana baskı kurmayın ve bu söylediklerimden kimseye bahsetmeyin. Matthew’u da bana karşı doldurmasanız sevinirim. En azından arkadaşlığı bana kalır...”

Adia bakışları yumuşayarak arkadaşına bakarken Madeline durulmuş, elini Sam’dan alarak arkasını döner ve uzaklaşırken geride kalan Luplex prensesi iç çeker...

Sam karmakarışık bir ifadeyle Liv’in yanına geldiğinde genç kız ona bakıyor, tam soracakken Sam elini kaldırır.

“Sorma lütfen, söylemeyeceğime söz verdim.”

Liv başını sallar ve direkt olayı sormadan sorar:

“İyi misin peki?”

“İyiyim, benimle ilgili değil, merak etme, ama hoş da değil. Umarım düzelir.”

“Umarım...”

Sam gülümseyerek uzanır ve kız arkadaşının dudaklarını öperek orada asılı kalırken Liv onun yüzünü tutuyor, bir an sonra esnemek için geri çekildiğinde Sam gülerek onu tutar.

“Uyku?”

“Lütfen...”

Sam küçük masanın üzerinde duran şapkayı alırken Liv onun beline sarılarak yine esner ve yolda gördüklerine el sallayarak partiden ayrılır...

Aaron Zigman – Our Love Can Do Miracles

“Bu sene de bir Sevgililer Günü mutlu sahnelerle geride kalırken—“

Sienna televizyonu kapatarak kumandayı bir kenara koyarken boş ev yine sessizleşmiş, soğuk gecenin sesleri buğulu pencereleri geçemiyordu...

Havakıran kalkarak ışıkları kapatır ve yatak odasına gider, özenle düzeltilmiş yatağı onu bekliyorken genç kadın pencerelere ilerler ve içerde sıkışıp kalmış havadan kurtulmak için perdeleri çeker, pencerenin iki kanadını birden açarak buz gibi rüzgarı hisseder ve ancak o zaman gerçekten nefes alırken çok uzakta bir yerde kar gelmek için rüzgarın durmasını bekliyordur.

Sarışın kadın pencereyi öylece açık bırakarak yatağına ilerler ve başucundaki gece lambasını açıp komodinde duran lacivert mücevher kutusuna bakar.

Bu sabah gelmiştir, notuyla beraber...

Sienna elini yumuşak kadifeye koyarak hemen yanında duran zarfa bakar, sonra parmakları uzanarak zarfı alırken diğer eliyle örtüleri iterek yatağa girer...

Sienna,

Rüzgar dört senedir esmeyi bekliyor.

Bütün kalbimle...

Reynard

Rüzgar gözleri dolarak kağıdı tekrar katlar ve kucağına koyarken dört sene önce reddettiği hediye orada duruyor, elini uzatsa tutabilecek, ama inkar ve korkunun yarattığı görünmez bir duvar onu durduruyordur.

Conrad bile devam edebilmiştir. İki kere çocuğunu kaybeden o kocaman kalpli adam bile yarasını sarmış, 14 sene boyunca beraber olduğu kadına özgürlüğünü geri vererek ikisini de azaptan kurtarmışken ne yazık ki Sienna'ya tekrar başlayabilecek kadar büyük bir güven bırakmamıştır.

Brittany o sığınakta ölmeseydi, hala yaşasaydı, Havakıran bebeği için tek bir nefes bulabilseydi...

Sienna nelerin değişmiş olabileceğini düşünüyor, ama aklı almıyorken belki de Conrad'la hala beraber olacağını, mutlu olacağını, en azından *bir şeylerin yolunda olacağını* tahmin ediyordur.

Tahminler, olasılıklar, umutlar, dilekler...

Hiçbiri kızını geri getirmiyorken Havakıran içindeki boşlukta esen fırtınaları yıllardan sonra artık dinlemeyi bırakmış, zamanında acısına ve hayatına ortak olan adam da sonunda kendini onun rüzgarlarından kopartabilmişken şimdi uçuracak tek bir yaprak bile kalmamış, *Rüzgar* bomboş esiyordur...

Reynard evinin bütün ışıklarını kapatmış, verandasında oturuyorken soğuk onu etkilemiyordu. Genç adam doğduğundan beri bir kez bile üşümemiş, yıllardır gölün buz gibi sularına girip çıkmış, orada birinin hayatını bile kurtarmışken şimdi yavaş yavaş yerini kar havasına bırakan rüzgar ona yaz esintisi gibi geliyordu.

Sarışın adam önünde uzanan gölün usulca dalgalanmasını izliyorken elindeki dumanı tüten fincandan bir yudum daha alır.

Sıcak, tatlı, bilindik...

Reynard'ın karanlık manzarasına bir anda uzaktan bir çift araba farı ortak olduğunda genç adam oturduğu yerden eğilerek patikada neler olduğunu bakar. Sienna'nın arabası o tarafa dönmüş, taşları ezerek bahçeye giriyorken sonunda durup farları kapandığında Reynard da elindeki fincanı soğuk ahşapa bırakarak ayağa kalkar...

Sienna göl evine giden patikaya girip çakıl taşları üzerinde ilerlemeye başladığında başını çevirerek karanlık evde kimsenin olup olmadığına bakar. Araba durup farlar kapandığında Sienna, Reynard'ın verandada ayağa kalktığını görmüş anahtarları arabanın üzerinde bırakıp öylece kendini dışarı atar ve taşların üzerinde koşturarak bahçeye girerken Reynard da merdivenleri iniyordu...

Havakıran ağlıyor, daha fazla dayanamadığı için kendine kızıyor, tek başına güçlü olamadığı için pişman oluyorken ona doğru gelen adamın onu asla bırakmayacağını bildiği için minnet dolu, son adımını da atarak Reynard'a kollarını açıyordu...

Reynard onun ağladığını görmüş, hiçbir şey sormadan o tarafa yürüyorken Sienna sonunda ona yetiştiğinde genç adam ona açılan kolları görmüş, narin rüzgarına uzanarak sarılır, sarar, sımsıkı tutar ve bırakmazken Sienna ağlıyor, hayatı boyunca ilk ve son defa birlikte başka bir cana nefes verdiği uzun boylu, güçlü adamın kazağına asılıyordu...

Havakıran'ın yeşil gözleri kapalı, etrafını saran her şeyde Reynard'ın kokusu, ellerinin altında onun kolları, elleri, parmakları varken, yanında uzanan adama biraz daha sokulur. Hava ona ait olsa da, soğuk hala onu üşütüyor, diğer herkesin yaşamak için nefese ihtiyacı olması gibi, o da ısınmak için ikinci bir ruha ihtiyaç duyuyordu...

Reynard kollarında kıvrılıp bütün ruhuyla ona sarılan kadını tutuyorken dokunduğu kollar, eller, parmaklar buz gibidir. Genç adam kolunun üzerinde duran eli de alıp göğsüne koyar ve yorgana uzanarak ikisinin de üzerine çökerken Sienna başını onun boynuna saklamış, örtülmeye izin veriyordu.

Reynard yorganın üzerinden genç kadına tekrar sarılarak kendine çeker ve dudaklarını o çok sevdiği sarı saçlara dokundurarak kızının rengini taşıyan mavi gözlerini kapatır ve artık esmemeye karar vermiş rüzgarın kar için bıraktığı sessizliği dinleyerek yıllar sonra ilk defa birisine sarılarak uykuya dalar...

Gavin Rossdale – Love Remains The Same

*I shut the world away from here
I drift to you, you're all I hear as everything we know fades to black*

*Half the time the world is ending
Truth is I am done pretending*

*I never thought that I had anymore to give
You're pushing me so far, here I am without you
Drink to all that we have lost, mistakes we have made
Everything will change, but love remains the same...*

Reynard yüzüne vuran parlak ışıkla gözlerini açar ve bir an nerede olduğunu kavramaya çalışırken göğsündeki ağırlık garip gelmiş, başını eğer, Sienna'nın saçları görüş alanına ve biraz da burnuna girince genç adam gülümser ve eliyle çok yavaşça sarı dalgaları düzeltir.

Sienna bütün gece dinleyerek uyuduğu nefesin uyandığını anlamış, başını hafifçe oynatarak hala aynı yerde olup olmadığını anlamaya çalışırken biraz sonra saçlarına biri dokunduğunda genç kadın yavaşça gözlerini açar, hemen karşısındaki pencereden bembeyaz bir dünya görünüyorken Sienna gülümser...

“Uyanık mısın?”

Reynard başını sallarken Sienna henüz ona bakmıyor, hala tane tane yağan bembeyaz karı izliyordur, mırıldanır:

“Kar yağmış.”

Genç adam usulca ‘hmm’larken Sienna onun sesini göğsünden duyuyor, gözlerini kapatır, eller saçlarıyla oynamaya devam ediyorken Havakıran biraz sonra gözlerini açar ve başını kaldırıp onunla beraber uyumuş adama uzanırken Reynard da onu karşılar...

Sienna yavaşça döndürülerek Reynard'ın altında yatağa uzanırken dün gece buz gibi olan teni şimdi uykuyla karışık, sıcaktır. Reynard'ın da alev gibi yanan elleri Sienna'nın boynunu tutar ve ensesine uzanarak başını daha çok kendine kaldırırken genç kadın iki eliyle sarışın adamın başını tutuyor, dudaklar birbirine kenetleniyordur...

Reynard nefesine karışan tadı bırakamıyor, bir an bile geri çekilse kaçacağından korkuyorken Sienna gitmiyor, uzanarak genç adamın kazağının içine ellerini sokar ve içindeki tişörtle beraber yukarı çekerken Reynard hızla geri çekilip üzerindeki çıkararak bir kenara atar ve tekrar bıraktığı dudaklara eğilirken Sienna da ona uzanıyor ikisi öpüşerek doğrulurlar.

Reynard önündeki kadının boynunu öpüyorken bir yandan kazağını çıkarıyordu. Sienna tenine değen parmakları hissediyor, biraz sonra kalın kazağından kurtulmuş, göğsünü Reynard'ın göğsüne yaslayarak genç adamın dudaklarını tekrar bulur ve tüm kalbiyle öperek geri çekilirken Reynard kılını bile kıpırdatmıyor, önündeki kadının gözlerine bakıyordu.

“Artık gidemem Reynard, korkma, lütfen—“

“İzin verir miyim sanıyorsun? Yıllarca seni beklerken akıllandım.”

Sienna mutlulukla gülümserken gözlerini kapatır ve kendini Reynard'ın kollarına bırakarak tekrar yatağa uzanırken genç adamın yıllardan sonra onu yine sahiplenmesine izin verir...

Sienna uykusundan ikinci defa uyandığında bu sefer daha hafif, üzerindeki örtüler çıplak tenini kapatıyor, açık pencerelerden taze kar kokusu giriyordu. Havakıran derin bir nefes alarak döner ve dirsekleri üzerinde doğrularak bahçeye bakarken Reynard üzerinde kalın, siyah bir kazak, ellerinde odunlarla eve giriyordu. Sienna gülümseyerek örtülere sarınır ve kalkarken teninin kokusunu yataкта bırakarak odadan çıkar.

Reynard elindeki odunları şöminenin içine diziyorken Sienna'nın geldiğini görünce yakışıklı yüzü aydınlanarak gülümser.

“Nicole okula gittiğinden beri ilk defa yakıyorum...”

Sienna başını kirişe yaslayarak onun şömineyi yakmasını izlerken Reynard odunları yerleştirmiş, küçük bir çıra alarak cebinden çıkardığı çakmakla ucunu tutuşturur, sonra diğer odunların arasına atarak ateşin büyümesini izlerken Sienna da yanına gelmiş, genç adam kolunu kaldırıp sevdiği tek kadına sarılarak kendine çeker ve ateşin soğuk odunları sarmalamasını izler...

İki hafta sonra...

Herkes buz gibi havada kapalı geçitleri kullanarak yemeğe gidiyorken Nicole paltosu ve kocaman beresiyle çıkmış, karlara basa basa ilerliyordur. Sert bir rüzgar yerdeki hafif karları kaldırarak sarışın kızın yüzüne vururken Nicole gülerek elini gözlerine kapatır ve yürümeye devam ederken biraz sonra yanağına değen bir yumuşaklıkla gözlerini açar, sağında bembeyaz kanatlar uçuşuyor, küçük bir kağıtta Nicole için bir not taşıyordur. Nicole kağıdı alır ve üzerindeki mavi kurdeleden notun ailesinden geldiğini ama aciliyeti olmadığını anlar. Beyaz kanatlar uçarak uzaklaşırken sarışın kız notunu açar...

Tatlım, eğer bize bir not ulaştırmak istersen adresimiz değişti. Artık göl evindeyiz.

*Sevgiler,
Annen ve baban.*

Nicole gözleri büyüyerek notu tekrar okur, tekrar, *tekrar* okur ve sonunda ne demek istediğini anladığında mutlulukla bir çığlık atar ve bir an yerinde zıplayıp hemen sonra karları kaldırıp uçurarak arkadaşlarının yanına koşar...

Nicole herkesin tebriklerini gülücüklerle kabul ediyorken kapıdan giren Jonathan ve Petra'yı gördüğünde onlara el sallayarak o tarafa koşar.

“Jonathan! Şuna bak!”

Jonathan yüzüne yapışan notu alıp bakarken yanındaki küt saçları gözlerine düşen sarışın kız da eğilerek yazılanları okur, hemen sonra gülümserken Nicole'e dönerek kollarını açar.

“Çok sevindim Nicole!”

“Ben mutluluktan öldüm sanırım Petra!”

İki sarışın gülerek sarılırken Jonathan da keyifli, Nicole'ü Petra'dan alarak dudaklarına eğilir. İkisi öpüşürken Petra diğerlerinin nerede olduğuna bakıyor, büyük masadan ona el sallayanları gördüğünde gülümseyerek o tarafa ilerler...

Liv öğle yemeğinden sonra birazcık kestirmek için odasına döndüğünde Winona içerde onu bekliyordur.

“Bir şeyler oluyor.”

Liv endişeyle kaşlarını çatarak kapıyı kapatırken Winona ayakta dört dönüyor, parmak uçlarını birbirine sürterek açıklamaya çalışır:

“Biz mi unuttuk yoksa bizden bağımsız mı gelişti bilmiyorum, ama yabancı bir şey var.”

“Bir şey mi, insan mı, olay mı?”

Winona anlayamadığını söyleyerek başını iki yana sallarken Liv de düşünceli, dudağını kemirerek bir an onu izler, sonra sorar:

“Sen bir şeyler sezebiliyorsan bizim yakınımızda olmalı, sürekli bizi izlediğini düşünürsek—“
“Belki de çok uzakta bir bağlantı olduğu için hissedemiyorum. Tandiğimiz birinin yeni doğan çocuğu, ya da ölen bir akrabası, ya da herhangi bir olay—ne olduğu dilimin ucunda ama söyleyemiyorum! Korkunç bir şey!”

Liv gülümserken ilerler ve arkadaşının elinden tutup onunla beraber yatağa oturur.

“Doğan ya da ölen birisi olsaydı görmez miydik? Ben bilmez miydim?”
“Senden sonra olduysa ve dediğim gibi çok uzaktaysa bilemeyebilirsin—ama neden çok uzaktaysa bizi etkiliyor?”

Yaşam bilmediğini mırıldanarak pencereden dışarı bakarken Zaman da düşünüyordur, kendi kendine usulca konuşur:

“Önce insan mı yoksa büyük bir olay mı onu anlamalıyım. Bir şeylerin değiştiği kesin—“
“Winona.”

Winona ona bakarken Liv bir anda uyanmış, onun ellerini tutar.

“Üçüncü kızla ilgiliyse!”
“Onunla ilgili olsa bilirdim, daha önce de hissettim, gördüm—ama bilmiyorum. Bilmediğim için de delireceğim!”

Liv heyecanlı, Winona’nın ellerini sallayarak yerinde yaylanır.

“Buluruz, onunla ilgiliyse, görmüşsek, onu da bulursak—“
“Fazla umutlanma Liv. Ciddiyim, eğer onunla ilgili olsaydı hissederdim, bu seferki farklı, başka bir şey var. Bir şey görüşümü engelliyor. Tam göreceğim, uzanıp tutacağım, birisi onu çekip alıyor sanki. Her neyse benden kaçtığı kesin.”

Mavi bakışlar solarken Winona da iç çekerek kararsız kahverengilerini ona çevirir.

“İyi ya da kötü mü olduğunu bile bilmiyorum...”

Liv dudağını ısırırken Winona endişeli, korkuyor, bu sefer ne tür bir terslik çıktığını merak ediyorken ne olduğunu bile bilmediği bir şeyden nasıl kurtulacaklarını düşünüyordur...

Alan Menken & Stephen Schwartz - Adalasia

Cameron nerede başlayıp nerede bittiği belli olmayan bir boyut kapısından geçip şık ayakkabılarını yemyeşil çimlere bastığında bir anda etrafını saran tertemiz bahar kokusuyla gülümser ve arkasını dönerek eşyalarla beraber gelen Conrad’a bakar.

“Bu tatil için kaç sene kraliyetinize köle olacağım komutan?”

Conrad sadece gülerek cevap verirken Cameron derin bir nefes alarak buz gibi kış havasından sonra ilaç gibi gelen ılık Rhea havasını ve çimlerin tertemiz kokusunu içine çeker...

Saray görevlileri koşar adımlarla eşyaları odaya taşıyorken Conrad'ın yokluğunda krallığını yapan Mason güleryüzüyle gelerek konuklarını karşılar.

“Temelli kalacağını söyle, bugünü bayram ilan edeyim.”
“Sen bugünü bayram ilan et ama ben kalmayayım.”

İki arkadaş gülerek birbirlerine sarılırken Cameron arkada, alımlı ve çekici, fark edilmeyi bekliyordur. Mason ve Conrad ayrıldığında esmer adam eliyle sarışın kadını göstererek tanıştırır:

“Mason Shaw, bu Cameron Morgan—Cameron, bu da Rhea'nın sonsuza kadar benim yerime bakacak olan kralı Mason.”

Cameron çok memnun olduğunu söyleyerek elini uzatır, geçici kral genç kadının elini alarak öper ve geri verirken asil kıbarlık Cameron'ın çok hoşuna gitmiş, keyifle gülümser.

“Sarayı idare ederken hiç zorlandığınızı sanmıyorum Bay Shaw.”
“Mason, lütfen. Saraydaki herkesle aynı seviyede olduğum düşünülürse, evet, çok zorlanmıyorum. Kral hala Conrad.”

Conrad *ne demezsin* diyerek ellerini kaldırır ve *sarayına* doğru ilerlerken Mason da kolunu Cameron'a uzatır ve ikisi beraber kralı takip ederek taş koridorlara girerler...

Conrad odasının keyfini çıkarıyorken kızlar ona kaseler dolusu meyve getirmiş, çeşit çeşit yeniş bırakarak odaya mis gibi kokuları da yayıp gitmişlerdir. Conrad yattığı yerde gözlerini kapatmış, elindeki üzümünden bir tane daha kopararak ağzına atarken bir anda kapısı açılıp içeri biri girdiğinde genç adam gülümser.

“Kızacağınızı biliyordum—“

Conrad yüzüne çarpılan bir bardak üzüm suyuyla irkilir ve mor lekelerle kaplanmış çarşafın arasında yavaşça gözlerini açarken Mason öfkeden köpürüyor, elindeki bardağı sertçe geri bırakır.

“Cameron biliyor mu?”
“Kimse bir şey bilmiyor—“

Conrad dudaklarındaki üzüm suyunu yalayıp tadını beğenince tekrar bardağa uzanır, ama boş olduğunu görünce yüzünü buruşturarak konuşur:

“Eğlenceli olur diye düşündüm, neden kıızıyorsun—“
“Çünkü geçen sefer de benim isteğim dışında beni oyununa alet ettin—“
“Yerine geçtiğin Mason sonra çok mutlu oldu biliyor musun, neden bir daha olmasın—“
“Diğer Mason'ların ne yaptığı beni ilgilendirmiyor, sakın o olaydan bahsetme, ima bile etme—“
“Kadının hiçbir şeyden haberi yok diyorum!?”
“Ama benim var! Oradaydım hatırladın mı!? Sana o günü bana bir daha hatırlatma dedim, sen tutmuş Cameron'ı bana getiriyorsun! Sadist misin Conrad!?”

Conrad cevap vermiyorken Mason parmaklarının ucuyla alnını sıvazlar, başka diyecek bir şey bulamamış, arkasını döner ve hızlı adımlarla odadan çıkar.

Conrad hiçbir zaman Mason'ın kendine işkence çektirmek adına verdittiği sözleri dinlememiş, bunu da dinlemez, gayet keyifle kalkarak önündeki birkaç haftada hem tatil yapıp kafasını boşaltmak, hem de geçmişteki mucize bir aşk hikayesini tekrar canlandırmak için önce banyo yapar, sonra harekete geçer...

“Sağol Mason, inan zorunda olmasak yapmazdık, ama buradaki Mason’a başka yerde ihtiyacımız var.”

Mason önemli olmadığını söyleyerek gülümser ve şöyle bir etrafına bakıp tekrar Winona’ya döner.

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Senin senelik sıfırlanmalarından birindeyiz. Cameron Morgan’ın evindesin. Chris’in ablası, biliyorsun...”

Mason başını sallayarak onaylarken Winona devam eder:

“Cameron hesaplara göre burada olmayacaktı, o yüzden de Conrad ve Liam seni buraya yerleştirmişler. Buranın evin olduğunu ve çok ünlü bir aşk romanı yazarı olduğuna seni inandırmışlar.”

Mason gözlerini devirirken Winona da gülümsüyor, senaryoyu anlatmaya devam eder.

“Dün Cameron geldi, küçük bir karışıklık yaşandı. O senin evden çıkmanı istiyordu, Conrad da şimdi senin fikrini tekrar değiştirirlerse travma yaşayacağını düşündüğü için Cameron’ı senin sevgilin rolünü yapmasına ikna etti. Sabahtan beri berabersiniz. Bu gece sabahlamaya karar verdiniz, Cameron içerde üzerini giyiniyor, sen de mutfaktasın, çikolatalı pasta hazırlayacaksın.”

Mason sağındaki tezgahda duran pastaya ve tabaklara bakıyorken başını sallar.

“Başka?”

“Sevgilisiniz. O kadarını halletmen yeter. Sabah diğer Mason’ı geri getiririz.”

Sarışın adam başını sallar ve anladığını söylerken Winona onun elini tutarak minnetle gülümser.

“Sağol Mason.”

Mason yine gülümser ve dönerek pastasını kesmeye başlarken Winona da ortadan kaybolarak onu yalnız bırakır...

Judy Garland - Have Yourself A Merry Christmas

Mason pastayı kesiyorken salonda açık olan huzurlu yılbaşı şarkısı bütün evi dolduruyordur. Birazdan mutfağa gelen adım sesleriyle Mason şöyle bir başını çevirir, yeşil bir tişört ve turuncu penye bir etekle Cameron içeri girerken genç adam daha önce bu kadını hiç böylesi rahat kıyafetler görmemiştir, Oreon’a uğrayabildiği sınırlı zamanlarda Cameron takım elbisesi ve topukları içinde dolaşıyor, Mason’la değil konuşmak, tanışmaya bile fırsatı olmadan hemen ortadan kayboluyordur. Mason bir an oturup bu ilginç ve güzek kadının doğallığını izlemek isterken hemen sonra vazgeçer ve tekrar pastaya dönerek yalancı sevgili rolünü devam ettirir...

Mason elindeki tabaklardan birini sarışın kadının önüne koyar ve kendisi de otururken diğer elinde sıkıştırdığı çataallardan birini de ona uzatır.

“Mum aradım ama bulamadım, bu sefer üflemeyelim.”

Cameron gülümserken Mason da sevimli yalanından memnun, gülerek lokmasını ağzına atar ve devam eder:

“Geçen sefer benim doğum günümü kutlamıştık, bu sefer sen yaşlanacaktın—“

“Mumları bilerek çöpe attım zaten—“

Mason önündeki kadının oyunculuğuna hayran kalmış, gülümser ve ihanete uğramış bir ses tonuyla karşılık verir:

“Adi.”

Cameron gülerek pastasından bir lokma alırken Mason da kendi pastasını çatallıyor, biraz sonra önündeki kadınla göz göze gelir. Sarışın kadının gözlerinde bir şeyler için duyduğu özlem açıkça görülüyorken Mason kendine bile fazla gelen sahte bir huzurla gülümsediğinde Cameron da hafifçe gülümser ve başını tekrar pastasına eğer...

“Dokuz.”

“Bilemedin yediydi, aç gözlerini.”

Cameron gülerek gözlerini açarken Mason az önce doldurduğu bardaktan kocaman bir yudum süt aldıktan sonra konuşur:

“Sıra bende, kolay bir şey seç.”

“Olur, kapat gözlerini..”

Mason gözlerini kapatır ve Cameron’ın sayıyı seçmesini beklerken yüzünün önünde bir şeyler yükseldiğini hissettikten sonra genç kadının sesini duyar:

“Tahmin et.”

“Altı.”

Karşıdan hemen cevap gelmeyince Mason onun sayıyı değiştirdiğini anlamış, hafifçe gülerek kaşlarını çatır:

“Değiştirme! Bildim mi?”

“Bildin, aç gözlerini.”

Mason kocaman gülümseyerek gözlerini açarken Cameron bir an onun parlayan mavi gözleriyle duraksar, sonra uzanarak genç adamın yüzünü tutarak kendine çeker, Mason bir an neler olduğunu anlayamamış, ama ona dokunan kadına ayak uydururken masanın üzerinden ona uzanır ve dudaklar birleşir...

Mason onun sütli çikolata tadıyla içinden gülümserken Cameron’un parmakları onun boynuna iniyordur, Mason onu bir an bırakıp masanın etrafından dolaşır ve oturduğu yerde onu bekleyen kadının bacaklarının arasında durarak masaya tutunup ona eğilir.

Cameron, Mason’ın yüzünü tutuyor, bacaklarını kaldırıp genç adamın bacaklarına dolarken Mason hafifçe gülümsediğinde o da gülümser ve biraz sonra geri çekilirken iç çekerek yalancı sevgilisine bakar:

“Biraz daha pasta?”

Mason izlendiklerini biliyor gülerek genç kadının dudaklarını hafifçe öper ve tekrar buzdolabına giderken bu kadar şeyden sonra araya biraz da düşüncesiz erkek espirileri koymasının gerektiğini düşünüyor, biraz daha pasta yerse kar topu yerine onu yuvarlayacağından bahseder...

İkisi televizyonun karşısında yayılmışken Cameron artık gözlerini açık tutamıyor, başı geriye düşüyorken Mason gülerek oturduğu yerden kalkar.

“Hadi uyu—“

“İyiym ben, izleyelim, bak bu kadın diğeriyle sonra—“

Cameron cümlesini bitiremeden esnerken Mason gülümseyerek onun başını öper ve elinden tutarak koltuktan kaldırırken Cameron arkada kalan televizyonu gösteriyordur.

“Ama iyiym ben—“

“Yarın bir daha deneriz, hadi git yat—“

“Sen?”

“Ben biraz daha oturacağım...”

Cameron bir an önündeki adama bakar sonra uzanarak onu yanağından öper ve bir iyi geceler fısıldarken Mason yanağındaki sıcaklıkla bir an gözlerini kapatır, Cameron geri çekilirken açar ve sarışın kadının ağır aksak yatak odasına gitmesini izlerken Rhea’da geçirdiği yalnız zamanları sorgular. Hemen ardından o yalnız zamanların burasıyla alakası olmadığını acı verici bir şekilde hatırlarken arkasında Winona’nın sesini duyduğunda gece biter...

“Yapamam Conrad, o kadar ileri gidemem—“

“Seni oradan almamız gerek!”

Mason başını iki yana sallayarak itiraz ediyorken Conrad elini saçlarından geçirerek tekrar rica eder:

“Oradakilerin Mason’a ne yaptıklarından haberi yok, senin orada o kadın yüzün beynin patlarsa—“

“O kadının oradan çıkması için ne diyebilirim ben!?”

“Bir şeyler yap, bezdir, o kadının oradan çıkması lazım. Biz o sırada sizi izlemiyor olacağız, ne istersen yap, diğer Mason’la işimiz var. İki saatin var, Cameron’ın oradan kendi isteğiyle çıkıp gitmesi gerekiyor, ne gerekiyorsa yap.”

Mason şokla önündeki adama bakıyorken Conrad kararlı, konuşur:

“Sana bir şey olursa toparlanamam Mason, oradaki Conrad toparlanamaz ve o Conrad önemli—“

“Neden siz Mason’ı oradan alıp sonra Cameron’ı evine yollamıyorsunuz?!”

“Cameron’ı oradan *bizim* çıkarmamız için hem benim hem de Liam’ın değişmesi gerekiyor. O iki ahmağın senin beyninle oynamak konusunda hiçbir şikayetleri yok. Onların kafalarını toplarmak zamana daha fazla etki etmek demek, ama sadece sen gidersen, *sen* bir şekilde Cameron’ı oradan *kendi isteğiyle* çıkarırsan tek bir karar değişecek, o da Cameron ve her şey düzelecek. Biz o süre içinde diğer Mason’a bakacağız—“

“Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bir şeyler bulursun. Gerekirse acımasız ol—“

“Cameron’ın bir suçu yok ki—“

“Orada kalırsa bir sürü suçu olacak, o kadını oradan çıkar Mason.”

Sarışın adam çaresizce iç çeker ve başını sallayarak kabul ederken kendini neyin içine attığını bilmiyordur...

Black Eyed Peas – Don’t Lie

Mason sabahın köründe kendini yine o evde bulduğunda Cameron hala uyuyordur. Genç adam etrafına bakarak bu kadını nasıl çileden çıkarabileceğini düşünüyorken bir köşede bir alet çantası görür ve gülümser...

Mason bahçeden ve sokaktaki başka evlerin çöplerinden topladığı bütün gereksiz şeyleri eve yığmış, en son getirdiği bisiklet tekerleği kapının yanındaki bakır saksıyla çarparak yere yıktığında Mason yüzünü buruşturur. Biraz sonra Cameron'ın adımları duyulurken Mason tekerleği bir kenara koyup hemen az önce arkasını açtığı televizyonun başına koşturur ve eline bir tornavida alıp bir şeyler yapıyormuş gibi görünürken sarışın kadın dehşet dolu bir ifadeyle içeri girer.

Cameron'ın daha önce hiç kullanmadığı siyahlı beyazlı bir komodin, misafir odasındaki elbise askıları, nereden çıktığını *hiç bilmediği* bir bisiklet tekerleği ve bir sürü alet edevat etrafa yayılmışken genç kadın bir adım daha attığında Mason'ın televizyonun arkasını açmış, içinde bir şeyler yaptığını görünce elini ağzına kapatarak acı dolu bir ses çıkarır. Onu gören Mason sırtırken elindeki tornavidayı kaldırarak konuşur:

“Yılbaşından önce evde bozuk ne varsa tamir edeceğim, süper bir yıla gireceğiz!”

Cameron yine inlerken başını sallar ve arkasını dönerek yatak odasına girip kapıyı kapattığında Mason bir süre onun ne yaptığını dinler ve bağrışmaları duyunca sırtarak tornavidayı bırakır...

Bir süre sonra Cameron koşuya gittiklerini bağırarak ve tekrar kapıyı kapatmışken Mason genç kadının onu yorarak uykuya yatırmak istediğini anlamış, muhtemelen Conrad'la konuştuğunu da tahmin etmişken kendi kendine gülümser.

Yorulmayacaktır...

Cameron ve Mason yarım saattir koşuyor, tempoları oldukça hızlı olmasına rağmen adam hala yorulmamışken Cameron artık dayanamıyor, yavaşlayarak durur ve elini dizlerine bastırarak derin nefesler alırken hala yerinde koşan Mason'a bakarak sorar:

“Yorulmadın mı?”

“Yorulmadım, ama sen yorulduysan dönelim—“

“Senin yorulman lazım—“

“Neden?”

Cameron nefesini bırakıp başını eğerek ve bacaklarının arasından parkta yürüyen köpeklerle tersten bakar, sonra tekrar başını kaldırırken gülümser.

“Bütün gece uyumadın, yine bir haftalık uyumama nöbetlerine girersen hastaneye gitmek zorunda kalacağız ve ben üzüleceğim..”

Mason içinden küfrederken bu kadının gerçekten çok iyi bir yalancı olduğu bellidir. Diğer hasta ve kandırılmış Mason'ın bu yalan düşeceğini varsayarak endişelenmiş bir surat takınıp koşmayı bırakırken Cameron'a bakar.

“Ama yorulmadım—“

“Biliyorum, bir şekilde yorulman gerek. Doktor doğal yollardan uyumanın daha iyi olduğunu söyledi, biliyorsun...”

Mason çaresizce başını sallayarak bildiğini söylerken Cameron onun koluna tutunarak geri döner.

“Hadi eve gidelim, sıcak bir banyo iyi gelir...”

Mason itiraz etmeden yürürken Cameron yanından geçen bir köpeği ezmek için zıplar ve arkasını dönüp sahibine bir bakış atarken Mason onu çekiştirerek tekrar önüne çevirir...

Jon Schmidt – It Came Upon A Midnight Clear

Mason banyodan gelen lavanta kokularını duyabiliyorken aklı tıkr tıkr çalışıyordu. O banyoya girerek vakit kaybetmek istemiyorken düşünür, düşünür, *düşünür*, o sırada Cameron içeri girdiği anda karar verir.

“Banyo hazır—“
“Cameron ben hasta mıyım?”

Cameron böyle bir soruyu beklemiyor, bir an dururken Mason mavi bakışları açık, onun gözlerine bakar.

“O kadar çok bilmediğim şey varmış gibi hissediyorum ki... Sen söyledikçe hepsi geri geliyor, o zaman hatırlamadığımı fark ediyorum. Söyle lütfen, hasta mıyım?”

Cameron ne diyeceğini bilemiyor, öylece bakakalmışken yutkunur Mason onun şimdi dönüp kaçmak istediğini biliyor ayağa kalkar, ona ilerler, genç kadının yüzünü elleri arasına alarak bakarken duygusal olarak bu kadını şoka uğratıp kaçırmayı umarak konuşur:

“Doğruyu söyle, daha önce bana hiç yalan söylemedin sen, şimdi de söyleme, lütfen—“
“Mason—“
“Evet mi, hayır mı?”

Mason onun artık canına tak edip kaçacağından emin, genç kadına biraz daha yaklaşırken Cameron beklenmeyi yapmış, uzanarak Mason’ın dudaklarını örter.

Mason bir an öpücükle bütün planlarının yıkıldığını anlarken çabuk düşünmesi gerekiyordu. Pasaklı, çekilmez, deli ve hasta rolü işe yaramamıştır. Geriye acımasız yöntemler kalıyorken genç adam bu yabancı kadını yatağa sokup kaçırabileceğini umarak onun öpüşüne karşılık verir...

Cameron, Mason’ın kucağında yatağa taşınırken sesini çıkarmıyor, genç adam eğilerek onun boynunu, yanağını sonra tekrar dudaklarını öpüyorken sarışın kadını kokusu karşı konulmaz bir şekilde içine doluyordu. Mason yaptığı şeyin bu kadın için olduğu kadar kendisi için de yanlış ve çarpık olduğunu biliyor, ama duramıyorken elleri yavaş yavaş genç kadının üzerindeki sıyırmaya başladığında Cameron ona boynunu çevirerek gözlerini açar, karşısındaki duvarı izleyerek derin bir nefes alır.

Mason duyduğu nefesle açık bir nokta yakaladığını anlamış, artık daha derinden vurması gerekiyorken elini genç kadının teninde gezdiriyor, gözlerini kapatarak Cameron’ın zihninde kullanabileceği bir detay arar, bir an sonra avcunu genç kadının karnına bastırduğunda daha sonra ne dediğine kendisinin bile inanamayacağı kelimeler dudaklarından dökülür:

“Bebeğimizin ölümü için seni hiç suçlamadım...”

Cameron’ın bakışları donmuş gözleri dolarak üzerindeki adama bakıyorken Mason konuştuğu anda ne yaptığını anlamış, eli hala sıcak tende, altındaki kadının bütün acısı yavaş yavaş içine akıyorken genç adamın mavi gözleri dolmuş, pişmanlıkla uzanarak tekrar genç kadının dudaklarına eğildiğinde Cameron artık onu öpemiyor, ağlayarak Mason’ı üzerinde yavaşça iter ve onun altından kurtulup odadan çıkarken yataktaki adam uzaklaşan kadının arkasından bakıyor, gözlerinden bir damla yaş düşerek başını yastığa koyar...

Cameron odadan çıktığı anda Winona belirmiş, Mason’a atılıp onu oradan çıkarırken sarışın adam tekrar Conrad’ın ofisinde belirmediğinde güçsüzce yere çökerek koltukların birine tutunur. Conrad da onun halini

görünce atılmış, arkadaşını kolunun altından tutarak kaldırırken Mason bütün öfkesiyle onu ittirerek bağırır:

“BANA NE YAPTIRDIĞININ FARKINDA MISIN!?”

Conrad şaşkın, önündeki adamın hiddetini izliyorken Mason bir anda sakinleşerek tekrar yere çöker ve boş gözlerle döşemelere bakıyorken mırıldanır:

“Nasıl öyle bir şey söyleyebildim—tanırım...”

Conrad dönerek Winona’ya bakarken kahverengi gözler üzüntü dolu, gitmesi gerektiğini fısıldar ve ortadan kaybolurken Conrad tekrar Mason’a dönerek karşısında yere çöker:

“İsteyerek yapmadın—“

“Aklımı kaybettim—bir anda farklı bir yerdeydim sanki. Acı dolu, karanlık, çok garipti—o kadını kendi acısıyla tekrar kanattım ben—nasıl...”

“Mason—“

Mason’ın açık mavi gözleri buz gibi parlayarak Conrad’a kalkar:

“Benden bir daha asla oraya dönmemi istemeyeceksin ve bu günden bir daha bahsetmeyeceksin—“

“Saçmalıyorsun—“

“İlk gidişim bile büyük bir hataydı zaten—“

“Her ne yaptıysan işe yaradı Mason, kendini suçlama—“

“BEN O KADINA BAĞLANDIM CONRAD! HAYIR DEDİM, YAPMA DEDİM AMA DİNLEMEDİN! BİR DAHA BAHSETMEYECEKSİN! O KADAR!”

Conrad sesini çıkarmadan Mason’ı izliyorken sarışın adam ellerini yere bastırarak kalkar ve kalktığı gibi ortadan kaybolurken Conrad da düşünceli, yere oturur...

Bond - Horobushko

Conrad ancak güneş battıktan sonra odasından çıkabilmiş üzerindeki el dokuması gömleğin yakalarını düzeltiyor, yüksek taş kapıları açık olan büyük yemek salonuna girerken odanın iki yanında elinde içkilerle dizilmiş kızlar bütün güzellikleri ve cilveleriyle Kral Lysander’i selamlıyorlardır.

“Hanımlar...”

Yaşı genç olan kızlar kendilerine hakim olamayarak gülüşürken büyükler onları uyarıyor, yanında duranlar kollarını sıkıştırıyorken Conrad onları görmemiş gibi yaparak kendi kendine gülümser ve masanın başına geçerken upuzun masada sadece üç servis var, geri kalanı binbir çeşit yemekle dolu, gerçekten de en güzel saraylara layık bir ziyafet önünde duruyordur. Kral Lysander uzanarak masanın ortasındaki dev gibi meyve tabağından bir tane üzüm kopararak ağzına atarken Mason da gelmiş, onun tek başına görünce, sorar:

“Cameron?”

“Ona ne olmuş?”

“Onu gidip almayacak mısın Conrad?”

Conrad bilmediğini söyleyerek kızlara bakar, kızlar da hemen aralarında konuşarak acaba gidip getirselers mi karar veremezlerken Mason arkada dertli dertli iç çekerek döner ve salondan çıkıp kraliyetin konuşunu bizzat almaya giderken Conrad o gidince gülümser ve bir tane daha üzüm alarak kızlarla konuşur:

“Hep benden daha iyi kral olduğunu söylemiyor muyum ben?”

Kızlar yine gülerlerken büyükler yine ‘şşşt!’leyip uyardığında Conrad herkese rahat olmalarını söyler ve oturmadan kendi servisinin yanındaki bardağını alıp kızlardan birine işaret eder...

Mason merdivenleri çıkarak konuk odalarının olduğu kanada girdiğinde gülüşleri ve keyifli sohbetleri duyar, bir an odanın uygun olup olmadığını merak ederken içerden elinde çömlekler çıkan hizmetçi kızlardan birini görünce onun tarafına ilerler. Kız efendisini görünce ellerindeki kınaya aldırmandan eteklerini tutar ve selamını verirken Mason da ona selam verir ve odayı işaret ederek sorar:

“Terde kena lianda?”¹

“Ede surve, malor.”²

“Kehran, Silva.”³

Silva uzaklaşırken Mason açık kapıya doğru ilerler ve girmeden önce eğilip şöyle bir içeri bakarken Cameron şen bir kahkaha atar. Hizmetçi kızların başı olan Perda galaksi dilini biliyor, diğer kızların söylediklerini çeviriyorken geldiğinde sarışın olan Cameron’ın saçları şimdi koyu kumral olmuş, ilgiden ve zevkten renginin değiştiğini şimdilik kimse bilmiyorken üzerindeki kırmızılı ve altın işlemeli elbisenin içinde teni parlıyordur. Genç kadın lafının arasında başını çevirip kapıdaki Mason’ı görünce saçlarını iki eliyle kulaklarının ardına alarak adeta şakır:

“Mason, içeri gel lütfen.”

“Kızlarımız size iyi bakmış...”

“Hem de nasıl, şu tırnaklarıma bakar mısınız?”

Cameron ellerini uzatarak Mason’a kınalanmış tırnaklarını gösterirken anlatır:

“Parmaklarıma taşmasın lütfen dedim, öyle güzel sürdü ki, şunun rengine bak. Daha önce hiç bu kadar kırmızı bir kına görmemiştim, kına dediğin turuncu olmaz mı? Bazen siyah?”

Mason gülümserken Perda araya girerek konuşur:

“Rhea kınalarına geçmişte kan damlamış hanımım, ondan böyledir. Efsaneyi size Mason efendim anlatsın. Öyle değil mi efendim, yanlışsam affedin.”

Cameron hayretle tırnaklarındaki kırmızılığa bakıyorken Mason başını sallar.

“Yanlış değil Perda, ama ilk akşam yemeğinde şaraplarla iyi gidecek bir hikayede değildir pek.”

“Hurienda Jezabel.”⁴

Mason Perda’ya bakarak gözleriyle artık yeterli olduğunu söylerken Cameron başını Mason’a kaldırmış, sorar:

“Jezabel nedir?”

“Çok uzun hikaye...”

“Merak ettim, yemekte dinlemek isterim.”

Mason memnuniyetle diyerek başını sallarken Cameron tekrar Perda’ya döner.

¹ “Konuğumuz müsait mi?”

² “Pek tabii, efendim.”

³ Teşekkür ederim, Silva.”

⁴ Uğursuz Jezabel.

“Perda yarın bana şehri gezdirecekmiş. Sarayın etrafında çok güzel pazarlar kurulmuş.”

Mason memnun, dönerek Perda’ya gülümserken genç kadın da başıyla efendisine selam verir, sonra eteklerini toplayarak diğer kızları da ayaklandırıp Cameron’a bakar:

“Mason efendim sizi yemeğe götürmeye geldi hanımım, acıkmışsınızdır.”

Cameron dudaklarını şöyle bir yalayıp ayağa kalkarken yaldızlı kumaş bacaklarından dökülür, genç kadın rengi çok sevdiğini söyleyerek Perda’ya tekrar çok teşekkür ederken Perda da mutlulukla gülümser ve diğer kızları da önüne katıp odadan çıkarken Cameron yine Mason’ın onun için hazırda bekleyen koluna girerek hayatında yiyeceği ilk saray yemeği için odasından çıkar.

Kadehi tekrar doldurulurken Cameron teşekkür eder ve Rhea’nın ünlü elma likörünü koklayıp keyifle bir yudum alırken Conrad ve Mason’ın sohbetlerini dinler.

“Carrie’den haber alıyor musun?”

Mason kendi kadehinden bir yudum alırken başını sallar.

“En son sevgililer günümü kutlamıştı. Büyükannesi için de bir gül yollamış, mezarını ziyaret ettiğimde koymam için.”

Conrad sevgiyle gülümserken Cameron sağ elini boynuna yaslayarak hafifçe masaya eğilir ve sorar:

“Carrie senin kızın mı Mason?”

Mason sanki kızından bahsedilmiş gibi gülümserken yine de *hayır* der ve ekler:

“Ama kızım gibidir. Büyükannesi Grace kalfa yıllarca bu sarayda çalıştı. Herkesin annesi olmuştu. Carrie de bizim aramızda büyüdü. Öyle bir kızım olsa ancak bu kadar gurur duyabilirdim.”

Cameron içtenlikle gülümserken Conrad onun saçlarını artık sormak istiyor, buruk konuyu dağıtmak için konuşur:

“Saçların çok yakışmış Cameron.”

Hala kumral olan kadın sadece Conrad’ın anlayacağı bir manada gülerek saçlarının uçlarını önüne getirerek bakar.

“Buranın havasından sanırım, saçlarımı *gereksizce boyamıyorum*, biliyorsun Conrad...”

Conrad ‘*hmmm*’layarak gülümserken Cameron da gülüyor, Mason’la göz göze gelerek kadehini genç adama kaldırır ve bir yudum alarak tekrar yemeğine döner.

Yemekten sonra Mason ikisini de bahçeye çıkarmış, kızlar çardakta onlar için ışıklar yakıyor, meyveler ve tatlılar hazırlarken onlar hazır olana kadar konuklar bahçede dolaşıyordur.

Cameron elbisesinin eteklerini hafifçe dalgalandırarak yürüyorken Conrad ve Mason’ın usul sohbeti bitince sorar:

“Jezabel’in hikayesini anlatacaktın Mason...”

Ortaya atılan ismi duyan Conrad'ın keyfi bir anda kaçarken Cameron onun ifadesinin değiştiğini fark etmiş, yanlış bir şey yaptığından endişe ederek sorar:

“Kötü bir şey mi?”

“Kötü bir şey iyi kalır—ben hikayeyi dinlemek istemiyorum, ama Mason sen Cameron’a anlat. Ben kızlarla biraz takılıp sonra uyuyacağım...”

Cameron usulca bir *peki* mırıldanırken Conrad yanına gelip onu yanağından öptüğünde gülümser.

“Önce davet edip sonra yalnız bırakıyorsun Conrad.”

“Kralım ben, istediğimi yaparım.”

Genç kadın gülerek görgüsüz kralı yanağından öper ve gitmesine izin vererek tekrar Mason’a dönerken ellerini birbirine sürter:

“Hadi anlat, çok merak ettim.”

Mason onun heyecanına gülümserken Cameron kollarını kendine sararak ünlü Jezabel hikayesini dinlemeye hazırlanır...

Morgan – The King

*You'll love me like the devil loves to drink his water laced with wine,
But you won't like him be called an angel when you fall...
You'll just be gone and I'll sing on and on
And on and on...
to capture the next one.*

“Jezabel’in hikayesi aslında sadece ona ait değildir. Jezabel Rhea’da doğan, annesi, babası ve kardeşleri olan normal bir kızdı.”

Mason’ın ses tonu hafif rüzgarla birleşince Cameron ürperirken daha da heyecanlanarak dinlemeye devam eder...

“Çok eski zamanlarda, bizim ülkemizin efsanelerine göre Rhea’ya bir tanrı indi. Cedis, hainlik tanrısı. Erkeklerin paralarını aldı, birbirine düşürdü, kadınları kandırdı, kullarını kölesi yaptı. Ölüm, hastalıklar, bütün kötü şeyler ondan bilindi. Cedis’in insanlar üzerinde kullandığı gücünün sınırları acı verdiği insanların özgür iradesini parçaladığı için tanrılar onunla bir savaşa girdiler, yenilen adamı aralarından attılar ve lanetlediler.

“Lanetin kurallarına göre Cedis’in yaşayabilmek için ona inanan ruhlara ihtiyacı vardı. Ölümsüzlüğünü ancak öyle koruyabilirdi. Başlarda kendi iradesiyle ona inanacak birini bulamadı. Sonra günlerden bir gün Jezabel’in ailesiyle yaşadığı eve yolu düştü. Jezabel güçlü bir kızdı ve aydınlıktı. Cedis onun inancını kazanabilirse güçleneceğini biliyordu ama kız ona inanmaktan çok dehşet içinde kaçmaya uğraşıyordu. Cedis tek bildiği ikna yolunu seçti, kıza en büyük hainliği yaparak onun bütün ailesini yok etti. Ta ki Jezabel kendi canı için ona yalvarana kadar...”

Cameron kaşlarını çatarak yutkunurken ikisi hala yürüyordur, Mason devam eder:

“Hainlik tanrısı Jezabel’in hayatını ona bağışlamakla kalmadı kızı kendine bağladı, hizmetkarı yaptı. Genç kızın bütün o aydınlık güçleri yasaklı tanrının karanlığına karıştı, böylece Jezabel Rhea’nın en güçlü kara büyücüsü oldu.

“Cedis zaman geçtikçe Jezabel’in yaşlanacağını ve bir gün ölünce bütün o bağlılık ve gücün yok olacağını fark etti. Jezabel’e bunu söylediğinde genç kız merak etmemesini, o toprağa karışsa bile ona kayıtsız şartsız inanacak birini yaratabileceklerini söyledi. Çocuğunu...”

Mason’ın içi soğurken Cameron fark etmemiş, sorar:

“Jezabel’le mi beraber oldu?”

“Hayır. Jezabel onun için köylerin birinden bir kadını büyüleyip getirdi. Cedis böylece tanrıların katındaki ikinci büyük günahı da işlemiş oldu. Yasaklı olmasına rağmen bir ölümlüden bir can yarattı. Çocuk doğduğunda savaş tanrısı yere indi ve Cedis’i kölesi yapıp ceza boyutlarından birine attı.”

“Çocuk!? Ona ne oldu?”

Sarışın adam bir an duraklar sonra sanki başkasından bahsediyormuş gibi devam eder:

“Yasaklı tanrının oğlu yarım kandı, tanrıların yanına çıkamazdı, ama cezalandırılması da anlamsızdı çünkü varolmayı o seçmemişti. O yüzden tanrılar onu kendi toprağındaki en güçlülerin yanına, kralın eline bıraktılar.”

“O çocuk şimdi nerede?”

Mason gülümseyerek yanındaki kadına bakar.

“Efsanelerden bahsediyorum, asırlar öncesinden Cameron.”

Cameron *her neyse* diyerek eliyle devam etmesini işaret eder, Mason da devam eder:

“Cedis savaş tanrısının ceza boyutuna gittiğinde diğer yasaklı tanrılardan bir farkı vardı. Jezabel ona inanıyordu, tüm ruhuyla ona bağlıydı. Savaş tanrısı bunu gözardı edemedi, eğer istiyorsa kulunu da yanına alarak orada yaşatabileceğini söyledi, ama Cedis yanına almak yerine burada kalmasını istediğini söyledi. Hainlik tanrısı her ne kadar lanetli olsa da kendine ait olanla istediğini yapabiliirdi. Savaş tanrısının kabul etmekten başka çaresi yoktu. Jezabel’i kendi isteğı dışında çekip götürseydi, onunla kızın istemediğı bir savaşa girseydi kendisi de Cedis kadar suçlu olacaktı, bıraktı.

“Lanetli tanrı kendi ceza boyutunda yaşıyorken Jezabel onun buradaki kolu oldu. Kara büyülerle efendisine köleler buldu, onları kaçırdı ve sonunda Cedis’e ulaştırabilmeyi de başardı. Cedis’e ulaştığında yasaklı tanrı her zaman işlerin bu kadar kolay olmayacağını biliyordu, o yüzden her ihtimale karşı ilk ve en güçlü kuluna kendi ölümsüzlüğünden sundu. Jezabel kendi kendini lanetledi ve o zamandan sonra hiç yaşlanmadı.

“O zamandan sonra Jezabel’in tuzağına düşüp yok olan bir sürü Rhea’lı oldu. Kınaya kan damlaması da buradan gelir. Jezabel ilk zamanlarında Cedis’e köle bulabilmek için sürekli kına tarlalarında dolaşırdı, tarlalarda çalışan kadınları ve çocukları kaçırdı, Cedis’e inanmadıkları zaman da öldürdü. Onların kanının toprağa karışıp kınalara bu tırnaklarındaki kırmızı rengi verdiğine inanılır.”

Cameron ellerini kaldırıp korkuyla tırnaklarına bakarken Mason uzanarak onun ellerinden birini tutar, mavi gözlü kadın endişeyle ona bakarken genç adam sakin, konuşur:

“Efsane...”

“Oldukça inandırıcı bir efsane. Kına kırmızı mı? Kırmızı.”

Mason gülerek onun elini bırakırken Cameron sorar:

“Sonra Jezabel’e ne oldu?”

“Cedis’e son kurbanını götürdükten sonra işler planlandığı gibi gitmedi. Kurban kurtuldu, Cedis yok edildi, Jezabel de bir daha hiç görünmedi.”

“Ama kınalar hala kırmızı.”

“Toprağa bir kere kan damladı—“

“Ah tanrım, korkunç—tamam yeter bu kadar, gidip tatlı yiyelim.”

Cameron yanındaki adamı kolundan tutup bahçenin daha aydınlık yerlerine götürürken Mason da itiraz etmeden onu takip eder...

200.

Conrad yatağında yüzüstü yatmış, dakikalardır süren masajı bittiğinde Perda'nın elleri genç adamın sırtından beline iner, tekrar çıkar, sonra üzerinden çekilirken Perda kralın kalçalarının üzerinden kalkar. Conrad zevkle gülümseyerek bir ses çıkarır ve sırtüstü dönerken Perda ışıkları kapatıyor yataktaki genç adama gülümser:

“İyi geceler, *malor*.”

“Sana da Perda, muhteşemdin, sağol.”

Perda karanlık odada hafifçe başını eğerek selam verir ve odadan çıkıp kapıyı örterken Conrad bütün kasları gevşemiş bir şekilde uzanıyor, gözlerini kapattığı anda uykuya dalacağından emindir. Gözler kapanırken açık pencerelerden soğuk bir rüzgar girer, Conrad tek gözünü açarak pencereleri kapatıp kapatmayacağına karar vereceksen içeri dolan siyah bulutu gördüğünde hızla olduğu yerde doğrulur, ama o anda güçlü bir el boğazından tutup onu geri yatırır, hemen ardından Kral Lysander tam üzerinde oturan siyah tüller içindeki gece karası saçları olan güzel kadını görüp yutkunur.

“Kimsin sen—“

“Şşşş...Biraz daha sessiz kal, dakikalar az, saatler uzak Conrad, izin ver...”

Conrad neye izin vereceğini bilmiyorken üzerindeki kadın onun boğazını sıkıyor, oradaki şiddetine tezat olarak eğilir ve dudaklarını Conrad'ın dudaklarına bastırırken kadının altındaki adam üzerine daha da bastıran sıcaklıkla inler.

Kadın ağzını açarak diliyle Conrad'ın diline dokunurken zaten masajla yolun yarısına gelmiş olan adam üzerindeki kadını çevirerek boğazındaki eli çeker, diğeriyle beraber yatağa yapıştırır ve kendini altındaki beden bastırarak onu orada hapseder. Siyah saçlı kadının yüzündeki çizgiler sert, bakışları karanlıkken Conrad onun kim olduğunu bilmiyor, ama altındaki kadın onu istiyor, kalçasını kaldırarak genç adamın ondan habersiz olmuş sertliğine bastırır.

“Yıllardır yoksun, *yıllardır*... Bekledim...”

Conrad onun nefesindeki tarçın kokusuyla gözlerini kapatırken derinden bir sesle konuşur:

“Sen beni başka bir Conrad'la çok fena karıştırıyorsun güzelim, ismini söylersen anlaşmazlığı çözebiliriz—“

“İsmimi biliyorsun...”

Kadın uzanarak Conrad'ın ensesini tutar ve başını kendine çekerken ikisinin açık ağızları tekrar birbirine kenetlenir. Conrad onun tadını emerek bırakırken başı dönüyor, bu kadın her kimse sanki onun ruhunu okuyup içine akıyordur—Conrad o anda gözlerini açarak altındaki kadına bakarken siyah saçlı kadın gülümser...

“*Jezabel?*”

Conrad göğüsünü tutarak sanki ölümden dönmüş gibi derin bir nefes alarak yattığı yerden doğrulur, yurmuğunu göğsüne vurarak tekrar bir nefes alırken sonunda yaşadığına ikna olduğunda gözlerini birkaç kez kapatıp açarak etrafına bakar.

Oda boş, perdeler hareketsiz, hava durgundur...

Conrad tekrar kendini bırakıp başı yastıklara gömülürken elini gözlerine kapatarak yavaşça ovar ve Mason'ın hikayesini gerçekten dinlemiş olsa neler olacağını merak ederek tekrar uykuya dalar...

Melekler Okulu...

“Bitti mi?”

Liv elindeki kalemin başını kemiriyor, elindeki kağıda göz atarken başını sallar ve sonra Winona'ya uzatırken diğer yatakta oturan Winona kağıdı da alarak Liv'in yanında geçer.

5. Sınıf

Jaden – Jesse
Jonathan – Duncan
Nathan – Shia
Owen – Sam
Alexa – Cora
Faye – Eliza
Liv – Rose
Megan – Amber
Nicole – Veronica
Piz – x
Anna – Lonna

4. Sınıf

Benjamin – Patrick
Dante – Mace
Lucas – x
Adia – Taylor
Kenda – Sophia
Carrie – Madeline
Petra – x

Winona elindeki listeyi inceliyorken Liv de isimlere tekrar tekrar bakıyor, ama hiçbir şey göremiyordur. Hepsi senelerdir arkadaşı olan insanlardır—

“Bir şey yanlış gidiyor. Kişilerle ilgili olmayabilir, yaşanan olaylar, ya da yaşanmayanlar—bir şey ters. Değişmeli.”

Liv sesini çıkarmıyorken Winona kağıdı indirir ve gözlerini kapatarak başını arkasındaki duvara yaslar. Liv de yan dönmüş, onun zamanlarda dolaşmasını izliyordur. Winona bir anda gözlerini açıp dizine koyduğu kağıdı buruşturduğunda Liv irkilerek doğrulur.

“Ne var!?”

Winona derin bir nefes alarak gözlerini kapatır ve rahatlayarak gülümserken biraz sonra Liv’e dönerek gözlerini açar ve cevaplar:

“Sam. Sam seni aldatıyor.”

Liv’in gözleri büyürken Winona yüzünü buruşturarak bir an bekler, ama mavi gözlü kız da bir an sonra rahatlar ve *Zaman* gülümser.

“Sam’in yalanını saklaması benim de aklımı karıştırmış olmalı. Okulda size neler öğretiyorlar bir anlasam...”

Hayat bu konuda yorum yapmazken Winona kalkarak odada bir yudum su aramaya başlar...

Sam akşama doğru yalnız kaldığı odasında sakince dersini çalışırken bir an sonra kapısı yumruklanmaya başladığında kaşlarını çatarak elindeki kitabı yatağa bırakır, kalkıp kapıya gider ve daha kolu çevirmesine kalmadan Petra içeri dalıp kapıyı tekrar kapatır.

“Petra ne old—“

“Öp beni.”

“Ne!?”

“Sam, *lütfen*. Yap, hadi.”

Sam başını iki yana sallayarak bir adım gerilerken Petra ona uzanır, delikanlıyı ensesinden tutarak durdururken yeşiller mavilere bakıyor, Sam yutkunur.

“Neden?”

“Öpersen anlayacaksın, hadi—“

“Neden *ben* öpüyorum—“

“SAM!”

Sam yine hayır diyecekken Petra ona biraz daha uzanır, dudağındaki çilekli parlatıcının kokusu Sam’in duyularına dokunuyorken genç kız usulca bir kez daha rica eder.

“Lütfen, tek bir öpücük, sadece bir tane—“

Sam uzanarak Petra’nın dudaklarını örterken sarışın kız nefesini tutarak önündeki bedene tutunur...

Republic – It’s A Shame

*I tried to get to you, push and bend to break me through.
I tried with all I have, you left me standing empty handed...*

Sam artık susması için Petra’ya uzanır ve çilek kokan dudaklarını kapatırken genç kız da ona tutunmuş, ikisinin dudakları sımsıkı birbirine bastırıyordur. Sam bir an sonra başka bir boyuta geçtiğine yemin edebilecekken başını çekmek ister, ama Petra onu bırakmıyordur. Sarışın kız kendini önündeki delikanlıya bastırıp dudaklarını aralarken Sam etrafında bir şeylerin değiştiğini biliyor, kokusunu bile alabiliyorken bir anda dudaklarının arasından süzülen tadla kapattığını gözlerini daha da yumar.

Petra ona asılıyor, öpüyor, sarılıyor, bir şeyler söylemeye çalışırken biraz sonra belini saran bir çift kol hissettiğinde delikanlının dudaklarına gülümser. Sam onun belini sıkıyor, aralık dudaklarına tekrar

uzanarak bir kez daha öperken Petra ona karşılık veriyordu. Biraz sonra delikanlı hafifçe çekilerek gözlerini açar ve dehşet dolu bakışlarla önündeki sarışına bakarken Petra sol elini Sam'in boynundan alarak işaret parmağını dudaklarına götürür ve sessiz olmasını fısıldar.

"Sakın o ismi söyleme—"

"Neden şimdi?"

"Ona yardım ediyorum. Burada olduğumu anlarsa kilit açılır, daha hazır değiliz—"

"Ben neden biliyorum—ben bilirsem abim ne olacak? Joseph ne olacak—"

"Hiçbir şey olmayacak. Leandre'yi bulana kadar kilit güvende, ama sana ihtiyacım var. Winona benim burada olduğumu bilemez."

Sam sadece önündeki yüzü izliyorken Petra usulca konuşur:

"Bundan sonra benimlesin. Winona hissetti, bir şeylerin değiştiğini gördü. Ona bir yem vermem gerekiyordu, ikimizi gösterdim—"

"Hangi ikimizi—"

"Sam ve Petra'yı. O yüzden beni *senin* öpmen gerekiyordu. Liv sana sorduğunda özür dile, çok olmadığından bahset. Yalan söyleyebildiğini zaten gördü—"

"Bilerek yapmamıştım—"

"Fark etmez..." genç kız gülümser, "şanslıymışız."

Sam nefesini vererek gözlerini kapatır ve başını Petra'nın başına yaslar. Petra sarışın kız daha da gülümser.

Morgan – La Mer Enchanté

*It will trick and deceive
With it's beauty make you believe
That you and he are more, more than you seem...*

Conrad odasında tek başına oturuyorken biraz sonra kapısı hafifçe vurulur ve hemen sonra Perda içeri girerken Kral arkasını dönerek ona bakar.

"Gittler mi?"

"Evet efendim, ama Mason efendim pek memnun görünmedi—"

"Alışır, bugün sana ihtiyacım var Perda. Benimle Merida'ya geleceksin."

Perda'nın bakışları sertleşirken elleri önündeki önlüğün kumaşını sıkar.

"*Ke Malor—*"⁵

"İtiraz istemiyorum—eğer kızların arasından senden daha güvenilir birini bana gösterebilersen onu alırım."

Perda başını eğerek iki yana sallarken Conrad onun önüne gelmiş, genç kadının çenesini tutarak başını yavaşça kendine kaldırır.

"Mason'a küçük gezimizden bahsetmeyeceksin."

"Etmem, efendim."

"Aferin..."

⁵ "Ama efendim—"

Kralın eli genç kadının çenesinden yavaşça boynuna kayar, üzerindeki elbisesin açık bıraktığı köprücük kemiklerini takip eder, sonra geldiği gibi yavaşça kaybolurken Perda başını biraz daha kaldırarak efendisine bakar.

“Yanınıza bir şey alacak mısınız?”

“Biraz su ve ekmek al. Çok geç kalmayız, akşam yemeğini hazır tutsunlar. Biz dönmese bile Mason ve Cameron’a servis yapsınlar.”

“Nereye gittiğimi sorarlarsa—“

“Benimle olacağını söyledikten sonra kimsenin sorgulayacağını sanmam, yanılıyor muyum?”

Perda yine başını iki yana sallarken Conrad gülümser ve eğilerek narin kadının dudaklarına belli belirsiz bir öpücük bırakır, sonra eliyle kapıyı işaret ederek gitmesini söyler.

“15 dakikaya kadar dönmüş ol.”

Perda onaylayarak çıkar ve kapıyı arkasından kapatırken Conrad yavaşça dudaklarını yalıyor, dün geceki tarçının tadını arıyordur...

Conrad ve Perda birkaç saatlik bir yürüyüşten sonra Merida’ya varmışlar, yağmalanmış köyün yıllardır ayak basılmamış topraklarında yürüyorlarken yarısı çökmüş, kerpiçten bir evin önüne geldiklerinde Conrad içeri girecek olur, ama yanındaki kadın onu kolundan tutup çeker.

“Yapmayın efendim—“

“Perda. Ellerini çek.”

“Conrad—“

Conrad kolundaki elleri iterek Perda’yı dışarda bırakır ve evin kapısından girerken arkadaki hizmetçi tüyleri diken diken olarak yüzüne vuran serinlikle etrafına bakınır.

Jezabel’in gazabı her yeredir...

“Perda!”

Perda ayakta daldığı garip uykudan silkinerek uyanır ve iki kere düşünmeden koşarak eve girerken Conrad tek parça, elindeki kağıtlara ve saçma sapan kuş tüyleri ve çapuldan yapılmış tılsımlara bakıyordur. Perda kalbini tutarak bir köşeye yaslanırken Conrad onu izliyor, elindekilerle beraber genç kadının yanına ilerler.

“Al bunları, heybenin içine koy.”

Perda titreyen ellerini uzatarak alırken Conrad onun ellerini tutarak gözlerine bakar.

“Neden bu kadar korkuyorsun? Ben buradayken Jezabel sana dokunamaz—“

“Jezabel yok oldu...”

Conrad başını iki yana sallarken Perda yutkunur ve başka tek kelime etmeden ellerini çekerek tılsımlarla kağıtları heybesine yerleştirirken Conrad onu bırakarak diğer eşyalara döner...

Conrad tekrar dışarı çıktığında Perda da onun hemen arkasında yürüyor, her an üzerine bir şey atlayacakmış gibi tetikte, etrafına bakıyorken yine soğuk bir rüzgar eser. Perda’nın saçları uçuşurken Conrad havayı kokluyor, duyduğu keskin tarçın kokusuyla gülümseyerek önünde uzanan harabelere bakar.

“Saraya dön Perda—“

“*Malor*—“

“Saraya dön, gün doğumuna kadar gelmezsem Mason’a nerede olduğumu söyle.”

Perda bunun üzerine derhal yola düşerken Conrad arkasından seslenir:

“Gün doğumuna kadar Perda!”

Genç kadın korkuyla efendisine bakıyor, dudaklarını birbirine bastırarak başını sallar, sonra önüne dönerek hızlı adımlarla uzaklaşırken Conrad bir süre onun arkasından bakar, sonra da rüzgarı takip eder...

“Jezabel?”

Hiçbir şey...

“Jezabel kendini göster...”

Yine hiçbir şey olmazken rüzgar da durgunlaşmış, Conrad ne tarafa gitmiş olduğunu bile bilmiyor, etrafına bakarken güneş batmak üzeredir. Harabelerin yayıldığı topraklara turuncu bir ışık vuruyorken Kral kendi etrafında dönerek hareketsiz taşların arasından en azından bir karaltı görmeyi bekler.

“Git!”

Conrad hızla arkasını döndüğünde sadece bir anda önünde dalgalanan siyah saçları görür, ama daha uzanamadan hayal gibi üzerinden geçip tekrar kaybolur.

“Nasıl geri geldin!? Neden *bana* geldin?!”

İşte o anda siyah hayal tekrar belirirken Conrad dün gece rüya olduğunu sandığı kadını tekrar görmüş, bu sefer uzanmaktan korkarak ona bakar.

“Neden böylesin—“

“Sana geldim, çünkü sana aidim—“

“Değilsin—“

“Değil miyim?”

Conrad şüpheyi kaşlarını çatarken Jezabel gülümser.

“Cedis seni görmeyi çok istiyor...”

“Karşılığında ne isteyecek?”

“Hiçbir şey.”

“Ne isteyecek?”

Jezabel daha da gülümserken Conrad ciddidir, genç kız elinin altındaki pürüzlü deriyi hissediyorken Kral’ın oğlunun karanlık gözlerine bakar.

“Seni...”

“Beni?”

Genç kız başını sallarken usul sesiyle açıklar:

“Kabul edersen zamanı geldiğinde güçlerin askeri olacaksın.”

“Ne zaman?”

“Cedis sana anlatacak.”

Conrad başını sallarken Jezabel sorar:

“Kabul edecek misin?”

“Ailemi korumak için gerçekten bana yardım edebilecekse, edeceğim.”

Jezabel gözleri büyük bir şeytanlıkla parlayarak gülümserken Conrad sorar:

“Sen beni ona götürdüğün için ne alacaksın?”

“Seni...”

“Bana ait falan değilsin. Cedis’in istediği hiçbir şeyi yapmadım.”

Jezabel başını iki yana sallayarak biraz daha gülümser ve yavaş adımlarla Conrad’ın etrafında dönmeye başlarken Kral onu izliyor, en son gördüğünde gencecik bir kız olan lanetli kara büyücünün nasıl güzel bir kadın olduğuna bakıyorken sorar:

“Lanetini kim kaldırdı?”

“Adını anamayacağım biri.”

Conrad *tabii* diyerek gözlerini devirirken Jezabel onun arkasına geçmiş, sıcak nefesi genç adamın ensesine vurarak konuşur:

“Laneti kimin kaldırdığı ne fark eder? Ben benim olanı almaya geldim.”

“Senin olan şey yerde duran sahipsiz bir taş değil, hatırlatırım.”

“Sen de lanetinin kalkmasını istemez misin Conrad?”

Conrad ensesine değen dudaklarla diken diken olurken gözlerini kapatarak usulca sorar:

“Ne laneti?”

Kara büyücü gülümser.

“İnsanlar sana bağlanacak, sen de onlara, ama onlar kendi karanlıklarını yendiklerinde seni üzerlerinden attıkları gölgelere bırakacaklar, işte o zaman işinin bittiğini anlayacaksın...”

Conrad kasılarak gözlerini açarken Jezabel de ondan uzaklaşmış, konuşur:

“Bir tanrının üzerine saldığı lanet o ölse bile sende kalır—“

“O laneti de ancak tanrıya denk olan kaldırabilir.” Conrad arkasını döner, “Kime gittin Jezabel?”

Siyahlar içindeki kadın yine cevap vermiyorken Conrad sinirle güler.

“Bunca sene ben *lanetli miydim*?! O yüzden mi çocuğum öldü, sevdiğim kadınlar birer birer elimden kaydı Jezabel? Bu kadar mıydı? BU KADAR BASİT MİYDİ?!”

“Senin zaten onlara sahip olmaman gerekiyordu, güçlerin askeri olacaktın—“

“KİM SANA YARDIM ETTİ?!”

Jezabel başını iki yana sallıyorken uzanır ve Conrad’ın ellerini tutarak kalbinin üzerine koyar.

“Benimle gel, *benim ol*—“

“Saçmalama...”

Conrad elleriyle Jezabel’i iterek kurtulurken çenesini sıvazlayarak kuru toprakta volta atmaya başlar, düşünür, bir çıkar yol, belki biraz mantık arar, sonra vazgeçip tekrar Jezabel’in üzerine yürüyerek siyahlı kadını kollarından tutarak kendine çeker.

“Söyle.”

“Söyleyemem, söz verdim—“

“SÖYLE DEDİM! SENİ HIÇ ACIMADAN ÖLDÜRÜRÜM JEZABEL, SÖYLE! KİM KALDIRIYOR BU LANETİ?!”

“Ancak benimle gelirsen söylerim—“

“Söylersen gelirim.”

“Yalan söylüyorsun.”

Conrad yine onu iterek bırakırken Jezabel bu sefer sarsılmaz ve kollarını indirerek önündeki adama bakar.

“Etrafında olanlar senden daha büyük Conrad—“

“Ben de büyüğüm!” Genç adam hızla arkasını döner, “Hatta dev gibiyim, görmek ister misin?”

Jezabel hafifçe gülümseyerek fısıldar:

“Söylediklerimi düşün...” ve siyahlı kadın yok olduğunda Conrad ayağını yere vurarak çatlak toprağın üzerinde kalmış tozları havalandırır.

Conrad gecenin bir yarısında saraya döndüğünde kıyıda köşede onu bekleyen Perda derhal koşarak genç adamın adımlarına eş düşer.

“İyisiniz *Malor*, şükürler olsun...”

“İyiym ve öfkeliyim. O kadının benden ne sakladığını öğrenmem gerek—“

Perda etekleri toplayarak Conrad’la beraber merdivenleri çıkarken dehşet içinde fısıldar:

“Onunla konuştunuz!?”

“Tabii ki konuştum, güneşlenmek için gittiğimi düşünmedin herhalde—beni bu gece yalnız bırak Perda, düşünmem gerek.”

Perda ayağını bastığı basamakta dururken Conrad arkasına bile bakmadan çıkmaya devam eder ve koridorun köşesinden dönüp gözden kaybolurken Perda dualar etmeye başlayarak tekrar döner ve merdivenleri iner...